

Чуждоzemецът

КОЛ БЮКАНЪН

ПРОЗОРЕЦ

КОЛ БЮКАНЪН ЧУЖДОЗЕМЕЦЪТ

Превод: Ангел Ангелов

chitanka.info

Сърцето на света е разкъсвана от междуособици земя, където над огромните градове с блестящи кули се носят въздушни кораби, а в пристанищата кипи оживена търговия. От петдесет години Свещената империя на Ман завладява един след друг околните народи. Нейният водач е Светият матриарх Сашийн, която безмилостно налага властта си с помощта на жреци, обучени в изкуството да убиват. Аш е член на орден от убийци, ръошуните, които предлагат защита на своите клиенти, заплашвайки враговете им с отмъщение. Принуден от лошото си здраве да си вземе ученик, той избира Нико — гладен и отчаян младеж от обсадения град Бар-Кхос.

Когато синът на Светия матриарх убива жена, намираща се под защитата на ръошуните, орденът е принуден да изпрати хора със задачата да отнемат живота му. С тази мисия се заемат Аш и неговият ученик, които се впускат в опасно приключение.

ГОЛЕМИТЕ БОТУШИ

*Синът диша,
бащата живее.*

Оно,
Големият
глупак

Когато го завлякоха в залата на ледената крепост, Аш беше полумъртъв от студа, на който беше изложен. Хвърлиха го в краката на техния крал и той се строполи върху кожата с изненадано стенание. Тялото му се тресеше и сякаш искаше да се сгуши около слабата топлина на сърцето му, а пресекливият му дъх излизаше на облачета пара.

Бяха свалили кожата, в които беше облечен, и той лежеше свит на кълбо във втвърдените гънки на замръзналите си вълнени долни дрехи. Бяха му взели ножа. Беше сам. Въпреки това сякаш сред тях бяха захвърлили диво животно. Селяните крещяха в задимения въздух, а въоръжените членове на племето си подвикваха за кураж, докато го мушкаха в ребрата с копията си от кост и го обикаляха предпазливо с подскоци. Надничаха през парата, която се издигаше като дим над чужденеца. Дъхът му се стелеше на облаци върху пълните им с въшки кожи. През пролуките в тези облаци се виждаше как по замръзналия му череп се стичат малки капчици. Те заобикаляха ледените стрехи на веждите му, ъгълчетата на очите му и капеха от острите му скули и нос, и от края на брадата му. Под топящия се лед върху лицето му кожата му беше черна като водата през нощта.

Викове се усилиха тревожно, сякаш местните се готвеха да го довършат още сега, докато лежеше на пода.

— Брушка — изръмжа кралят от своя трон от кости.

Гласът му избоботи от дълбините на гърдите му, накъса се от ледените колони, подредени по дължината на помещението, и се отрази обратно към него от високия купол на тавана. На входа войните на племето започнаха да изблъскват ококорените селяни обратно към прохода под арката. Те се съпротивляваха и протестираха шумно. Идването на този появил се от бурята стар чужденец ги беше привлякло тук и те умираха от желание да разберат какво ще му се случи.

Аш не осъзнаваше всичко това. Дори копията, които го мушкаха, не успяха да привлекат вниманието му. Онова, което най-сетне го разбуди и го накара да надигне глава от пода, беше усещането за топлина. Наблизо имаше мангал, в който димяха и горяха парчета лой.

Той запълзя към топлината, докато ръчкащите го копия се опитваха да го спрат. Продължиха да го бодат, когато той се сви на кълбо около топлината, и макар да потрепваше при всеки удар, той отказа да се отдръпне от нея.

— Ак, ак! — излая кралят и заповедта му накара войните да се отдръпнат назад.

В залата се възцари тишина. Пламъците пращяха. Племенните воители дишаха тежко, сякаш току-що се бяха завърнали от дълъг пробег. На този фон стонът на облекчение, който се разнесе от гърлото на Аш, прозвуча оглушително и ясно.

Все още съм жив — помисли си той с известно учудване, изпаднал в нещо като делириум, докато топлината на огъня се процеждаше в тялото му. Стисна юмруци, за да усети скъпоценната топлина, затворена в тях. Усети иглички по кожата си.

Той най-сетне вдигна поглед, за да прецени в какво положение се е озовал. Видя проблясващата от мазнина кожа, одеялата, метнати като наметала върху недохранените тела, лицата, пробити с парчета кост, мършави и с очи, в които имаше глад и малко отчаяние. Преброи общо девет въоръжени мъже.

Зад него кралят чакаше.

Аш се стегна. Съмняваше се, че ще може да се изправи веднага. Вместо това започна да се влачи на колене, за да се изправи лице в лице с човека, заради когото беше рискувал да измине целия този път, за да го открие.

Кралят го изучаваше, сякаш обмисляше коя част от него да изяде първо. Очите му бяха като късове кремък, потънали в плътта на лицето. Беше огромен мъж с толкова тлъсто тяло, че бе нужна лента от твърда обработена кожа през скута, която да придържа провисналото му шкембе. Като се изключат кожената огърлица, падаща на гърдите му, и краката му, обути в огромни ботуши от петниста кожа, той седеше напълно гол и тялото му лъщеше от дебелия слой мазнина, с която беше намазано.

Кралят отпи от човешкия череп и премляска бавно и с наслада. Оригна се, двойната му брадичка се разтресе и след това се изпърдя продължително и самодоволно, от което във въздуха се разнесе остра смрад. Аш продължи да мълчи невъзмутимо. Струваше му се, че през целия си дълъг живот се е сблъсквал с такива хора — незначителни вождове, крале на просяците, а веднъж дори и с един самопровъзгласил се бог. Това бяха все хора, които понякога се криеха зад илюзията за своя ранг и жалкия си благороден произход, макар че, както и мъжът пред него, всъщност бяха чудовищата, каквито трябваше да бъдат всички владетели, издигнали се сами.

— *Стобай, чем йа ночи?* — попита кралят Аш и в очите му проблесна ленива интелигентност.

Завърнал се към живота, Аш се закашля гърлено. Усети вкуса на кръв върху напуканите си сухи устни. Направи жест към гърлото си.

— Вода — успя да изрече той.

Кралят кимна в отговор. В краката му хвърлиха мях с вода.

Аш дълго пи. Задъха се, избърса си устата и върху opakото на ръката му остана червена следа.

— Не говоря езика ти — рече той. — Ако ще ме разпитваш, ще трябва да го сториш на търговски.

— *Батам!*

Аш склони глава, но не отговори.

По лицето на краля премина движение — мускулите му потрепнаха. Той излая заповед на хората си. Най-високият от воините отиде в единия край на залата, където до стената от дялан лед стоеше кутия. Беше дървен сандък — от вида, използван от търговците за пренасяне на чий или подправки. Всички погледи в залата се насочиха към воина, който откопча кожената закопчалка и отвори капака.

Той се наведе и взе нещо с две ръце. Издърпа го без усилие — човешки скелет, който все още беше обвит в плът и парцаливи дрехи. Лицето беше обрасло със сплътена брада и коса и от него надничаха и примигваха зачервени очи.

Аш усети в устата си вкуса на жлъч. Не му беше идвало наум, че от миналогодишната експедиция все още може да има оцелели.

Усети как зъбите му изскърцаха като тежки клони, които се трият един в друг.

Не. Не насочвай вниманието си към това.

Воинът задържа изправен гладуващия мъж, докато тънките му като клечки крака спряха да треперят дотолкова, че да не се огъват под тежестта на тялото му. Двамата заедно се приближиха бавно до трона. От зловещите останки на мъжа можеше да се съди, че е северняк — един от пустинните алхази.

— *Йа грошка бхатат! Вашеда ти савоня ночи* — каза кралят на мъжа алхази.

Човекът от пустинята примигна. Цветът на лицето му, който някога е бил смугъл като на всички от неговия народ, сега беше жълт като стар пергамент. Воинът до него го разтrese, докато накрая погледът на алхази не се спря върху Аш. В този момент очите му просветнаха и в тях се появи искрица живот.

Той отвори уста със сухо клопане.

— Кралят... иска да говориш, тъмно лице — каза със стържещ глас мъжът на търговски. — Как си се озовал на това място?

Засега Аш все още не виждаше причина да лъже.

— С кораб — отвърна той — от Сърцето на света. Сега той ме чака на брега.

Алхази повтори думите му на краля на неговия груб език.

— *Тул кувеша. Йа шизн ал юсат?*

— А оттам? — рече мъжът алхази. — Кой ти помогна да дойдеш оттам до тук?

— Никой. Наех шейна и кучешки впряг. Пропаднаха в една пукнатина в леда заедно с всичките ми вещи. След това ме застигна бурята.

— *Дан чото, паш таянеплочо дан?*

— Тогава ми кажи — последва преводът, — какво искаш да вземеш от мен?

— Какво имаш предвид? — присви очи Аш.

— *Паш так дан? Я тул крашяви.*

— Какво имам предвид? Изминал си дълъг път.

— *Я булсвиданя, сач анай намости. Я виз презнат.*

— Ти си северняк, дошъл от другата страна на Великата тишина.

Тук си поради някаква причина.

— *Я вие неплочо дан.*

— Тук си, за да вземеш нещо от мен.

Кралят заби подобния си на наденица пръст в увисналите си гърди.

— *Вир пашак!* — злобно изсъска той.

— Това имам предвид.

Аш спокойно можеше да бъде взет за скала, издялана във формата на човек, с липсата, на каквато и да е реакция на въпроса, който увисна помежду им. Отвън се чу свистенето на внезапен порив на вятъра, който развя кожите на сводестия проход зад него и намали пламъците в мангала. Бурята му напомняше за себе си, както и че очаква завръщането му. За момент той се зачуди дали сега не е моментът да отговори с някоя лъжа. Но това беше само за миг. Не беше в природата на Аш да мисли твърде дълго за възможните последствия. Беше последовател на Дао, както и всички други рьошун. Беше по-добре да остане спокоен и да действа спонтанно, както му подсказва неговото ча.

Той вътрешно наблюдаваше постоянния приток на въздух, който преминаваше през ноздрите му, пареше, докато се въртеше в дробовете му, след което излизаше обратно навън като топлина и пара. Обзе го спокойствие и се почувства изпълнен от едва доловимото усещане за движение. Издиша и зачака думите да се оформят сами, след това се заслуша, докато ги изговаряше, заинтригуван от тях толкова, колкото и всеки друг в залата.

— Носиш нещо, което принадлежи на друг — звънливо отекна гласът на Аш и той посочи с пръст огърлицата, която висеше на гърдите на краля, като в същия миг си помисли, че е трябвало да се досети, че ще избере директния подход.

Предметът, нанизан върху канапа, беше с размера и формата на разрязано отвесно наполовина яйце. Беше с цвят на кестен, набръчкан като стара кожа.

Кралят го стисна в ръката си като малко дете.

— Това не е твое — повтори Аш. — И ти не знаеш за какво се използва.

Кралят се наведе напред и тронът му от кости изскърца.

— *Кхут* — тихо рече той.

— Каж ми.

Аш гледаше, без да мига, в продължение на пет удара на сърцето. Изучаваше люспиците кожа в дебелиите вежди на мъжа и сънливостта, утаила се в тъглчетата на очите му. Черната му напоена с мазнина коса се спускаше като завеса върху раменете му, сякаш беше перука.

Накрая Аш кимна.

— Отвъд Великата тишина — започна той, — в Мидерес, който наричат Сърцето на света, има място, където мъж или жена могат да поискат защита. С пари, голяма сума пари, те си купуват Клеймо като онова, което ти носиш, за да виси на вратовете им, така че всички да го виждат. Това Клеймо, о, *кралю*, им осигурява защита, защото, ако умрат, то умира с тях.

Преводът на алхазии се точеше и наслаждаваше върху думите му. Кралят слушаше внимателно.

— Клеймото, което носиш сега, е било на Омар Сар, търговец и авантюрист. То има двойник, който ние наблюдавахме за признаци за смърт, точно както наблюдаваме и всички останали. Омар Сар отпътува за това място на търговска експедиция преди много лунни. Вместо да му позволиш да търгува тук, със селищата на твоето... кралство, ти се решил, че е по-добре да убиеш него и хората му и да вземеш всички стоки, които е донесъл. Но ти не си знаел, че неговото Клеймо го защитава. Не си знаел, че ако бъде убит, то Клеймото му ще умре, както и неговият двойник, и не само това... двойникът ще посочи онзи, който го е убил.

Коленете и бедрата му пламнаха от болка и Аш бавно ги изпъна, за да се изправи пред краля.

— Името ми е Аш — обяви той. — Аз съм ръошун, което на моя език означава... „есенен лед“. *Този, който се появява рано*. Означава, че идвам от защитеното място, от което идват всички ръошуни и където отнасяме кръвното си отмъщение. Така че си прав, дебела свиньо. Дойдох тук да взема нещо от теб. Дойдох тук, за да взема живота ти.

Когато преводът внезапно приключи, кралят изрева. Той блъсна мъжа алхазил далеч от трона и го събори на пода. С пламтящи очи той претегли на ръка черепа и го запрати по Аш.

Аш леко се наклони и черепът прелетя покрай главата му.

— *Улбаска!* — изрева кралят и плътта на лицето му се разтресе, докато изричаше думата.

За момент воините останаха замръзнали по местата си, страхуваха се да се приближат към този стар мъж с черна кожа, който отправяше заплахи към техния крал.

— *Улбаска нея!* — изрева отново той и воините се приближиха към Аш.

Кралят седна. Гърдите му се тресяха, докато изричаше поток от гневни думи, остри като върховете на копията, опрени в ребрата на Аш. Проснатият по гръб на пода алхазил бърбореше думите на търговски часовник, който не може да бъде спрял.

— Знаеш ли как съм станал крал на тукашното място? — попита кралят. — В продължение на цяла дакхуса бях затворен в ледената пещера с още петима мъже, без никаква храна. Една луна по-късно, когато слънцето се завърна и разтопи входа, навън излязох аз. Аз! Сам!

Когато изрече това, той се потупа по гърдите. Разнесе се тежък, плътен, животински звук.

— Така че заплашвай ме, щом искаш, стари глупако от севера. — Алхазил направи пауза заедно с краля и двамата си поеха въздух. — Защото тази нощ ще страдаш, ще страдаш жестоко и утре, когато се събудиш, хубаво ще се възползваме от теб.

Воините на племето сграбчиха Аш със здравите си треперещи ръце. Свалиха кожата му и дрехите отдолу, така че той остана гол и зъзнеш на студения въздух.

— Моля — прошепна мъжът алхазил от пода. — Проявете милост, трябва да ми помогнете!

Кралят рязко кимна с глава. Воините повлякоха Аш.

Минаха през завесите, където мъжете спряха колкото да се облекат в тежки кожи, и след това го задърпаха през прохода.

Отвън бурята продължаваше да вилнее в нощта. Сърцето му почти спря от шока, предизвикан от ужасяващия студ.

Вятърът го блъскаше и буташе също като воините. Виеше жадно, за да изсмуче топлината му, докато снегът пареше кожата му като огън.

Болката се процеждаше в костите, вътрешните органи и сърцето му, което уплашено започна да прескача, отказвайки да повярва в случващото се.

Така щеше да е мъртъв само след мигове.

Мъжете с мрачни лица го завлякоха през снега към най-близкия кръг от направени от лед колиби. Най-високият пръв приклепна и влезе вътре. Останалите спряха. Държаха копията си насочени, готови да ги забият в него.

Аш скочи на крака и обви ръце около тялото си, докато вървеше през снега. Бавно обръщаше ту едната страна на тялото си към вятъра, ту другата. Мъжете около него се смееха.

От входа на ледената колиба излезе двойка, която носеше вързопи с кожи за спане. Макар че не казаха нищо, те хвърлиха мрачни погледи на племенните воители и препъвайки се, поеха към близкото жилище. Високият воин излезе заднишком. Взе със себе си кожите, които покриваха пода на колибата, като дръпна и онези, които пазеха ниския ѝ подобен на тунел вход.

— Хухн! — изръмжа мъжът и воители изблъскаха Аш вътре.

В колибата беше тъмно като в дупка и тихо. Въздухът изглеждаше топъл в сравнение с вихрите отвън. Без дрехи обаче той скоро пак щеше да замръзне.

Мъжете зад гърба му се заеха да затварят входа с блокове лед. Аш чу как после ги заливат с вода. Наблюдаваше, без да помръдва, докато накрая не се окаже хванат в капан вътре.

Ритна стената на колибата със страничната част на крака си. Все едно риташе камък.

Аш въздъхна. За момент се олюля и за малко не припадна. В този миг усети върху себе си тежестта на шейсет и двете си години.

Коленичи върху силно отъпкания под, без да обръща внимание на паренето на леда върху краката си. Трябваше да впрегне цялата си воля, за да не легне, да затвори очи и да заспи. Ако заспеше сега, това би означавало да умре.

Студено. Беше толкова студено и трепереше толкова силно, че тялото му сякаш щеше да се разпадне. Духна свитите си в шепи ръце, разтри ги и започна да пляска тялото си с парещите си от болка длани. Това го разбуди и той започна да шляпа и лицето си. Така беше по-добре.

Имаше порязване на скалпа. Притисна топка сняг към раната, докато кръвенето не спря. След известно време очите му привикнаха към мрака. Стените от лед станаха по-светли, докато накрая не започна да изглежда, че са пропити със съвсем слаба млечна светлина.

Аш издиша целенасочено. Стисна ръцете си една в друга и затвори уста, за да спре тракането на зъбите си. Започна безмълвна мантра.

Скоро от гърдите му навън затрептя ядро от топлина, която постепенно пълзеше по крайниците и пръстите на ръцете и краката му. От настръхналата му плът започна да се надига пара. Тялото му се успокои.

Високо над плешивата му глава вятърът свиреше пронизително през малкия отвор за въздух в оформения като купол таван, зовеше го и носеше със себе си чудатите снежинки.

Той си представи, че е издигнал над главата си тежка брезентова палатка. Беше се свил вътре в нея, на завет от вятъра и се грееше на малка маслена горелка, направена от месинг. Върху горелката радостно къкреше бульон, от който се надигаше пара. Въздухът беше натежал от влагата и вонята на дрехите му, докато снегът върху тях се топеше. Отвън кучетата скимтяха и се криеха от бурята.

Ошъо беше с него в палатката.

— Зле изглеждаш — каза старият му учител на родния им хоншу.

По повехналата му кожа, тъмна като неговата собствена, се появиха бръчки на загриженост.

— Мисля, че съм почти мъртъв — кимна Аш.

— Изненадан ли си? След всичко това, а и на твоята възраст?

— Не — призна, макар че за момент, докато учителят му го мъмреше, той забрави за възрастта си.

— Бульон? — попита Аш, докато загребваше с една чаша.

Ошъо отказа с вдигане на пръст. Аш отпи от бульона, като сърбаше шумно. В стомаха му бавно се процеди живителна топлина. Отнякъде другаде се чу изпълнено с копнеж стенание.

Учителят му го наблюдаваше с интерес.

— Главата боли ли те? — попита той.

— Малко. Мисля, че може би приближава нов пристъп.

— Казах ти, че ще стане така, нали?

— Още не съм мъртъв.

Ошьо се намръщи. Потри ръце една в друга и духна в тях.

— Аш, не може вече да не виждаш, че времето настъпи.

Пламъците на маслената горелка запращяха, когато Аш въздъхна. Той се огледа наоколо, хвърли поглед към шумно плющия брезент и парата, която се надигаше от бульона. Мечът му стоеше изправен до кожената чанта като надгробен камък.

— Тази работа — тя е всичко, което имам — каза той. — И нея ли искаш да ми отнемеш?

— Състоянието ти го изисква, не аз. Аш, даже и да оцелееш тази нощ, още колко смяташ, че ти остава?

— Няма да лежа безцелно и да чакам края.

— Не искам това от теб. Но ти трябва да си тук заедно с ордена и другарите си. Заслужаваш да получиш малко почивка и спокойствие, докато все още можеш.

— Не — разпалено отвърна Аш и извърна поглед встрани от пламъците. — Баща ми мина по този път, когато състоянието му се влоши. Той се предаде на мъката, когато ослепа, и остана да плаче в леглото си в очакване на края. Това го превърна в бледа сянка на това, което беше. Няма да пропилявам по този начин малкото ми оставащо време. Ще умра на крак, докато продължавам да се боря.

При тези думи Ошьо махна с ръка.

— Но ти не си във форма. Пристъпите ти се влошават. Заради тях от дни вече едва виждаш, камо ли да се движиш. Как можеш да очакваш да свършиш работата докрай и да отмъстиш? Не. Не мога да го позволя.

— Трябва да го сториш! — изрева Аш.

В другия край на палатката Ошьо, водачът на ордена на ръошуните, примигна, но не каза нищо.

Аш наведе глава. Започна да диша дълбоко, за да се успокои.

Изрече бавно следващите думи, сякаш ги принасяше в жертва пред олтар:

— Ошьо, познаваме се от по-дълго от половин човешки живот и сме нещо повече от приятели. Повече сме дори от баща и син или братя. Затова чуй думите ми. Имам нужда от това.

Двамата се втренчиха един в друг — той и Ошьо, заобиколени от платнището на палатката и хиляди мили пустош, тук, в тази клетка от топлина, която беше толкова малка, че дъхът на мъжете се смесваше.

— Много добре — най-сетне промърмори Ошьо и Аш се олюля от изненада.

Отвори уста да му благодари, но Ошьо вдигна ръка.

— При едно условие и то не подлежи на обсъждане.

— Продължавай.

— Най-накрая ще си вземеш ученик.

Порив на вятъра притисна палатката към гърба му.

— Ще поискаш това от мен? — настръхна Аш.

— Да — отсече Ошьо. — Ще поискам това от теб, както и ти го поиска от мен. Аш, ти си най-доброто, с което разполагам — по-добър си дори, отколкото бях аз. Въпреки това през всичките тези години винаги си отказвал да обучаваши ученик, да предадеш уменията и интуицията си.

— Знаеш, че съм имал своите причини за това.

— Разбира се, че знам! Познавам те повече от коя да е друга жива душа. Бях там, не помниш ли? Но в онзи ден не само ти загуби син в битката... или брат, или баща.

Аш наведе глава.

— Не — съгласи се той.

— Тогава ще го направиш ли, ако оцелееш след всичко това?

Все още не можеше да погледне към Ошьо, вместо това очите му бяха втренчени в разсеяния отблясък на пламъците. Старецът добре го познаваше. За Аш той беше като огледало, живо, дишащо огледало, което отразяваше всичко онова, което Аш би се опитал да скрие от себе си.

— Искаш ли да умреш сам там, в тази забравена пустош?

Мълчанието на Аш беше достатъчно красноречив отговор.

— Тогава приеми предложението ми. Обещавам ти, че ако го направиш, ще се измъкнеш от това положение, ще видиш отново дома си и там ще ти позволя да продължиш с работата си, поне докато обучаваши някого.

— Това сделка ли е?

— Да — убедено отвърна Ошьо.

— Но ти не си истински. Изгубих тази палатка преди два дена, а ти не пътуваше с мен, когато това стана. Ти си сън. Сделката, която предлагаш, не означава нищо.

— И въпреки това казвам истината. Нима се съмняваш?

Аш се вторачи в празната чаша. Топлината вече беше напуснала извитата ѝ форма и сега тя засмукваше неговата от ръцете му.

Аш беше приел болестта си и нейния неизбежен краен изход. Правеше го по горе-долу по същия начин, по който приемаше всички онези животи, които отнемаше, докато вършеше работата си — със своеобразен фатализъм. Може би следствието от тази гледна точка беше усещането за меланхолия в това, че по същността си животът е горчиво-сладък, без никакъв особен смисъл, освен онзи, който самият ти му придаваш. Насилие и мир, правилно и погрешно — всички избори, които човек правеше, не означаваха нищо особено или поне нищо основополагащо за една вселена, която сама по себе си беше напълно неутрална и търсеше единствено равновесие, създавана вечно и безкрайно от потенциалите на Дао. Той умираше и това беше всичко.

Въпреки това не желаше животът му да приключи тук, в тази пуста равнина. Искаше, ако може, да види слънцето отново и да отвори уста за топлината му. Преди това да вдиша острия мирис на живота, да почувства хладното боцкане на тревата под ходилата си, да слуша плиска на водата по скалите. И тук, във фантазията на този сън, Ошъо беше възплъщение на това желание — в този момент Аш не смееше да се надява, че може да е нещо повече.

Той заговори, вдигайки поглед.

— Разбира се, че се съмнявам — отвърна Аш на въпроса на своя учител.

Но Ошъо беше изчезнал.

Налегна го бавна, извикваща гадене болка. Пристъпът замъгли зрението му. Болката стегна хватката си около главата му като менгеме, стиснало черепа му от двете страни.

Тя го изтръгна от бълнуването.

Аш присви очи към мрака на ледената колиба. Голото му тяло се разтърсваше от гърчове. От миглите му висяха миниатюрни ледени висулки. Почти беше заспал.

От отвора в покрива не се чуваха звуци. Бурята най-сетне беше спряла. Аш наклони глава на една страна и се заслуша. Залая куче,

скоро последвано от други.

Той издиша.

— Едно последно усилие — изрече на глас.

Възрастният ръшун с мъка се изправи на крака. Мускулите го боляха, а главата му беше пронизана от болка. Засега не можеше да направи нищо. Бяха взели кесийката му с листа дулче заедно с всичко останало. Нямаше значение. Пристъпът още не беше толкова сериозен — не беше като кризите, които беше получавал по време на дългото пътуване на юг и които го бяха принуждавали да остава на легло дни наред.

Аш започна да тъпче на едно място и да пляска тялото си, докато усещанията в него не се върнаха. Дишаше тежко и учестено, като набираше сила с всяко вдишване и изхвърляше от себе си умората и съмнението, когато издишваше.

Той духна в дланите си и плесна два пъти с тях.

Скочи и промуши ръка през отвора за въздух, така че увисна с люлеещи се във въздуха крака. Започна да удря с другата си ръка леда около дупката. Нанасяше всеки удар изкусно, като надаваше тихо възклицание „Ху!“, което беше по-скоро издишване, отколкото звук, и усещаше всеки сблъсък с леда като ужасен шок в костите на ръката си.

В началото не се случваше нищо. Отново имаше чувството, че удря камък.

Не, така доникъде нямаше да стигне. Вместо това се замисли дали да не стопи леда в локва, чиято кора щеше да е достатъчно тънка, за да я пробие. Въздухът свиреше през ноздрите му. Главата му олекна. Така успя да се съсредоточи много повече.

Едно парче лед падна. Той позволи на чувството за триумф да премине през него, без да му обръща внимание и без да спира. Започнаха да се разхлабват още блокове, докато накрая ледените парчета не заваляха върху лицето му. Той стисна очи, за да пропъди потта. Беше повече от пот. От ударите ръката му беше покрита с тъмnochервена кръв. Капки от нея падаха върху челото му или се сипеха по земята, където замръзваха, преди да са попили.

Аш се задъха, докато успее да пробие дупка, достатъчно голяма, за да види част от нощното небе. За момент той просто остана да виси, опитвайки се да си поеме въздух.

Този момент продължи дълго. Нужно му беше ново усилие, за да се раздвижи. Сумтейки, той се изтегли през дупката, като одраска кожата си, докато преминаваше през нея.

В селището беше тихо. Небето приличаше на черно поле, осеяно със звезди, които бяха малки и безжизнени като диаманти. Аш се плъзна по земята и приведен нагази до колене в снега, без да поглежда назад към двете кървави линии, които се спускаха по купола на ледената колиба.

Той разтърси глава, за да я прочисти, и след това се огледа, за да се ориентира. Навсякъде около него имаше ледени колиби, погребани до половина в преспите. На местата, където кучетата прекарваха нощта, помръдваха малки купчини сняг. На известно разстояние група мъже подготвяха впряг с шейна за лов, без да подозират за фигурата, която ги наблюдаваше в полумрака, като дишаше спокойно.

Приведен ниско, Аш се отпрати към ледената крепост. Прясната кора върху снега хрущеше под стъпалата му.

Докато се приближаваше, постройката постепенно се издигаше все по-високо на фона на звездите.

Аш не забави крачка. Затича се към входа на тунела, премина през завесите и след това през прохода. Стресна двамата племенни воители, които стояха на пост до горящия мангал. Пространството беше малко и не му позволяваше да се движи много. Удари единия пазач в челото, счупи му носа и той се свлече зашеметен на пода. Болка прониза собствената му глава и другият пазач за малко не го уцели с копие си. Аш се наведе и усети как костният връх се плъзна по рамото му. Чу се приглушен стон и удар на плът в плът, когато фрасна с коляно мъжа в слабините и след това го цапардоса в гърлото с издадените кокалчета на ръката си.

Аш прекрачи двете тела и се огледа с присвити очи.

Намираще се в тесен коридор. Пред него се простираше главната зала, входът, към която беше покрит с кожи. Зад тях всичко изглеждаше тихо. Не, не беше съвсем тихо. Чуваше се хъркане.

Ножът ми — помисли си Аш.

Тръгна наляво през друга арка. Тя водеше към тясно, задимено пространство, осветено от малък мангал в единия ъгъл, чиито въглени хвърляха слаб червеникав отблясък на няколко крачки разстояние, след което всичко потъваше в мрак.

До мангала имаше сламеник, на който спяха мъж и жена. Очертанията на телата им показваха, че са притиснати един към друг. Стъпвайки тихо, Аш се плъзна като сянка към отсрещната стена, където бяха струпали вещите му. Те бяха още там.

Той започна да рови из кожите си, докато не напипа малката кожена кесия с листа дулче. Извади един от тях, после размисли и взе още два. Пъхна кафявите листа в тъглчето на устата си, между зъбите и бузата.

Подпря се на стената за момент, докато дъвчеше и преглъщаше горчивия им вкус. Болката в главата му отслабна.

Той остави кожите си. Когато извади острието от канията, стоманата проблесна. Двойката продължаваше да спи, докато той тихо се върна обратно до входа на главната зала.

През една цепнатина в завесите върху босите му крака блисна светлина. Аш напълни корема си с въздух. Издиша през ноздрите и пристъпи вътре гол като острието на ножа, който държеше ниско в ръката си.

Кралят спеше на трона си в далечния край на залата. Хората му — някои по двойки с жени — лежаха един до друг на пода пред него. Застанал на пост близо до входа, един полузадрямал воин се подпираше на копието си.

Аш вече не трепереше. Сега беше в стихията си и беше обвил студа около себе си като наметало. Не се страхуваше — страхът беше само спомен, стар като меча му. В този момент, преди да нападне, сетивата му бяха изострени. Забеляза една ледена висулка високо на тавана над мангала. Чуваше се тихо съскане всеки път, когато капките от нея падаха върху пламъците. Подуши острата миризма на риба, пот, горяща мас и нещо друго, почти сладникаво, от което стомахът му изкъркори. Усети как мускулите му запяха в очакване.

Пазачът забеляза движението и то го разбуди и го накара да се размърда. Вдигна поглед, за да види Аш, който го връхлетя с окървавено лице и оголени зъби. Острието изсвистя. То очерта дъга в задимения въздух и се заби в гърдите на мъжа, без да срещне съпротива. Докато падаше, воинът нададе сподавен вик.

Това беше достатъчно да събуди останалите.

Воините се пресегнаха към копията си, докато се мъчеха да се изправят на крака. Без някой да им заповяда, те се втурнаха към Аш от

двете страни.

Той ги разпръсна, все едно бяха деца. С по един-единствен удар закла мъжете, които се изпречиха на пътя му, без да влага нищо в това. Той беше тишина наред суматохата. Движенията му се ръководеха от инстинкти, чиято единствена цел бе да върви напред и само напред. Разсичането и мушкането следваха естествения ритъм на стъпките му.

Преди още последният воин да падне, Аш беше пред трона. Зад него от кървящите тела по пода се надигна мъгла.

Кралят седна треперещ от ярост и огромните му ръце се напрегнаха върху подлакътници от кост на стола, сякаш се опитваше да стане. Беше пиан и дъхът му вонеше на алкохол. Гърдите му се надигнаха, като че ли имаше нужда от повече въздух, и от отворената му уста започна да се стича тънка струя слюнка, докато наблюдаваше през полузатворените си клепачи ръшоуна, застанал пред него.

Аш си помисли, че прилича на *разгневено момче* и след това прогони тази мисъл.

Ръшунът изчисти кръвта от ножа си и поднесе върха му под брадичката на краля. Дишането на огромния мъж се ускори.

— Хут! — отсече Аш и притисна острието към кожата, принуждавайки краля да вдигне лице и да го погледне в очите.

Кралят насочи очи към ножа, опрян в гърлото му. Струйка от кръвта му се стичаше надолу по жлеба в стоманата, без да среща каквото и да е съпротивление, като вода върху платно с маслени бои. Той вдигна поглед към Аш. Един мускул потрепваше под лявото му око.

— Акужка — изсъска кралят.

Острието си проби път към мозъка му. В един момент в погледа му имаше живот, в следващия вече го нямаше.

Аш се изправи и си пое въздух. Около трона се надигна пара от съдържанието на мехура на краля, което внезапно се изля на пода и измокри ботушите му.

Аш свали Клеймото от врата на краля и го надяна на шията си. После се замисли и затвори очите на мъжа.

Отправи се към дървения сандък до стената. Отвори го и издърпа от него мъжа алхазы, който се беше свил вътре.

— Свърши ли се? — изграчи мъжът и се вкопчи в Аш така, сякаш възнамеряваше да не го пусне никога повече.

— Да — гласеше краткият отговор на Аш.
И те си тръгнаха.

ЩИТЪТ

Бан се беше качвал много пъти в живота си на Върха на истината. Беше широк зелен хълм с полегати склонове. Не беше особено висок и въпреки това тази сутрин, докато се катереше по пътеката, която се виеше към плоския връх, тя му се струваше по-стръмна от когато и да било досега. Не можеше да проумее защо е така.

— Бан — повика го Марлий, която крачеше до него, и ръката ѝ, хванала неговата, го дръпна да спре.

Той се обърна. Погледът на съпругата му беше насочен към пътеката отзад и тя бе засенчила с ръка очите си от слънцето. Юно, десетгодишният им син, се мъчеше да не изостава. Беше дребен за възрастта си и кошницата за пикник, която носеше, бе твърде тежка за късите му ръце. Въпреки това настояваше да я носи.

Бан избърса потта от челото си. В момента, в който отдръпна ръката си и хладният въздух докосна кожата му, той си помисли, че не иска синът му да види това днес. И тогава разбра, че не хълмът е по-стръмен тази сутрин, а вътрешната му съпротива да го изкачи, е по-голяма.

Една ябълка падна от кошницата. Беше червена и лъскава като червило и се затъркаля надолу по загладените от безброй крака камъни на пътеката. И двамата родители наблюдаваха как момчето я спря с крака си, след което изруга и се наведе да я вземе.

— Имаш ли нужда от помощ? — извика Бан и се опита да не мисли за парите, които му бе струвала тази ябълка и останалата част от скъпоценната храна.

Момчето отвърна с гневен и мрачен поглед. То пусна ябълката в кошницата, вдигна товара си и продължи.

В далечината отекна гръмотевица, макар по небето да нямаше облаци. Бан извърна поглед от сина си и докато издишваше, се опита да се отърве от тревогата, която напоследък се таеше в стомаха му. Насили се да се усмихне. Това беше трик, който беше научил през

годините, в които воюваше в Червената гвардия. Ако опънеше устните си в усмивка, товарът сякаш ставаше малко по-лек.

— Хубаво е да те видя да се усмихваш — каза Марлий и около ъгълчетата на кафявите ѝ очи се появиха бръчици.

На гърба ѝ, увита в платно, с отворена уста спеше невръстната им дъщеря.

— Хубаво е да прекараме един ден далеч от стените. Макар че бих предпочел да сме на всяко друго място, само не и тук.

— Щом като е достатъчно голям да пита, значи е достатъчно голям да го види. Не може вечно да го държим настрана, Бан.

— Не, но можем да опитаме.

При тези думи тя се намръщи, но стисна ръката му по-здраво.

Под тях градът Бар-Кхос бучеше като далечна река. Над близкото пристанище се носеха и спускаха чайки. Кръжаха със стотици като снежна буря в далечните планини. Бан ги наблюдаваше, засенчил с ръка очите си, докато те се спускаха една след друга бързо и ниско над гладката като огледало вода и обърнатите им отражения прелитаха между корпусите на корабите. Слънчевата светлина искреше върху повърхността в златисти отблясъци. Останалата част от града трептеше под маранята. Хората бяха малки и замъглени, докато се движеха по потъналите в дълбока сянка улици. Камбаните от куполите на Белия храм звъняха, откъм Стадиона на оръжията отекваха рогове. В замрежения от прах въздух проблясваха огледалата от кошовите на търговските балони, привързани към високите кули. Зад тях, отвъд северните стени, един небесен кораб се издигна от пилоните на небесното пристанище и се насочи на изток по своя опасен път към Занзахар.

На Бан му се струваше странно, че животът продължава както обикновено, дори и сега, когато градът е на ръба.

— Какво чакаш? — Джуно се беше задъхал, докато ги настигне.

Този път усмивката на Бан беше искрена.

— Нищо — отвърна той на момчето.

В дни като този — знойния Ден на глупаците през най-горещия период от лятото — за хората беше нещо обичайно да напускат нагорещените улици на Бар-Кхос, за да потърсят убежище на върха на

Планината на истината, около чиято най-висока част се простираше парк. Там винаги подухваше свеж бриз от морето. Когато пътеката стигна до парка, тя стана равна. Малкият Джуно, който вече по-уверено носеше товара си, се възползва от възможността да ускори крачка и да изпревари родителите си и останалите хора, които се разхождаха спокойно. Заедно заобиколиха тясна поляна, където група деца си играеха с хвърчило и се караха кой да е следващият, който ще го управлява. Край тях, на пейка в сянката на изсъхнало джупово дърво, стар монах просяк седеше с бутилка вино и разговаряше с кучето си. Кучето, изглежда, не го слушаше.

Във въздуха отново проехтя гръмотевица. Сега, когато бяха по-близо до южните стени на града, звукът беше по-отчетлив. Джуно хвърли поглед назад към родителите си.

— Побързайте — извика той, неспособен да сдържи вълнението си.

— Трябваше да вземем неговото хвърчило за по-късно — каза Марлий, когато децата прекратиха разправията си и успяха да пуснат кутията си от хартия и дърво перо по вятъра.

Бан кимна, но не отговори. Вниманието му беше привлечено от сградата, която се издигаше на върха на хълма, в самото сърце на парка. Високите ѝ стени бяха обградени от жив плет и по тях имаше стотици прозорци в бели рамки, които отразяваха небето или бяха черни, в зависимост от това, накъде гледат. Бан се явяваше в тази сграда почти всеки ден в качеството си на адютант на генерал Крийд. Неволно погледът му се плъзна по крилото на Министерството на войната, където знаеше, че се намира кабинетът на генерала. Потърси силуета на стареца в някой от прозорците.

— Бан — смъмри го жена му и го задърпа напред.

Най-сетне стигнаха до южния край на парка. Джуно се провираше между хората, насядали сред високата трева, и с всяка следваща крачка забавяше хода си при вида на гледката, разкриваща се отдолу. Той спря. Миг по-късно кошницата падна от ръцете му.

Бан застана до него. Той събра разсипаното съдържание на кошницата, след това се вгледа по-внимателно в сина си, горе-долу по същия начин, по който го беше наблюдавал, когато правеше първите си колебливи и рисковани стъпки като малък. Бяха забранили на момчето да посещава хълма само и то им се беше подчинявало. Но през

последните месеци бе започнало да ги моли да го доведат тук. Беше поискал да види с очите си онова, за което другите деца му бяха разказвали — защо хълмът е наречен Планината на истината.

Сега щеше да го знае завинаги.

От този най-южен край на най-високия хълм край града можеше да се види морето да се простира и на изток, и на запад по бреговата линия — а право напред дългото, широко около половин миля парче земя, известно като Лансуей, достигаше до континента като някакъв път. В далечината едва-едва се забелязваха единствено очертания и облаци.

През най-тесната част на провлака преминаваха грандиозните южни стени на Бар-Кхос, изградени от сив камък и известни като Щита.

Стените, които бяха защитавали града (а съответно и остров Кхос — житницата на Мерсиянските острови) от нашествие по суша в продължение на повече от три столетия, се издигаха на височина около деветдесет стъпки и бяха дори по-високи на местата, където кулите се издигаха над назъбения парапет. Бяха стари, достатъчно стари, за да дадат на града името „Бар-Кхос“, което на търговски означаваше „Щитът на Кхос“. Общо стените бяха шест. Поне са били толкова, докато манианците не пристигнали с развети знамена и намерения да завладеят града. Сега само четири от тях препречваха Лансуей, а две от тези четири бяха построени наскоро. От първоначалните бе останала най-външната, в която нямаше входи. Всички те бяха зазидани с камък и хоросан.

От Върха на истината се разкриваше най-добрата гледка към града. Оттук и само оттук обикновените граждани можеха да видят какво има от другата страна на стените. Сега, когато и Джуно го съзря, той примигна, когато погледът му се премести от Щита към редиците на манианците, които го обсаждаха като бял прибой, наводнил равнината на провлака — имперската Четвърта армия.

Детското му лице беше бледо, а очите му се разшириха, докато попираха всяка подробност.

Лансуей беше пълен с ярки палатки, спретнато подредени в редици и квартали, с улици с дървени сгради, които ги разделяха. Градът от палатки се изправяше срещу Щита с безбройните си укрепления от пръст на фона на бледожълтата равнина и криволичещи

ровове с черна вода. Зад най-близките валове като някакви приличащи се на слънце създания стояха обсадните машини и новото, модерно оръдие, което бълваше дим всеки път, когато шумно стреляше към града в бавна и нескончаема последователност, продължаваща през последните десет години (колкото и невероятно да бе за всички).

— Ти се роди в деня, в който за пръв път атакуваха стените — с привидно спокоен глас каза Марлий, докато разопаковаше меден киш, изваден от кошницата. — Родих преждевременно и когато се появи, ти беше не по-голям от фарл. Мисля, че причината беше в шока, че загубих баща си. Той загина в онази сутрин.

Момчето сякаш не слушаше. Онова, което се простираше пред очите му, беше погълнало изцяло вниманието му, въпреки че често бе молил да му разказват за миналото и бе разпитвал за деня на раждането си, но всеки път в отговор бе получавал само оскъдни факти без почти никакъв контекст. И Бан, и съпругата му имаха своите основания да не искат да си припомнят този ден.

Дай му време — помисли си Бан и седна на тревата, за да огледа сцената с опитните си очи.

Думите на жена му разбудиха нежелани спомени.

Когато войната започна, Бан беше на дваайсет и три. Все още си спомняше къде се намираше, когато за пръв път бяха пристигнали новини за бежанците, стигащи се в града от континента. Беше в салона на „Удушеният монах“ и бе все още жаден, макар и вече доста пиян след четвъртата тъмна бира. В онзи следобед настроението му беше отворително. Беше му писнало от работата на чиновник, който отговаря за превоза на стоки в небесното пристанище на града. Налагаше му се да търпи своя началник Рек — късокрак, дребен диктатор от най-лошия вид — за заплата, която едва стигаше на двамата с Марлий да изкарат до края на седмицата.

Вестта беше донесена от един дебел търговец на мехове, който току-що се беше върнал от юга. Тлъстото лице на мъжа беше аленочервено, сякаш беше тичал през целия път само за да каже новината, която им съобщи в следващия момент. Той обяви пред всички, че Патия е паднала — Патия, най-близкият им южен съсед, традиционен враг на Кхос и основната причина за построяването на Щита. След думите му в салона настъпи внезапна тишина. Всички бяха едновременно смаяни и шокирани. Крал Отомек Пети,

презреният монарх от рода Сансе, се беше оказал достатъчно глупав, за да позволи да го заловят жив. Манианците го влачили с галопиращ бял зел по улиците на Байрат и той врещял, докато цялата кожа не била смъкната от тялото му заедно с ушите, носа и гениталиите. Почти мъртъв, кралят бил хвърлен в кладенец, където някак оцелял още една нощ и манианците се смеели на виковете му за милост. На разсъмване запълнили кладенеца с камъни.

Такава съдба накара дори и най-коравите мъже в кръчмата да промърморят клетви и да поклатят глави. Бан се уплаши. Това бяха лоши новини за всички тях. Откакто се помнеше, а и отпреди това, манианците покоряваха народ след народ около вътрешното море на Мидерес. Ала никога преди това не се бяха доближавали толкова до Кхос. Около него хората заговориха на висок глас, викаха, спореха и неуверено се опитваха да се шегуват. Бан си проби път, за да излезе навън. Той побърза да се прибере у дома, при жената, която беше негова съпруга от едва година. Втурна се по стъпалата към малката им влажна стая над обществената баня и изтърси всичко, което беше чул, в едно отчаяно, пиянско излияние. Тя се помъчи да го успокои с нежни думи. Направи му чай и ръцете ѝ бяха учудващо спокойни. Любиха се известно време върху скърцащото легло — Бан имаше нужда да не мисли за нищо. Беше бавно и страстно любене и докато Марлий се движеше, очите ѝ бяха приковани в неговите.

В онази нощ двамата стояха на равния покрив на сградата и заедно с останалите жители на Бар-Кхос слушаха виковете на бежанците, които умоляваха да бъдат пуснати в града. Пред стените се бяха събрали хиляди. От някои покриви хората отчаяно крещяха вратите да бъдат отворени, други ядосано отвърщаха, че патиянците трябва да бъдат оставени да изгният. Марлий беше изрекла молитва за бедните души. Той си спомняше това — как тя шепнешком отправяше молба към Ерес, великата Майка на света. Начервените ѝ устни изглеждаха черни на странната светлина от луните близнаци, увиснали в небето на юг. *О, милост, пресвета Ерес, пусни ги вътре, позволи им да получат убежище.*

Самият генерал Крийд беше този, който бе наредил вратите да бъдат отворени на следващата сутрин. Бежанците нахлуха, донасяйки истории за кланета и за изгарянето на жителите на цели градове, задето са се опълчили на нашествениците.

Въпреки тези разкази повечето хора в Бар-Кхос не смятаха, че са в опасност. Великият щит щеше да ги защити. А и манианците щяха да са достатъчно заети с наскоро завладените земи на юг.

Бан и Марлий продължиха да живеят живота си, както могат. Тя отново беше бременна и внимаваше, тъй като се страхуваше да не пометне пак. Пиеше настойки от билките, които ѝ даваше акушерката, и седеше и наблюдаваше оживената улица долу, сложила ръка върху корема си, сякаш искаше да го защити. Понякога баща ѝ идваше да ги посети, все още облечен в бронята си, от която се надигаше пара. Беше огромен мъж със сурово, безизразно лице и отслабени от възрастта очи, които присвиваше. Беше много привързан към дъщеря си. Двамата с Бан се караха за нея, докато накрая тя не загубеше търпение и не им се сопнеше да престанат. Това не ги разубеждаваше.

Четири месеца по-късно дойдоха новини, че Имперската армия напредва. Настроението в града не се промени особено. В края на краищата разполагаха с шест високи и дебели стени. Все пак градският съвет излезе с призив за набиране на доброволци, които да попълнят редиците на Червената гвардия, доста оредели след изминалите десетилетия на мир. Бан не беше роден да бъде войник. Обаче беше романтик по душа и имаше жена, дете и дом, които да брани. Посвоему чувстваше необходимост да действа. Напусна работата си без излишна драматичност. Просто една сутрин не се появи там. Усети приятна тръпка да преминава през тялото му, когато си представи как началникът му Рек ще избухне разярен заради отсъствието му. В същия този ден Бан се записа да защитава града. В централните казарми му дадоха стар меч с нащърбено острие, червено вълнено наметало, миришещо на влага, кръгъл щит, ризница, наколенници и шлем, които му бяха твърде големи, и една-единствена сребърна монета. Казаха му всяка сутрин да се явява в Стадиона на оръжията за обучение.

Бан едва бе успял да научи имената на останалите новобранци в ротата си, които бяха също толкова зелени и необучени като него, когато пристигна маниански пратеник на зел и поиска от града да се предаде. Условиата бяха достатъчно прости — отворете вратите и повечето от вас ще бъдат пощадени, бийте се и всички ще бъдат поробени или избити. Пратеникът обяви на високата стена пред него, че съпротивата срещу предопределеното от Светия Ман е излишна.

Един по-нетърпелив стрелец на крепостния вал застреля пратеника. Откъм укрепленията се надигна вик. Беше пролята първата кръв.

Градът затаи дъх в очакване на онова, което ще последва.

В началото броят на нашествениците изглеждаше невъобразим. За пет дни Имперската четвърта армия беше събрала десетки хиляди войници в Лансуей. Те прииждаха под строй с маршова стъпка, след което се разпръсваха, за да изграждат своята колония от палатки, укрепления от пръст, оръдия и гигантски обсадни кули под погледите на бранителите.

Атаките им започнаха с едно просто пронизително свистене.

В утрото на първото нападение Бан стоеше заедно с другите новобранци зад главните порти на първата стена. На едната му ръка бе повесен тежкият щит, а в другата стискаше меч. Не беше мигнал. Манианските снаряди цяла нощ бяха падали около тях и откъм имперските редици бяха отеквали рогове, чийто звук наподобяваше крясък на банши. Това беше изопнало нервите му докрай. Сега, в ранното утро, можеше да мисли само за едно — за Марлий, която беше у дома с нероденото им дете, уплашена до смърт за съпруга и баща си.

Манианците врхлетяха като вълна, надигаща се над скалите. Те атакуваха със стълби и обсадни кули крепостните валове в една-единствена смазваща линия. Отдолу Бан наблюдаваше със страхопочитание как мъжете в бели брони се прехвърлят през назъбения парапет и се нахвърлят върху бранителите от Червената гвардия. Бойните им викове не приличаха на нищо, което бе чувал дотогава — пронизителен вой, който сякаш не излизаше от човешко гърло. Беше чувал, че враговете поглъщат наркотици преди битка, за да увеличат бързината и силата си и най-вече за да прогонят страха. И наистина те се сражаваха като побеснели, без да ги е грижа за живота им. Свирепостта им слисваше кхосианските защитници. Редиците им се огънаха и почти се разкъсаха.

Беше ужасяваща касапница. Мъже се подхлъзваха и падаха от високото. От водосточните канали, издълбани в парапета, като пурпурен дъжд се лееше кръв. Някъде горе в суматохата от викове и стълкновения беше тъстът му. Бан не го видя да пада.

В действителност в онзи ден Бан не успя да използва меча си нито веднъж. Дори не се изправи лице в лице с неприятеля.

Стоеше редом с другите мъже от ротата си, повечето от които все още му бяха непознати. Всички лица, които виждаше, бяха преbledнели и загубили всякакъв дух. Шумотевицата от сражението го оставяше без дъх, с цялото си тяло изпитваше замайващото усещане, че пада в бездънна пропаст. Бан държеше меча пред себе си като пръчка. Щеше да е за предпочитане да е пръчка, защото поне знаеше как да я използва.

Някой наблизко се изпусна. Вонята, която се разнесе, ни най-малко не помогна на мъжете да възвърнат куража си, а породила у тях желание да побегнат, да отидат някъде далеч от тук. Новобранците трепереха като жребчета, които искат да избягат от огъня.

Бан така и не разбра какво в крайна сметка разби вратите. В един миг те бяха на мястото си пред тях, масивни и здрави, сякаш неуязвими. До него пекарят Рал пелтечеше, че сам е купил меча и щита си от пазара и че са си негови. Бан едва чуваше думите му. В следващия миг се озова по гръб, мъчейки се да си поеме въздух. Лицето му беше изтръпнало и безчувствено, чуваше силно звънтене и се опитваше да си спомни кой е и какво трябва да прави, както и защо зяпа млечносиньото небе, затъмнено от носещите се облаци прах.

Вдигна глава. Навсякъде около него се сипеше чакъл. Пред очите му беше старият Рал, пекарят, с очи и уста, отворени по-широко, отколкото е възможно. Мъжът беше вдигнал нещо — остатък от ръката си. Китката все още висеше на едно сухожилие. Кръвта шуртеше в дъга, която улови косата слънчева светлина и за момент изглеждаше почти красива. Тогава Бан усети болката. Тя прониза разкъсаната плът на бузите му и в този момент той усети полъха от виковете на Рал в лицето си, макар да не ги чуваше. Погледна към портите между краката на мъжете, които все още стояха изправени. Откри, че гледа към килим от месо и кости, който помръдваше. Портите ги нямаше. От дима с вой изскачаха бели фигури.

Някак успя да се изправи на крака, като се олюляваше, докато оцелелите от неговата рота тичаха да запълнят пробойната. За Бан това беше същинска лудост. Фермери и амбулантни търговци, надянали брони не по мярка, се втурнаха право към убийците, които бяха твърдо решени да ги покосят. Очите на Бан пламтяха от онова, което виждаше, от устрема и дързостта, които проявяваха тези мъже, докато другарите им лежаха с разкъсани вътрешности под небето или се препъваха

обезумели, опитвайки се да избягат далеч от тук. Това събуди нещо в Бан. Той се сети за меч в ръката си и реши, че трябва да изтича да помогне на малцината, които се мъчат да спрат прииждащите врагове.

Но не, вече нямаше меч. Той трескаво се огледа за него и отново видя стария Рал, застанал на колене, да му крещи нещо.

Какво иска от мен? — ядосано си каза Бан. — Да не очаква да му оправя ръката?

Защитниците при вратите бяха посечени като житни класове. Те бяха неопитни новобранци. А манианците далеч не бяха такива. Един сержант зад Бан изкрещя на мъжете да не отстъпват. От устата му пръскаше пяна, докато ги мушкаше в гърба и се опитваше да ги подреди в редица. Никой не го слушаше. Онези около Бан вече изпадаха в паника. Блъскаха го, псуваха, крещяха и искаха да избягат.

Тогавата той разбра, че положението е безнадеждно. Не можеше да намери меч си. По земята лежаха други мечове, но нито един от тях не беше с правилния номер на дръжката, а по някаква причина точно в този момент за него беше жизненоважно да намери своето оръжие. Може би ако го беше открил, щеше да умре в този ден. Ала докато търсеше напразно, желанието му да се бие постепенно изчезна. Най-много искаше да види Марлий отново. Да види детето им, когато се роди. Да живее.

Бан сграбчи стария Рал и го метна на рамото си. Коленете му се подгънаха, но страхът му вдъхна сили. Остави се да бъде повлечен назад към вратите на втората стена заедно с останалите уплашени до смърт мъже. Хората около него поглеждаха назад през рамо, сега никой не говореше и не викаше, чуваше се само тежко дишане. Дори Рал спря да крещи и му благодари. Не спираше да сипе благодарности. Гласът му потреперваше при всяка стъпка на Бан.

Разгромът беше пълен. Стотици мъже тичаха през бойното поле и захвърляха оръжията и щитовете си по пътя. Бяха на няколко хвърлея от втората стена. Стариият пекар върху гърба на Бан ставаше все по-тежък. Той забави крачка и изостана зад тълпата. Рал крещеше да побърза и че врагът ги настига. Бан нямаше нужда да му го казват. Чуваше как манианците надаваха бойни викове, докато преследваха бранителите на града.

Двамата с Рал бяха последните, които преминаха през вратите, преди те да бъдат затворени и залостени. Много мъже останаха от

другата страна. Те тропаха по портите да им отворят. Крещяха, че у дома ги чакат жени и деца. Проклинаха и умоляваха.

Вратите останаха затворени. Бан лежеше, без да помръдва, и слушаше виковете от другата страна, безкрайно благодарен, че не е там, отвън.

Затвори очи съкрушен. Беше ридал дълго, заровил лице в пръстта.

През Планината на истината премина топъл и влажен порив на вятъра. Бан изпусна дълго задържания въздух и се върна на хълма, при лятната слънчева светлина и сина си, който гледаше надолу към стените.

— Искаш ли да пийнеш? — попита Марлий съпруга си, като му подаде кана със сайдер.

Движенията ѝ бяха бавни, внимаваше да не събуди детето на гърба си. Устата на Бан беше пресъхнала. Той отпи и задържа сладкия сайдер в устата си, преди да го преглътне. Проследи погледа на сина си.

Дори и сега, докато двамата с момчето наблюдаваха, от време на време някой снаряд уцелваше най-външния крепостен вал или отскачаше от него. Стената беше предпазвана от насип, който отклоняваше или поемаше тези изстрели. Това беше едно от нововъведенията, които им бяха позволили да удържат на обсадата на манианците толкова дълго. Въпреки това на места стената беше хлътнала, а назъбеният парапет приличаше на беззъба уста там, където бяха паднали камъните и облицовката. По дължината на парапета имаше почти невидима редица войници с червени наметала, скрити зад оцелелите прикрития. Сред тях имаше такива, които управляваха големите катапулти и оръдието или стреляха с пушки.

Зад другите три стени, по които бяха разположени по-големи гарнизони, отколкото на първата, имаше кранове и работници, издигащи поредното укрепление. Досега четири бяха паднали под ударите на неспирните атаки на неприятеля, които му костваха много скъпо. В отговор защитниците бяха успели да построят две нови укрепления, които да ги заменят. Въпреки това не можеха да издигат до безкрайност крепостни валове. Най-новият строеж беше близо до канала, пресичащ Лансуей, за да свърже двата залива. Недалеч зад канала Лансуей свършваше при Планината на истината, отвъд която

беше градът. Беше ясно, че свободното пространство, с което разполагат, е на привършване.

Синът му гледаше към обстрелваната стена. По дължината на назъбения ѝ парапет между оръдието, катапултите и пушките тук-там, отговарящи на огъня отдолу, мъже се трудеха с кранове, които загребваха пръст и камъни. Някои се спускаха на въжета извън полезрението им над далечния край на стената, докато други изсипваха отстрани загребаното. Докато Бан и детето наблюдаваха, група мъже, които дърпаха въжетата, пропаднаха сред облак от хвърчащи отломки.

Джуно зяпна с отворена уста.

— Погледни натам — каза Бан на сина си и му посочи конструкциите по бойното поле между стените.

Те приличаха на кули, макар че бяха отворени от всички страни и не бяха високи.

— Миньорски шахти — обясни той. — Там, долу, Специалните постоянно се мъчат да спрат подкопаването на стените.

Джуно най-сетне вдигна очи към баща си.

— Различно е от онова, което очаквах — призна той. — Всеки ден ли се биеш там?

— В някои дни. Макар че битките вече са рядкост. Остана само подкопаването.

Думите му като че ли впечатлиха момчето. Бан преглътна и се извърна настрани, когато видя гордостта в погледа на сина си. Джуно вече знаеше, че дядо му е загинал, бранейки града. Дори сега той носеше на кръста си неговия къс меч. Нямаше никакво съмнение, че когато се върнат у дома, ще настоява баща му да му дава още уроци за ползването му, докато задава безкрайните си въпроси за преживяванията му като войник, на повечето от които Бан щеше да откаже да отговаря. Момчето често говореше за това как, когато е достатъчно пораснало, ще тръгне по неговите стъпки, но Бан не искаше да поощрява тези намерения. По-добре беше синът му да избяга и да стане скитащ монах или дори да се хване на работа на някой разнебитен търговски кораб, отколкото да остане тук и да се бие до неизбежния край.

Джуно сякаш усети настроението му.

— Колко дълго ще можем да ги възпираме? — тихо попита той.

Бан примигна изненадано. Това беше въпрос на воин, а не на дете.

— Татко?

За малко не излъга сина си, макар да знаеше, че това ще е обида за неговата зрялост. Но зад тях стоеше Марлий — съпругата му, която беше възпитана да приема истината, независимо колко неприятна е тя. Усещаше как тя наостри уши в мълчанието, предшестващо отговора му.

— Не знаем — призна той и за момент затвори очи при поредния порив на вятъра.

Бан усети върху устните си вкуса на сол като остатъци от засъхнала кръв.

Джуно отново загледа стените и манианската армия, която се беше изправила срещу тях. Той сякаш изучаваше безбройните знамена, които се виждаха и от двете страни: кхосианския щит и мерсиянския венец на морскозелен фон, имаше десетки от тях по крепостните стени. От другата страна беше имперската червена ръка на Ман с липсващ връх на кутрето върху бяло, стотици от тях бяха забити по протежението на провлака. Лицето на момчето се напрегна.

— Винаги има надежда — каза Марлий на разтревожения си син.

Джуно отново вдигна очи към баща си.

— Да — съгласи се Бан. — Винаги има надежда.

Но докато изричаше тези думи, той не можеше да погледне сина си в очите.

БУУН

Кракът го побутна отново — този път по-настойтелно.

— Кучето ти — разнесе се глас през тънката материя на одеялото му. Беше женски и кисел. — Мисля, че е мъртво.

Нико се насили да отвори леко очи и ранната слънчева светлина проникна през миглите му. Помисли си, че е твърде ярка, и се сви в топлината на собственото си тяло. Беше твърде рано.

— Остави ме на мира — смотолеви той.

Одеялото беше издърпано и Ник бе облят от дневна светлина. Закри очите си с ръка и ги присви между пръстите към момичето, което беше застанало над него с ръце на хълбоците. Спомни си, че се казва Лина.

— Казах ти за кучето ти. Мисля, че е мъртво.

Бяха нужни няколко мига, докато думите ѝ придобият смисъл за него. Напоследък трудно ставаше сутрин — за него утрото беше нещо мрачно и нежелано и той не искаше да се сблъсква с него.

— Какво? — попита той, като се изправи да седне и се намръщи на момичето, след което се намръщи и на слънцето, светец от няколко часа на небето.

Буун лежеше до него на мястото, където го беше оставил миналата нощ. Старото куче още спеше. По муцуната и светлата му козина лазеха мухи.

— Какво? — повтори Нико.

Разгони с ръка мухите и я прокара през козината на Буун. Той не помръдна.

— Беше така, когато се събудих — хладно отвърна Лина. — Казвам ти, че ние ще сме следващите, ако не хапнем някаква свята храна.

— Буун?

На ярката дневна светлина кучето изглеждаше ужасяващо слабо. Ребрата му бяха издадени, а гръбнакът му стърчеше като гребен. Нико

очакваше да види помръдването на ухо или може би да чуе внезапно скимтене насън. Нямаше нищо такова.

Той легна обратно на тревата и се зави през глава. Сложи ръка върху стария си приятел.

Лятната суша беше втвърдила почвата, затова Нико я разрови с ножа си, преди да започне да копае гроба с ръце. Избра парче земя под старо джупово дърво върху хълм в южната част на парка, недалеч от мястото, където пренощуваха. Измършавели лица ги наблюдаваха, докато работеха. През изминалите месеци неведнъж му се бе налагало да се бие с хора, които се опитваха да убият кучето му, хора, които бяха достатъчно отчаяни, за да копнеят за месото на животното. Нико крещеше и ги замеряше с пръчки, докато Буун ръмжеше до него. Двамата бяха един до друг. Сега той отново започна да хвърля свирепи погледи наоколо, предизвиквайки онези, които ги наблюдаваха. Мръсотията по лицето му беше набраздена от сълзите.

Ще убия всеки, който го докосне — отчаяно се зарече той.

Буун тежеше не повече от наръч съчки, когато Нико го вдигна и го положи в плиткия гроб. За момент коленичи над него и погали златистата му козина. Мухите се събираха отново.

Буун беше пале, когато бащата на Нико го бе донесъл във фермата. Самият Нико беше само на няколко месеца. Когато минаха няколко години, баща му му обясни, че кучето е негов другар, който ще се грижи за него. Тогава Буун вече се беше превърнал в огромна хрътка и двамата бяха станали неразделни. Кучетата от тази порода се отглеждаха за хайки на елени и мечки, за откритите равнини и гористите склонове. Трудният живот по градските улици през последната година не му се беше отразил добре.

Беше му тежко да избутва пръстта обратно, за да засипе кучето с нея.

— Сбогом, Буун — промълви най-сетне той и отъпка пръстта с ръце.

Младият му глас беше сух шепот, самотен като небето.

Изправи се и сложи сламената шапка на главата си. Искаше му се да каже още нещо. Обикновено думите му идваха лесно.

Сянката му падна върху гроба. Беше плътна, краката му бяха разкрачени, ръцете — стиснати в юмруци, а главата му приличаше на луковица заради шапката. От сянката прясно изкопаната пръст изглеждаше черна.

— Съжалявам, че ти позволих да дойдеш с мен в града — продължи той. — Но се радвам, че беше тук, Буун. Иначе никога нямаше да се справя. Ти беше добър приятел.

Сломен, Нико метна на гръб раницата си и затътри крака надолу към езерото. Откри място между останалите обитатели на парка, които се бяха струпали край водата. Изми мръсотията от ръцете си, макар че не можеше да изчисти калта под ноктите си. Беше одрал кожата около тях, докато копаеше. Известно време наблюдаваше как кръвта се стича на облачета в мрака на езерото.

Загреба с ръка водата, за да избута настрани нечистотиите, събрали се по повърхността ѝ, извади пръчката от раницата и изтърка зъбите си. Върху устните си усещаше вкуса на водата, който неизменно му напомняше за вкуса на силаж, и внимаваше да не глътне от нея. Слънчевата светлина го заслепи. Доста по-навътре, в средата на езерото, отражението на слънцето блестеше ярко и ожесточено. Нико погледна към него за миг, достатъчно дълго, за да го заболят очите.

Изгубили посока, мислите му се завръщаха бавно и предпазливо. *Просто върви* — казваха му те. — *Исправи се и върви.*

Нико стана и метна на гръб си раницата с всичко, което притежаваше. Кръвта се отцеди от главата му и той се олюля за момент — гадеше му се и се чувстваше отпаднал. Паркът около него беше пълен с бежанци, поляните от жълта трева отдавна бяха отъпкани до гола пръст, а от отсечените дървета бяха останали пънове, които стърчаха самотно от земята. Той вдигна крак и остави тялото си да поеме напред. Без да бърза и без определена цел, избра път между дървените навеси и палатките, съшити от парчета стари дрехи. Разминаваше се със сюрии мръсни деца, слаби като клечки, и мъже и жени с размътени погледи, които се бореха да преживеят не само настоящето. По външния им вид личеше, че някои от тях са кхосианци. По-голямата част бяха бежанци от южния континент — патианци и наталезийци или новодошли от север, от остров Лагос или Зелените острови. Беше тихо за толкова много хора, събрани на едно място.

Разбира се, лаеха кучета. Бебета плачеха за млякото на майките си. Но като цяло всички пазеха силите си за по-важни неща от разговорите.

Стомахът му изкъркори от миризмите на приготвяната храна. От две седмици не беше ял нищо друго, освен просяшка супа — горещ чий с парчета киш, плаващи в течността. Никой не можеше да преживява дълго на подобен хранителен режим. Бричовете му вече висяха на колана, който само преди няколко дни беше пристегнал с още една дупка. Докато се движеше, усещаше как костите му се търкат във втвърдените му от мръсотията дрехи. Онова момиче Лина беше право. Ако съвсем скоро не хапнеше сваятна храна, не след дълго щеше да легне и да умре като Буун.

Просто върви — успокоително нашепваше разумът му.

Нико продължи нататък през портите на парка Слънчевата лястовица към квартала отвъд него. По улиците хората вървяха, без да бързат, разговаряха или бяха потънали в мислите си. По паветата шумно трополяха теглени от мъже колички, които превозваха всякакви пътници срещу заплащане. Нико чуваше грохота на оръдията на юг на повече от мила разстояние.

Той пое към центъра на града, по посока на оръдията. Босите му ходила шляпаха по паветата, а главата му бе наведена. Няколко пресечки по-нататък зави зад ъгъл и се озова на Булеварда на лъжите. Шумът беше изумителен, сякаш бе излязъл от някоя дълбока пещера и се бе озовал в буен, ревящ поток. Виковете бяха по-чести от нормалните разговори. Множество музиканти дрънкаха със звънчета или свиреха на флейти за дребни монети. По улиците звънтяха раздвижвани от бриза ветрени звънци. Сякаш целокупното население на Бар-Кхос искаше да вдигне възможно най-голям шум, за да прогони от ежедневието си всякакви напомняне за продължаващата обсада.

По голяма част от протежението на булеварда растяха дървета. На едно от тях върху гол, изкривен, сведен над пътя клон беше кацнала черно-бяла сврака, която наблюдаваше движението под себе си. Нико осъзна, че по навик кимва с глава към птицата.

Това му напомни за една друга сутрин. Деня, когато завинаги бе напуснал дома си.

И тогава беше видял сврака. Беше му се присмяла от покрива на къщата, докато се отправяше на път по развиделяване с раница на гърба и глава, пълна с наивни мисли. Птицата не му се беше

понравила, също както не харесваше и безсмислените суеверия. Въпреки това ѝ беше кимнал, както винаги правеше майка му, и бе тръгнал по пътеката, която щеше да го отведе до крайбрежния път и тричасовото придвижване до града. Точно тогава не му се искаше да предизвиква съдбата.

В онази сутрин беше открил, че напускането на дома не е щастливото събитие, за което беше мечтал. С всяка следваща стъпка чувството за вина в гърдите му ставаше все по-остро. Знаеше, че майка му ще се разстрои, когато открие, че е заминал, без да се обади. А Буун щеше да тъгува по своя животински начин.

Нико беше погалил кучето, което спеше върху старото дрипаво одеяло под леглото му. По онова време хрътката вече беше твърде стара, за да става рано. Буун беше изскимтял насън като кутре и след това беше пръднал.

— Не мога да те взема със себе си — бе прошепнал Нико. — Градът няма да ти хареса.

Беше тръгнал, преди да промени решението си.

Чувството за вина не го беше възпряло да поеме на път, макар че докато вървеше към пътеката, неочаквано силно беше почувствал, че онова, пред което се изправя, не са просто горичките с тръстики, полюшващата се червена трева и лекият завой на пътеката — пред него се простираше огромното пространство на неизвестното, на бъдещето, което всява страх и няма граници. Тогава, в онзи миг, това можеше да се окаже достатъчно, за да го накара да се върне обратно, стига да имаше избор. Но той нямаше. Беше за предпочитане да избяга, отколкото да остане в тягостната атмосфера на къщата с Лос, последния любовник на майка му. Нико го смяташе за негодник и го презираше.

Тогава Нико беше шестнайсетгодишен. Когато зави и изгуби от поглед къщата, той чувства такава тревога, самота и мрачна изолираност, каквито никога преди това не беше изпитвал.

Като чу тихите стъпки на Буун зад гърба си, противно на волята си се усмихна вътрешно.

Буун се изравни с него, като развълнувано махаше с опашка.

— Прибирай се у дома! — скара му се Нико, но неискрено.

Буун безгрижно изплези език. Нямаше никакво намерение да се отдели от Нико.

Той отново се опита да прогони кучето, но не вложи сърце в това. Разроши козината на врата му и каза:

— Да вървим тогава.

Докато слънцето се издигаше все по-високо, двамата заедно вървяха по дългия път към града.

Нико се усмихна при този спомен. Сякаш оттогава беше изминал цял един живот. С времето беше осъзнал, че истинското измерение на времето е промяната. Промяната и загубата.

Насочи се на юг, като се вля в потока от хора, отиващи към пазара или пристанището. Все още не знаеше кое от двете ще избере, не беше решил къде да отиде. Около него се издигаха сгради на по три-четири етажа и погледът му се насочи към обраслите им в зеленина покриви. Високо над тях във въздуха бяха надвиснали търговски балони, привързани с въжета. Под тях се поклащаха плетени кошове и в един от тях той зърна лицето на момче. То беше засенчило очи с ръка и гледаше към брега, наблюдаваше далечните сигнални платформи за знаци за приближаващи търговски кораби. Отвъд тях синевата на небето избледняваше до бяло под ослепителния блясък на слънцето. Кръжащите в далечината чайки изглеждаха като точици.

Нико зави наляво, към Пътя на Гато. След това беше пазарът. Зачуди се на несъзнателния избор, който беше направил. Пазарът не беше привлекателно място за човек, който гладува и няма пари. Ала именно тук двамата с майка му бяха идвали веднъж месечно да продават домашно приготвения си потчийн, пътувайки до града в разнебитената си каруца, за да припечелят поне малко. Когато беше по-млад, тези пътувания бяха за него най-хубавата част от месеца — вълнуващи и все пак безопасни в присъствието на майка му.

Един мъж, който теглеше празна количка за превоз на пътници, зави край него и Нико се озова сред страхотна врява. На пазара цареше суматоха. Огромният площад беше толкова голям, че краищата му бяха потънали в дим и лека мъгла. Едната му страна беше отворена към морето и сивите каменни ръкави на пристанището, където полюляващите се мачти бяха нагъсто като дървета в гора. Имаше масивни търговски бригове, лъскави бойни кораби, тежки кораби за превоз на зърно, които товареха и отплаваха към останалата част от Мерсиянските острови. Всички други страни на пазара бяха затворени от сенчести сводести проходи с къщи за чий, странноприемници и

храмове, посветени на Големия глупак. Между тях се простираше море от сергии и хиляди хора. Нико се остави да бъде повлечен, нетърпелив да се изгуби сред тълпата.

Навсякъде под яркото слънце надигащите се вълни от хора блестяха в пъстрите си цветове. Нико прогони мухите от лицето си и вдъхна влажната смрад на пот, пикантни подправки, животински тор, парфюми и плодове. Стомахът му вече пареше. С всяка следваща стъпка той се самоизяждаше И изсмукваше енергията от мършавото му тяло. Нико се чувстваше замаян, сякаш всичко наоколо бе нереално. Очите му виждаха само храната по полупразните сергии около него. Завладя го мисълта да задигне ябълка или малко пушен рак. Опитваше се да се бори с тези пориви. Знаеше, че ако се наложи, няма да има достатъчно сили да избяга.

Спря за малко на завет до една сергия просто за да се разсее от тези все по-силни изкушения и да послуша уличните търговци, които пламенно припяваха на преминаващите клиенти. Мелодиите бяха приятни за слушане, макар че не касаеха нищо по-задълбочено от стоките и цените за деня. Хрумна му да попита някои търговци за храна в замяна на работа. Те обаче нямаха време да му обърнат внимание и само поклатиха глави. Израженията на лицата им казваха, че те самите едва свързват двата края. Една старица, която продаваше чаршафи, украсени с празнични дантели, наредени до кошници с полуизгнили картофи, се изкикоти, сякаш той бе изрекъл някаква шега, но спря, когато видя тъжните му очи и измъчената му външност.

— Върни се след няколко дни — каза му. — Не ти обещавам нищо, но може да ми потрябваш. Потърси ме тогава, разбра ли?

Той ѝ поблагодари, макар това да не му беше от особена полза. След няколко дни нейната помощ можеше да се окаже безсмислена.

Може би, мрачно разсъждаваше Нико, беше време да се прибере у дома. Какво го задържаше в града сега? Вече не помнеше колко пъти се е опитвал да се запише в Червената гвардия също като баща си някога, но изглеждаше на толкова години, на колкото е, и не можеше да мине за по-възрастен. Тук, в Бар-Кхос, за него нямаше много работа. През изминалата година беше късметлия, ако успееше да си намери работа за няколко дни — предимно по доковете, където срещу подавания се потеше под тежките товари. През останалото време дните му бяха изпълнени с отчаяние. Просто имаше твърде много хора за

твърде малко работни места. Ставаше все по-трудно да оцелява при този засилващ се недостиг на храна.

Разбира се, хлабавата островна конфедерация, известна като Мерсия, беше все още свободна, но в действителност беше подложена на обсада от манианските морски сили по същия начин, както Бар-Кхос беше обграден от Имперската четвърта армия. В района на островите не беше безопасно да се пътува. Тъй като всички народи от Мидерес, с изключения на пустинния Халифат на изток, бяха поробени, имперските флоти патрулираха навсякъде из чуждестранните води. Само един-единствен търговски път към Мерсия беше останал отворен и това беше пътят през Занзахар. Той беше изключително опасен за конвоите, които трябваше ежедневно да водят тежки сражения, и корабите им често бяха ограбвани от неприятеля.

Блокадите бавно задушаваша живота в Свободните пристанища и така мнозина оцеляваха единствено благодарение на безплатния киш, раздаван от градския съвет, или на онова, което отглеждаха върху покривите или малките си парчета земя, засадени със зеленчуци, или като извършваха престъпления и проституираха, или като се преструваха на монаси на Дао — единствените, на които законът все още позволяваше да просят на улиците. Или пък гладуваха като Нико.

Поне у дома щеше да има храна и покрив над главата. Освен това, доколкото познаваше майка си, досега тя най-вероятно беше изхвърлила Лос от къщата, след като най-сетне бе разбрала що за стока е. А ако не го беше сторила, то Лос беше избягал от нея, като без съмнение беше задигнал всичко ценно, което тя притежаваше. И в двата случая вероятно нов мъж беше заел мястото на отсъстващия му баща.

Въпреки това не му се искаше да се връща при майка си, след като се бе провалил, признавайки, че е неспособен да се справи сам.

Но ти наистина се провали. Не успя да се погрижиш дори за Буун. Просто го остави да умре.

Не беше готов за това. Преглътна и стисна очи.

Беше почти обяд и асаго започна да повдига платнищата с прашния си дъх. Винаги се появяваше по това време на годината и особено в този час. Скоро засилващата се горещина щеше да прогони много хора в по-хладните помещения на околните къщи за чий, където

можеха да седнат и да прекарат следобеда удобно и сравнително спокойно, докато разговарят за търговията си и играят иланг, сърбайки от миниатюрните си чаши с гъст чий. Нико почти не усещаше горещината и се възползва от орediaването на тълпата, за да си пробие път към северозападния ъгъл на огромния площад, който сякаш с облекчение се отваряше към широкото пространство на пристанището.

Откри, че уличните изпълнители се бяха настанили там за през деня. Стояха прави или седяха в пролуките, които бяха открили сред постоянния поток от докери, който се движеше от пристанището към пазара. Мнозина събираха багажа си за следобедната почивка, макар че по-издръжливите — или може би по-нуждаещите се — бяха предпочели да останат въпреки жегата. Нико огледа жонгльорите, гледачите на език и монасите просяци с техните купички — майка му все казваше, че са фалшиви монаси — докато накрая не стигна до група изпълнители, които едва се забелязваха сред заобикалящата ги тълпа. Приблужи се още, за да ги вижда по-добре.

Бяха трупa актьори, двама мъже и една жена, които никога преди не беше засичал. Без да се замисля, той започна да се промушва през множеството, докато се озова най-отпред.

Пиесата беше елементарна — историята на беден фермер, отглеждащ водорасли, влюбен в красива морска вещица. Беше от „Рибните разкази“, разказваше го по-младият от двамата мъже, който бе не по-възрастен от Нико. Тази проста проза напоследък беше по-популярна от скучните древни саги.

С треперещ и тънък гласец младият мъж разказваше историята, докато жената и по-възрастният мъж играеха ролите си с мимики. Беше очевидно защо са привлекли толкова голяма публика. Жената, която беше висока, гъвкава и с прекрасен бронзов тен, играеше морската вещица в съответния костюм. Това означаваше, че е напълно гола, като се изключат правата ѝ руса коса и лентите от водорасли, обвити около определени части на тялото ѝ. Прозиращите изпод водораслите бедра и зърна на гърдите разсейваха публиката. Погледът на Нико непрекъснато се насочваше към тях, докато се опитваше да се съсредоточи в самото изпълнение.

Нико обичаше да наблюдава актьори, когато успее да ги открие. Той прецени, че тази жена е чудесна актриса, чиито дарби доста се открояват на фона на посредствените умения на партньора ѝ. Мъжът

преиграваше и се перчеше с ролята си. Всъщност малцина му обръщаха някакво внимание, повечето, в това число и Нико, поглъщаха с копнеж плътта на жената.

Той все още зяпаше актрисата, когато избухналите аплодисменти възвестиха трагичния край на историята — фермерът отплува към смъртта си, следвайки любимата си в морето — а младият разказвач обиколи тълпата за дарения с празна шапка в ръка. Нико се усети, че стои със зяпнала уста и я затвори рязко. Актрисата наметна тънка роба върху раменете си и свали водораслите изпод нея във ведро. Тя отметна косата си назад, огледа тълпата и улови погледа му. Очите ѝ се спряха върху него. Нико за малко не извърна поглед.

Преди година щеше да го направи. Щеше смутено да забие поглед в краката си. Ала през изминалата година живот в града беше започнал да свиква да среща такива погледи, защото често му се случваше да го гледат. Не знаеше защо. Не се смяташе за особено красив. Дори когато се хранеше както трябва, пак беше слаб. А погледнеше ли лицето си в малкото потъмняло огледало на майка си, то винаги му се струваше чуждо. Краят на носа му беше вирнат леко нагоре, устните му бяха твърде широки и плътни, кожата му беше изпъстрена с лунички като на момиче, а ако се вгледаше между веждите си, можеше да види не един кръгъл белег, а два, там, където като дете беше разчесал пъпките си от шарка.

В действителност нямаше представа защо очите с дълги мигли на актрисата се задържаха толкова дълго върху него. Поне успя да издържи оценяващия ѝ поглед за няколко секунди, преди нейната самоувереност най-сетне да сломи куража му. Той извърна поглед.

— Изчерви се.

Беше Лина, която стоеше в тълпата зад него с присвити срещу светлината очи. Изглеждаше красива така, без обичайното намръщване, от което патиянските ѝ черти добиваха надменно изражение.

— Горещо е — каза ѝ той и ъгълчетата на тънките устни на Лина се извиха в лека усмивка, след което той добави с нотка на подозрителност в гласа: — Не те видях.

— Следвах те — призна тя. — За да се убедя... нали се сещаш, че си добре.

Той не ѝ повярва. Досега Лина не беше показала да е особено загрижена за доброто на другите. Нико се зачуди какво ли е намислила.

— Слушай — продължи тя, — съжалявам за кучето ти. Наистина. Но трябва да направим нещо, Нико. Трябва да ядем.

— Няма да дават киш до утре — сви рамене той. — Така или иначе, мисля, че дойде време да се прибера у дома.

— Нали не искаш действително да направиш това?

— Не особено.

— Добре, защото имам много по-добра идея, ако те интересува. Начин да изкараме малко пари.

Аха — каза си той, — *ето за какво е всичко това.*

Тя беше толкова близо до него, че едната ѝ гърда докосна гърдите му. Това беше шок за него, още повече че той подозираше, че не е случайно. Нико я изучаваше изпод периферията на шапката си. Не за пръв път, откакто се бяха срещнали, той се зачуди какво ли би било усещането, ако я целуне.

— Защо ли имам чувството, че това няма да ми хареса? — попита той с дрезгав глас.

Лина отметна кичур тъмна коса от лицето си, след което отвърна с тих глас, който прозвуча почти интимно:

— Защото наистина няма да ти хареса. Но не ни е останал кой знае какъв избор, нали?

Асагото бръснеше покривите на Бар-Кхос, носейки фините песъчинки от пустинята Алхази на шестстотин мили на изток. Очите на Нико смъдяха от праха. Той ги присви и направи гримаса. Искаше му се да слезе долу. Не обичаше да е на високо.

От мястото си на покрива виждаше Щита и Планината на истината, увенчана с парка и високата, покрита с прозорци сграда на Министерството на войната. В продължение на няколко приятни мига бризът отслабна и сякаш някой затвори вратата на пещ. Той чу грохота от стрелбата на оръдието, последван от едва доловим вик.

— Това е лудост. Ами ако ни хванат?

— Чуй ме — каза Лина зад него. — Или ще направим това, или слизам на доковете и си вдигам полата за всеки, който ми плати. Кое предпочиташ?

— Ти дори нямаш пола.

— Вероятно след като оправя няколко души с ръка, ще съм в състояние да си купя. Тогава ще можеш да ми станеш сводник. Започвам да си мисля, че това ще ти хареса. Да стоиш отстрани и да не правиш нищо.

Той въздъхна и продължи да се движи.

Беше си свалил обувките и ги носеше в ръце, както му беше предложила Лина, за да може да пристъпва по-лесно върху керемидите на покрива. Това със сигурност вършеше работа, но керемидите под голите му стъпала бяха силно нагорещени. Той почти танцуваше върху тях и така се излагаше на още по-голяма опасност.

— Пари ми на краката — оплака се той.

— Искаш да паднеш и да си разбиеш главата ли?

— Искам да се махна от този покрив, Лина, това искам.

Тя не отговори. Минаха по наклонения покрив на кръчма, три етажа над улиците на града. Кръчмата се състоеше от две сгради, като едната беше по-висока от другата. Пред тях се издигаха допълнителните два етажа на по-високата. Представляваха порутена варосана стена, прорязана тук-там от тесни прозорци. Някои бяха залостени, а други отворени, с веещи се зад тях завеси от изящна дантела.

Около краката на Нико по нагорещените керемиди пробягваха гущери, които им хвърляха древни и опасни погледи, докато Лина го водеше, а очите ѝ се стрелкаха насам-натам бързо и нервно. Тя надникна през един от отворените прозорци и приклепна при звука на гласовете, долитащи отвътре. Приведена, тя се приближи с тихи стъпки до друг прозорец, погледна в него, после и в следващия.

Нико подскачаше от крак на крак, тъй като болката беше твърде силна, за да я понесе. Обу си отново обувките и се запита какво, в името на Ерес, прави тук с това момиче и дали тя е предприемала това и преди. Чакаше ги бой с камшик, ако ги заловяха.

— Този — прошепна му тя, когато Нико се приближи до прозореца, който беше избрала. — Влез вътре и претърси чантата за кесия.

— Аз ли? — беззвучно попита Нико.

— Да, ти. Досега не си направил нищо друго, освен да се оплакваш.

— Хайде, Лина, да се махаме, преди да е станало твърде късно.
Лицето ѝ се намръщи още повече.

— Искаш ли да ядеш днес, или не? — попита тя.

— Не и ако това означава да извършим това, което се каним да сторим. Прави каквото искаш. Аз си тръгвам.

Когато той понечи да се обърне, за да си тръгне, тя сграбчи ръката му.

— Предупреждавам те — изсъска му, — ако не го направим, отивам на доковете. Ще правя всичко, не ми пука. Няма да умра от глад като кучето ти.

Думите и хватката ѝ сякаш го омагьосаха. Стомахът му изкъркори подканящо. Той кимна безмълвно.

Тя го пусна и сплете пръсти, за да направи опора за крака му. Нико почти не осъзнаваше какво върши, когато, стиснал зъби, се закатери нагоре.

Промуши се тромаво през поклащащите се дантелени завеси, като се опитваше да не вдига никакъв шум. Тялото му трепереше. Още усещаше топлината на варосаната стена под пръстите си. Озовал се вътре, спусна крака върху каменния под на стаята. Ходилата му стъпиха тихо. Изправи се и после замръзна.

На леглото лежеше фигура, облечена в тъмна роба.

Нико едва не се задави. Сърцето му биеше силно и той се уплаши, че всеки наблизко ще го чуе. Фигурата обаче спеше и гърдите ѝ се повдигаха и спускаха в равномерен и забързан ритъм.

Кожата на мъжа беше напълно черна. Нико си помисли, че е чуждоземец — стар чуждоземец с плешива глава и сурово, слабо лице, набраздено от бръчки и нещо на бузите, което ярко проблясваше на слънчевата светлина, падаща косо през полюшващата се дантела.

Той плаче — осъзна Нико.

Лина му хвърли ядосан поглед през прозореца. Нико нямаше как да премине покрай това лице. Той преглътна страха си и внезапно го чувство за вина. Сви потните си ръце в юмруци и се промъкна през стаята към стол, направен от усукан плавей, върху който беше сложена кожена раница. Той безшумно се протегна към нея. От прозореца Лина му се озъби и му махна с ръка да побърза.

Докато претърсваше кожената раница, Нико вдигаше шум и се потеше от притеснение. Ръцете му се движеха несръчно и потта

лютеше на очите му. По едно време чу гласове пред стаята и дъските на пода изскърцаха, когато някой мина покрай вратата. Това само го накара да работи по-бързо и най-накрая успя да намери кесията с пари, която беше дебела и тежеше от монетите вътре.

Лина отново размаха ръце. Старецът продължаваше да спи.

Нико се готвеше да се маха, когато забеляза, че нещо виси от стола. Беше някаква огърлица, която не беше красива, по нея нямаше скъпоценни камъни или сребро. Беше грозна. Висулката приличаше на голям кожен орех и беше покрита с нещо, наподобяващо засъхнала кръв.

Клеймо, осъзна Нико. Старецът носи Клеймо.

Сякаш по свое желание ръката му се протегна към него. Отзад старецът пъшкаше в леглото. Нико се спря и отдръпна ръка. Какво си мислеше, че прави?

Обърна се и така се стресна, че без малко не изпусна кесията. Възрастният чуждоземен седеше изправен и примигваше към него със странните си притворени очи.

Нико се уплаши, че ще си изпусне червата. Стоеше, без да помръдва. Погледна към вратата, след това към прозореца. Облиза пресъхналите си устни.

Старецът завъртя глава и обходи с поглед стаята от единия край до другия. Сякаш почти не виждаше.

— Кой е там? — дрезгаво попита той.

Нико вече не можеше да се сдържа. Той прекоси стаята с шест бързи крачки и се преметна през прозореца.

— Той беше буден! — възкликна Нико, докато двамата с Лина тичаха обратно по наклонения покрив, а гущерите наблюдаваха с интерес желанието им бързо да се махнат от това място.

— И доколкото видях, полусляп — отвърна Лина, без да спира. — Побързай!

Нико я следваше, като внимаваше да не се подхлъзне по керемидите.

Стигнаха до края на покрива, където той се спускаше няколко стъпки надолу към друга сграда.

— Насам — каза Лина, обръщайки се назад. — Дай ми я — добави тя, като погледна кесията в ръката на Нико.

Той се закова на място, притиснал кесията към гърдите си.

Нико не искаше тези пари. Въпреки това някак не му се щеше и Лина да ги вземе.

Тя се опита да грабне кесията. Нико се дръпна назад.

В този момент левият му крак се подхлъзна.

Той падна настрани, като за миг мярна ръцете на Лина, които отчаяно се протягаха към него — без съмнение за кесията — преди да се сгромоляса върху керемидите, като си изкара въздуха и подгони гущерите. След това започна да се търкаля и премята надолу до самия ръб на покрива, където краката му увиснаха високо над павираната улица, устата му се отвори широко, а пръстите му трескаво драцеха да се хванат за нещо, но той така и не откри такова. В следващия момент падна.

Изкрещя с всичка сила. Раменете му закачиха табелата на кръчмата и цялото му тяло се завъртя, след което се стовари по корем право върху един дървен навес. Продължаваше да крещи, когато премина през него, и все още викаше, когато павираната улица полетя към него, а той вдигна ръце пред лицето си и разби една от масите, поставени пред кръчмата.

Останал без въздух, Нико лежеше сред отломките от навеса и масата, докато навсякъде около него подобно на сняг се сипеха парчета дърво и боя. Една дебела старица му се притече на помощ, а останалите хора седяха стреснати с чаши чий, поднесени към устата. Той беше замаян, не можеше да си поеме дъх. Сламената шапка беше пред очите му. Не можеше да повярва, че все още е жив.

Не във всичко обаче беше извадил късмет. Пълната с пари кесия трябва да се беше изплъзнала от ръката му, докато се спускаше по покрива, и беше намерила свой собствен по-бавен, но също толкова неизбежен път надолу. Докато възрастната жена се навеждаше да му помогне, кесията тупна върху паветата пред лицето на Нико и сребърните и златните монети в нея се разпиляха по улицата със силно дрънчене, искрящи на слънчевата светлина. Старицата притисна ръка към устата си. Минувачите се обърнаха да видят какво се случва. Очите им се насочиха към момчето и богатството, които бяха паднали от покрива на кръчмата, и секунди по-късно се разнесоха първите викове.

— *Крадец!* — закрещяха те, а Нико не можеше да си поеме дъх и дори да помръдне. — *Крадец!* — викаха те в хор, докато той се обърна

по гръб и погледна към покрива, от който току-що беше паднал, за да види, че Лина е изчезнала и единствено слънцето блести ярко над злочестата му участ.

Замаяният ум на Нико се надяваше, че всичко това е сън, кошмар, от който скоро ще се събуди. Но две груби ръце го изтръгнаха от тази фантазия и когато го изправиха на крака, ударът на действителността беше по-силен дори от удара в земята.

О, пресвета Ерес... — крещеше умът му, — *това е истина... наистина се случва!*

След това изгуби съзнание.

ПОСЕЩЕНИЯ

Никога преди не беше виждал тъмница, камо ли да прекара нощта на такова място.

Повечето затворници можеха да се движат свободно между стените на тъмницата. Даже имаше нещо като кръчма за онези, които разполагат с пари, и ресторант, в който се предлагаше по-хубава храна от овесената каша, която раздаваха на двора. Като цяло пазачите, които в по-голямата си част бяха също затворници, стояха настрани и оставяха другите затворници сами да се оправят помежду си.

Нико седеше в ъгъла на килия — една от многото, които се намираха в лабиринта дълбоко под главния двор. Седеше върху плесенясалата, пълна с въшки слама, а над входа беше окачена една-единствена маслена лампа. Сламата смърдеше на урина и из нея тичаха хлебарки.

Килията беше обитавана и от други крадци и длъжници на всякакви възрасти. Повечето бяха млади като Нико или дори по-млади. Съкилийниците му не му обръщаха кой знае какво внимание, най-вече защото постоянно влизаха и излизаха и рядко се застояваха вътре за дълго. Нико беше благодарен за това. Той седеше в своя ъгъл, грижеше се за натъртеното си и изранено тяло и мислите му се въртяха като черни птици, които пляскат с криле и са твърдо решени да го измъчват. Колкото и да се опитваше, не можеше да спре да мисли за дома и за майка си.

Тя щеше да се разстрои, ако някога узнаеше в какво се е превърнал — обикновен крадец, заловен на местопрестъплението. Щеше да му е много ядосана.

От друга страна, едва ли можеше да се каже, че майка му няма недостатъци. В края на краищата, ако се върнеше достатъчно назад във времето — година и повече — то тогава можеше да се каже, че вината за сегашното му положение беше толкова негова, колкото и нейна. Тя беше тази, която имаше нужда да запълва празния си живот с върволица от неподходящи любовници. Тя беше избрала да си затваря

очите за враждебността между Лос и сина си и в крайна сметка го беше довела до тук.

Лос беше последният от дългата поредица лоши избори на майка му. В първата нощ, когато го беше довела от местната кръчма на кръстопътя, облечен в хубави дрехи, които му бяха твърде широки — очевидно бяха крадени — мъжът беше огледал какво има в къщата (включително майка му), преценявайки колко струва всичко това. Беше ясно, че в онази нощ си беше поставил за цел да хване майка му на въдицата си — двамата бяха вдигнали такъв шум в спалнята, че Нико се беше принудил да отиде да спи в обора при техния стар зел Щастливец.

Слабостта ѝ към мъжете го възмущаваше. Знаеше, че тя има своите причини, както и че едва ли трябва да ѝ се сърди за случилото се с тях двамата и за развитието на отношенията им като майка и син. Но ето че го правеше и не можеше да се възпре.

Този ден беше най-лошият в живота му и останалата част от него той прекара във вцепенен ужас, без да си дава сметка за изминалото време. С падането на нощта, което тук беше белязано не от изчезването на дневната светлина, а от угасяването на лампите и затварянето на далечните тежки врати, зловонието ставаше още по-силно и се превръщаше в носещи се във въздуха лепкави изпарения с миризмата на животното човек, което твърде дълго е било държано затворено в собствената си мръсотия. Беше толкова зле, че Нико завърза кърпата си около устата и носа. Това обаче не му помогна много и той от време на време се навеждаше настрани, вдигаше кърпата си и плюеше, за да прогони от устата си противния вкус, насъбрал се върху езика му.

Изглежда, че каквито и примирия да съществуваха между затворниците през деня, те изчезваха през дългите часове на мрак. В съседна килия започна сбиване. Чуваха се викове и дюдюкане, последвани от дългия и пронизителен вой на мъж, изпитващ болка. Той затихна до сподавени ридания и след това не се чуваше нищо. Известно време през камъните отекваше тъп звук, сякаш някой удряше главата си в стената от другата страна и с всеки удар крещеше приглушено думи, които приличаха на *пуснете ме навън, пуснете ме навън, пуснете ме навън*.

Нико не можеше да спи на такова място. Въпреки това беше уморен, изтощен от събитията през деня и от мисълта за онова, което му предстои. Лежеше буден и слушаше хъркането на другарите си по килия, махаше по някоя хлебарка от тялото си и се проклинаше, че изобщо е дошъл в града, че е взел Буун със себе си и че се е съгласил с глупавите идеи на Лина.

Знаеше, че не трябва да ѝ се доверява. Докато бяха заедно, тя рядко проявяваше скрупули. Запита се какво ли прави сега, в този момент? Дали изобщо я беше грижа, че стражите са го заловили и хвърлили в затвора, за да чака там наказанието си? Съмняваше се в това.

Нико впери поглед в мрака. Много добре знаеше какво правят с крадците в града. Това беше нещото, за което никак не му се искаше да мисли. По време, на миналия Празник на жътвата беше видял как жигосват и налагат с камшик един крадец. Младежът не беше много по-голям от Нико.

Нико не знаеше дали ще може да понесе това.

По някое време през нощта той се отърси от замаяността и видя, че една ръка е притисната към крака му, след което усети противният дъх на нечие лице да докосва неговото. Той рязко се изправи, отблъсна тялото на мъжа от себе си и изкрещя нещо, което беше по-скоро вик на ужас, отколкото членоразделна реч. В мрака се чу приглушена псувня и звукът на влачеци се крака, които се отдалечаваха.

Нико разтри лицето си, за да се разсъни, и клекна с гръб, опрян на стената.

Трябваше да се махне от това място. Не можеше да диша, защото тук нямаше въздух, а само плътна воня. Мракът го притискаше като тежко одеяло от кадифе. Чувстваше се в капан, защото знаеше, че не може просто да стане и да излезе навън по своя воля, нито дори да види небето и да усети вятъра по лицето си. Тогава го връхлетя спомен, който беше по-скоро сбор от различни емоции — онзи път, когато беше открил капана, докато се разхождаше по хълмовете, издигащи се край къщата му. Беше стегната примка от тел, увита около отрязания крак на диво куче — месото висеше около костта, която беше прегризана.

В мрака се разнесе звукът на тътрещи се крака. Някой отново се приближаваше. Нико се напрегна, готов да нанесе удар.

Ще разкъсам плътта ти със зъби — помисли си той, — *ако не се отдръпнеш от мен.*

— Успокой се — прозвуча някакъв глас. — Аз съм приятел.

До него седна един мъж. Нико чу как ръцете му ровят из дрехите.

В мрака проблесна пламък, който беше толкова ярък, че заслепяваше. Нико присви очи и ги засенчи с длан. За момент пламъкът пращеше и трептеше, докато почернелият край на пуретата се разгоря и засвети в червеникаво. Мъжът духна кибритената клечка и те отново потънаха в мрак, който беше по-дълбок и от преди.

— Знаеш ли, цяла нощ лежах буден и се мъчех да си спомня откъде ми е познато лицето ти.

Червеният връх на пуретата помръдна в мрака и припламна по-ярко, когато мъжът си дръпна от нея. Тя освети краищата на лицето му, а части от него останаха в сянка.

— Баща ти — каза той, докато изпускаше дима. — Познавах баща ти.

Нико примигна, в очите му все още играеха цветни петна.

— Познавал си го, как не — усъмни се той.

— Не ме наричай „лъжец“, момче. Баща ти беше женен за една червенокоса на име Рийс. Доколкото си спомням, беше хубава жена.

Нико свали ръка от лицето си. Гневът му го напусна като оръжие, оставено настрана за друг ден.

— Да, това е майка ми — каза Нико. — Значи наистина си го познавал?

— Много добре. Сражавал съм се с него под стените в продължение на две години.

— Бил си от Специалните?

— Разбира се. Макар че това като че ли беше преди цяла вечност, слава на Глупака. Сега припечелвам малко от игра на раш. През останалото време, когато не мога да си изплатя дълговете, вися тук. — Мъжът потърка наболата брада по лицето си. — А ти — какво те докара до това положение?

Нико нямаше желание да навлиза в подробности за жалката си история.

— Моят лечител ми каза, че ще е полезно за белите ми дробове. Затова от време на време идвам тук, долу.

— Баща ти също имаше остър ум — отбеляза гласът без следа от хумор. — Това беше нещото, което харесвах в него.

Докато мъжът говореше, в гласа му се промъкна режеща нотка. Нико забеляза това и зачака непознатият да разкаже повече. За момент димът обви лицето му. Тук, на това място, миризмата беше приятна. Тя му напомняше за нощите, когато беше седял край огъня в някой парк или празна сграда с Лина и останалите бездомници, които беше опознал. Нико разказваше шеги и наблюдаваше бутилките евтино вино и ръчно свитите цигари от смолиста трева, които се подаваха от ръка на ръка. Смехът им беше груб и кръгът топлина ги отдалечаваше от тежкия ден, който ги очакваше.

— Понякога не се разбирахме — продължи да разказва мъжът с провлечен и изпълнен с горчивина глас. — Веднъж ме обвини, че мамя на раш. Но не спря дотам. Реши да ме изобличи пред целия взвод. Онова, което стори баща ти, ми струваше много пари. Обаче му го върнах. — Разнесе се кашлица или може би сух смях. — Ако трябва да съм честен с теб като затворник със затворник, не бях много изненадан, когато той дезертира. Последния път, когато видях уплашените му очи, разбрах какво се върти в главата му. Беше ясно като бял ден.

Нико стисна челюсти. Ноздрите му се издуха. Той си пое дъх и студено каза:

— Баща ми не беше страхливец.

Отново се чу познатото прокашляне.

— Не твърдя това. Когато ножът опре в кокала, всеки е страхливец, освен лудите. Единственото, което имах предвид, е, че някои просто са по-уплашени от останалите.

Дишането на Нико беше равномерно и толкова шумно, че се чуваше на фона на хъркането на останалите мъже.

— Успокой се. Просто си говорим, а разговорите не струват пукната пара. Вземи да си дръпнеш.

Нико не обърна внимание на горящия край на пуретата, протегната към лицето му. Вместо това си припомни баща си. В паметта му изникна висок мъж с изправен гръб, дълга коса и благи очи. Той говореше тихо, смееше се гръмогласно с кана бира в ръка,

сграбчваше майка му за кръста и танцуваше с нея, после хващаше житарата, за да издрънка някоя зле композирана песен. Разхождаха се заедно по самотните хълмове. Един слънчев Ден на глупаците го беше завел на брега. Баща му гледаше морето, докато Нико си играеше в пясъка.

Нико беше десетгодишен, когато баща му се записа в Специалните. Беше казал на Нико, че врагът ги напада по-ожесточено от когато и да е преди. Всеки ден откриваха нов тунел или манианците успяваха да си пробият път до подземията на защитниците. Специалните понасяха тежки загуби и имаха нужда от доброволци.

В продължение на един месец той отиваше в града и се сражаваше под стените на Щита, след което се прибираще у дома променен. С всяко завръщане ставаше все по-мълчалив и губеше привлекателността си.

Веднъж се завърна без ухо и на негово място зееше дупка. Рийс го прегърна и прошепна в ухото му тихо (но достатъчно силно, за да го чуе Нико) колко е облекчена, че го вижда жив. Друг път баща му се появи на вратата с превръзка около главата и когато след няколко дни я свали, здравото му ухо изглеждаше като сдъвкано от куче. С времето веждите му изтъняха. Дългата му коса стана къса като набола брада. Скалпът, лицето и устните му бяха осеяни с белези. Широките му рамене се прегърбиха, сякаш постоянно му беше студено. Майката на Нико се опитваше да скрие ужаса си от тези промени в мъжа, когото обичаше, но изражението ѝ често я издаваше.

Когато баща му най-сетне се върна за първия си продължителен отпуск от Щита, Нико едва позна мъжа, който го гледаше като чужд човек, седеше сам в дъжда, никога не се усмихваше, говореше рядко и пиеше. Баща му крещеше и за най-дребните неща. Нико стана нервен и неизменно очакваше неприятности.

Той започна по-често да излиза с Буун, скиташе из гората и по полето около къщата. Когато времето беше лошо, оставаше в стаята си, заключваше вратата и си припомняше историите, които знаеше, или „Рибните разкази“, които беше видял при посещенията си в града, и така прекарваше времето си в безцелно фантазиране.

Една нощ баща му се напи и изпадна в такава всепоглъщаща ярост, че се скара с майката на Нико и я нападна. Влачеше я за косата из стаята, докато Нико плачеше и му крещеше да спре. Баща му го

удари силно и го събори на пода, след това примигна към уплашеното лице на сина си и, залитайки, излезе навън в нощта.

На следващата сутрин баща му си събра багажа и си тръгна, докато Нико и майка му още спяха, сгушени един до друг в малкото легло на Нико. Момчето имаше чувството, че светът под краката му пропада. Спомни си как майка му беше плакала дълго след това.

Нико стисна юмруци в обгръщащия го мрак на килията и въздъхна.

— Той имаше своите причини да си тръгне — каза той на невидимия мъж.

Пуретата изпусна дим веднъж, после отново, след което огънчето ѝ помръкна.

— Аха. Е, предполагам, че ти знаеш по-добре от всеки друг дали той е бил уплашен, или не.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Искам да кажа, че кръвта на бащата със сигурност тече и във вените на сина. Онова, което е вярно за него, е вярно и за теб.

Нико усети как кръвта му кипна и страните му пламнаха. Той извърна глава встрани от мъжа — не искаше повече да разговаря с него.

Внезапно в друга килия отекна вик. Беше сподавен обезумял вик, дошъл сякаш от кошмар. Все едно някой безумец се беше събудил и беснееше, крещейки, че манианците идват откъм морето, за да ги изгорят живи.

Светлинката на пуретата бавно изчезна, когато мъжът я загаси в дланта си. Той изсумтя, докато ставаше. За миг застоя, като си мърмореше нещо. След това се обърна отново към Нико. Тежката му ръка намери рамото му и го потупа.

— Сега всичко е наред, синко — рече мъжът. — Можеш да поспиш.

Той си тръгна, но мирисът на дим остана да се носи над мястото, където беше седял.

След това никой повече не се опита да досажда на Нико.

Майка му дойде на сутринта, облечена така, все едно идва на погребение. Беше цялата в черно, с очи, подути от плач, а червената ѝ

коса беше пригладена назад, придавайки ѝ измъчен, но решителен вид. Виждаше я за пръв път от повече от година.

Лос беше с нея, облечен в най-хубавите си дрехи, преструваше се на почтен и шокиран от извършеното от Нико. Заговори пръв, когато се изправиха един срещу друг с Нико при решетките, които отделяха затворника от посетителя, в слабо осветеното студено мазе, където се провеждаха свижданията.

— Изглеждаш зле — отбеляза той.

Нико не знаеше какво да каже. Майка му и Лос бяха последните хора, които очакваше да види.

— Как разбра? — тихо попита той майка си.

Майка му се приближи, сякаш искаше да протегне ръце към него, но беше спряна от решетките и в очите ѝ внезапно проблесна гняв.

— Старата Джеймийна — отвърна тя със студен шепот. — Видяла е стражите да те влачат по улиците и беше така добра да дойде да ми каже...

— О! — промълви Нико.

— О? Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш?

Гневът ѝ беше като полъх върху лицето му. Той раздуха въглените, тлеещи в него от деня, в който напусна къщата.

— Не съм те молил да идваш тук — сопна се. — Нито пък него.

По лицето ѝ премина изненада. Лос застана до нея. През цялото време суровият му поглед беше вперен в Нико.

Нико отвърна на погледа му. Проклет да беше, ако пръв извърнеше очи.

Майка му понечи да каже нещо, после се поколеба. Внезапно раменете ѝ се отпуснаха и бронята ѝ се пропука. Тя протегна ръка през решетките. Нико почувства как тя докосна врата му и пръстите ѝ го придърпаха към нея в прегръдката ѝ от другата страна на студеното желязо.

— Сине — прошепна тя в ухото му. — Какво си сторил? Никога не съм предполагала, че си крадец.

Той с изненада усети парещи сълзи в очите си.

— Съжалявам — отвърна. — Бях отчаян и гладен.

Тя успокояващо му изшътка и погали лицето му.

— Толкова се тревожех за теб. Всеки път, когато идвахме в града, те търсех, но виждах само гладуващи хора. Питам се дали изобщо си успял да оцелееш.

Той си пое въздух на пресекулки.

— Буун — успя с мъка да изрече. — Буун е мъртъв.

Тя го прегърна по-здраво през врата. Заплака. Той се разплака с нея. Сега вцепенението му беше изчезнало и емоциите се отприщиха в споделената интимност на мъката им.

Вратата към коридора за посетители се откряна и вътре влезе една фигура. Нико вдигна поглед и избърса очи. Челюстта му увисна.

Беше старият чуждоземец. Старецът от предишния ден, онзи, от когото беше откраднал парите.

Мъжът стоеше на прага с глава, наклонена на една страна, и кожена чаша с димящ чий в ръката. Беше по-нисък, отколкото му се беше сторил, когато лежеше в леглото. С обръснатата си глава и черната роба приличаше на монах, макар и странен на вид, и то не само заради тъмната си кожа — в другата си ръка мъжът носеше меч в ножница. Майката на Нико се отдели от сина си и също погледна мъжа.

Той се размърда. Бавно прекоси каменния под и застана пред всички тях. Движението му наподобяваше полюшващата се повърхност на течността в чашата му — беше едновременно съдържано и уверено.

Отблизо очите на чуждоземеца бяха с цвета на пепел. Погледът му беше напрегнат и проникателен. Нико без малко не отстъпи крачка назад. Нямаше и следа от объркания старец, събуден от дрямката си и примигващ така, сякаш не вижда добре.

— Това ли е крадецът? — попита той майка му.

Тя избърса очи и се изправи.

— Той е мой син — отвърна тя — и по-скоро глупак, отколкото крадец.

Мъжът изгледа преценяващо Нико в продължение на няколко смразяващи секунди, сякаш оглеждаше куче, което възнамерява да купи.

— Тогава искам да поговоря с вас — кимна той.

Отиде до един от столовете в средата на помещението, седна с изправен гръб и сложи меч в скута си. Остави чашата на пода.

— Аз съм Аш — представи се той. — И независимо дали е глупак, или не, момчето ви открадна от мен.

Майката на Нико усети, че той се готви да ѝ направи някакво предложение, и отново възвърна спокойния си вид. Избърса ръце и седна на стола срещу мъжа.

— Рийс — представи му се тя. — Рийс Калвоне.

Лос се приближи и сложи ръка на рамото ѝ. Очевидно беше нащрек. Тя махна ръката му и той се отдръпна до отсрещната стена, възможно най-близо до вратата. Наблюдаваше мълчаливо с крайчеца на окото си.

— Без съмнение синът ви ще бъде бит с камшик и жигосан — каза старецът, — както е практиката по тези места. Разбрах, че за кражба посред бял ден наказанието е петдесет удара с камшик.

Рийс кимна, все едно ѝ беше задал въпрос.

— Това е тежко наказание.

Зелените ѝ очи се присвиха и тя хвърли бърз поглед към Нико, преди да насочи вниманието си отново към непознатия пред нея.

— Добре го приемате.

— Да злорадстваш ли си дошъл, старче?

— Не бих казал. За да опозная сина, трябва да опозная майката. Това може да помогне на момчето ви.

Рийс сведе очи към ръцете си и Нико проследи погледа ѝ. Ръцете ѝ бяха груби, покрити с порязвания и изгаряния, натрупвани от много години. Изглеждаха по-стари от лицето ѝ, което беше красиво дори и сега, когато беше разтревожено и обляно в сълзи. Тя пое дълбоко дъх, преди да отговори:

— Той е мой син. Знам, че ще може да го понесе.

Нико премести поглед от майка си към стареца. Продълговатото му лице не издаваше нищо.

— Ами ако има и друг начин?

— Какво имаш предвид? — попита тя.

— Ако не е нужно да изтърпи камшика по гърба си и клеймото върху ръката си?

Тя отново хвърли поглед към сина си, но Нико продължаваше да гледа фигурата в черна роба. В този старец имаше нещо... нещо, на което той чувстваше, че може да се довери. Навярно беше лекотата, с която налагаше авторитета си. Не авторитет на човек, който го беше

получил наготово и се беше научил да го използва в поведението си, а нещо напълно естествено, следствие от искреността и прямотата на неговия дух.

— Онова, което ще ви кажа, трябва да остане в тази стая. Вашият... мъж трябва да излезе. Тогава мога да ви обясня.

Лос изсумтя. Нямаше намерение да излиза.

— Моля те — обърна се Рийс към Лос, който се престори, че гордостта му е наранена, — върви.

Лос се поколеба. Той погледна стареца, после Нико и накрая очите му се насочиха отново към Рийс.

— Ще почакам отвън — заяви той.

Лос се измъкна от стаята, като, преди да затвори вратата след себе си, прониза стареца с последен кръвнишки поглед. В момента, в който звукът от затръшването на вратата отекна между стените на стаята, чуждоземецът продължи:

— Госпожо Калвоне, няма да съм още дълго тук, затова ще пристъпя направо към въпроса.

Внезапно обаче той спря, сякаш смутен. Нико видя как палецът му поглажда кожения ремък на прибория в ножницата меч.

— Остарявам — накрая се реши да подхване пак той, — както виждате. — В очите му като че ли проблесна усмивка. — Беше време, когато момче като вашето никога нямаше да влезе през прозореца ми, без да ме събуди. Щях да отрежа ръката му, още докато я протяга към кесията ми. Сега обаче съм проспал всичко това, изтощен от топлината като старец, какъвто всъщност съм. — Той сведе поглед към пода. — Здравето ми не е каквото беше някога. Не знам още колко дълго ще съм в състояние да върша работата си. Казано по-просто, според традицията на моя орден следва да обуча свой ученик.

— Струва ми се по-вероятно да си самотен — бързо отвърна майката на Нико — и просто да имаш влечение към момчета.

Чужденецът поклати глава в отрицание.

— Тогава с какво се занимаваш? Облечен си като монах, въпреки това виждам меч в ръката ти.

— Госпожо Калвоне — той широко разпери ръце, сякаш казваше нещо очевидно, — аз съм *рьошун*.

Тогава въпреки желанието си Нико се разсмя. Беше смях с нотка на истерия и когато чу ехото, което се отрази от сводестия таван на

помещението, той млъкна също толкова внезапно.

И двете лица се обърнаха към него.

— Искаш да ме обучиш за ръошун? — успя да изрече той. — Да не си луд?

— Чуй ме — обърна се към него чуждоземецът. — Ако се съгласиш, още днес ще говоря със съдията. Ще поискам обвиненията да бъдат свалени и ще заплатя на него и на тъмничарите за неприятностите. А ти ще бъдеш спасен от съд.

— Но онова, което искаш — намеси се Рийс, — означава, че може никога повече да не видя сина си и че животът му ще бъде изложен на опасност.

— Намираме се в Бар-Кхос. Ако остане тук, рано или късно може да бъде призван да рискува живота си на стените. Да, работата ми е опасна. Но аз ще го подготвя добре и когато го водя със себе си на мисия, той ще е само наблюдател. След като обучението му приключи, той ще може да избере дали да се посвети на тази професия, или да отиде, където пожелае. Дотогава ще е събрал пари и ще е придобил много полезни умения. Може дори да се върне тук, в Бар-Кхос, ако още го има. Точно в момента един небесен кораб ме очаква в небесното пристанище на града. След няколко дни поправките по него ще приключат и по моя заповед ще се отправим с него към дома. Там той ще бъде обучен на нашите умения и нека ви уверя, госпожо Калвоне, че винаги ще поставям живота на вашия син над моя собствен. Кълна ви се в това.

— Но защо? Защо моят син?

Този въпрос накара стареца да се замисли. Той прокара длан по наболата коса по главата си. Разнесе се звук, сякаш някой търка камък с много ситна шкурка.

— С онова, което стори, той демонстрира умения и известна смелост. Това са качества, които търся.

— Но това едва ли е всичко?

Чуждоземецът я изгледа продължително.

— Не. Това не е всичко — призна той, залюля се назад на стола и погледна отново към пода между себе си и Рийс. — Напоследък сънувам. Това не означава нищо за вас. И въпреки това сънищата ми ме водят по някакъв начин и аз усещам, че те са истински.

Майката на Нико присви очи със съмнение.

— Ще отида — внезапно се обади Нико от другия край на помещението.

Двете глави отново се извърнаха към него и той се усмихна, чувствайки се глупаво. Майка му се намръщи.

— Ще отида — повтори той, този път по-твърдо.

— Няма — заяви майка му.

Нико поклати тъжно глава. Той знаеше какво представляват ръошуните — всеки го знаеше. Те убиваха хора, убиваха ги, докато спят, заради парите, които им бяха платени, за да извършат отмъщението. За нищо на света не си представяше, че би могъл да върши това, но все пак можеше да си тръгне веднага щом обучението му приключи, въоръжен поне с нови умения и опит. Може би това беше някаква възможност да постигне нещо. Може би Големият глупак беше прав и семената за по-добрите дни се посяват в най-лошите времена.

От друга страна, имаше вероятност да замени едно наказание с друго, много по-лошо.

Не знаеше това. Нямаше как да го разбере, ако не премине през него.

— Да, майко — каза той с тон, който показваше, че решението му е окончателно. — Ще го направя.

ЗНАМЕНАТА НА ПОБЕДАТА

— Гладен съм — оплака се младият свещеник Киркус.

Жената, която лежеше на дивана отсреща, се усмихна и усмивката ѝ раздели повехналото ѝ лице на две, оголвайки зъбите, които не бяха нейни.

— Добре — измърка древната жрица и направи спирала с лакирания си нокът по проблясващия си корем, като проследи старите белези от стрии и златната халка на пъпа. — Плътта е силна, Киркус. Но тя може да стане божествена, когато изпълнява повелите на волята. Не обръщай внимание на глада си. Следващия път, когато ядеш, го направи, защото волята ти е решила това, а не стомахът ти. Така изостряме до максимум апетита си, за да поискаме сила. Така постигаме Ман.

— Започваш да ме отегчаваш — раздразнено изсумтя Киркус. — Не ми предлагаш нищо друго, освен проповеди, които съм чувал хиляди пъти преди.

Кикотът ѝ му напомни за шумоленето на суха хартия под нечий крак. Това само го раздразни още повече. Тя размърда костеливото си тяло върху дивана и обърна голия си сбръчкан гръб към слънцето, като продължаваше да се хили. Звукът на смеха ѝ се разпиля по едната страна на имперската баржа, посипа се между пляска на греблата, които бавно се спускаха в кафявите води на Тоин, и заглъхна, макар и бавно, към далечния кален бряг, където един крокодил се размърда и се плъзна по мудното течение, проблясвайки за миг под слънчевата светлина.

Тя внезапно затвори уста и зъбите ѝ изтракаха.

— Струва ми се, че май се забравяш, младежо, хмм! Още не си напълно готов, а вече се мислиш за следващия Свят патриарх. Много добре. Но в момента сме тръгнали на голямата обиколка и аз *трябва* да те обучавам, докато не покажеш, че си достоен за вярата. Трябва да знаеш тези неща. Повече от това да ги знаеш. Трябва да ги усещаш отвътре.

— В момента точно там го усещам — сопна се той. — И точно в това е проблемът, дърта вещице.

Тя го погледна с добре премерена критичност. Киркус знаеше, че е любимият ѝ ученик. Понякога, когато го преценяваше по този критичен начин, тя му напомняше за побъркана скулпторка, затворила се от години на тавана, която робува прекалено настойчиво на последната си творба. Донякъде отвратен, Киркус извърна поглед от гладните ѝ очи. Вместо това изгледа гневно робинята зад дивана, която му вееше с ветрило от щраусови пера на това изолирано от останалата палуба място. Беше слабо наталезийско момиче. Червената му коса се спускаше надолу край малките му твърди гърди. Ослепените му очи бяха скрити зад копринен шарф с цвят на праскова. Ръцете му бяха в бели ръкавици, в случай че случайно докоснат божествената кожа на Ман. Киркус лениво си помисли за апетита, поглъщайки с поглед гладкостта на кожата ѝ и начина, по който тя се опъваше под равномерния ритъм на движението на робинята. Той си представи за миг какво би било да я обладае направо тук, на палубата — това сляпо и глухо момиче, чието единствено запазено усещане беше докосването на болката или удоволствието. Внезапно усети, че реагира на тази мисъл.

— Търпение — весело заяви старата жрица и открито насочи поглед към внезапния му ентусиазъм. — Скоро ще пристигнем в следващия град. Мисля, че си чувал за него. Нарича се Скара-Брае.

Той кимна. Беше чел за Скара-Брае в наскоро издаденото „Описание на империята“ на Валорес и не искаше да слуша поредната нейна лекция.

— Можем да намерим още играчки за твоето посвещаване. А след това ще отидем да посетим Върховния жрец и ще пием и ядем до насита.

— Само дето не жадувам просто за храна — мрачно заяви той и отново хвърли суров поглед на робинята.

— Ти, бедно, слабо дете. Накрая ще видиш, че си е заслужавало, Киркус. Имай вяра във възрастната жена, която ти желае само най-доброто.

Тя погледна за момент към водата и лицето ѝ се отпусна, докато мислеше за някакъв далечен спомен от миналото — може би за

нейното собствено посвещаване в жрица. Внезапно чертите на лицето ѝ станаха по-млади, сякаш променени от вълшебството на спомена.

— До нощта на Жертвоприношението — каза тя, като продължаваше да наблюдава движението на водата — ще си изпълнен до пръсване, така че когато освободиш тези желания, най-сетне ще разбереш какво означава да си божествен. Гарантирам ти го, мое хубаво момче.

Поредното поучение, помисли си Киркус. Но той преглътна раздразнението си и промърмори потвърждение на думите ѝ, макар и само за да я накара да млъкне. Реши да я остави да сипе безполезната си мъдрост. Със сигурност не ѝ беше останало нищо друго — нито красота, нито каквато и да било реална власт в двора на майка му.

Киркус се опита да мисли за други неща. Загледа се във водата и далечните брегове в търсене на нещо интересно, върху което да спре блуждаещия си поглед. Но имаше само птици, жужащи насекоми и от време на време по някой зел на бели и черни ивици, дошъл да пие вода. Всичко това го отегчаваше вече, след дванайсет дни по тази смърдяща, бавно течаща река в отдалечените части на империята и дванайсетте дълги месеца преди това, прекарани в пътувания и разглеждане на забележителност. През цялото това време нито веднъж не му беше позволено да утолява желанията си.

Обаче какво можеше да стори? В края на краищата старата кучка беше негова баба.

Тоин беше една от големите реки на Мидерес. Тя се спускаше по склона на могъщата Арадерес в началото като малки буйни потоци, които се събираха в притоци и накрая попадаха в Езерото на птиците, а после непрекъснато се разрастваше, докато на места беше широка повече от миля. Реката беше търговската артерия на Натал и всички големи градове на този народ можеха да бъдат открити по течението ѝ.

Като народ наталезийците бяха горди хора. Те никога не бяха завладявани от съседите си — Серат на запад, Тилана и Патия на изток. В продължение на хиляда години културата им бе процъфтявала необезпокоявано в областите на философията, науките и изкуствата. Даоизмът беше стигнал до тях и те го бяха приели по същия начин, както приемаха всички идеи и мисли, като ги добавяха към множеството други вярвания, практикувани и предавани по техните земи.

Те обаче не можеха вече да са толкова горди. Преди петнайсет години грижливо пазената им независимост беше паднала под подкования ботуш на Свещената империя на Ман. Известно време те водеха четническа война срещу окупаторите, но дори и тези слаби проблясъци на съпротива накрая бяха потушени. Разпъването на кръст на жителите на цели градове като отмъщение за нападенията беше накарало дори и гордите наталезийци да сведат глава.

Сега Натал беше поредната провинция на Свещената империя. Тя беше управлявана както всички други покорени народи, над които властваха жреци администратори на Ман. Традиционните ѝ религии бяха поставени извън закона, всички идеи и вярвания, които не бяха в съгласие с божествената плът, биваха цензурирани и унищожавани. Когато екстравагантната имперска баржа най-сетне спря на пристанищните докове на Скара-Брае, градът изглеждаше като всеки друг град в империята. Навсякъде по фасадите на старите и новите сгради висяха прекомерно големи табели, на които бяха показани стоки и услуги за онези, които не можеха да четат на търговски, докато пред складовете тълпи от безработни мъже чакаха с надеждата да си намерят работа за деня, а богати големци и техните телохранители наблюдаваха товаренето и разтоварването на ценни товари. Проститутки и просяци се спотайваха в сенчестите улички — много от тях се бяха поболели, защото не са получили своята доза дрос. Навсякъде можеха да бъдат видени имперските помощни войски, които поддържаха реда. Набираха ги предимно от местните. Бяха облечени в бели униформи с кожена броня и имаха мрачния, жесток вид на хора, презирани от собствения си народ.

Колкото и силно наталезийците да искаха независимост, окупацията на империята беше добра за тях по една очевидна причина. Преди петнайсет години този речен град щеше да е просто място, на което се извършва мудна размяна на стоки, точно както бе мудна и реката, на която разчиташе. Сега търговията процъфтяваше.

Когато баржата акостира, в речния град настъпи тишина. Шейсетте гребла, от които капеше вода, се вдигнаха като едно. От палубата слезе отряд от жреци, въоръжени с копия и дълги мечове, дори с някоя и друга пушка, и облечени в тежки ризници от метални брънки, които се спускаха до коленете им и бяха непоносими в тази горещина. Въпреки това жреците и жриците воители не показваха

никакви признаци, че се чувстват неудобно в тях. Върху лицата си носеха бели маски без каквито и да било отличителни черти, освен отворите, през които да дишат и да виждат. Върху ризниците си носеха ослепително белите раса на ордена, с качулки, покриващи главите им. Платът беше тънък и върху него бяха пришити орнаменти от бяла коприна, които отразяваха слънчевата светлина по едва доловим и постоянно променящ се начин. От редиците им към града с бързи крачки се отправи куриер, носещ вестта за пристигането на техния Върховен жрец и губернатор. Тази вечер той щеше да приема посетители за вечеря. Жреците воители тръгнаха срещу тълпите с увереността на фанатици, родени и обучени да действат. Те избутаха местните, за да освободят мястото. След като го направиха, принудиха застаналите по-наблизо да паднат на колене. Местната помощна войска започна да следва техния принцип — деца и заможни търговци бяха събаряни на земята, докато накрая единствените хора, останали прави, бяха самите жреци воители.

Двамата жреци се появиха в тежка носилка, носена от двацет и четири роби, оковани един за друг за шиите с позлатени окови. Жреците воители се подредиха около тях в редици, докато няколкостотин лица гледаха в земята или се опитваха с крайчеца на окото си да зърнат хората, които твърдят, че са богове. Не видяха много — само две фигури, излегнати върху носилката, с лица, покрити със златни маски, и с лъщящи плешиви глави.

С викове процесията се отправи към по-тихите улици на града, нарушавайки утринната тишина с тропота на подковани ботуши по паветата и от време на време подобните на лай заповеди на капитана на жреците воители. Най-отпред вървеше младеж, който носеше имперското знаме — червената ръка на Ман. Жреците воители отново се разделиха самостоятелно и по двойки, за да принудят грубо хората да паднат на земята.

— Капитане — обърна се старицата Кира към командира на охраната, — засега ги оставете. Няма да можем да ги видим, ако всички лежат по корем.

Капитанът кимна и предаде заповедта.

Двамата жреци бяха облечени в същите бели раса като своите жреци воители, макар че вместо качулки носеха лъскавите маски. Бяха се изтегнали удобно и от време на време хапваха по някой изсушен плод

през тесните процепи на маските си — това беше единственото, което бе позволено на Киркус да яде засега. В очите им проблясваше вълнение. Бяха минали два дни от последната търговска експедиция в наталезийски град. И двамата имаха нужда от отмората, която щеше да им осигури това.

Киркус беше първият, който забеляза нещо интересно. Младо момиче с мръсни голи крака продаваше пръчки киш от една кошница.

Старата жрица погледна към младото си протеже, когато забеляза неговия интерес. Наблюдаваше го и чакаше.

Киркус прочисти гърлото си.

— Тази — инструктира той капитана и посочи момичето с пръст.

Капитанът даде заповед и една група се отдели от авангарда, за да я обгради. Захвърлиха кошницата ѝ на земята и понесоха съпротивляващото ѝ се тяло назад. Градските жители, които все още бяха изправени, закрещяха разтревожено. Неколцина се опитаха да помогнат на момичето, но други ги задърпаха назад за тяхно добро, за доброто на всички.

Единственото, което можеха да сторят, беше да гледат, докато жреците воители я оковаваха във вериги и я отвеждаха. Сега момичето плачеше и се оглеждаше за подкрепа. Погледите на хората по улицата станаха по-гневни и открито предизвикателни — беше им останал само протестът. Но дори и това не продължи дълго.

Дойде редът на старицата Кира. Тя щракна с пръсти и жреците воители тръгнаха срещу враждебното население. Скоро хората се разпръснаха във всички посоки след внезапния изблик на насилие от страна на жреците воители, които влачеха телата, останали от сбиването.

— Чудесно, няма що — промърмори Киркус. — Само ни развали удоволствието.

— Градът е голям. Има много улици.

Разбира се, тя беше права. Други улици в различни квартали бяха по-спокойни от онези, по които процесията вече беше минала. Мълвата сигурно беше стигнала до тях, защото бяха по-празни, отколкото можеше да се очаква. Въпреки това имаше хора, които се занимаваха с ежедневната си работа, вероятно смятайки, че слуховете са преувеличени, или просто не бяха съгласни да бъдат прогонени от собствената си земя. Никой обаче не поглеждаше директно към преминаващата процесия.

— Виждаш ли нещо интересно, дете мое?

Киркус поклати глава в маската си с остри черти. Той гледаше очарован и оценяваше всеки, когото видеше, в очакване някой да привлече вниманието му.

— Понякога се чудя — замислено каза Кира, докато изучаваше младото момиче, което сега вървеше отзад оковано във вериги — дали не сме изгубили нещо, създавайки империята. На моменти ми се струва, че е така. За всяко спечелено нещо има и по нещо загубено. Някога ни се налагаше да правим тези неща крадешком и чрез измама. Пияници, които се препъват по пътя към дома. Улични деца. Случайни пътници. Но това беше отдавна. В спомените ми то изглежда някак по-добро.

Киркус почти не я слушаше. Погледът му оставаше напрегнат — чакаше.

Носилката спря на един шумен пазарен площад. Разбра, че това е градският център — къде другаде можеше да очаква да види ръждясал, висок сто стъпки кол, издигащ се от каменния плочник? Загледа се в огромния стълб, който се извисяваше над пазара. Баба му наблюдаваше учудването му.

— Идеята беше на Мокаби — започна тя. — След като градът падна, той...

— *Знам.*

Местните не обръщаха особено внимание на паметника, докато се занимаваха с ежедневните си дела. Можеше да види венците с цветя, натрупани около шарената му основа. Там стоеше войник, който оглеждаше тълпата.

Градът Скара-Брае беше последната крепост на наталезийците, която се бе задържала по време на Третото завладяване. След като най-сетне била разгромена на бойното поле, Ханс, младата кралица и военен гений на Натал, беше побягнала към Скара-Брае с останките от войската си. Архгенерал Мокаби, командващ Четвърта армия, я подгонил, обсадил града и поискал вратите да бъдат отворени, иначе всички вътре щели да бъдат избити. Разказват, че тогава младата кралица предложила тя самата да се предаде, но нейните войници и населението на града отказали. За своето неподчинение заплатили най-високата цена.

Когато градът паднал след големи загуби за Четвърта армия, архгенерал Мокаби решил да устрои празненство за победоносните си войски, достойно за онези, които били пожертвали толкова много за този военен поход. Първо превърнали града в открит бордей, избивайки всички, които не искали или не им харесвали. След това в миг на вдъхновение архгенералът заповядал да бъде изкован огромен кол от претопената броня на онези мъже от армията му, които паднали по време на обсадата — кол, дълъг сто стъпки. Запушили дъното му с огромно парче бетон и поставили цялото нещо да лежи на една страна на градския площад, за да го виждат всички.

На петата нощ след падането на града по време на оргия хората на архгенерала принудили победените офицери и водачите на града да се надянат върху върха на кола. Набити странично по този начин, мъжете и жените били влачени по цялата му дължина, като много от тях умрели при това движение (макар и не всички), докато колът не бил изцяло запълнен с телата им. На самия му връх поставили Ханю.

По сигнал на архгенерала и сред викове и приветствия към победената кралица (поне такъв беше разказът на Валорес) целият кол бил издигнат отвесно от триста поробени жители на града. Трябвало да бъде поставен там като знаме на победата.

Разказът беше вдъхновяващ и години по-късно, когато Киркус най-накрая се срещна с Мокаби на празненството по случай рождения ден на Светия матриарх — неговата майка, той не успя да отговори на добронамерените въпроси на застаряващия мъж относно обучението си, до такава степен бе изпълнен с благоговение, че се намира в присъствието на жива легенда. Но имаше и нещо друго, нещо по-недоловимо, което го бе накарало да си глътне езика пред възрастния генерал. Бяха му нужни няколко безсънни нощи в леглото в Храма на шепотите, за да проумее какво е то. Когато младият Киркус беше поел голямата ръка на мъжа в своята, нещо в докосването на тази хладна и леко потна плът го беше ужасило. Внезапно историите за подвизите на генерала се бяха превърнали в нещо повече от просто думи, написани върху страница. Същият този мъж, топлината, на чиято жива длан пулсираше в неговата, беше заповядал да бъдат избити хиляди, и то не само войници, но и жени, деца, старци и бебета. Тогава Киркус беше почувствал отвращение към това докосване, сякаш самото ръкостискане можеше да го зарази с нещо ужасно, нещо покварено.

След това имаше чувството, че може да помирише кръвта по ръцете си. Колкото и често да ги търкаше, все още усещаше металния ѝ мирис, когато нощем останеше насаме с мислите си.

Това усещане намаля едва когато отмина четиринайсетият му рожден ден и най-сетне му беше позволено да споделя леглото с приятелите си — понякога Брайс и Асам, но след известно време най-вече Лара. Покрай тези нови шеметни преживявания забрави въображаемите петна от кръв по ръцете си. През същия този период уроците му по Ман станаха по-интензивни. Мина през първото си пречистване. Майка му все по-често му позволяваше да става свидетел на интригите и задълженията, свързани с наскоро извоюваната ѝ позиция на трона. С времето Киркус започна да губи чувствителността си. Научи се да оценява нуждата от безжалостни постъпки и истинския егоизъм на състраданието. И когато в редки случаи както преди се чувстваше завладян от усещането за поквара — заради мазна дръжка на врата, чаша вино, споделена между приятели, или басейн за къпане, използван и от други хора — той гледаше да се оттегли в уединението на покоите си, преди да се поддаде на желанието да изтърка ръцете си до кръв. В края на краищата той беше посветен жрец на Ман и наследник на трона. Не можеше да си позволи да изглежда слаб.

— Идваш ли? — попита го баба му, докато слизаше от носилката.

Киркус откъсна поглед от гигантския кол и ръждивите петна по него. Гледа старицата в продължение на няколко мига, преди думите ѝ да достигнат до него.

Той поклати глава и остана да я наблюдава, докато тя се моташе из пазара и опитваше местните сладкиши и вина. Тя отказа въоръжения ескорт, разчитайки единствено на уплахата, предизвиквана от бялото ѝ расо, която караше тълпата да се разделя пред нея, докато върви, придружавана от няколко роби.

Известно време Киркус просто седеше и предвкушаше възможностите, фантазирайки си за онези, които привличаха вниманието му. Най-сетне, когато беше вече сигурен кого иска, той се изправи на крака.

Този път по-тихо той посочи онези, които бяха събудили интереса му — две красиви сестри с руси коси като гриви, стигащи почти до земята, дебел месар, който размахваше сатъра си като ветеран

и можеше да се посбие, млад мъж, напомнящ му за Асам, и стара продавачка на риба, чието тяло беше все още стройно, силно и примамливо.

Жреците воители се втурнаха в тълпата и хванаха посочените хора. Надигнаха се викове, които обаче потънаха във всеобщата врява на пазара. Киркус наблюдаваше нарастващата суматоха и уплаха, преминаващи през пазара. Гледаше ги като хипнотизиран. Обезумели приятели и роднини се вкопчваха в онези, които биваха отвеждани, и крещяха за помощ към заобикалящите ги. Един по един те бяха повалени. Разтревожените викове станаха още по-силни и дори започнаха да заглушават шума на оживения пазар.

В този миг Киркус осъзна, че дни като този никога няма да му омръзнат за остатъка от дългия му живот.

Кира се завърна с кошове, пълни с разни стоки, като остави след себе си пазарния площад с празни сергии и кошници, валящи се на местата, където са били изпуснати. Жителите на града крещяха и бягаха от пазара, разнасяйки паниката и по съседните улици. Зад носилката ужасът на новите роби се надигна с осезаема сила, когато те на свой ред бяха оковани във вериги. Няколко улици по-нататък един мъж, облечен в избелелите кожи на пратеник, доближи началото на колоната, яхнал своя ивичест зел, който беше изнервен от безлюдната околност и мрачната атмосфера. Ездачът поговори за кратко с капитана на жреците воители, след което му подаде сгънато парче хартия, обърна животното и го пришпори в лек галоп.

Кира зачете бележката и в очите ѝ се появи изумление.

— Изглежда, че мълвата за нашето пристигане е предизвикала не само страх в града. Чуй това. *Тази вечер, когато се срещнете с Върховния жрец Белиас, огледайте добре дали расото му приляга. Под него ще откриете шарлатанин.*

— Подписано ли е? — не особено заинтересувано попита Киркус.

— *Верен поданик на Ман.*

Киркус сви рамене.

— Навсякъде, където отидем, е едно и също — пренебрежително каза той. — Върховният жрец има своите врагове и сега те се опитват да спечелят позиции, докато ти си тук.

— Имаш остър ум, когато решиш да го използваш. Може и да си прав, но все пак наблюдавай този мъж внимателно. Това е умение, което трябва да изучиш — да различаваш истинските вярващи от лъжливите, а също и да знаеш как да се справиш с тях, ако се окаже, че са измамници.

— Отърваваме се от тях, какво повече има да се знае? — попита той, макар че вниманието му продължаваше да е насочено към заобикалящата го улица и все още търсеше.

— Понякога — монотонно подхвана Кира иззад маската си — липсата на въображение у теб ме тревожи. Трябва да поработим върху това. — Тя щракна с пръсти и капитанът на жреците воители се приближи до нея. — Ще отидем в имението на губернатора — нареди му тя. — Искam да си почина малко, преди да вечеряме с човека, който управлява нашия град.

— Както желаете — отвърна капитанът и склони глава.

Процесията закрачи напред.

— *Отегчен* съм — заяви Киркус, без да се обръща конкретно към някого.

Младият жрец беше гост тук, на тази вечеря, и въпреки това седеше начело на масата и пресушаваше упойващото сератианско вино с такава лекота, все едно е вода.

— Не му обръщайте внимание — заповяда Кира на семейството, което беше техен домакин за тази вечер. — Той е пиян.

Белиас, Върховният жрец на града и следователно и негов губернатор, потвърди, че е разбрал думите й с кратка, макар и нервна усмивка, докато попиваше с кърпичка потта, събрала се върху голото му теме. Тази вечер той се чувстваше странно не на място тук, макар да вечеряха в залата на имението му и той да беше домакин на двамата новопристигнали от далечния Ку'ос, седалището на Свещената империя на Ман. Може би причината бе начинът, по който продължаваше да го гледа старата жрица, и онова неизказано нещо в погледа й.

Отново му се прииска да приключат с вечерята и да се оттеглят в стаите си за през нощта. Белиас трябваше да говори със служителите си и да разбере дали населението на града спазва набързо наложения

от него вечерен час. Но през последните два часа беше прикован на масата за вечеря заедно с тези гости, преструвайки се на заинтригуван от приказките на старицата, докато наблюдаваше скоростта, с която посетителите изяждаха храната и изпиваха виното си, и се опитваше с проста молитва наум да ги накара да побързат. Не би ли следвало скоро да се заситят и да поискат да си починат?

Закръглената му жена седеше до него в мълчание. Беше облечена в най-фината чуждоземна коприна и носеше бижута, достатъчно пищни за кралица или поне за маловажна, провинциална кралица. Тя отново хвърли престорено скромнен поглед към красивия млад жрец, който седеше начело на дългата маса като крал, но Киркус отново многозначително не обърна внимание на нейния интерес. Белиас също се престори, че не го забелязва. Не беше особено изненадан от флирта на съпругата си. Властта винаги я беше привличала — това беше и причината да се омъжи за него.

Той погледна към дъщеря си Риана. Правеше го често, когато имаше нужда от малко подкрепа. Тя шепнеше нещо на годеника си — мъж с десет години по-възрастен от нея. Беше предприемач от прослойката на патрициите, който отдавна беше изял храната си и наблюдаваше със зле прикрито недоверие тримата жреци на масата.

Несъмнено бяха забавна компания, докато вечеряха тихо в залата, където ставаше течение, и слушаха дъжда, който шибаше прозорците от оцветено стъкло, звука от дъвченето на храната, тракането на приборите по чиниите и редките учтиви коментари, както и риданията на робите, свити под дъжда на чакълената алея отвън.

Белиас беше уведомен от своя съветник за случилото се по улиците на Скара-Брае по-рано този ден. Донякъде това беше причината да се поти толкова обилно и да се преструва, че яде с апетит вечерята си. По думите на всички сред жителите на града беше настъпил пълен хаос. Те си искаха близките и ако не им ги върнеха, щяха да пожелаят кръв. Белиас беше силно обезпокоен от това неочаквано общо чувство на гняв, защото познаваше наталезийците твърде добре и разбираше колко лесно е да бъдат предизвикани на открит бунт. В края на краищата той самият беше наталезиец.

— Добре ли си, Белиас? — любезно го попита Кира, макар той да подозираше, че любезността на тази жена е като любезността на котка, която си играе с мишка.

Белиас се помъчи да се успокои. Не, не се чувстваше никак добре. Тази дърта вещица беше майката на Светия матриарх, а онзи простак, който седеше на неговия стол начело на масата, беше не друг, а единственият син на матриарха и най-вероятният наследник на трона. Това беше достатъчно, за да подлуди един обикновен жрец от провинциите.

— Добре съм — чу се да отговаря на старата жрица. — Работата е там... просто се чудех... защо трябваше да съберете толкова много роби днес?

Старицата отпи деликатно от виното си и втренчи поглед в него над ръба на чашата. Премлясна с устни.

— Моят глупав внук скоро ще трябва да премине през посвещаване — обясни тя с глас, който скърцаше като стари стълби. — Събираме необходимото за ритуала и спираме тук-там по реката в градовете, които ни харесат. Тази година го взех на голямата обиколка. Сигурна съм, че като Върховен жрец ти самият също си извършвал това поклонение.

Тя вдигна за момент кристалния бокал, за да го разгледа, сякаш искаше да открие несъвършенствата в него, и Белиас видя, че го наблюдава през прозрачната чаша. Белиас кимна с усмивка като на идиот и така избягна отговора. Не, той самият никога не беше предприемал голямата обиколка, макар че нямаше намерение да споделя с нея това. Тя беше дълга и твърде скъпа, ако човек искаше да се чувства що-годе удобно по време на пътуването, и включваше всякакви оргии и нарушаване на ритуални табута, които вероятно щяха да довършат слабото му сърце. Някак си Белиас така и не я бе предприел.

— Разбирам — каза Кира и усмивката на Белиас изчезна от лицето му.

Той не знаеше какво е видяла тя, но сърцето му започна да бие малко по-учестено. Насили се да сложи резен сладък корен в устата си, за да демонстрира спокойствие, но развали впечатлението, когато се задави с почти несдъвканото парче.

Дъщеря му му подаде чаша вода със загрижено изражение на лицето. Той я пресуши на един дъх и се усмихна с благодарност на Риана. Тази вечер тя беше облечена в рокля от мек зелен памук, която подчертаваше червената ѝ коса и беше с достатъчно висока яка, за да

скрие Клеймото, което винаги носеше на врата си по настояване на баща си. Преди това, когато бяха насаме, Белиас я беше смъмрил, че когато е в компанията на други хора, слагаше Клеймото така, че да не се вижда. Опита се да ѝ обясни, че така то не ѝ е от полза. Не можеше да я пази, ако хората не го виждаха. Но Риана така и не разбра рисковете, свързани с обстоятелството, че е дъщеря на Върховния жрец на града. Той се надяваше, че никога няма да ѝ се наложи да узнае за тях.

Сега съжаляваше за резките думи, които ѝ беше казал по-рано. От другата страна на масата дъщеря му отвърна на усмивката му и той разбра, че вече му е простила. Винаги му прощаваше.

Поне се радваше, че двамата жреци не бяха насочили разговора тази вечер към въпроси, свързани с вярата и ритуалите. Открай време се опитваше да предпази дъщеря си от тъмното сърце на тази религия, нейните тайни и скритите ѝ ритуали. Невинността на дъщеря му беше скъпа — в известна степен тя беше единственият лъч светлина в неговия живот.

— Погледнете го само! — Старата жрица посочи с пръст полу на шега внука си и накара Белиас да трепне. — Пие вино до пръсване и продължава да се оплаква, че е отегчен. Можете ли да повярвате, че през последните дванайсет луни е видял цяла империя — гледка, която само малцина привилегировани са предопределени да зърнат някога? Не, той просто се оплаква, че иска още, като разглезено дете, каквото всъщност е.

При тези думи Киркус шумно се оригна.

Няма друг бог, освен теб самия — безмълвно изрецитира Белиас, сякаш превърнал се внезапно в религиозен фанатик на Ман, докато крадешком наблюдаваше окаяното състояние, в което се намираше младият, облегнат на стола жрец — вероятно следващият водач на империя и вяра, които се простираха върху два континента и поне четирийсет различни религии.

За разлика от своите сънародници, мнозина, от които биха предпочели да се борят за независимостта си до смърт, Белиас се възприемаше като реалист. Тази своя черта той намираше за далеч по-важна от всяко друго умение в живота и смяташе, че за нещастие тя напълно липсва у неговите събратя наталезийци (предполагаше, че

единственото изключение са търговците, които винаги разпознават добрата възможност за търговия, когато тя потропа на вратата им).

Преди години, когато Имперската армия за пръв път беше стигнала до границите им и ги беше пресякла без почти никакво забавяне, той беше възприемал бъдещата имперска окупация като онова, което тя действително е — *неизбежна* част от живота. И така, тъй като имаше късмета да е в семейното си имение заедно с жена си и дъщеря си по време на последната съпротива на Ханю и нейните войски точно тук, в този злочест град, и бидейки амбициозен млад политик, Белиас беше преминал на другата страна. Избра да стане жрец на Ман, защото смяташе, че това е единственият начин да напредне политически в рамките на новия ред. Това се беше оказала достатъчно проста работа. Единственото, което трябваше да направи, бе да се обучава три години в новооткрития храмов комплекс в Серат, където учеха всякакви провинциалисти, за да облекат расата на ордена, и след това смело премина през Жертвоприношението — загадъчния ритуал, който беше и окончателното му посвещаване на Ман.

Тази смяна на страните беше свършила работа и в онези мрачни нощи, когато съвестта на Белиас го тормозеше, той обичаше да си припомня за последвалите успехи, които беше постигнал. В края на краищата беше губернатор на град.

Но въпреки целия този прагматизъм или може би заради него Белиас разбираше твърде добре своите не толкова изискани съотечественици. Нещо като публичното принудително събиране на роби в неговия град можеше да се окаже напълно достатъчно, за да предизвика бунт, въпреки че всички разбираха заплахата от незабавни репресивни мерки. Ако това се случеше, Върховният жрец Белиас беше обречен. Щеше да е първият обесен от населението заради предателство. А дори да избегнеше тази участ, жреците щяха да намерят начин да му видят сметката, задето изобщо е позволил да се стигне до бунт. Щяха да кажат, че е слаб и че не е никакъв жрец на Ман, след което щяха да му отнемат расото по любимия им начин за отлъчване от ордена — като го сложат върху горяща клада.

И всичко това щеше да се случи заради фанатиците от Ку'ос, които се тъпчеха с храната му на вечеря, докато миризливите им роби цапаху алеята му. Ако гражданите се разбунтуваха, вината щеше да е тяхна и може би те щяха да се присъединят към него и да увиснат на

бесилката. Но това нямаше да е кой знае каква утеха за него. Мъртвият си е мъртъв.

Ман, кисело си каза Върховният жрец. Божествената плът. Белиас се беше постарал да научи всичко, което може, за тази всепоглъщаща религия, която беше приел. И смяташе, че познава истинското ѝ лице.

Светият орден на Ман не беше толкова свят. Някога той не е бил нищо повече от таен градски култ. В градовете на Малстрада за него се носели само слухове и майките плашели децата си с него, за да ги накарат да слушат. Но това било преди култът да се наложи в богатия град държава Ку'ос (град, скован от страх и суеверие заради годините болести и лоши реколти), в който орденът завзел властта с преврат, известен като „Най-дългата нощ“, и довел за по-малко от петдесет години до епоха на разцвет и създаването на империя.

През тези пет десетилетия властване култът целенасочено се обгърнал с божественост. За сравнително кратък период от време той се превърнал в религия и направил много от ранните си методи традиция. Пример за това беше Жертвоприношението. На първо място то беше ритуал на посвещаване, при който жрецът изгубва върховете на кутретата си и убива невинна жертва с голи ръце, нарушавайки табу, чиято цел е да изостри неговия първичен аз до точка, в която нищо не може да го спре.

Или поне така твърдеше вярата, макар Белиас да смяташе, че това са измишльотини. Неговата дълга нощ на посвещаване беше събудила у него единствено отвращение. Докато по-вярващите жреци повтаряха церемонията на Жертвоприношението много пъти през живота си, за да подсилят още повече божествената си плът, Белиас никога не беше повтарял това преживяване и се опитваше с всички сили да не мисли за единствения път, когато го беше опитал. Той така и не разказа на семейството си какво беше направил, за да получи бялото расо и поста си.

Преди днешния ден сякаш никога не беше имало значение, че Белиас не вярва в никоя от безсмислиците на Ман. Той беше амбициозен жрец на религия, която не се интересува от себеотрицанието или саможертвата, а само от властта и самообожествяването, и тъй като изключително високо ценеше себе си на младини, рядко беше чувствал, че се преструва.

Ала беше любопитно, че сега, когато седеше на собствената си маса на вечеря с тези очевидни фанатици от Ку'ос — които бяха истински жреци във всеки смисъл на думата със своите грижливо обръснати глави и надупчени лица — Белиас си даде сметка какъв шарлатанин е всъщност. Това си мислеше, докато седеше и наблюдаваше сцената пред себе си с все по-засилващо се лошо предчувствие. Запита се какво ли биха направили с него, ако подозираха истината.

Киркус беше раздразнен. Виното беше сносно, храната поне ги засити, но имаше чувството, че е прекарал последния час на вечеря с трупове — толкова сковани и формални бяха повърхностните разговори около масата. Не за пръв път през последните шест месеца му се прииска да е в Храма на шепотите заедно с приятелите си.

Отвън се разнесе пронизителен вик и го изтръгна от мислите му. Убеждаваха един от новите роби да мълчи, като го налагаха с камшик.

— Крайно време беше — промърмори Киркус и непохватно се зае да си долива вино.

Донякъде всичко това беше представление. Киркус далеч не беше разглезеният простак, на какъвто се преструваше, просто понякога, в случаи като този, го забавляваше да се прави на такъв.

Никой обаче не отговори на забележката му. Чуваха се само дрънченето на приборите и дъвченето на храната.

Киркус подреди приборите пред себе си, докато всеки застана точно на мястото си. Скръцна със зъби. Ако скоро не направеше нещо, за да прогони скуката, щеше да полудее.

Кира и Върховният жрец проведоха кратък тих разговор — нещо, свързано с реката, и колко далеч от тук е Езерото на птиците. Мъжът се потеше дори по-обилно от преди.

— Отегчен съм! — извика отново Киркус, този път по-силно, макар и все още не чак толкова, че да прекъсне учтивия им разговор.

Но беше достатъчно, за да отвлече вниманието на дъщерята на Върховния жрец от чинията ѝ с прясна съомга. Тя се обърна и му хвърли възмутен поглед. Срещна очите му за пръв път, откакто бяха седнали да вечерят. Той демонстративно ѝ отвърна с похотлив поглед, след което изгледа по същия начин и годеника ѝ — ловкия спекулант,

който го погледна само веднъж, колкото да потвърди, че го е видял. Двамата едновременно сведоха тутакси очи към чиниите си. Киркус продължаваше да ги наблюдава и забеляза погледите, които те си размениха след това. Тези двамата споделяха нещо — някаква мълчалива връзка.

Киркус си помисли мрачно, че той вероятно я язди като жребец, когато родителите ѝ ги няма. В този миг в съзнанието му се появи неканен спомен. Когато последния път язди Лара, нейният опиянен и покварен глад го беше отвел до висини, които никога преди не беше достигал.

Споменът тежеше в стомаха му като оловна топка. Той повлече след себе си и други. Вечер, прекарана с баба му в хладната ѝ затъмнена стая, която беше личната ѝ спалня, и грачещият ѝ глас, напомнящ му за неща, за които той предпочиташе да не мисли в онези дни, когато единственото, за което искаше да мисли, беше кога ще види отново Лара, уханието, насъбрало се върху кожата ѝ през деня, гладката ѝ гъвкава кожа под пръстите и зъбите му, звукът на силния ѝ и мелодичен смях, предизвикван от неща, за които той можеше само да се досеща, гледката на свършеното ѝ лице, поруменяло под и над него, дарбата ѝ да бъде спонтанна и духът ѝ.

„Малката Лара никога не може да бъде твоя гламари, Киркус“, беше му казала баба му без заобикалки, след като един час му обяснява за кой ли път как жените на Ман носят властта и богатството на своите семейства, защото само те могат със сигурност да предават името си по кръвна линия.

„Трябва да те е грижа повече за тези неща, отколкото за онова, което доставя най-голямо удоволствие на члена ти — смъмри го тя. — Семейството на Лара вече е съюзено с нашето. Ти, дете мое, трябва да избереш съпругата си така, че да е от полза за положението ти. От семейство, което искаме да привлечем на своя страна. Лара не може да бъде нищо повече от онова, което вече е, и двамата трябва да се задоволят с това.“

Киркус беше напсувал старицата и ѝ бе казал да си гледа работата. Не беше споменал нищо за това на Лара, защото не знаеше как да го направи. Въпреки това тя някак си го беше чула.

Лара беше игрива в онази нощ, която щеше да се окаже последната им заедно (макар само тя да знаеше, че е така). След

часовете любовна игра бяха започнали да спорят за нещо незначително — някакво мъгляво недоразумение, за което дори и сега не можеше да си спомни. Лара си тръгна ядосана, като крещеше, че не иска никога повече да говори с него, а той се присмя на мелодраматизма ѝ и реши, че това не е нищо повече от някое от обичайните им сдърпвания, без да осъзнава, че я е загубил.

Няколко дни по късно в Бал да Пиърс Лара беше дошла с нов любовник, онзи задник Да-Ран, който важно се перчеше в парадната си броня с панделки и с белега на бузата си, който още не беше зараснал. Беше се завърнал преди няколко дни, след като бе усмирил племената на север.

Онази нощ Лара дори не беше погледнала Киркус.

Нито веднъж.

Това момиче на масата, Риана. Тя гледаше своя годеник по начин, който караше Киркус да се чувства неспокоен. Ако поне малко беше склонен да бъде честен със себе си, би признал, че ѝ завижда. Но вместо това просто си седеше, настроението му се влошаваше и той продължаваше да ги гледа с все по-мрачен поглед.

Киркус забеляза, че тя държи едната си ръка под масата, докато яде. Той се загледа по-внимателно и видя, че ръката ѝ се движи ритмично, макар и толкова деликатно, че едва личеше. Киркус изсумтя. С показната неловкост на пиян човек той изпусна салфетката си под масата, наведе се и хвърли бърз поглед. Ето. Върховете на пръстите на нежната ѝ бяла ръка в копринена ръкавица леко докосваха чатала на годеника ѝ.

Киркус върна салфетката на масата. Когато погледна отново към момичето, той се ухили, сякаш внезапно беше видял различен човек. Вниманието му се насочи към слабото ѝ тяло под зелената рокля, щръкналите ѝ млади гърди, дългата лебедова шия и нежното ѝ и гордо лице, избелено и покрито с руж и обрамчено с непокорната ѝ червена коса.

— Искам я — каза той на стаята, този път толкова тихо, че привлече вниманието на всички.

— Какво, скъпи? — попита баба му от другия край на масата — старата кучка се преструваше на глуха.

Той посочи с пръст момичето.

— Искам нея — повтори Киркус.

Закръглената майка най-сетне наруши мълчанието си. Тя се изкикоти в шепата си, сякаш внезапно се е озовала пред някой луд. На останалите хора на масата, изглежда, никак не им беше до смях. Думите му ги бяха стреснали и те стояха напълно неподвижни, шокирани и със зяпнали уста.

— Сериозно ли говориш? — попита бабата с тон, който намекуваше, че трябва да е напълно убеден в себе си, преди да отговори.

Киркус знаеше какво иска от нея. В Ку'ос можеше спокойно да му откаже нещо такова — вече го беше сторила с Лара, когато беше поискал тя да стане негова собственост след нощта на Бала. Баба му беше твърде уплашена, че ще наруши несигурния баланс на властта, който майка му винаги съумяваше да запази, за да не изгуби положението си. Но тук? Съобщението, което тя беше получила порано този ден, беше вярно. Върховният жрец очевидно играеше роля на служител на Ман, без да я изпълнява наистина.

— Знаеш също толкова добре, колкото и аз самият, какви са тези хора. Да, бабо. Искам я за своето Жертвоприношение.

Младата червенокоса жена вдигна ръка към гърлото си и се обърна към баща си за подкрепа. Годеникът ѝ сложи ръка върху нейната и се изправи да възрази, макар да не каза нищо. Майката продължаваше да се кикоти.

Старата жрица Кира въздъхна. Никой в стаята не можеше да отгатне какво ѝ мина през ума в следващите няколко мига — дори и Киркус — но тя го изгледа продължително и строго през масата. Той отвърна на погледа ѝ и стаята потъна в тягостно мълчание.

Кира погледна Белиас. Тя изучаваше лицето му, което внезапно се бе стегнало и побеляло от страх. Това сякаш я накара да вземе решение. Когато се усмихна, усмивката ѝ беше само от учтивост.

— Върховен жрец Белиас — преднамерено бавно каза тя, като остави приборите до чинията си. — Ще ти задам един въпрос.

Мъжът се прокашля.

— Господарке?

— Как мислиш — коя е най-голямата заплаха за нашия орден?

Той отвори и затвори уста няколко пъти, преди да успее да проговори:

— Аз... Аз не знам. Властваме над по-голямата част от познатия свят. Ние сме доминиращи. Аз... не виждам заплаха за нашия орден.

Тя бавно затвори очи за момент.

— Най-голямата заплаха — напевно произнесе тя — винаги ще идва *отвътре*. Винаги трябва да се пазим от собствените си слабости — да станем прекалено меки и да позволим в ордена ни да влязат онези, които не са истински вярващи. Така в крайна сметка религията става празна и лишена от смисъл. Сигурно разбираш това.

— Господарке... Аз...

Тя отвори очи и Върховният жрец млъкна. Ръцете му, вдигнати над покривката на масата, видимо трепереха.

— Благодаря ти за гостоприемството тази вечер — каза му тя и избърса устните си със салфетката, след което я остави.

Старата жрица вдигна костеливата си ръка във въздуха и щракна веднъж с пръсти. Звукът наподобяваше чупенето на кост. Четиримата жреци воители, разположени около стаята, се раздвижиха като един.

Момичето изпищя, когато те тръгнаха към нея.

Годеникът ѝ беше дотолкова отчаян и стреснат, че замахна с юмрук и удари един от приближаващите жреци воители в челюстта.

В следващия миг друг жрец воин извади меч си и го вдигна. Годеникът инстинктивно вдигна ръка, за да блокира удара и жрецът воин я отсече с безразличната лекота на месар, след което замахна с меч си отново и съсече мъжа през ключицата. Дланта му беше вече паднала на пода. Останалата част от ръката до рамото тупна тежко до нея, превъртя се и накрая спря върху отворената длан, а собственикът ѝ падна, като крещеше и пръскаше кръв навсякъде.

Майката се изправи и повърна дъжд от почти несмлени скариди върху скъпата си покривка за маса.

Бащата заговори несвързано и препъвайки се, тръгна да заобикаля масата, за да отиде при дъщеря си, а гласът му ставаше все по-силен. Но после се подхлъзна върху разширяващата се локва кръв на пода и когато се изправи на крака, хвана се за гърдите и лицето му стана мораво.

Вратите в далечния край на стаята се отвориха широко и вътре с извадени оръжия и готови за неприятности влетяха пазачите на имението. Те огледаха сцената — господаря им, който залиташе като пиян, окървавеното тяло, което все още крещеше от пода, дъщерята,

бореща се в ръцете на жреците воители, и двамата облечени в бели раса жреци от Ку'ос, които спокойно седяха в двата края на масата и отпиваха от виното.

Мъжете бавно отстъпиха навън и внимателно затвориха вратата след себе си.

Върховният жрец изстена. Той падна на колене, докато Кира се изправяше над него.

— *Моля ви!* — успя да изрече той, докато продължаваше да се държи за гърдите.

В ръката на Кира се появи малко острие. Тя го прекара през гърлото му съвсем леко.

— Вземете и майката — нареди тя, докато стоеше над умиращия мъж.

Жреците воители сграбчиха майката и повлякоха нея и дъщеря ѝ през стаята, докато те пицяха ужасено. Кира погледна надолу към Белиас.

Вторачи се в обърнатите му очи.

— Не се огорчавай — каза му тя, макар да се съмняваше, че той чува думите ѝ. — Добре се възползва от нас, докато можеше.

Кира стъпи върху Върховния жрец, вместо да го заобиколи, и остави след себе си диря от окървавени стъпки.

Киркус гаврътна виното си наведнъж и се изправи.

В голямата зала охраната на имението чакаше с изражения на зле прикрит страх. Еган, съветникът на Върховния жрец и губернатор, стоеше пред мъжете с ръце, скрити в ръкавите на расото му. Сребрилата му коса се открояваше на фона на зачервеното му лице и Киркус реши, че това е израз на гняв, докато не забележа заинтригувания проблясък в очите на мъжа, докато наблюдаваше как майката и дъщерята бяха извлечени навън под дъжда. Той се запита дали това не е човекът, написал бележката, която получи по-рано през деня.

— Имаме нужда от нов Върховен жрец, съветник Еган — обяви Кира.

— Така е — измърка мъжът.

— Надявам се, че ти ще бъдеш по-предан последовател на вярата, отколкото някога е бил твойт предшественик.

Мъжът склони глава.

— Той беше слаб, господарке. Аз не съм.

Кира гледа изпитателно мъжа още известно време. Накрая изсумтя, завъртя се и излезе през предната врата.

Киркус последва баба си навън.

ПОЛЕТ

Каютата вонеше на плесен, влага и повръщано. Вътре нищо не помръдваше и въпреки това лекото движение на небесния кораб се усещаше по проскърцващите от време на време дъски, потракването на фенера, висящ от тавана, и моментното усещане за повдигане и спускане, което чувстваше дълбоко в стомаха си. Нико лежеше нещастен и пребледнял на койката си.

Почти веднага след като корабът беше излетял от Бар-Кхос и се бе издигнал в облачното небе, Нико беше започнал да зяпа с широко отворени очи отдалечаващата се под него земя, вкопчвайки се в перилата с олекнала глава и къркорещ стомах. Вече от три дни лежеше на койката си, уплашен, напрегнат и налегнат от постоянно гадене. От време на време болестта се надигаше и той повръщаше във ведро на пода. Болеше го, като говореше, защото гърлото му беше изгорено от жлъчката. Ядеше малко, като поглъщаше само вода или супа, тъй като единствено това можеше да задържи достатъчно дълго в стомаха си, за да го смели. Във всеки миг, независимо дали беше буден, или потънал в неспокоен сън, той усещаше огромното пространство празен въздух, зейнало под него, както и постоянното напрежение върху въжетата и опорите, на които беше увиснал корпусът под крехката, пълна с газ обвивка над главата му. Всеки внезапен вик на член на екипажа на палубата, всеки тропот на крака или промяна в движението на кораба за Нико беше знак за предстояща катастрофа. Никога преди не се беше чувствал толкова нещастен.

Прекарваше по-голямата част от времето сам. Аш споделяше с него тясната каюта, но на възрастния чуждоземец, изглежда, не му допадаха особено неговите продължителни пристъпи на гадене. В тези случаи той губеше търпение, оставяше малката книга с поезия, която като че ли постоянно четеше, и излизаше на палубата, като си мърмореше под носа. Корабният юнга Берл се грижеше за Нико и му носеше храна и вода.

— Трябва да се храниш — каза му момчето, докато му подаваше купа с бульон. — Станал си само кожа и кости.

Но Нико направи гримаса и отблъсна купата.

Берл изсумтя неодобрително на упорството му.

— Тогава поне пийни вода — подкани го той. — Трябва да пийнеш малко вода, независимо дали я задържаш, или не.

Нико поклати глава.

— Ако не го направиш, ще извикам учителя ти.

— Е, това не можем да го допуснем. — Нико се съгласи да пийне глътка вода, само и само да успокои момчето.

Попита го кое време на деня е.

— Късно следобед. Не би могъл да го разбереш тук, като капаците на прозорците са затворени през цялото време. Трябва ти малко свеж въздух, в каютата вони. Нищо чудно, че учителят ти прекарва повече време горе, на палубата, отколкото тук.

— Не ми харесва гледката — каза му Нико и си спомни първата си сутрин на кораба, когато беше отворил капаците, само за да се дръпне бързо назад от изгледа, разкрил се пред очите му.

Той изстена с ръка върху корема.

— Мисля, че наистина ми има нещо.

— При моето първо пътуване боледувах цяла седмица — ухили се Берл. — Това се случва често. Някои по-бързо спечелват крилете си от останалите.

— Крилете?

— Да. Не се тревожи, още няколко дни и ще се оправиш.

— Имам чувството, че умирам.

Момчето отново поднесе меха с вода към устните на Нико.

Берл не изглеждаше на повече от четиринайсет, макар че се държеше със самоувереността на доста по-голям, отколкото е. Нико избърса уста и започна да изучава момчето. По слабото му лице имаше малки белези, съсредоточени около веждите и най-вече около очите му, които бяха като отдавна зараснали рани.

— Някога работех под Щита — обясни Берл, забелязвайки интереса на Нико.

Нико разбра. Баща му му беше разказвал как понякога под тунелите на Бар-Кхос използват момчета на местата, които са твърде тесни за мъжете, но достатъчно широки за деца и бойни кучета. Той

разказа това на Берл и му сподели, че баща му също е бил от Специалните. Вероятно така несъзнателно се опитваше да се сближи с него. Момчето просто кимна и остави меха с водата на пода до ведрото.

— Засега е достатъчно — каза то, — но трябва да продължаваш да пиеш, чу ли?

— Ще го направя — обеща Нико. — Кажи ми къде сме?

— Над Салина. Тази сутрин стигнахме над източния ѝ бряг.

— Мислех си, че вече сме на път за Чийм.

— Веднага щом хванем благоприятен вятър. Капитанът предпочита да пестим белия барут, доколкото можем. Когато успеем, ще поемем на север през блокадата. Не се безпокой. Манианците нямат много небесни кораби, а „Соколът“ е бърз кораб. Би трябвало да преминем бързо. — Той се изправи и добави: — По-късно, ако се чувстваш по-добре, ела на палубата. Свежият въздух ще ти се отрази добре.

След това Берл тръгна с лекота по пода, който видимо се беше наклонил нагоре, тъй като корабът се изкачваше.

Нико чу как задвижващите тръби на кораба бяха запалени и започнаха да изгарят скъпоценното си гориво.

Преди да излезе, Берл се обърна на прага с ръка върху рамката на вратата.

— Наистина ли се обучавааш да станеш ръшун?

— Мислех си, че това трябва да е тайна — отвърна Нико.

Момчето кимна и издаде долната си устна напред, размишлявайки над думите му, след което затвори тънката врата зад себе си.

Нико се облегна назад и затвори очи. Когато не гледаше наклонената кабина, това помагаше срещу гаденето.

Вече имаше усещането, че животът му в Бар-Кхос е останал някъде далеч назад в миналото.

На следващата сутрин се почувства по-добре. Сякаш тялото му дотолкова се беше изтощило, че бе решило да се отпусне, независимо от множеството си страхове. Нико въздъхна облекчено и се изгърколи от пропитата с пот койка.

Каютата се намираше в задната част на небесния кораб. Под затворения с капаци прозорец в дъното на стаята имаше перваз, който поддържаше мивка, а до него, в ъгъла, капак покриваше нужника. Нико си пое дълбоко дъх и непохватно заопипва капака на прозореца, докато не го отвори. Примигна към ясното синьо небе и няколкото бели облака, които се носеха на нивото на очите му. Усети лекия бриз върху лицето си и това веднага го разсъни. Въпреки нежеланието си не можа да се сдържи да не надникне през перваза. Далече долу се простираше зеленикавокафяв пейзаж. По извивката на бреговата линия изглеждаше, че това е остров. Смътните очертания на няколкото му града бяха свързани с пътища, които се събираха при един разпръснато застроен и обграден със стени пристанищен град. Имаше и замайващи искрящи реки, които се спускаха по покритите с гори хълмове към езера и след това се вливаха в морето. Нико се вкопчи в перваза на прозореца и се насили да запази спокойствие.

Той изхвърли съдържанието на ведрото в нужника, за да изчисти стаята от вонята му, след това съблече мръсните си дрехи. Преди да тръгнат, Аш му беше купил чанта с вещи за пътуването. Нико извади от нея калъп сапун и се изми от главата до петите, като измокри дървения под. Изрови нова пръчка за уста и търка зъбите си продължително и упорито.

Докато си обличаше чисти дрехи — мека памучна долна риза, туника и панталони от здраво платно, кожени ботуши и колан с тока от твърдо дърво, той осъзна колко отчаяно се нуждае от храна.

Като вървеше с малки, внимателни крачки, Нико напусна каютата и последва мириса на чий до една голяма обща стая с нисък таван. Членовете на екипажа седяха по групички около масите, разговаряха тихо и закусваха. Помещението беше слабо осветено и въздухът беше изпълнен с дима от много лули. Няколко души го изгледаха мрачно, докато той се отправи към далечния край на стаята и отворения камбуз, където готвачът — мършав, плешив мъж с извит мустак, татуиран върху лицето му — поднасяше канчета с топъл чий и чинии със сирене и бисквити. Берл работеше в камбуза, добавяше дърва в огъня, който гореше в тухлена пещ. Момчето му кимна за поздрав, макар че не прекъсна работата си. Нико доволно натрупа храна в чиния. Готвачът сложи чаша с чий пред него, преди да се върне към работата си, която явно се състоеше в това да тропа с тигани, да

простира мокри дрехи, да се поти и да псува под нос. Нико седна на една празна маса и започна да се храни предпазливо, за да види как ще го понесе стомахът му. Погледна към оръдията, които стояха край оръдейните отвори от двете страни на затопленото помещение, и се опита да не обръща внимание на погледите, които останалите му хвърляха крадешком от време на време. Запита се дали екипажът винаги е настроен така приятелски.

Когато приключи, поблагодари на готвача и се изкачи по стълбите, които водеха към горната палуба. Стъпваше на всяко стъпало бавно, като плъзгаше ръка по парапета. Когато наближи края, спря, за да успокои дишането си.

Качи се на откритата палуба на кораба и за момент си представи, че стои на нормален морски кораб, плаващ върху много клафтери вода вместо върху въздух, защото палубите на „Соколът“ не изглеждаха различно от тези на всеки друг кораб, който беше виждал в пристанището — високият кварталдек се издигаше зад гърба му, а фордекът — отпред. Няколко членове на екипажа седяха наблизо и разговаряха, докато плетяха въже. Друга група в далечния край на палубата играеха на кости. Караха се и един от мъжете удържаше друг, който искаше да се бие. Като цяло екипажът се видя доста млад на Нико. Малцина бяха повече от двайсетгодишни. Бяха слаби, с бради и рошави коси.

Беше тихо, като се изключи плющенето на корабните платна. Той вдигна поглед към голямата, пълна с въздух торба от бяла коприна, която се къдреше под вятъра, обвита във фина мрежа от въжета и дървени подпори. Грамадната ѝ маса хвърляше сянка по цялата дължина на палубата. От носовата част на обвивката на балона бяха изпънати различни платна, а от двете ѝ страни стърчаха две големи крила. Там, горе, имаше мъже, които като по чудо се катереха по мрежата на такелажа, който покриваше извитата торба от коприна. Краката им бяха боси и мръсните им розови ходила се плъзгаха по въжетата, които изглеждаха твърде протъркани, за да оправдаят спокойната самоувереност на екипажа. Безумци, помисли си Нико. Проклети луди.

На тази височина въздухът беше студен. Бризът хапеше през дрехите му и той усети как по тялото му преминават тръпки. За момент се зачуди дали да не се върне до кабината, за да вземе пътното

си наметало, но след това забеляза Аш да седи с кръстосани крака върху издигнатия фордек на кораба. Мъжът беше потънал в дълбока медитация. Беше облечен в обичайната си черна роба.

Нико откри, че може да стои на палубата, ако не поглежда през перилата и просто поддържа илюзията, че се намира на борда на кораб в морето. Изкачи се по стълбите към фордека и се присъедини към възрастния мъж, без да вдига поглед от палубата.

Очите на Аш изглеждаха затворени, макар че проблясваха между миглите му. Погледът му зад полузатворените клепачи сякаш беше съсредоточен върху някаква много близка или много далечна точка — Нико не беше сигурен. Старецът седеше неподвижен като камък. Дори гърдите му не се повдигаха и спускаха, докато дишаше.

— Как се чувстваш? — попита Аш, без да помръдва.

Нико скръсти ръце, за да се стопли.

— По-добре — отвърна той. — Благодаря, че попита, старче.

Разнесе се сух смях.

— Не съм тук, за да се грижа за теб вместо майка ти, момче.

Аш отвори очи, вдигна поглед към него и протегна ръка.

Нико я гледа известно време. Ноктите му проблясваха ярко на фона на розово-черната кожа около тях. Той хвана грубата като кора на дърво ръка и помогна на стареца да се изправи.

— Щом ходиш, значи си добре — отбеляза Аш. — И така, време е да започнем твоето обучение. Първи урок. Ти си мой ученик. Ще ме наричаш „учителю“ или „учителю Аш“, никога „старче“.

Нико усети как кръвта нахлува в лицето му. Не му хареса тонът на мъжа.

— Както кажеш.

— Не си играй с търпението ми, момче. Ще те сваля на земята с един удар, ако се държиш нахално.

Звучеше като баща му по времето, след като беше се присъединил към Специалните, или като някой от идиотите, които довеждаше майка му.

— Тогава удари ме — отвърна Нико. — Това е урок, който вече знам.

Нищо не се промени в изражението на Аш, но с крайчеца на окото си младежът видя, че възрастният мъж стисна дясната си ръка в юмрук.

Вместо да го удари обаче, Аш въздъхна продължително и каза:
— Ела да поседнем заедно.

Той коленичи отново на палубата, този път с лице към Нико. След миг колебание Нико последва примера му.

— Поеми си дълбоко дъх — нареди му Аш. — Добре. Сега още веднъж.

Нико го направи и почувства как гневът го напуска.

— Слушай сега — започна Аш. — Ти си мерсиянец. Твоят народ следва Дао или онова, което понякога наричат Съдба. Значи трябва да ти е познато учението на Големия глупак.

Въпросът беше неочакван.

— Разбира се — отвърна Нико с известна предпазливост.

Старецът кимна — подканяше го да продължи.

— Няколко пъти съм ходил в храмове и съм слушал как рецитират думите му. И на всеки Ден на глупаците майка ми ме караше да седя с нея по време на молитвите ѝ.

Аш присви вежди не особено впечатлен.

— Кажи ми тогава, знаеш ли къде се е родил Големият глупак?

— Казвали са ми, че е роден на една от луните и е паднал на Ерес върху горяща скала.

Възрастният мъж поклати глава.

— Родил се е в моята родина, Хоншу, преди шестстотин четирийсет и девет години. Това е родното място на даоизма. Големият глупак никога не е напускал Хоншу въпреки всички легенди, твърдящи противното. Неговата Велика ученичка ни е завещала Пътя на Мидерес и благодарение на нея и нейните собствени ученици той се е разпространил под различни форми в южните земи, включително и в твоята родина. Кажи ми сега, медитираш ли?

— Като монасите ли?

— Да, като монасите.

Нико поклати глава.

— Хох. Тогава не познаваш нищо друго, освен религията, както и очаквах. В моя орден също сме даоисти, но следваме учението на Големия глупак без всички онези щуротии, насъбрали се около думите му. Ако следваш този път, както трябва и да сториш, щом като ще ставаш ръошун, то трябва да забравиш всички тези неща и да се съсредоточиш само върху едно. Да се научиш да бъдеш тих.

— Разбирам — бавно кимна Нико.

— Не, не разбираш, но ще започнеш да разбираш. Сега прави каквото ти казвам. Постави лявата си ръка в дясната. Да, точно така. Изправи си гърба. Още, продължаваш да се прегърбваш. Добре. Дръж очите си полуотворени. Избери една точка пред себе си и се съсредоточи върху нея. Дишай. Отпусни се.

Нико дишаше объркан. Не можеше да разбере как това може да има нещо общо с онова, с което се занимават ръошуните.

— Наблюдавай въздуха, докато влиза през ноздрите ти, преминава през теб и излиза. Дишай дълбоко с корема. Да, точно така.

— И сега какво? — попита Нико, коленете започваха вече да го болят.

— Просто остани така. Позволи на мислите си да се уталожат и на съзнанието си да се изпразни.

— Какъв е смисълът от всичко това?

От ноздрите на Аш излезе лек полъх и той го погледна втренчено.

— Съзнанието, което е вечно заето с нещо, е болно. Спокойното съзнание се движи заедно с Дао. Когато се движиш задно с Дао, ти постъпваш в съответствие с всички неща. На това ни учи Големият глупак.

Нико се опита да направи онова, на което го учеше старецът. Беше все едно да се опитва да жонглира едновременно с три неща — да наблюдава движението на дишането си, да държи гърба си изправен и да остане съсредоточен в една дървена треска върху парапета пред себе си. Непрекъснато забравяше да обръща внимание на едното или другото и започна да се обезсърчава. Времето се проточи. Не можеше да каже дали седи там от няколко минути, или от часове.

Имаше чувството, че колкото повече се опитва да е спокоен, толкова повече съзнанието му има нужда да разговаря само със себе си. Лицето го сърбеше. Изправеният му гръб го болеше, а коленете му пулсираха мъчително. Това спокойно можеше да се приеме за своеобразно мъчение и след известно време целенасочено започна да мисли за други неща, за това накъде пътува корабът, какво ли ще бъде сервирано за вечеря — всичко, което можеше да отвлече вниманието му от неудобното му положение.

Имаше чувството, че са минали няколко часа, когато камбаната иззвъня, оповестявайки изминаването на един час.

Аш се изправи и робата му леко прошумоля. Този път старецът беше този, който помогна на Нико да се изправи.

— Как се чувстваш?

Той реши да не казва първото нещо, което му дойде наум.

— Спокоен — излъга той и кимна с глава. — Много спокоен.

В очите на стария чуждоземен проблеснаха весели искрици.

По-късно тези ден корабът се спусна с няколкостотин стъпки с надеждата да намери попътен вятър и наистина откри бърз въздушен поток в посока северозапад. Върху квартердека капитанът с развята мазна черна коса крещеше заповеди задните скул платна да бъдат намалени, а основните да бъдат пуснати. Гласът му накара мъжете бързо да се закатерят по такелажа, още преди да е приключил. Капитан Тренч беше висок, може би трийсетгодишен мъж, гладко избръснат. Беше изключително слаб. Белите му костеливи ръце бяха пъхнати в джобовете на сиво-синия му кител, на който не се виждаше никакъв ранг. Може би просто важничеше или пък това беше остатък от предишната му кариера във военния флот, тъй като в момента не командваше нищо повече от (макар и несъмнено забележителен) търговски съд. Единственото му здраво око гледаше нагоре към обвивката на газовия балон, която ги държеше във въздуха, набръчкана откъм подветрената страна. На рамото му любимото му керидо бърбореше в ухото му, сякаш разговаряше с него, и едновременно с господаря си преместваше тежестта на краката си, за да запази равновесие. „Соколят“ се завъртя като риба и се гмурна във въздушния поток, а палубата му се наклони, докато корабът се обръщаше и продължаваше да губи височина.

Нико се вкопчи в парапета с побелели пръсти. Заслуша се в скърцането на дървените подпори над главата си, които свързваха обвивката с корпуса. Огромните извити главни скул платна от всяка страна на обвивката вече бяха уловили вятъра. Човекът от екипажа, който стоеше до кормилото и наблюдаваше един въртящ се уред, крещеше каква е скоростта, докато корабът се движеше напред.

Най-сетне напускаха Свободните пристанища.

Вечерта вечеряха с капитана в разкошната му каюта под квартердека — ниска стая, която се простираше по ширината на кораба. Имаше редица прозорци с дебели, замъглени стъкла, разделени на ромбове от пресичащите ги оловни рамки. Зад тях хоризонтът се сливаше с облаците, осветени от спускащата се топка на слънцето.

Храната беше хубава — оризова супа, печени картофи, пресни зеленчуци, някакъв пушен дивеч и вино. Основното ястие беше сервирано в съдове от бяла като кост глина. Бяха красиви и изглеждаха скъпи. Всеки съд беше украсен с мотив, изобразяващ летящ сокол. Нико реши, че са подарък.

Не разговаряха много и всеки се зае с храната си, от която се надигаше пара. Аш и капитанът се хранеха със съсредоточеността на хора, които се наслаждават на живота, докато могат и докато нещата все още вървят добре. Далас, заместникът на капитана — едър корисианец с коса, сплетена на плитчици, носещ отворен, прилепнал жакет от кожа и извит ловджийски рог на шията си — очевидно беше ням по рождение. Дори домашният любимец на капитана, керидото, което в началото беше превъзбудено заради двамата гости за вечеря, сега стоеше тихо на масата пред чинията на господаря си, леко потракваше със заострения си клюн и лигите му течаха, докато наблюдаваше по своя съсредоточен животински начин как ядат хората. Това напомни на Нико за дома и за Буун, когато Нико ядеше сготвената набързо от майка му храна и тайно подхвърляше парчета на кучето под масата. Никога преди не беше виждал керидо. Обаче беше чувал за тях от „Рибните истории“, които се изпълняваха на улицата, и от разказите на търговците за рискованите им пътувания до горските оазиси на плитката пустиня и сблъсъците им с лудост и смърт. Историите винаги описваха керидо като злобно създание въпреки малкия му размер. Сега, когато го виждаше с очите си, Нико разбираше защо това е така — цветовете на жилавата му кожа извикваха в съзнанието гъста, обвита в сенки растителност, тихото движение и внезапното връхлитане на хищник. Той не знаеше, че е възможно тези животни да бъдат опитомени.

Беше извадено червено вино от заключен шкаф и Аш, Далас и капитанът доста бяха напреднали с втората бутилка, докато Нико все още отпиваше от първата си чаша. Той подозираше, че те са вече пияни.

— Добре е, че най-сетне те виждам на крака — тихо каза капитан Тренч, докато използваше носната си кърпа вместо салфетка, за да попие устните си, и благоволи да хвърли поглед към Нико със сляпото си бяло око, сякаш вижда с него дори по-ясно.

Въпреки меките цветове на залеза, които изпълваха каютата, кожата му, изпъната върху ъгловатите му кости, имаше болнавия вид на сивкаво дъждовно утро.

Аш изсумтя в отговор на забележката му. Нико погледна стареца, но чуждоземецът отказа да отвърне на погледа му.

— Да се приспособи човек към небето, е трудна работа — продължи Тренч с тихия си ясен глас и акцент, който предполагаше, че е получил скъпоструващо образование. — Повечето хора ще ти кажат, че е по-мъчно, отколкото свикването с морето. Е, няма от какво да се срамуваш. Повярвай ми. Аз самият не се справям по-добре, когато се върна на сушата. Нужен ми е цял ден в леглото и някоя курва, която да ме язди здраво, преди да възвърна равновесието си.

Той добродушно се усмихна на Нико и му смигна със здравето си око, преди да извърне поглед, сякаш е срамежлив или пък е казал прекалено много.

Нико се насили да се усмихне в отговор, защото беше трудно да не харесваш този човек. Всъщност тази вечер той остана с впечатлението, че за Тренч е важно хората в неговата компания да го харесват. Това беше изненадващо, като се има предвид как по-рано този ден беше крещял на един от мъжете от екипажа си, задето е омотал такелаж. С несвързаните му думи се сипеше толкова много слюнка, че Нико се зачуди дали не е смахнат. Накрая Далас се беше намесил и го бе издърпал в каютата му, далеч от очите на екипажа, макар и не достатъчно далеч от ушите им.

Сега, на вечеря, капитан Тренч беше спокоен. Усмивката му беше непринудена и в зачервените му очи имаше нещо, наподобяващо извинение. Каквито и демони да го измъчваха, явно сега бяха обуздани от по-добрата му страна (която, изглежда, беше истинската). Затова в негово присъствие Нико се чувстваше спокоен и въпреки че по-рано мъжът беше изпуснал нервите си, той реши, че не трябва да го осъжда за това.

От отсрещната страна на масата Далас наблюдаваше студено Нико с уста, пълна с храна. Едрият корисианец вдигна свободната си

ръка и направи жест от езика на знаците, толкова бърз, че беше почти непонятен — сви юмрук, наклони го първо на едната, после на другата страна, направи вълнообразно движение, кос удар и накрая издигна длан нагоре.

— Не му обръщай внимание — посъветва го Тренч и махна с ръка.

Нико се вторачи в ръката на корисианеца, която сега лежеше върху покривката. Показалецът му неспокойно търкаше върха на палеца.

— Защо? — попита той. — Какво каза?

Тренч повдигна кърпичката, която стискаше, към устата си и заговори иззад нея:

— Той каза, мой млади приятелю, че се съмнява някога, преди да си плавал, камо ли пък да си летял.

— Значи е прав.

— Да, но може би не си забелязал как го каза. Начинът, по който направи жеста с отпусната китка. Това означава, че се опитваше да те обиди. — Тренч поклати глава към Далас, а Далас му се намръщи в отговор. — Далас е роден на кораб. През целия си живот е живял на една или друга палуба. Често се държи така с хора, които никога не са били в морето. Някак си смята, че приоритетите в живота им са напълно объркани.

Нико се усмихна неловко и на двамата.

— Веднъж, когато бях десетгодишен и плувах в морето, намерих един дънер и го използвах за лодка.

Тренч дръпна за момент кърпичката от устата си.

— Дънер, казваш?

— Голям дънер.

Тренч сподави смеха си, който се превърна в кашлица, която той задуши с кърпичката си. Дори изражението на Далас се смекчи, поне дотолкова, че да преглътне храната си.

— Почти не пиеш — отбеляза капитанът, когато успя да си поеме дъх. — Берл, долеи му чашата, ако обичаш.

Берл, който стоеше до масата, за да прислужва, пристъпи напред. Той добави още вино в чашата на Нико, макар тя да беше пълна почти догоре.

Нико се загледа в чашата пред себе си.

— Виждам, че още не си започнал да изпитваш истинска жажда — добави Тренч, докато го наблюдаваше над ръба на чашата си. — Ще започнеш. Повярвай ми. В живот като нашия това се случва твърде лесно. Погледни учителя си. Последния път, когато беше на борда на този кораб, трябваше да държа запасите ни под ключ, толкова голяма беше жаждата му.

— Глупости — възрази Аш и довърши виното си, преди да подаде чашата, за да му я долеят.

Нико се облегна на стола, надявайки се разговорът да се насочи в друга посока. Вдигна чашата ако не за друго, то поне за да има какво да прави с ръцете си. Навсякъде наоколо дървото проскърцваше със свой собствен странен ритъм. То му напомняше за гористите хълмове у дома, когато стоеше сам между боровете, които се люлееха и стенеха под бриза по пладнe. Опита още една глътка вино. Вкусът, оставащ след него, беше сладък — не беше като евтиното горчиво вино, което майка му понякога пиеше. Помисли си, че може да започне да го харесва, стига да има пари, с които да си го купува.

В съзнанието му се появи споменът за баща му, който буйстваше пиян — дъхът излизаше със свистене през ноздрите му, езикът му провисваше над долната устна. Нико осъзна, че отново оставя чашата.

Тренч се облегна в стола си и го наклони така, че той застана на два крака. Въздъхна и това още повече засили усещането за умора, което витаеше около него.

— Прекъснах сухоземния ти отпуск — каза Аш.

— А също и на останалите от екипажа — промърмори Тренч, след което се изправи на стола си, усмихна се с тънките си устни и неவிждащото му око се вторачи в масата, без да фокусира. — Точно в момента те не са много доволни от капитана си. Не мога да ги виня. Тъкмо се бяхме прибрали след последния курс. Видя в какво състояние бяхме и това беше след една седмица ремонт. Сега трябва отново да преминат през блокадата след само седмица почивка на сушата. Не им е лесно. На всички ни не е лесно.

Той попи лицето си с кърпичката.

Аш избърса виното от устата си.

— Поне пътуването е кратко.

— Да — съгласи се капитанът. — Макар че от него няма много печалба, като изключим платовете, които можем да разменим за зърно,

което поне ще се хареса на капиталовложителите ми. И, разбира се, ще покрие дълга ми към теб. Да смятам ли, че сметките ни са уредени?

— По принцип не ми дължиш нищо.

— Чу ли това? — сопна се Тренч на керидото, което замръзна наред опита си да докопа остатъците в чинията му с люспестия си крак с остри нокти и вдигна поглед. — Дори сега ми се подиграва с властта, която има над мен.

Капитанът разсеяно взе един полуизяден сладък корен и го поднесе на животното, което отвори човката си.

— Обещай ми само едно нещо — обърна се Тренч към Аш, но млъкна, когато Нико неспокойно се отдръпна от масата.

Тренч погледна надолу към създаването, застанало помежду им. То стрелкаше езика си към него от отворената си човка. Езикът му беше дълъг, скован и кух като детска дрънкалка и то издаваше звук, който очевидно беше заплашителен. Тренч подхвърли парчето в устата на създаването, за да го накара да млъкне, и след това продължи.

— Следващия път, когато моряк се опита да ме нападне в гръб в кръчма — обърна се той към Аш, — направи ми услугата да го оставиш да ме довърши. Приятелството е хубаво нещо, но аз бих предпочел да продупчат черния ми дроб, вместо отново да ти стана длъжник.

Аш наклони глава, изразявайки съгласието си.

Нико наблюдаваше създаването, докато то ядеше, като придържаше корена с нокти и откъсваше парчета от него с бързи удари на човката си. Откри, че държи приборите пред себе си, сякаш се опитва да се защити.

Каютата се озари от ярък блясък. Слънцето залязваше и хвърляше последната си светлина върху прозореца от оцветено стъкло и рисуваше цветни ромбове върху дървените греди над главите им, дъсчените стени и дългото бюро, покрито с карти, които лежаха разпънати с помощта на кръгли камъни. Нико погледна картите. Беше достатъчно близо, за да различи някои подробности — земи, обсипани с всякакви символи, бележки, извити линии от стрелки. Изглежда, че това бяха карти не само на сушата, но и на въздуха.

Мисълта за това го накара да погледне отвъд бюрото. През най-ниските части на прозорците се виждаше морето, което изглеждаше плоско от височината.

— Дано нямате против въпроса ми — дръзна да попита той, отмествайки поглед от бездната, — но колко време ще отнеме преминаването?

По лицето на капитана само за миг премина сянка. Той се наведе напред на стола си и направи жест с чашата към Нико. Виното изплиска, чистата покривка се изпъстри с червени петна и Берл се намръщи.

— Зависи — отвърна капитанът с по-трезв глас от преди. — По някое време тази нощ ще се доближим до имперската морска блокада. Може би вятърът ще се задържи в правилната посока. Може би там те няма да имат никакви съдове.

— Във въздуха ли? — изгърси Нико. — Имате предвид маниански небесни кораби ли?

— Толкова далеч винаги съществува такава възможност.

Нико отново погледна Аш, но старецът се престори на заинтригуван от нещо, което беше намерил на дъното на чашата си.

Тренч видя смущението му.

— Все пак не е много вероятно — добави той. — Техните бойни птици са предимно на изток и плякосват пътя през Занзахар. Там е истинското действие. Повярвай ми, знам това. Само Занзахар ни остана за чуждестранна търговия, така че почти всеки търговски съд, плаващ на далечно разстояние, включително и „Соколът“, ползва този път. Когато морските флоти не могат да минат оттам или понесат твърде тежки загуби, работата трябва да се свърши от търговските кораби. Летим по пътя през Занзахар от близо четири години. — Той направи пауза, за да довърши и последните капки вино в чашата си. — Сигурен съм, че си чувал историите.

Наистина Нико беше чувал историите. Как манианските небесни кораби чакат по пътя на глутници като вълци, за да връхлетят върху всеки търговски съд, пътуващ на далечно разстояние, който мине оттам. Как всяка година тези търговски кораби стават все по-малочислени. Нямаше нужда Тренч да му казва това. То можеше да бъде усетено в мрачния тон на гласа му — тон, който накара керидото да спре за миг да кълве сладкия корен и да вдигне поглед към него.

Нико също го погледна втренчено. Тренч сякаш вече не беше там, в стола си, той гледаше неவிждащо петната вино по покривката. За миг, когато слънцето хвърли последните си лъчи към него, той

стреснато вдигна поглед, сякаш се връщаше някъде отдалеч, и бавно наклони глава към светлината. Носът му беше доста крив и с това навярно напомняше за алхази произхода му — макар че тук, в тази кабина, той беше само дух от пустинята алхази и по-скоро приличаше на болнав кхосианец, който командва с понякога трепереща лява ръка и малко по-сигурна дясна и сякаш винаги стиска в юмрука си бялата, покрита с петна от пот носна кърпичка, поръбена с дантела.

Нико взе един картоф от чинията и го пхна в устата си. Беше студен и той пак усети гадене, но въпреки това го изяде. Този разговор не му харесваше. Поне в Бар-Кхос градските стени все още бранеха града и животът продължаваше. Тук нямаше нищо друго, освен небе и доколкото разбираше, разчитаха изцяло на вятъра и късмета. Това изобщо не звучеше обещаващо.

И след това какво? Чийм — известният с лошата си слава остров на грабители и крале на просяците — в чиято планинска вътрешност щяха да пътуват според Аш, за да намерят скрития орден на ръошуните и където той щеше да се обучава да стане убиец. Колкото повече мислеше за онова, което предстои, толкова по-неспокоен ставаше. Когато живееше в Бар-Кхос и всеки ден се бореше да оцелее, нещата бяха по-прости. Поне тогава Буун беше до него.

Отвън се разнесе вик.

Тренч и Далас се спогледаха. Викът се повтори. Керидото сграбчи с човката си остатъка от сладкия корен и се качи на рамото на капитана. Далас се изправи. Макар и прегърбен, корисианецът докосваше с глава гредите на тавана. Той излезе навън с тежки стъпки.

— Малко по-рано, отколкото очаквах — промърмори Тренч и попи устните си. Столът му изскърца, когато той се изправи на крака. — Моля да ме извините.

Взе чашата със себе си. Берл го следваше по петите.

Внезапно настъпи тишина и Нико и Аш останаха сами.

— Кораб — обясни му Аш.

— Манианци ли са? — попита тихо Нико.

— Да отидем и да видим.

В началото Нико не можеше да различи нищо в хладния полумрак. Той застана близо до Аш и погледна в посоката, в която

гледаха и всички останали, включително и маймуната.

Не можеше да види нищо друго, освен сива вода под неспокойното небе.

Тогава го видя. Бяло платно на изток в небето.

— Може ли да видим флага им? — обърна се капитанът към Далас.

Дългите до кръста плитки на корисианеца се разтърсиха, когато той отрицателно поклати глава.

— Твърде далеч сме, за да е друг, освен имперски кораб. Ако не е търговски, то тогава е патрул. — Тренч сякаш говореше на себе си, но след като почеса бледото си лице, той погледна Далас.

Едрият мъж скръсти татуираните си ръце и сви рамене.

Бяха се събрали върху кварталдека, близо до руля — на най-високата палуба на кораба. Нико потрепери. Очите му се насълзиха от студения вятър. Капитан Тренч отпи от чашата си и премлясна с уста. С ръката, с която държеше кърпичката си, той поглади гладкото дърво на перилото, сякаш го чистеше от прах. Аш беше казал на Нико, че капитанът построил този кораб от останки от корабокрушение, които купил. Това му коствало цялото състояние на семейството му, че дори и повече.

Тренч направи четири крачки до перилото на кърмата и после четири обратно, след което спря.

— Флагът — изрева той в шепите си, свити като фуния, към наблюдателния пост до перилата на фордека. — Флагът вижда ли се вече?

— Още са твърде далеч, капитане — извика в отговор вахтеният.

Тренч подръпна брадичката си. Вдигна поглед към балона над главите им, ярко осветен от лъчите на залязващото слънце. По това време на деня всеки чифт очи с остро зрение, гледащ в тяхната посока, щеше да го забележи от мили разстояние.

— Въпросът, който трябва да си задаваме, е дали са ни видели — промърмори Тренч, докато наблюдаваше далечното платно.

За момент изглеждаше, че слънцето изгрява отново върху далечния кораб. Ослепително жълто сияние се издигна в небето и увисна в продължение на няколко мига там, в съгъстващия се мрак. Под него небето отрази светлина в трептящ огнен диск. От манианския кораб върху водата падна рязко очертана сянка.

Тренч изсипа последното вино в устата си и подхвърли празната чаша на Берл.

— Е, това решава въпроса — рече той.

Сигналната ракета се спусна бавно и докато падаше, осветеният кръг върху морето се свиваше. Тя цопна във водата и дори когато потъваше, продължаваше да гори по време на странното си, призрачно спускане в дълбините. Нико разтърка очи, за да прогони цветните петна. Отвори ги навреме, за да види друга сигнална ракета да се изкачва по небето на източния хоризонт. Там имаше още един кораб, който беше твърде далеч, за да бъде видян.

— Сигурно летят наблизко във формация — предположи Тренч. — Ако имат птици в този район, тези добродетелни копелета ще ни погнат преди зазоряване.

Нико се размърда неспокойно.

— Успокой се — каза Аш до него.

Старият ръшун стоеше неподвижен с ръце, пъхнати в ръкавите, и наблюдаваше угасващата сигнална ракета.

— Какви са заповедите ви, капитане? — попита кормчията, стар моряк със скъсано ухо.

— Запали тръбите, Стоунс, и ни насочи на запад. Върни ни на курса, когато се стъмни напълно.

— Тъй вярно, капитане.

Тренч наклони глава назад, за да погледне няколко вечерни звезди.

— Далас, погрижи се тази вечер всичко да е затъмнено. Проверявай вахтените на всеки четвърт час. Всеки, който бъде хванат да извършва нарушение, ще бъде хвърлен в трюма.

Тренч обърна гръб на небето. Зъбите му проблеснаха в полумрака.

— От тая работа ожаднях — оплака се той на Аш. — Искаш ли да си довършим бутилката?

Нико нямаше желание да се върне при остатъците от вечерята. Вместо това се прибра сам и разтревожен в каютата си. Дълго се опитва да заспи. Тази нощ койката му се струваше по-твърда. От палубата над главата му долиташе шепот. Тренч и Аш разговаряха и

пиеха. Колкото и да се опитваше, не можеше да успокои мислите си. Продължаваше да мисли за бъдещето — за утрешния ден и деня след него, за седмиците, месеците и годините след това. Сънят беше убежище, което му беше отказано.

След няколко часа Аш с препъване се върна в тъмната каюта, вонящ на вино. Той изсумтя и падна върху койката си. Нико наблюдаваше смътния му силует, докато той се обръщаше по гръб.

В мрака забеляза как старецът стисна с ръка челото си. Аш дишаше дълбоко, сякаш това му помагаше по някакъв начин. Той започна да рови във вътрешните джобове на робата си. Накрая извади торбичката, която сякаш винаги носеше със себе си, и сложи един от листата дулче в устата си.

Възрастният мъж започна да дъвче, като продължаваше да диша шумно през ноздрите си.

— Учителю Аш — прошепна Нико на тъмната фигура.

За момент помисли, че чуждоземецът не го е чул. Но тогава Аш премлясна и попита:

— Какво?

Дузина въпроси преминаха през съзнанието му. Бяха говорили само накратко за ордена на ръошуните, за това какво ще прави той там, за Клеймата и за това как работят те. Имаше още толкова много неща, които искаше да разбере.

Вместо това каза само:

— Просто исках да разбера дали си добре, това е всичко.

Не последва отговор.

— Забелязах, че доста често взимаш листата дулче.

Когато отговори, гласът на ръошуна беше скован и сдържан:

— Имам главоболие, това е всичко.

Нико кимна, сякаш жестът можеше да бъде забелязан в мрака.

— Един от дядовците ми имаше същия проблем — сподели той. — Не че наистина ми беше дядо. Просто го наричах така. Той умря, защитавайки Щита. Спомням си, че и той взимаше от тези листа. Когато го попитах за това, той отвърна, че е заради очите. Започвали да му изневеряват и главата го боляла от непрекъснатото присвиване.

Койката изскърца. Старецът му беше обърнал гръб.

— Очите ми са си добре — промърмори той. — Заспивай, момче.

Нико въздъхна. Обърна се по гръб и се загледа в мрака. Знаеше, че сънят е още далеч.

Някъде над главата му, в капитанската каюта, чифт ботуши трополяха напред-назад през цялата нощ.

СЪБРАНИЕ

— Имаме нужда от тези кораби, Фрадес — обяви първият министър Чонас и се приведе напред в стола, сякаш да придаде на думите си тежестта, от която те се нуждаят. Той вдигна юмрук към двайсетте министри, събрани пред него на това военно съвещание, и го стисна, докато пръстите му побеляха. — Нашите хора трябва да ядат.

Фрадес, министърът на корабостроенето, хвърли кос поглед на сина си. Двамата седяха заедно с колегите си министри около голямата овална маса на съвещателната зала. Напудрените им в бяло лица показваха, че всички (с някои очевидни изключения) са потомствени членове на класата Мичине. Напоследък Фрадес не можеше да говори високо — казваха, че има рак на гърлото. Вместо това той зашепна сухо на сина си — младеж, чийто цвят на лицето беше пълна противоположност на този на баща му. Имаше загар и не носеше грим — както предпочитаха мнозина от младежите от Мичине напоследък. Младият мъж го изслуша, наклонил глава, след това прочисти гърлото си и се изправи.

— Разбираме това, първи министре. Трябва да ни повярвате, когато казваме, че полагаме усилия за изпълнението на тази задача като за никоя друга. Всички ресурси, които можехме да отклоним от други проекти, бяха насочени в тази посока, за да ускорим завършването на корабите. За целта дори използвахме част от фамилното си богатство, за да внесем суровини. С огорчение трябва да ви призная, да ви признаем, че не можем да сторим повече от онова, което вече правим. Ще ни е необходим още един месец, за да довършим останалите търговски кораби, които се строят в доковете на Ал-Кхос. Междувременно трябва да разчитаме на частните търговски съдове, плаващи на далечно разстояние, да продължават да изпълняват тази задача. Опасявам се, че хората трябва да затегнат още коланите.

В този момент нечий стомах в стаята шумно изкъркори и накара няколко глави да се обърнат по посока на звука.

Първият министър Чонас не беше от хората, които обръщат внимание на тези неща. Нито пък приемаше „не“ за окончателен отговор.

— А какво ще отвърне Пинчо на нашите искания? — попита той, като имаше предвид главното събрание на Минос, седалището на мерсиянската демокрация.

— Те също строят възможно най-бързо, но все още са принудени да ремонтират флотските си съдове след пролетните бури. Новите кораби няма да са при нас преди началото на есента.

— Поне хранителните ни запаси трябва да бъдат попълнени навреме за зимата — предложи министър Мемес, който седеше, подпрял мургавото си лице върху преплетените си пръсти.

Гласът на заможния износител прозвуча сдържано в огромното пространство на залата. Въпреки че беше от по-нисшите класи, вероятно мъжът съзнаваше как го възприемат присъстващите, и богатството и политическата позиция, които беше спечелил, бяха още едно отражение на променящите се времена.

— Лесно е да се каже — възрази първият министър Чонас. — Малцина от нас, събраните в тази стая, изглеждат гладни.

Въпреки това самият Чонас изглеждаше доста слаб, сякаш наистина понякога остава гладен. Той вдигна ръка, преди някой да успее да възрази срещу обвинението му. Гласът му беше равен и примирен.

— Не, те са прави да поставят флотата на първо място. По-добре е хората и дори ние самите да пристегнем коланите още малко — той огледа всички в стаята изпод огромните си рунтави вежди, — отколкото да загубим морското си превъзходство, а с него и всичко останало.

— Генерал Крийд, имахте искане към нас.

При тези думи гладният стомах на Бан отново шумно изкъркори. Той откъсна поглед от храната за угощението, разположена близо до вратите на залата, и се изправи на стола до генерала. Двамата седяха в северозападния край на масата, който гледаше към облените в слънце прозорци на южната галерия над главите на мъжете от отсрещната страна. Началникът му не отговори, нито пък Бан усети мъжът да се раздвижва, по какъвто и да е начин.

Той хвърли кос поглед на стария воин и видя, че генерал Крийд, лорд-протекторът на Кхос, гледа през прозорците към бледосиньото море на Залива на бурите. Слънцето тъкмо се беше скрило зад горната част на рамката на прозорците. Оттук не можеха да видят стръмните скали, върху които се издигаше сградата на Събранието, нито порутените къщи на бедняшкия квартал на Плитчините, който се простираше в подножието на скалите и потъваше до половина в морска вода по време на бурните приливи. Вместо това гледката, която се откриваше, беше приятна. Въздухът днес беше особено чист, всички подробности се виждаха кристално ясно и предметите изглеждаха по-близо, отколкото всъщност са. Ескадри от тримачтови бойни кораби се носеха по водите и развяваха кхосиански флагове отвъд обхвата на тежките маниански оръдия на далечния бряг, чиято линия от червеникавокафяви хълмове изглеждаше размазана на слънчевата светлина и беше пълна с наситеносиви фортове. Оттук можеше да се види, че фортите са струпани най-нагъсто предимно около тъмното петно на патиянския град Номарл, където според докладите зад стените на пристанището във водата все още лежах тежките овъглени и изгнили корпуси на съдовете на манианската флота, изгорени, докато бяха на котва, при едно внезапно кхосианско нападение преди три години. Това беше последната донякъде успешна офанзивна акция на кхосианците. Генерал Крийд сякаш гледаше едва различаващия се крепостен град. Гледаше го като човек, който иска да се завърне там.

Бан си помисли, че генералът отново е потънал във фантазиите си, и леко го сбута с крак.

— Да, първи министри — отвърна спокойно Крийд, сякаш през цялото време е слушал внимателно.

Столът му изскърца, когато той се изправи, за да се обърне към присъстващите в залата. Лъскавата му броня отрази слънчевата светлина. Генералът притисна длани върху полираното тиково дърво на масата и огледа един по един насъбралите се мъже. Не изглеждаше впечатлен от видяното.

— Искането ми е да се върнем на въпроса за крайбрежните фортове. И можете да мърморите колкото ви е угодно, господа, защото имам намерение да решим този въпрос тук и сега.

— Генерал Крийд, обсъждали сме това много пъти. Наясно сме, че източните ни фортове нямат достатъчно гарнизони. Въпреки това

какво смятате, че можем да направим?

— Първи министри, фортовете не просто нямат достатъчно гарнизони, както толкова обича да се изразява този съвет. Те почти нямат гарнизони. Това искам да кажа. В тях има само по няколко човека, които да ги обслужват и поправят — нищо повече от това. Те със сигурност не стигат, за да окажат някаква съпротива. Имат малко черен барут и още по-малко оръдия. Всички бяха изтеглени за защитата на Бар-Кхос и южната ни брегова линия. Все още не можем да отвърнем на изненадваща атака по източните брегове.

— Това означава да приемем, че изненадваща атака е възможна, генерале. Досега трета флота ни защитаваше. Трябва да се молим тя да продължи да го прави.

Крийд махна с ръка.

— Първи министри, участъкът от морето, в който трета флота трябва да патрулира, е твърде обширен. Досега имахме късмет — това е всичко. Сега, когато бунтът в Лагос най-сетне беше потушен и голямото му пристанище бе обезопасено, манианците разполагат с идеално котвено място, от което да ни нанесат удар. Вече не можем да разчитаме, че флотата ни ще ни защити. Първи министри, трябва да осигурим хора на тези фортове.

Първият министър Чонас, който освен политик беше и философ, посрещна думите му с обичайната си добронамереност. Кимна на своя стар приятел и противник.

— Наистина те разбирам, Марсалас. И бездруго трябва да запълваме прекалено много дупки. Знаеш толкова добре, колкото и аз, че нямаме ресурси да оборудваме и поддържаме по-голяма войска. Откъде можем да намерим тези допълнителни бойци? Да не би внезапно да си намерил решение?

— Разделяме резервите си на две и използваме половината, за да осигурим хора за фортовете.

При тези думи на генерала около масата се разнесоха възмутени възклицания.

— Едва ли това е решението, генерале — каза Синезе, министър на отбраната и третият най-могъщ мъж в Кхос, който седеше с кръстосани крака, а ръцете му в бели ръкавици бяха сложени върху дръжката от слонова кост на бастуна му. — Този кабинет няма да позволи резервите ни да намалеят повече, отколкото са в момента.

Дори да разположим пълни гарнизони във фортите, съмнително е дали те ще могат да удържат сериозно нападение. В онова, което сега ни предлагате, няма нищо ново. — Той направи пауза, за да се завърти на мястото си, обръщайки се към мъжа до него. — Министър Елиф, доколкото разбрах, имате още спешни новини от дипломатическия корпус, нали?

— Така е — потвърди Елиф и тутакси се окопоти, след като внезапно вниманието на всички се бе насочило към него, макар да не посмя да срещне гневния поглед на генерала. — Нашият посланик в Занзахар уреди да продължим разговорите с Халифата относно тяхното скорошно предложение. Той смята, че те са искрени, когато казват, че ще разширят безопасната си морска зона по-близо до нас. Изглежда, че има истинска надежда.

Думите му предизвикаха презрението на половината от присъстващите, което се изразяваше в пъшкане и клатене на глави. Мнозина считаха, че това скорошно предложение на Халифата не е нищо повече от празни думи, просто поредната маневра в последните търговски спорове между Халифата и Ман.

— Халифатът само се надява тази война да продължи възможно най-дълго — обърна се към него Чонас така, сякаш говори на дете. — Той печели много, като снабдява и двете страни с черен барут.

Някои почукаха с кокалчета върху масата, за да изразят съгласието си с думите му. Други запротестираха и искаха и тяхното мнение да бъде чуто.

След това събранието се разпадна на поредица от спорове. Бан знаеше, че това можеше да продължи един час или дори повече.

Заради насочените към слънцето прозорци в залата беше горещо. Въпреки вентилаторите на тавана и хладния морски бриз, нахлуващ през същите тези отворени прозорци, стаята се просмука с мирис на пот и противни сладникави парфюми. След известно време интересът на Бан се ограничи до това просто да наблюдава и после се насочи към съвсем различни неща.

Беше се надявал днес да чуе някакво решение на настоящата криза с храната, но, изглежда, не можеха да сторят нищо по този въпрос. Хранителните доставки за Кхос бяха намалени дори още повече, откакто бяха загубили една флотилия със зърно при завръщането ѝ от Занзахар. На теория Кхос можеше сам да задоволява

нуждите си и без този внос — в края на краищата той беше житницата на Мерсия. Но заради постоянния приток на бежанци през последното десетилетие в Свободните пристанища, който накрая мерсиянците бяха приели радушно след тежките си загуби от първите години на войната (в края на краищата имаха нужда от тези отчаяни хора), Кхос отдавна беше престанал да произвежда достатъчно, за да изхранва останалите острови. Тъй като лятната им реколта още беше на полето и голяма част от вноса беше нужна другаде, дажбите бяха станали още по-оскъдни от преди.

Като видя щръкналите кости по телата на сина си и на жена си, Бан реши да се въздържа от семейните седмични дажби с обяснението, че ще се храни, когато е на стените или в министерството. Но дори и там войниците страдаха от същия недоимък като всички останали и храната едва стигаше.

На масата до ръката му се стовари юмрук, който го изтръгна от мислите. Бан изглежда ръката така, сякаш е паднала от небето.

— Достатъчно — избоботи гласът на генерала към насъбралите се министри и спорът беше прекратен незабавно.

Той се изправи, като гледаше не към първия министър, а към останалите около масата, и със спокоен глас каза:

— Обсъждахме фортовете и аз все още не съм приключил този въпрос. Ако изберете да не защитавате фортовете, трябва да се предпазим с други средства. Трябва да спрем да си седим на задниците зад високите стени. Трябва да атакуваме и да прехвърлим битката на вражеска територия.

Да атакуваме? Бан застана нащрек.

Един стол падна на пода, когато старият Фрадес скочи на крака, мънкайки думи, които никой не можеше да чуе. Другите министри се изправиха и гласове им се присъединиха доста по-отчетливо към неговите възражения. Бан се облегна на стола. Предпочиташе да запази мълчание сред внезапно разгневените Мичине. Той примигна към белите лица около масата. Още от детството им тези мъже бяха учени да показват емоции само когато това е абсолютно необходимо. Говореше се, че се покриват в бяло, за да скрият и най-малкия намек за изчервяване по лицето си. Сега във враждебните им лица той видя кръвта на предците им, която избиваше на повърхността и затъмняваше бледността на напудрените им лица. Това беше същата

кръв като на техните прапрадядовци и чичовци, богатите патриции, които бяха детронирани първия и единствен Върховен крал на цяла Мерсия и го бяха направили, подкрепени единствено от армията на простолудията, подтикнати да действат от плановете на краля за завоюване на чужди земи — амбиция, която не беше възприета добре от населението на Свободните пристанища.

— Да атакуваме с какво? — попита министър Синезе и размаха бастуна си във въздуха.

— С резервите ни, по дяволите! Да, отново с тях. Имаме достатъчно хора, за да започнем офанзива срещу Нормеле... Ето го там — можеш да го видиш с очите си, човече. Достатъчно е близо, та да го достигнеш с тоя твой бастун. — Докато говореше, Крийд посочи към прозореца, след това по на запад, докато накрая не започна да сочи към стената на залата, сякаш през нея можеше да се види цялата брегова линия на континента. — Първо ще завземем Нормеле. С резервите на Минос и останалите острови можем да превземем още пристанищни градове по патиянското крайбрежие. Ще установим плацдарми и опорни точки на континента. По този начин ще открием нов фронт. Ще се появят нови възможности за избор. Какво полза имаме от резервите, ако единственото, което правим, е да се крием зад стените, докато надеждите ни гаснат? Докато не са действащи, тези резерви не са нищо повече от още гърла за хранене, осигуряващи ни само душевно спокойствие. Е, господа, сега ме чуите. — Той обходи стаята със суровия си поглед и отново ги изгледа преценяващо. — Отдавна не разполагаме със спокойствие. Време е да действаме.

Генералът не беше споменал нищо за това предложение на Бан преди срещата, а Бан беше най-близкият му помощник. Той знаеше, че старият ветеран може да бъде също толкова пресметлив, колкото и спонтанен. Може би беше повдигнал отново темата за фортовете, знаейки много добре, че ще му откажат, с намерението след това да поиска онова, което наистина желае — подновяване на офанзивата срещу империята. Или може би просто докато стоеше тук, в залата, и гледаше към вражеския град през тясната ивица вода, това беше събудило в него някаква страст или инстинкт за действие и сега той се носеше на крилете му.

Синезе, министърът на отбраната, вдигна ръка и призова за тишина в залата, докато търкаше пода с върха на бастуна си.

— Генерал Крийд, днес и в предишните събрания на този кабинет вече обявих каква е позицията ни по отношение на нашите резерви. Няма да се оставим незащитени, без подкрепления, в случай на нова мащабна офанзива на манианците срещу Щита. И тъй като, както толкова обичате да ни напомняте, сме така уязвими и по източното ни крайбрежие, това е дори още една причина резервите ни да останат непокътнати, защото тогава поне ще имаме с какво да отвърнем, ако империята реши да нападне. Генерале, едва ли сме в положението да подновим офанзивните си действия срещу манианците. Сега повече от когато и да било преди произвеждаме във всички Свободни пристанища оръдия, пушки и кораби с най-голямата бързина, на която сме способни. Гладуваме, защото даваме за черния барут на Занзахар толкова, колкото и за зърното им. Въпреки това едва успяваме да удържим положението.

— Да удържим положението, казвате? Вече десет години те бавно ни избутват назад. Докато говорим, стената на Карност всеки миг ще се разпадне. Това не е патово положение. Трябва да се откажете от тази мисъл, ако това е, което си мислите. Това с бавна, но сигурна екзекуция. Ако не променим начина си на действие, всички сме мъртви.

Първият министър се прокашля и срещна погледа на Крийд с интелигентните си очи изпод надвисналите си вежди.

— Както винаги сте реформатор, генерале. За вас е важна само победата. Бихте променили света, ако си мислехте, че това може да ни спаси. Бихте ни лишили от единствените ни резерви от хора в името на някакъв безумен стремеж към слава. Въпреки това помислете не само за всичко, което можем да спечелим, а и за онова, което можем да загубим.

Бан откри, че той самият споделя това мнение, макар че не би го признал пред своя началник.

Да, вече загубихме твърде много — каза си той.

— Предпазливостта ви ще ви погуби — обяви Крийд с изненадващо тих глас, отново, без да се обръща към първия министър, а към останалите в залата. — Това се отнася за всеки от вас. Каква е тази плахост, която сте издигнали в култ? Бих го разбрал, ако сте момчета, но не и при зрели мъже. Трябва да се отървем от нея.

— Казахте каквото мислите, генерале. Ние ви изслушахме. Искате ли сега да гласуваме?

В отговор той изсумтя през ноздрите си.

Ботушите на генерала изтракаха по пода, когато той се обърна и се отдалечи от масата. За миг Бан остана да гледа след началника си.

Какво му става? — запита се той.

Сетне се опомни и последва генерала.

— Проклети глупаци! — възкликна Крийд достатъчно силно, така че всички да го чуят.

Мъжът спря, когато наближи вратата, и се обърна към масата с дажбите и разредените вина, оставени за събранието. Храната беше проста и количеството не беше голямо, но в очите на Бан тя изглеждаше като истинско угощение.

— Вземи — сопна му се генералът и Бан примигна, когато Крийд тикна в ръцете му една дървена купа с плодове и захаросан сладкиш и добави: — Изглеждаш като прегладнял човек.

След което излезе през вратата.

Бан се поколеба за момент. Хвърли поглед към събранието. Сега всички гледаха него. Ала онова, към което най-вече бе насочен интересът му, беше храната. И по-специално едно парче бяло, изпъстрено със синкави жилки сирене, което можеше да помирише от няколко крачки разстояние. Докато пристъпваше напред и внимателно го поставяше най-отгоре върху купчината храна в ръцете си, той си помисли, че то може да издържи до церемонията за кръщаването на дъщеря му.

Преди да си тръгне, той се поклони пред събранието, доколкото можеше, и остана в това положение, докато преброи до три.

Бледите лица на мъжете се извърнаха от него като по команда.

ЧИЙМ

Тази сутрин Сърцето на света беше спокойно и толкова синьо и празно, колкото и небето, извито над него като огромен свод от огледален сапфир и обгръщащо го от всички страни с едва различимия хоризонт, като се изключи западът, където планините бяха увиснали сред сюрии от облаци. Слънчевата светлина падаше върху повърхността на морето и се отразяваше обратно като вълни от топлина. Птиците кръжаха като проблясващи призраци. От юг над водата подухваше слаб бриз и я набръчкваше на места, което беше признак за мъртво вълнение.

Екипажът на „Соколът“ наричаше това „чохпра“ — „идеален ден“.

Корабът летеше ниско над спокойните води на Мидерес като морска птица, която дълго се е носила над вълните, подвластна на стихии и доволна, че е стигнала до края на пътуването си. Колкото и жалък да беше видът му, беше постигнал добро време на придвижване, макар че сега, когато беше вече близо до острова, който бе неговата цел, той започваше да забавя ход с приближаването към пристанището на Чийм.

Чайките следваха кораба и улавяха парчетата киш, подхвърляни във въздуха от тъмнокожия мъж, който стоеше на носа му. Аш беше привлякъл вниманието на неколцина бинтовани членове на екипажа, които поклащаха глави, докато го наблюдаваха, и подигравателно мърмореха под нос. Те смятаха чайките за плъховете на морето и се чудеха защо старият глупак ги храни.

Старият глупак, изглежда, не забелязваше това. Нито пък Нико, който стоеше до него. Той насочваше поглед ту към съсредоточеността и веселостта, изписани върху лицето на Аш, докато играеше с пикиращите птици, ту към гледката на приближаващото се пристанище и множеството кораби в залива. Отвъд тях разпръснато застроеният град се издигаше по хълмовете, които на свой ред бяха засенчени от черните, покрити със снежни шапки планини,

простиращи се, докъдето стига погледът. Само тук на целия планински остров Чийм имаше дълбоки котвени места. Пристанището беше голямо, макар и не толкова голямо, колкото това на Бар-Кхос. Освен това то беше място с лоша слава и в този случай фактите отговаряха на слуховете.

Както всички мерсиянски деца, и Нико беше отраснал с историите за разбойниците от Чийм. В Свободните пристанища често се случваше родителите да плашат непослушните си малчугани с разкази за това как разбойниците отвлечат деца за роби. Родителите говореха за тях като за чудовища и съчиняваха истории как те обичат да оставят дървен кораб играчка до леглото на лошото дете, което смятат скоро да отвлекат за свой роб. Ако това се окажеше недостатъчно, за да накара детето да се държи добре, те наистина слагаха дървен кораб до леглото му, за да може то да го види, като се събуди. Само най-палавите деца не се стряскаха от нещо такова.

При мерсиянците тези страхове само се задълбочаваха, когато детето пораснеше и откриеше, че макар повечето детски истории да са фантазии, на които може да не обръща внимание, тези разбойници наистина съществуват и наистина отвлечат за роби деца, както и жени и мъже.

Това беше причината Нико да гледа с такова безпокойство приближаващия град. Облекчението, че бе успял да премине блокадата невредим, сега беше заменено от нов страх. Предпочиташе да отидат, на която и да е суша, само не и тук.

Днес духаше топъл, натежал от мириса на морето бриз и когато той утихнеше за момент, от палубите на кораба се надигаше острата миризма на топяща се смола. Вятърът беше благоприятен. Въпреки това, когато наближиха пристанището, тръбите все още горяха. Носеха се над външната стена на пристанището и тесния входен канал, който преминаваше през нея. От двете страни проходът беше ограден с покрити с тиня каменни стени, върху които имаше ниски укрепления с новата закръглена конструкция, за която се смяташе, че по-ефикасно отразява оръдейните изстрели. Когато погледна надолу, Нико видя оръдията, подаващи се от укрепленията, и старовремските балисти, поставени върху равните им покриви, както и войниците със светли наметала, които се подпираха на копията си с погледи, вдигнати нагоре

към небесния кораб, носещ се над главите им с развети черни неутрални знамена.

Когато на Аш му свърши кишът, който хвърляше, чайките започнаха да надават възмутени крясъци. Корабът зави, екипажът му се засуети да нагласи скул платната и той се насочи към брега в южния край на пристанището. Върху една висока кула, построена на скалите, се въртеше ветропоказател. По брега бяха издигнати вързала, а върху пясъка лежеше кораб без обвивката на балона.

— Стой наблизко — нареди Аш на Нико. — Ще спрем само за няколко часа, но знай, че в историите, които си чувал за този град, има истина. Порт Чийм е кучешка бърлога. През деня ще сме кажи-речи в безопасност, но не се отделяй от мен.

— А след това колко дълго ще ни отнеме пътуването до планините?

— Достатъчно дълго. Но страната е хубава, ако познаваш правилните пътеки. Спокойно място. Във вътрешността не живеят много хора, като се изключат религиозните ордени и отшелниците.

— И училищата за убийци.

До него Аш се размърда.

— Ние не сме просто убийци, момче.

От дясната страна на кораба бликнаха облачета сив дим. Котвите бяха спуснати. Те се повлякоха през водата и нагоре по брега, окичени с водорасли. После беше ред на въжетата. Хората ги хванаха и ги задърпаха към вързалата. Като помръдваше капризно под поривите на силния бриз, „Соколът“ бавно се спусна надолу.

Тренч се приближи, докато хората му скачаха през борда, за да привържат въжетата. Керидото се беше провесило на врата му. Капитанът все още накуцваше след битката.

— Върнах те у дома — каза той на Аш.

— Да, за което ти благодаря.

Тренч стисна ръката на Аш, а после и тази на Нико. Керидото се сбогува по своя начин с тракане. Берл не беше там, за да се сбогува. Момчето беше долу и се потеше трескаво в койката си. По време на битката беше загубило крак.

Нико се олюля, когато плоскодънният корпус се отпусна върху пясъка. Метна раницата си на рамо. Почувства се странно. Сега, когато

„Соколят“ беше на земята, той почти съжаляваше, че трябва да го напусне.

— Хайде — подкани го Аш и се запусна по подскачащия трап.

След всички предупреждения Порт Чийм се оказа до известна степен разочароващ.

Аш крачеше толкова бързо и целеустремено, че на Нико му беше трудно да види нещо от пристанището. Останаха само толкова, колкото да се снабдят с малко провизии и две мулета, на които да се придвижат към южната част на острова.

Онова, което най-много го ужаси в началото, беше вонята на това място. След скорошния дъжд улиците се бяха превърнали в кал и канализацията течеше свободно от двете им страни или по зловонни канавки. Миризмата беше силна и непреодолима и ставаше още по-непоносима от разлагащите се трупове на котки и кучета. Веднъж дори попаднаха на труп на млада жена без дрехи, на който минавачите не обръщаха никакво внимание.

Пред магазина Нико помогна за привързването на новозакупените амуниции от страни на мулетата. Точно когато приключваше, му се наложи да отскочи встрани от пътя на градските стражи — отряд от мургани наемници алхазии, облечени в пълни брони, които се движеха бързо по улицата, като припяха нещо на непознат и плашещ език. Малко след това двамата с Аш настигнаха отново стражите, които се бяха заели с потушаването на размириците в една кръчма. Беше си истински ръкопашен бой. Мъже крещяха и се въргяха в калта отвън. Отвътре се разнасяше звънтенето на стомана, придружено от много силни гласове.

Побързаха да се отдалечат и се насочиха на юг през града. Аш се разкрещя на търговски на мърлявите улични хлапаци и ги убеди да се разкарат от пътя им срещу няколко монети. Децата дърпаха ръкавите на Нико и просека храна, дребни монети, смолиста трева или дрос. Проститутките бяха навсякъде посред бял ден, та да могат всички да ги видят. До една бяха голи, покрити със златна боя от главата до петите. Раздрусваха гърдите си пред очите на Нико и той се извърещаше да погледне назад към блестящите им зърна, единствените части от тялото им, които не бяха боядисани.

Пазарите за роби бяха по-мъчни за понасяне. През дървените порти той зърваше мъже, жени и деца без дрехи, сгушени едни до

други и треперещи, докато ги продаваха като добитък.

— Приемете плътта! — изкрещя уличен проповедник, застанал пред един такъв търг на роби. — Приемете плътта или ще бъдете поробени, както справедливо са поробвани всички слабоволни!

— Какво проповядва той? — попита Нико.

Аш се изплю в краката на проповедника, докато минаваха покрай него.

— Ман — отвърна той.

За разлика от Бар-Кхос, Порт Чийм нямаше стени и Нико с изненада видя как къщите от двете страни на пътя се превръщат в колиби, които на свой ред изчезват, и тогава те напуснаха града окончателно. Той се олюляваше върху мулето си и напрегнатостта му постепенно отслабваше.

Пътят се виеше между хълмовете, които стигаха до морето и никога не се отдалечаваха от него дотолкова, че то да изчезне от погледа заедно с носещите се по водата кораби. Чийм беше остров, на който имаше планини и почти нищо друго. Повечето от обработваемата земя се простираше по крайбрежието в множество долини, издигащи се към върховете, покрити с гъсти гори. През по-голямата част от деня те следваха пътя, като минаха край няколко селца и самотни къщички, където хората ги гледаха хладно и не ги поздравяваха. В късния следобед завиха на запад към една от долините и започнаха да яздят през нарядко разположени обработваеми площи земя, които накрая бяха заменени от храсталаци и диви поляни, подходящи само за пасбища на планински овце. Дърветата по двата склона на долината започнаха да се скупчват в тихи гори от черен бор.

Докато яздеха през планините, Аш започна да се променя. Обикновено спокойното му и овладяно изражение се смекчи още повече. Очите му също омекнаха. Устните му се разтягаха от удоволствие, когато вдишваше свежия, неподвижен въздух.

— Изглеждаш доволен, че си се завърнал — отбеляза Нико.

Единственото, което получи в отговор на проявения интерес, беше изсумтяване. Старецът продължи да язди мълчаливо и Нико си каза, че е забравил думите му, когато десет-петнайсет минути по-късно

сред последните за деня лъчи на залязващото слънце и охладнелия, ухаещ на смола въздух чуждоземецът каза:

— Тези планини... сега те са моят дом.

Направиха лагер на една висока поляна, заобиколена от стари джупови дървета. Сребристите им листа бяха оцветени в червено и златисто от залязващото слънце. Гърбът на Нико се беше схванал след продължителната езда, а задните му части бяха натъртени. Наблюдаваше как Аш взе едно от зелените листа, които носеше в торбичка, и го пъхна в устата си — пак имаше главоболие. Старецът се зае да постила одеялата и да подрежда провизиите за през нощта. След това изтри мулетата със стиска трева, докато те си хапваха горски плодове от храстите. Нико отрязва малко насмолена кора от близко сикадово дърво, за да запали огън, и събра съчки, за да го подхранва.

Аш най-сетне седна с изражение на облекчение. Наблюдаваше притъмняващото небе и отпиваше от кратуна, докато Нико накладваше огъня. Младият мъж използва кремъка и огнивото си, за да направи искри върху насмолената кора, която беше стрил на прах. Той започна да духа леко върху нея, докато не се появиха пламъци. От влажното дърво във въздуха се издигна бял пушек, който изпъкваше на фона на заобикалящите ги черни хълмове.

— Става студено — отбеляза Нико, като разтърка ръце и ги протегна към пламъците. Откакто напуснаха Бар-Кхос, беше си върнал няколко килограма, но все още беше слаб и му беше студено.

Старецът се засмя със смях, наподобяващ кучешки лай.

— Някой път ще ти разкажа за студа.

— Имаш предвид отмъщението, което е трябвало да извършиш в южните ледени земи.

Аш кимна.

По същия начин беше кимнал и предишния път, когато бяха разговаряли за това, преди да напуснат Бар-Кхос. Нико му задаваше един след друг въпроси за отмъщението и получаваше само къси, едносрични отговори. Тогава той още не знаеше колко мрази чуждоземецът да му задават въпроси. В един момент старецът просто беше кимнал и беше спрял да отговаря повече и на Нико, който отчаяно искаше да чуе за тези легендарни далечни земи, познати му само от историите и песните, не му беше останало нищо друго, освен да скърца със зъби.

— Вярно ли е, че се изяждат един другиго? — опита отново Нико.

— Не. Изяждат враговете си. Оставят ги да замръзнат през нощта и след това оглозгват месото от трупите им.

Странно, но когато си представи тази картина, Нико чу как стомахът му изкъркори. Беше огладнял след дългото яздене. Хвърли една съчка в огъня, после още една.

— Все още не си ми казал как успя да се върнеш на брега. Каза ми, че по това време си бил загубил кучетата си.

Аш пропусна въпроса покрай ушите си и издиша през стиснатите си зъби.

— Друг път, момче — отвърна той. — Сега нека поседим тук и да се наслаждаваме на тишината.

Нико въздъхна и се облегна назад, без да погледне към стареца.

— Вземи — каза Аш и му подаде кратуната.

Известно време Нико не реагира. Един лек порив на вятъра раздуха пламъците и разпръсна искри в нощта.

— Не съм по пиенето — най-сетне призна той.

Аш се замисли върху думите му.

— Баща ти пияница ли беше?

Сега беше ред на Нико да избегне въпроса. Той отново потри ръце една в друга и духна върху тях. С крайчеца на окото си видя, че Аш го наблюдава.

— И се страхуваш, че онова, което те е плашило в баща ти, може да го има и в теб.

— Когато пиеше, се ядосваше — сподели Нико. — Не искам и аз да съм такъв.

— Разбирам. Но ти не си баща си, момче, точно както и той не е същият като теб. Сега вземи това. Опитай една глътка. Човек трябва да е умерен във всичко, включително и в умереността. Освен това така ще се сгрееш.

Нико въздъхна отново. Взе кратуната от възрастния мъж, седна и я гледа известно време.

— Внимавай. Напитката е силна.

Допря кратуната до устните си и отпи една глътка. От острото парене, което усети в гърлото си, отвори широко уста и се закашля.

— Какво е това нещо? — дрезгаво попита той и върна кратуната.

— Ечемичена вода и няколко капки ферментирал сок от див ибос. Наричат го „огъня на Чийм“.

На Нико не му хареса как звучи това. В стомаха му трептеше топлина, но той беше наясно, че тя е илюзорна. Баща му веднъж беше казал, че е опасно човек да спи пиян, когато температурата пада.

— Мислиш ли, че е разумно да се напиваш тази вечер? — попита той.

Старецът махна с ръка към него, сякаш е някоя досадна муха.

— Успокой се, момче. А и махмурлукът ще ни помогне за онова, което трябва да направим утре.

Разбира се, Нико не откри никакъв смисъл в думите му, но не каза нищо.

За вечеря споделиха парче пушена шунка и пита киш с по чаша чий, сварен с вода от близкия поток. Пиха още от огъня на Чийм и все повече се развеселяваха с отслабването на светлината и увеличаването на броя на звездите над главите им. Огънят припукваше и хвърляше искри на фона на мрака, който изглеждаше още по-черен заради светлината на пламъците. Свалиха си ботушите и започнаха да си греят краката на него.

— Далече ли е от тук? — успя да попита Нико, след като гледа известно време пламъците, които съскаха и танцуваха като живи.

Той почти загуби представа за времето.

— Кое?

— Манастирът — далече ли е?

Възрастният мъж сви рамене. Беше взел един камък и сега умело го подхвърляше във въздуха с една ръка.

— Защо свиваш рамене?

— Защото не знам.

Нико си каза, че сигурно е пиян.

— Но щом като живееш там — опита отново той, — как може да не знаеш колко дълго трябва да пътуваме?

— Нико, довери ми се, всичко ще се изясни на сутринта. Засега си пийвай и се наслаждавай. Когато стигнем до Сато, те чакат тежка работа и обучение.

Нико неохотно прие отново кратуната. Отпи още една огнена глътка и я върна. След това легна по гръб да гледа звездите, положил ръка под главата си. Ставаше все по-студено.

С крайчеца на окото си наблюдаваше как Аш продължава да подхвърля камъка, докато изучаваше Клеймото, което висеше на врата му. Нико се обърна и погледна към него. Изражението на мъжа беше сериозно и вгълбено.

Трябваше да се досетя — помисли си Нико. — Той е съзлив пияница като баща ми.

Аш вдигна поглед от Клеймото и видя, че Нико го наблюдава. Той изсумтя и пъкна Клеймото обратно под робата си.

— Какво? — попита старецът.

— Нищо. Аш... учителю Аш, имам въпрос.

— Задай го тогава — въздъхна старият чуждоземец.

— Ти каза, че Клеймото, което носиш, сега е мъртво. Но че е принадлежало на доверител.

— Да.

— Ако Клеймото се използва за възпиране, защо тогава ти не носиш свое? Защо не защитаваш себе си с обещанието за отмъщение?

Зъбите на Аш проблеснаха на светлината на огъня.

— Най-сетне — отвърна той — въпрос, който заслужава да бъде обсъден.

И след тези думи подхвърли камъка, който се завъртя във въздуха, преди той отново да го хване.

Аш се наведе по-близо, сякаш да сподели нещо на Нико.

— Ще ти кажа нещо, Нико, и ти не бива да го забравяш никога. — Дъхът му беше горещ, с мирис на подправки. — Отмъщението, момчето ми, отмъщението е цикъл, който е безкраен. Началото му е насилието и резултатът от него също е насилие. Между тях няма нищо друго, освен болка. Затова ръошуните не носим Клейма, за да защитим себе си. В действителност се надяваме винаги да сме възпираща сила и нищо повече. Знаем по-добре от повечето хора, че в този свят отмъщението не води до нищо добро. Това е просто професията ни, до която са ни отвели нашите пътища.

— Звучиш така, сякаш онова, което вършиш, е погрешно.

— Ние не гледаме на него като на нещо погрешно или правилно. Работата ни е неутрална от морална гледна точка и това е нещо, което ти трябва да разбереш, защото то е залегнало в сърцето на вярата на ръошуните. Така стоят нещата. Ние сме камъни по склона, задвижвани от движението на други камъни. Просто следваме естественото

развитие на събитията. Но не бива никога да превръщаме работата си в нещо лично. Иначе ставаме нещо повече от задвижваща сила.

Ставаме част от самия цикъл. Ако ме убият по време на отмъщение, друг ръшун ще заеме мястото ми, а после друг и друг, докато накрая отмъщението не бъде извършено за доверителя и задълженията ни не бъдат изпълнени. И след това всичко приключва. Ние не носим Клеймо и не търсим отмъщение за нас самите. По този начин прекъсваме цикъла.

Старецът завърши обяснението си с продължителна глътка от кратуната. Избърса устата си и леко побутна Нико.

— Разбра ли?

Главата на Нико беше замаяна, и то не само от напитката. Мислите му бяха объркани. Кхосианците разбираха отмъщението. Усещаха го чак до мозъка на костите си инстинктивно, така както рибата знае да плува. Сагите им бяха изпълнени с кървави убийства и отмъщения и онези персонажи, които търсеха възмездие, винаги бяха героите в историята.

Нико кимна, макар че не се чувстваше много убеден.

— Добре. Тогава си научил най-ценния от всички уроци.

От огъня изхвъркна горящ въглен. Звукът накара Нико да подскочи. Той гледаше въглена между босите си крака, който светеше върху тревата и бавно започваше да посивява. Прие подадената му кратуна и отново отпи. Илюзорна или не, беше хубаво да усеща топлината във вътрешностите си. Подозираше, че е леко пьян, и реши, че в края на краищата това не е толкова ужасно. Всъщност се чувстваше развеселен, сякаш бремето, което усещаше върху плещите си, беше намаляло. Отново се облегна назад, за да погледа нощното небе.

Тук горе, високо в планините, звездите бяха ярки. Най-ярките блестяха толкова силно, че почти пулсираха. Когато Нико завъртя глава от ляво надясно, той проследи млечното движение на Великото колело по небесата. Когато погледна надолу от Колелото, вдясно от огъня видя двете си любими съзвездия — Господарката с ръка от звезди, които държаха звездите на счупеното ѝ огледало, а до нея и над нея Големия глупак, Мъдреца на света, в чийто крака лежеше преданият му сурикат — четири малки мъждукания, разположени в зигзагообразна линия. Сурикатът беше единственият другар, останал му накрая, когато се бе

отказал от небесния трон, за да се скита по света и да разпространява учението на Дао.

Над главата му се стрелна метеор, последван почти веднага от още един. На изток стрелата от светлина на една комета пресичаше небето. Нико вдиша, докато поемаше цялата тази картина, и се почувства умиротворен.

Спокойствието му обаче беше нарушено от внезапния кикот на Аш, който тихо се смееше сам край огъня.

Нико не му обърна внимание и реши, че се е напил дотолкова, че е загубил здравия си разум. Но старецът продължаваше да се кикоти.

— Какво те забавлява толкова? — попита Нико накрая, като заваляше думите.

Аш се тресеше напред-назад и се опитваше да се сдържи, но когато видя изражението на Нико, това само влоши нещата. Той посочи Нико с кратуната, опита се през смях да каже нещо, но не успя.

— Всичко е загубено! — изкрещя той, подигравателно имитирайки младежкия глас на Нико.

Нико се намръщи. Кръвта нахлу в лицето му. Последното нещо, което искаше да му припомнят, беше битката, мигът, когато почти беше рухнал. Искеше му се да погребее дълбоко този срам.

Той отвори уста да отвърне остро и да накара стареца да замълчи, но Аш го посочи, сякаш знаеше какво се готви да каже Нико, и това само го накара да се разсмее по-силно.

Може би беше заради огъня на Чийм или пък заради блясъка в очите на възрастния мъж, в който нямаше злоба или снизходителност, но Нико внезапно се зарази от веселието на Аш и видя нещата от смешната им страна, без да изпитва срам. Преди да се усети, и той вече се тресеше от смях като стария чуждоземец. И двамата виеха като безумци, докато по бузите им не се стекоха сълзи.

— Всичко е загубено! — извика Аш отново и те пак започнаха да реват от смях, хванали се за коремите, докато пламъците хвърляха светлини и сенки върху кикотещите им се лица, а звездите над главите им блестяха толкова близо, че можеха да ги докоснат с ръка.

— *Всичко е загубено!* — крещяха двамата в нощта.

ПУСТИНЯТА НА УМА

— Какво е това?

— Храст.

— Виждам, но какво му е толкова специалното?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами защо стоим тук и го зяпаме?

Двамата наистина просто стояха и гледаха един малък зелен храст до бълбукащ планински поток. Беше ранно утро и слънцето блестеше прекалено силно в очите им. Нико усещаше силна, пулсираща болка в главата си от предишната нощ.

— Някога преди виждал ли си такъв храст, Нико?

— Не съм сигурен.

— Тогава го погледни по-отблизо. Погледни плодовете му.

Нико ги погледна. Плодовете бяха малки, мазни и черни.

Бяха покрити със странни бели следи, които приличаха на черепчета.

— Не, не мисля, че съм го виждал.

— Не си. Из целия остров Чийм има само няколко такива храста. Донесени са тук от Занзахар, по целия път от Небесните острови.

Нико слушаше нетърпеливо. Тази сутрин му се повдигаше. Единственото, което искаше, бе да легне, да се свие и да не става до края на деня. Ако това беше усещането на сутринта след пиенето на огъня на Чийм, то той се заклеваше, че никога повече няма да пие от това противно нещо.

— Става дума за паметта ми, Нико — каза Аш и се отпусна на колене пред храста.

Той откъсна два плода от един и същ клон и ги пусна в охлузената си кожена чаша. Нико го наблюдаваше и очакваше продължението. Старецът въздъхна и заговори:

— Когато за пръв път дойдохме на Чийм, за да основем нашия орден, направихме го, защото в тези планини вече се бяха установили много по-стари секти. Религиозни ордени на отдалечени места, където

търсещите идваха, за да се оттеглят от света на хората. Малцина други хора живеят тук. Това е пустош, в която човек лесно може да се загуби.

Но това не беше достатъчно, за да скрием нашия орден. Страхувахме се, че ако някой ръшун бъде заловен, той може да издаде местонахождението на нашия манастир и да изложи всички ни на опасност. Затова нашите спомени за местоположението му бяха... *променени*. Погребани дълбоко. Пророкът в Сато знае похвати за това. — Аш започна да мачка внимателно и бавно плодовете с един отчупен клон. — С помощта на сока от тези плодове ще отключва спомените, които бяха скрити от мен. Така ще намеря пътя.

Аш се изплю в кожената чаша, след което я подаде на Нико да направи същото. Нико се намръщи. Въпреки това се наведе и се изплю вътре. Старецът разбърка още малко безформената каша.

— Ако не я приготвя както трябва — весело обясни той, — ще бъде фатално.

Той подкани с жест Нико да клекне до него. Нико се поколеба, като се чудеше в какво ли го забърква старецът сега. Въпреки това коленичи. Аш вдигна пръчката от чашата и я насочи към челото на Нико. Младият мъж се дръпна назад.

— Не мърдай, момче.

— Защо трябва аз да го взимам?

— За да не запомниш пътя.

Аш докосна с пръчката челото на Нико, като мънкаше нещо под носа си. Сложи от мазилото и на своята кожа.

— И сега какво? — попита Нико.

Старецът изми чашата си. Синьото петно върху челото му вече беше засъхнало и почервеняло.

— Успокой се. Не бързай. Става бавно.

Тогава Нико се отпусна. Всъщност той се сви на топка и бързо заспа.

Сънищата се появиха като катран, процеждащ се през земята. Те го обгърнаха бавно, но неумолимо, вмъкнаха се в порите му и си пробиха път нагоре към главата, докато съзнанието му също се разстла като катран.

Понякога в тези сънища той сякаш беше напълно буден. Наоколо цареше полумрак и учителят му го водеше, язدهа мулетата през посребрените гори, в които дори и бризът не предизвикваше никакво

движение или звук. Небето над главите им беше сиво и размито и сякаш беше по-ниско от обичайното и почти заплашваше да ги смачка. По него се гонеха облаци, обаядени в синьо от две луни сестри, които се носеха в небето много по-високо и бързо, отколкото трябваше. Известно време Нико наблюдаваше луните зад облаците — едната бяла, а другата синя — и някаква част от времето затрептя през него, безкрайна, вечна и кръгла, и преди да успее да се осъзнае, облаците и луните бяха изчезнали и се появи дневна светлина, макар и съвсем слаба и бледа, а над нея все още беше надвиснала нощта. Преминаваха с мулетата през висока камениста долина. Аш с пълно гърло пееше нещо простичко на непознат език. Ехото отскачаше от скалистите склонове и се връщаше отново при тях и така създаваше хармония, каквато Нико никога досега не беше чувал.

Поради някаква причина той плачеше край малък огън от дребни съчки в пещера, която вонеше на изпражнения от прилепи и водорасли. Аш също плачеше и жалеше за семейството, което беше изгубил преди толкова много години — любимата си жена и малкия си син. Когато видя това, Нико не можа да се сдържи и риданията му се превърнаха в смях. Аш му се ядоса и отново се разкрещя на онзи непознат език, който повече приличаше на ръмжене, отколкото на думи. Но така нещата само се влошиха — Нико започна да сочи към нарастващия гняв на чуждоземеца и да крещи към него „*Всичко е загубено! Всичко е загубено!*“, докато накрая Аш не се опита да го сграбчи, но вместо това се спъна, падна и се претърколи през огъня. Пламъците угаснаха напълно и не се разгоряха отново, а старецът не стана повече.

Но не, това не беше вярно, защото валеше и те се пързаляха в калта, докато дърпаха мулетата нагоре по склона, по който се стичаха потоци от ледена вода, а облаците бяха толкова ниски и тъмни, че беше невъзможно да се каже кое време на деня е. Пред тях се чуваше грохотът на огромен, обвит в мъгла водопад и ситните му пръски ги измокриха до кости, докато се приближаваха все повече и повече до сгромолясващата се вода по една ужасна пътека, виеща се през висока хиляда стъпки клисура. Минаха през водопада и навлязоха в тунел, който изглеждаше зловещо зелен от килима от лишей по стените му. Старецът изкрещя нещо успокояващо наред шума, който обаче беше

твърде оглушителен, за да го чуе Нико. Постоянният грохот на водата разтърсваше стомаха му и хипнотизираше ума му.

И тогава разбра, че наистина сънува, защото вече изобщо не се намираше в планините на Чийм, а сред огромни, хълмисти пасища, които сякаш продължаваха до безкрайност под ниско и бледо слънце. Самотна птица кръжеше в небето. Над тревите се събираха облаци от мухи, но не се виждаха животни, нито пък се чуваха никакви звуци. Нощта се спусна за миг. Луните заблестяха над главите им. Той гледаше надолу към мъж, свит под шубрак от ниски дървета, обвит в животински кожи и потънал в дълбок сън. Мъжът не беше сам. Някакви форми го обкръжаваха и тичаха безшумно към него. От онова, което виждаше от тях, Нико си помисли, че тези форми сякаш идват от кошмарите, защото приличаха на насекоми — паяци или може би мравки, макар и огромни по размер, всяка голяма колкото муле и по-скоро пъплек, отколкото тичаха.

Нико разбра, че това е сън, който обаче не приличаше на нищо друго, с което някога се бе сблъсквал. Сякаш той не беше част от този сън, а по-скоро беше увиснал в някаква безтелесна форма като свидетел на нечий кошмар. Имаше и още нещо странно — сякаш познаваше този човек, макар едва да успяваше да различи лицето му в мрака.

Внезапно Нико завика на познатия странник да се събуди, да вдигне ръце и да се защити. Но нищо не се случи — от устата му не излезе нито звук. Той се развика още по-силно, дори закрещя, докато сенките се приближаваха и се събираха около спящата фигура, но единственото нещо, което помръдваше, беше лекият бриз и шумоленето на няколко листа по дървото.

Една шушулка със семена се отдели от иначе оголен клон. Може би това беше последното семе на дървото. Крилцата ѝ уловиха вятъра и тя се завъртя бавно към земята, където падна точно върху бузата на спящия мъж.

В следващия миг мъжът беше скочил на крака и се бореше за живота си.

— Момче!

Нико се събуди стреснат, като дишаше тежко.

Аш го раздрусваше леко и му подаваше чаша, пълна с чий, от който се надигаше пара. Нико примигна глупаво. В продължение на няколко секунди беше неспособен да помръдне. След това с усилие се изправи до седнало положение.

Обърна глава, за да види къде се намират. Изглежда, че това беше поредната планинска долина.

— Полека, момче — рече старият чуждоземец и сложи канчето в ръката на Нико.

Тази сутрин очите му бяха неспокойни.

— Стигнахме ли вече? — попита Нико.

— Почти. Как се чувстваш?

Нико изпъшка в отговор. Усещаше лека, тъпа болка, пулсираща зад очите му. Дрехите му бяха в безпорядък, разкъсани и изцапани с пръст и листа. Аш не беше в по-добро състояние — робата му беше опърпана. Лицето му беше мърляво и покрито с набола сива брада.

— Колко дълго... — започна Нико, без да е сигурен как да довърши останалата част от въпроса.

— Мисля, че пет дни. А може би и повече. Справи се добре. Успя да издържиш.

Нико отпи от горещия чий, макар че почти не усещаше вкуса му. Трябваше да си изтърка зъбите. Сега, когато очите му се бяха прояснили след съня, той огледа околността по-внимателно. Планинската долина беше разделена по цялата си дължина от спокоен широк поток, който се виеше покрай лагера им и двете мулета, които пасяха на десетина крачки разстояние.

Погледът му проследи потока нагоре, покрай туфите шавар, растящ в изобилие по извиващите му се брегове и жълтата трева зад тях, която покриваше останалата част от долината и се полюшваше под утринния бриз, донасящ със себе си мириса на киш, пържен чесън и от време на време звука на далечен смях. В най-горната част на долината се издигаше сграда от червени тухли — огромна постройка с извисяваща се в единия ѝ ъгъл кула. Около нея се беше сгушила гора от ниски златисти дървета.

Тази сутрин отделиха време да направят лагер. Нико седна и остави чия да успокои стомаха му, докато наблюдаваше лениво долината, облегнат на скалата до малкия огън, който държеше тревните мухи на разстояние. Аш се избърсна и изми в потока. Беше

нагазил гол до кръста и надаваше викове, стреснат от ледената вода. Нико се опита да осмисли малкото, което си спомняше от изминалите близо пет дни — помнеше само отделни фрагменти, разделени от празнота. Имаше и нещо, чието място сякаш не беше там — странен сън за мъж, който по някакъв начин беше познавал... Не намираше никакъв смисъл в него.

Нико реши, че наистина трябва да се измие и да си изтърка зъбите. Захвърли спомените заедно с дрехите си, извади от раницата си калъп сапун и малка пръчка за уста и се присъедини към Аш в бавно течащия поток от студена планинска вода. На някои места тя беше достатъчно дълбока, за да може да плува, и той прекара сутринта точно по този начин — плувайки или носейки се по гръб по повърхността на потока. Слънчевите лъчи високо над главата му се отразяваха от водата и от време на време около пръстите на краката му се стрелкаше плашлива пъстроцветна пъстърва. Скованите му мускули се отпуснаха. Множеството порязвания и драскотини по тялото му леко смъдяха, почистени и освежени.

Докато Нико се сушеше с туниката си, той откри, че наблюдава един малък храст край потока, който потръпваше (като самия него) под поривите на вятъра. Беше от същия вид, който с мазните си черни плодове на бели шарки ги бе изпратил на странното им пътуване в планините през последните четири-пет дни. Нико привлече вниманието на Аш към него.

— Да, взимаме от тези плодове и когато напускаме това място — обясни старецът и като забеляза очевидната загриженост на Нико, добави: — Не се безпокой, ще останем тук още много луни.

Когато започнаха да се изкачват нагоре по долината върху гърбовете на мулетата, Нико почувства, че ги наблюдават. Аш забеляза търсецкия му поглед, докато оглеждаше близките високи скали.

— Губиш си времето — беше всичко, което каза старецът, и пришпори мулето си напред.

Да стигнат до манастира, им отне повече време, отколкото очакваше. От много комини на сградата лениво се носеше дим. Капаците на прозорците без стъкла бяха отворени за през деня. Когато приближиха горичката, заобикаляща постройката, те започнаха да минават през оградени градини, които бяха обработвани от фигури в черни роби — мъже с различни религии, които се потяха под жаркото

планинско слънце. Докато работеха, някои от тях се смееха или разговаряха помежду си, докато други бяха сами, съсредоточени и потънали в работата си.

Мнозина приветстваха Аш и размахваха ръце за поздрав, докато минаваха покрай тях. Други се покланяха с притиснати една в друга длани и леки усмивки на лицата. Това беше „сами“, традиционният за Пътя поздрав.

— Аш! — извика един възрастен чуждоземец, усмихна се с широка усмивка с липсващи зъби и заподскача с босите си крака към тях, като придържаше мръсния подгъв на робата си.

Беше горе-долу на същата възраст като Аш и имаше същите странни черти на лицето като него, но беше по-нисък и набит и носеше сребристобялата си коса прибрана в кок.

— В името на Дао! Вече мислех, че си мъртъв и погребан в леда — изрече задъхано ръошунът.

— Как си, стари приятелю? — попита Аш.

— По-добре, като виждам, че се връщаш жив и здрав при нас. И не си сам, забелязвам.

Аш посочи с палец през рамото си назад към Нико.

— Това е моят ученик. Нико, поздравя този стар глупак, чието име е Кош.

Очите на мъжа се разшириха още повече. На устните на Нико се появи слаба усмивка.

— Мълчалив е — весело отбеляза Кош.

— Не бих казал. Говори само тогава, когато е най-малко необходимо.

— Е — рече Кош, — ще ви оставя да се настаните. Но трябва да ударим по едно питие тази нощ и да ни разкажете за пътуването си.

Мъжът плесна задницата на мулето на Аш, за да го накара да тръгне. Нико го последва и се обърна върху седлото, за да види как ръошунът се изправя, за да се поклони с уважение след отдалечаващия се Аш. Продължиха пътя си.

— Тези дървета... — започна Нико, докато чакъленият път през гората хрущеше под копитата на мулетата.

Дърветата бяха малки, покрити със златистокафява кора, с медни на цвят листа и червени цветове във формата на звезди. Никога преди не беше виждал такива.

— Дървета мали. И те идват от Островите. От тях са Клеймата.

— От семената им ли?

— Да.

— Семената им се превръщат в Клейма?

— Семената им са Клеймата, Нико — въздъхна Аш. — Макар че точно тези дървета, които виждаш около себе си... Всички те са безплодни. — Старецът подръпна мъртвото Клеймо, което все още носеше на врата си. — Ще намеря място в гората, където да зароя това. Скоро, по-скоро, отколкото можеш да си представиш, то ще се превърне в едно от тези дървета. Но като останалите то няма да дава плодове, защото ще е поникнало от Клеймо, което вече не диша.

— Значи тази гора, всички тези дървета... — Нико зяпна с отворена уста гората около него, която се беше смълчала след моментното затишие на вятъра. — Всички те са поникнали от Клейма на мъртъвци?

— Да. Всяко едно от тях.

Мъжете се упражняваха в стрелба с лък в градината пред манастира върху широка ивица окосена трева, поддържана ниска от няколко скитащи планински кози, които, изглежда, изобщо не се смущаваха от стрелите, летящи във въздуха над главите им.

Нико наблюдаваше как най-старият стрелец, единственият чуждоземец, пристъпи напред, когато дойде неговият ред. Като че ли се усмихваше, макар че човек не можеше да бъде сигурен в това — кожата му беше толкова стара, а гърбът — толкова приведен, че лицето му беше увиснало надолу, сякаш ще падне всеки момент. Мъжете утихнаха, когато чуждоземецът запъна лъка си. Без да вдига поглед, той пое дълбоко въздух и го задържа. Когато издиша, изправи гръбнака си, издърпа тетивата и пусна стрелата с едно-единствено плавно движение, без да помръдне, докато стрелата не полетя от небето и не уцели самия център на далечната мишена.

— Ха! — възкликна Аш, докато мулетата се тътреха напред.

Тропайки с копита, те преминаха през тесен вход отстрани на сградата и се озоваха на площад от прашна пръст, заграден от четирите страни от манастира. В центъра на площада имаше още една горичка от дървета мали — бяха общо седем, заобиколени от ограда от дървени

боядисани в бяло колове. В широкото пространство беше увиснала тишина, в която дузина мъже в роби седяха с кръстосани крака на земята, с гръб към дърветата. Мъжете бяха потънали в дълбока медитация. Никой не обърна внимание на новопристигналите, с изключение на един брадат алхази, облечен в расо без ръкави. Като ги видя, той се прозя, стана и се отправи към тях под сутрешната светлина.

— Ти се върна — каза едрият алхази, когато двамата пътници слязоха от мулетата си.

— Барача — рече вместо поздрав Аш и мъжът алхази леко наклони глава.

— Изглеждаш добре за човек, който би трябвало да е мъртъв.

Мулето нетърпеливо дръпна юздата в ръката на Аш.

— За малко ми се размина — призна той и успокои животното. — Какво се случва, откакто ме няма?

— Нищо интересно — сви мощните си рамене Барача. — Всички се молахме за безопасното ти завръщане.

Докато говореше, той сложи ръка върху носа на мулето на Аш и втренчи поглед в очите на животното, което застина неподвижно и утихна.

— Кой е този? — попита Барача и Нико отмести поглед от медитиращите ръшунни в средата на площада.

Той погледна множеството татуировки на мъжа, изрисувани по тъмната му кожа — миниатюрен текст на алхази, който го покриваше изцяло, дори и брадатото му лице. Без съмнение това бяха свещени стихове, с каквито беше чувал, че обичат да се украсяват тези пустинни мъже. Тъмните му очи се плъзнаха по Нико, преди да се върнат върху Аш.

— Моят ученик — отвърна Аш и Нико забеляза едва доловимата промяна в изражението на Барача — за един много кратък миг мускулите на лицето му се стегнаха от изненада.

Барача се усмихна и погледна втренчено Нико.

— Значи има много да учи, за да се покаже достоен.

Нико си помисли, че усмивката му е фалшива, и реши, че мъжът му се присмива. Вътре в него припламна искра на гняв. Това събуди в него желание да се докаже по някакъв начин.

Нико посочи горичката от дървета мали в средата на площада.

— Тези дървета — защо стоят така отделно? — попита той.

— Отделно? — учуди се Барача с ръце на кръста и се обърна да ги погледне.

— Да. Учителят Аш ми каза, че засажда мъртвите Клейма в гората отвън. Чудех се защо тези седем растат тук.

— Не можеш ли да отгатнеш? — подложи го на изпит мъжът алхази.

Вече го беше сторил. Затова беше задал въпроса.

— Предполагам, че тези дървета са поникнали от Клейма, които все още... дишат. Затова те самите раждат семена.

— Акцентът ти не ми е познат, момче. — Барача наклони глава на една страна. — Откъде си?

— Бар-Кхос — отвърна Нико и се изненада от гордостта, с която го каза.

— Мерсиянец? Трябваше да се досетя, толкова си дребен и недохранен. — Алхази отново му се усмихна подигравателно.

— Ние, мерсиянците, се справяме достатъчно добре — отвърна му със същия тон Нико, — за да държим манианците на разстояние през последните десет години.

— Така е — призна Барача и сложи ръка върху врата на мулето на Нико, което трепна. — Но докато си тук, трябва да пазиш тези думи за себе си. Може би учителят ти е забравил да ти обясни някои неща. Тук имаме хора от всяко кътче на Мидерес. Не говорим за политика.

— Тогава ти предлагам да не предизвикваш такива разговори — тихо се намеси Аш.

Алхази изгледа стария чуждоземец. Аш отвърна на погледа му.

Барача изсумтя, обърна се и се отдалечи, без да каже и дума повече.

— Коров мъж — промърмори Нико, докато наблюдаваше как Барача се оттегля.

— Дълбоката пустиня създава корави мъже — отвърна Аш. — И огромната ѝ празнота ги дарява със силно въображение. Предупреждавам те, докато си тук, не предизвиквай никого, особено този мъж. А сега ела. Имаме много неща за вършене, преди да се нахраним.

Ядоха от киша и вареното месо, останали от обяда, тъй като пропуснаха обедното хранене, докато успеят да изтъркат мулетата и да си облекат нови дрехи. Когато приключиха, Аш го заведе в общата стая, където Нико щеше да живее с другите ученици от ордена, и го остави да се настани.

Старецът си тръгна толкова бързо, че когато Нико се озова сам в коридора пред общата стая, той се зачуди какво да прави. Усещаше новата черна роба корава и тежка върху раменете си и леко ухаеща на борови иглички. Съсредоточи се в продължение на няколко мига, както го беше учил старецът, и след това отвори вратата.

Стаята беше голяма — с големи лакирани дървени греди на тавана и каменен под. Прозорците гледаха към двора. От двете страни бяха подредени легла. Помещението беше празно, с изключение на двама ученици, които седяха на леглата си. Единият се беше захванал да зашие скъсаната си роба и съсредоточено беше сбърчил вежди. Беше не повече от петнайсетгодишен и бялото му бельо висеше върху дребното му тяло. Другият ученик беше горе-долу на възрастта на Нико. Той лежеше по гръб и четеше книга, дългата му коса блестеше като слама на светлината, която проникваше през големите прозорци. И двамата вдигнаха очи, когато Нико тихо влезе в стаята.

Нико им кимна и се заоглежда за свободно легло. Спря до едно, чийто сандък беше празен.

— Здравей — каза младият мъж със сламеноруса коса, остави книгата, изправи се и прекоси стаята.

Младежът му подаде ръка. Нико я гледа известно време, преди да я поеме и да я стисне.

— Ти сигурно си ученикът на учителя Аш — предположи младият мъж със спокоен и привлечен глас и като забеляза обърканото изражение на Нико, добави: — Мълвата се разпространява доста бързо тук. Ти беше основната тема за разговор в ордена по време на обяда.

— Разбирам — отвърна Нико.

— Аз съм Алеас, а това там е Флорес. Той не е неучтив, просто няма език.

Младият Флорес отвори широко уста, за да покаже празнината вътре. Нико се усмихна смутено и побърза да извърне поглед.

— Нико — представи се и на двамата той, докато преместваше малкото си лични вещи от раницата в сандъка.

— Знаем как се казваш — рече Алеас. — Моят учител ме предупреди да стоя настрана от теб.

— Учителят ти? — попита Нико и вдигна поглед.

— Да. Барача. Един едър мъж. Обича хората да се чувстват добре дошли. Разбрах, че вече сте се срещнали.

— Май учителят е бърз в преценката си.

— Той предполага, че ще се сбием, тъй като ти си мерсиянец, а аз идвам от империята — каза Алеас, докато го наблюдаваше с ленивите си интелигентни очи.

Нико се насили да отвърне на уверения поглед на младия мъж.

Идва от империята. Стоя лице в лице с врага. Странното е, че той не изглежда толкова ужасен. — Нико откри, че такива мисли минават през главата му.

— И така — продължи младият мъж, — какво е усещането?

— Съжалявам, не те разбирам?

— Да стоиш тук и да разговаряш с противен манианец?

Въпросът накара Нико да се замисли.

— Усещането е хубаво — отвърна той накрая. — Макар че, ако трябва да съм честен, точно в момента имам лек махмурлук, така че ми е малко трудно да отлича нещата, които са ми истински неприятни.

Усмивката на устните на Алеас беше искрена.

— Тогава добре дошъл.

ИЗОСТАВЕН

Нико се опита да свикне с новата си среда, макар че в началото не му беше лесно.

В манастира имаше девет други ученици и всички бяха от мъжки пол. Според учениците причината не беше в това, че жените не са допускани в ордена — тях просто никога не ги вербуваха, нито пък те самите изявяваха желание за това.

Не беше изненадващо, че младите мъже говорят на общия търговски език и в речта им се смесват различни думи и изрази от езиците на родните им страни. Нико беше доволен, когато почти най-първото нещо, което научи в манастира, бяха няколко отбрани псувни, които никога преди това не беше чувал.

Всяка сутрин младите мъже се събуждаха преди зазоряване и се миеха в умивалнята заедно с останалите мълчаливи ръошуни от ордена. Сядаха в столовата, осветена със свещи, защото слънцето още не беше изгряло над планините на изток, и ядяха овесена каша и сушени плодове с вода или чий по избор. Учениците хапваха колкото могат повече, защото единственото им друго хранене за деня беше вечерята. Често си лягаха гладни, защото храната едва задоволяваше апетита им. Сякаш ръошуните искаха да окуражават дребните кражби на хранителни продукти. Те не порицаваха никого, когато се случваха такива кражби. Правеха го единствено в случаите, когато учениците бяха толкова непохватни, че ги залавяха на местопрестъплението.

След закуска беше ред на урока, определен по график за съответната сутрин. На ранната светлина лицата на младите мъже се разведряваха и те най-сетне започваха да се закачат помежду си. За Нико остатъкът от деня беше неясна бъркотия от наставления, който бързо забравяше, и уроци, чийто смисъл му беше почти непонятен.

Когато най-сетне дойдеше ред за вечерното хранене, то беше истинско облекчение. Той сядаше и се хранеше вцепенен и изтощен и не мислеше за нищо друго, освен за леглото.

Самите ученици идваха от всевъзможни кътчета на империята. Беше изненадващо, че между тях няма напрежение, независимо от всички различия помежду им. Въпреки това Нико беше подготвен за най-лошото. Като момче никога не се бе славил като особено общителен. В детските си години известно време беше посещавал местното училище и добре си спомняше как се бяха отнасяли другарите му към самотния му нрав и язвителния му език.

Но тук сякаш не беше така. Онези, които беше най-вероятно да го предизвикат — едрият Сансе, който беше доста силен, и свирепият дребен Арадос, който имаше най-много какво да доказва пред останалите — се сдържаха по някаква причина. В началото Нико мислеше, че е заради строгата дисциплина в манастира. След около седмица той осъзна, че причината не е само тази. Даде си сметка, че изпитват своеобразно страхопочитание пред Аш и част от това уважение се пренася и към него — Нико, първия ученик, който Аш някога беше вземал.

Онези първи седмици от обучението се оказаха най-трудните. Донякъде блясъкът, който сякаш заобикаляше Аш, и по тази причина в някаква по-малка степен и Нико, започна да работи срещу него. Нико усещаше, че трябва да поддържа репутация, за спечелването, на която не беше сторил нищо (като изключим предположенията на останалите ученици, че в него трябва да има нещо специално, щом като Аш го е избрал). Въпреки това той не се чувстваше много специален. Не знаеше защо Аш го е избрал, макар да подозираше, че това няма нищо общо със способностите му.

Нико искаше да им каже всичко това — цялата истина, но всеки път, когато опитахше, откриваше, че някаква вътрешна съпротива го възпира. Беше започнал да се наслаждава на малката си слава. Останалите се отнасяха с уважение към него — нещо почти непознато за Нико, откакто живееше в лишения по улиците на Бар-Кхос, а дори и преди това, когато живееше в бедняшкия си дом с майка си и поредицата от безразличните ѝ любовници. Той откри, че в присъствието на други хора стои по-изправен от преди. Гледаше ги в очите и не извъръщаше бързо поглед.

И така, можеше да се каже, че в онези първи дни на обучение се опитваше твърде много да впечатли останалите и по тази причина се държеше неуместно.

Зае се не особено успешно с уроците си по „кали“ — стила за водене на бой с меч, практикуван от ръшуните. Стил, създаден за справяне с множество противници, при който ударението се поставяше върху това никога да не се движиш назад, а неизменно да напредваш. Задъхваше се при тичането по планинския склон и му се налагаше да спре, като повръщаше от претоварването. Счупи си два пръста при боя без оръжие (и плака по-скоро от шока на гледката на неестествено извитите си пръсти, отколкото от болката). Изпита странно, гневно чувство на безсилие при практикуването на „они-они“ — изпитанието лице в лице за бързина на рефлексите, при което двама души се опитват да си ударят един на друг шамар по лицето всеки път, когато прозвучи удар на гонг. Непрекъснато губеше самообладание. Дори падна по време на ездата на зел, и то неведнъж, а два пъти, и насмалко не си счупи врата.

Но Нико се отличавахе в други занимания, поне дотолкова, че да спаси репутацията си пред останалите. В класовете по акробатика той подскачаше и се катереше с вроден талант. Представяше се особено добре в играенето на роли, хитруването и дегизирането, бързо схвана основите на проникването с взлом, с часове не можеше да бъде открит в заниманията по промъкване и прикриване, справяше се отлично в стрелбата с лък, тъй като беше надарен с остро зрение и имаше много опит от стрелбата по птици за храна от времето, когато живееше в къщата на майка си, и най-много от всичко го биваше в комбинативното изкуство на измъкването — познато също и като бягство, в което той се оказа особено талантлив.

При други обстоятелства Нико сигурно щеше да бъде измъчван от носталгия по познатите улици на Бар-Кхос, по времето, прекарвано с Буун и дори с майка му у дома. Но като обучаващ се ръшун имаше твърде много неща за учене и упражняване, за да има време да мисли за това. Единствено нощем понякога се чувстваше изолиран, но дори това не траеше дълго. Обикновено беше толкова уморен, че заспиваше почти веднага.

Свободното време, което им оставаше през сутрините, следващи дългите нощни обучения, или вечер, след като приключеха с ежедневната досадна работа в манастира, използваха най-вече за своите собствени нужди. Кърпеха се и перяха дрехите си, почистваха спалното помещение, подстригваха се, клюкарстваха, караха се,

играеха карти (често залозите им бяха плодовете и парчетата хляб, които бяха успели да откраднат) или четяха книги от малката библиотека на манастира (макар че Нико не попадеше в тази група, тъй като не го биваше много в четенето).

През това време рядко се виждаше с Аш. Старецът не обучаваше учениците като неколцината други чуждоземци заедно с онези ветерани от ордена, които бяха считани за майстори в избраните от тях дисциплини. Може би просто отказваше да го прави. Нито пък обучаваше лично своя ученик, понеже както от всички ръошуни с ученици от него се очакваше да обучава Нико най-вече по време на битките, където ученето приключваше и започваше познанието.

Като цяло възрастният чуждоземец се държеше на разстояние и рядко търсеше младия си ученик. Сякаш при първата разкрила се възможност се беше отървал от Нико.

Това, че го бе изоставил по този начин, огорчаваше младежа много повече, отколкото беше готов да си признае.

— Наточете ножовете си! — заповяда Холт на деветимата ученици, събрали се на площада.

Те мигновено се заеха с тази задача.

Нико не беше сред тях. Вместо това известно време той наблюдаваше какво правят другите. Особено внимателно следеше Алеас, за когото беше забелязал, че обикновено прави всички неща добре още от първия път. След това и той се наведе. Хвана дървения тренировъчен нож в едната си ръка и стоманения резбарски нож в другата и започна да прави нов остър ръб на извитото дърво, което все още беше затъпено от последното му използване. Наричаха този вид тренировъчен нож „гупи“ може би защото приличаше на тънка рибка. Оръжието нямаше връх и беше направено от парче зимна лоза — рядкото твърдо дърво, което расте само върху най-отвесните брулени от вятъра скали (и което по някаква неизвестна причина цъфти само посред зима).

Учениците и техните учители се бяха събрали на широкия площад на манастира. Денят беше слънчев и ветровит. До Нико стоеше Аш с кожена чаша чий в ръка. Старецът го наблюдаваше как работи, присвил едното си око срещу поривите на вятъра от лявата му страна,

от които робата плющеше около глезените му. Лицето му беше измършавяло.

До всеки от останалите ученици беше застанал неговият учител. Беше денят на сценариите — измислени ситуации, които трябваше да имитират по някакъв опростен начин възможните условия на битките. Присъствието на учителите им беше задължително на тези занятия, провеждащи се веднъж на всеки две седмици, затова, естествено, учениците искаха да се представят добре пред тях. Днес учителите бяха напрегнати и необичайно сериозни.

Нико не беше говорил с Аш от шест дни. Старецът сякаш се бе превърнал в призрак, когото понякога зърваше през прозорците или пък в съня си. Дори останалите младежи започнаха да забелязват това негово доброволно отдръпване от живота в манастира и липсата на внимание към неговия ученик. Всички те бяха очаровани от най-известния ръошун на ордена и започнаха да си шушукат за случващото се, като хвърляха странни погледи на Нико, когато се появеше сред тях.

— Побързайте, няма цяла седмица да се занимаваме с това — подкани ги Холт с вдигната брадичка, докато ги наблюдаваше внимателно.

Нико прокара палец по ръба на дървото. Беше достатъчно остър, за да се пореже, и той засмука пръста си, докато чакаше. Не погледна към Аш.

Холт тръгна между тях — проверяваше остриетата и прибираще стоманените ножове.

— Сега, мои млади щитоносци — започна русокосият патиянец, — днешният сценарий ще бъде котка и мишка. Да, Пантуш, знам колко го обичаш. Сега всеки от вас да си избере партньор, за да можем да започнем.

Партньор, замисли се Нико и отчаяно се огледа наоколо, докато другите младежи бързо се разпределяха по двойки с приятелите си. За секунди тълпата се беше разделила на две. Срещу Нико сред бавно слягащия се прах стоеше Алеас, който беше твърде опитен, за да посмее някой да го избере за партньор точно в днешния ден.

Сърцето на Нико се сви.

Младият мъж му се усмихна. Зад Алеас стърчеше Барача, който гледаше към Аш и примигваше.

— Котка, мишка, приземният етаж на западното крило... — каза Холт и потупа първо едното момче по главата, а после и другото. — Котка, мишка, западно крило, първият етаж...

Той се доближи до Нико и Алеас. Усмихна се. Всички се усмихваха, с изключение на двете двойки, застанали една срещу друга.

— Котка — натърти Холт и сложи длан върху главата на Нико, после посочи Алеас. — Мишка. — Сетне се обърна към двамата им учители: — Таванът на западното крило. Внимавайте да не счупите нещо там, господа.

Плесна с ръце и се отдалечи.

— Имате време до следващата камбана. Единият трябва да се крие, а другият да го намери. Първият, който пусне кръв на другия, печели. Ако останете скрити до звъна на камбаната, също печелите. Това е. Мишките могат да тръгват!

Алеас вече беше тръгнал и тичаше с големи крачки към вратите на западното крило. Бягаше като атлет, който загрява на пистата, напълно уверен във физическите си възможности.

Първа кръв, помисли си Нико с ръка, която вече лепнеше върху дръжката на дървения нож. Устата му беше пресъхнала. Запита се каква ли рана може да нанесе това нещо. Какво беше позволено? Типично за ръшуните — казват ти колкото се може по-малко и след това те хвърлят с главата надолу.

Барача остана отзад със скръстени ръце. В очите му се четеше презрение и предчувствие за лесна победа.

— Май беше по-добре твоето момче да е мишката? Чувам, че се криел добре.

Аш се изправи. Имаше вид на човек, на когото му е омръзнало да съдържа думите, които се готви да изрече.

— Може би ако ти самият беше малко по-добър в криенето, щяхме да си спестим доста неприятности в миналото.

От ръшуните, които стояха достатъчно близо до Аш, за да го чуят, се разнесе силен смях. Барача се прокашля шумно и се изплю в праха.

Тези думи донякъде окуражиха Нико — старецът се беше застъпил за него. Но от друга страна, разбираше, че зад това се крие нещо повече. Между двамата ръшунци имаше съперничество или поне от страната на Барача беше така.

Долови тихо дихание до ухото си, почти изгубено сред вятъра.

— Знай, че Алеас няма да се крие като плъх. Ще застане в позиция за нападение, както прави хищникът. Бъди внимателен, момче!

— Котките могат да тръгват!

Останалите ученици се затичаха с всички сили към различни врати в манастира. Нико се поколеба. Той най-сетне срещна погледа на чуждоземеца. Онова, което видя, го накара да примигне от изненада.

Той мисли, че ще изгубя!

Старецът кимна съвсем леко, правейки знак на Нико да тръгва.

Младежът се отправи към далечната врата на западното крило. Той незабавно се съсредоточи върху онова, което трябва да направи. Изпитваше почти непреодолимо желание да докаже, че всички те грешат.

Поне беше приятно да не е навън на вятъра.

Манастирът беше по-тих от обикновено сега, когато обитателите му бяха опразнили по-голямата част от сградата заради сценария този следобед. В западното крило бяха библиотеката, читалните и голямата зала чачен, използвана за медитациите на закрито. Стаите бяха ярко осветени от широките прозорци и миришеха на полирано дърво и стар прах.

Вятърът нахлу вътре, когато Барача и Аш влязоха в коридора, все още с чаши в ръка. Носеха бели ленти около ръцете си и следваха учениците от разстояние само като наблюдатели, тъй като по време на изпитанието не беше позволено да се дават наставления. Целта беше учениците да се обучават практически и да бъдат научени да се доверяват на собствените си инстинкти.

Холт беше казал да отиде на тавана. Нико откри стълбището и се качи на първия етаж. Един млад ръшун притича покрай него и се отправи надолу. Той се държеше така, сякаш Нико го няма.

Стълбите към тавана бяха в края на коридор, по протежението, на който бяха подредени врати. Стаите бяха предимно спални помещения. Един прозорец гледаше към скалистата долина и стръмния склон от черни скали отвъд нея. Над долината бързо се носеха няколко парцаливи бели облака. Нико спря и започна да изучава отвора на върха на стълбището. Там, горе, беше тъмно. Може би първо трябваше да намери фенер.

Не, помисли си той. Идеята беше глупава, така само щеше да се превърне в по-лесна мишена.

Аш и Барача чакаха в другия край на коридора. Те го наблюдаваха, докато си свали сандалите и внимателно ги остави от едната страна.

Нико си пое дълбоко дъх и започна да се изкачва нагоре възможно най-бавно, като стъпваше на ръба на стъпалата, за да издават те възможно най-малко шум под тежестта му. Той приклекна, когато наближи отвора. Мястото беше доста подходящо Алеас да го чака в засада. Незащитен, Нико надникна вътре и мракът го заслепи.

Минаха няколко мига, без да му хрумне никаква идея.

Можеше да направи само едно нещо.

Той бързо изтича нагоре, скочи през отвора и се претърколи по скърцащия под на тавана. Остана да лежи по гръб с ножа пред себе си в очакване на нападение.

Нищо не се случи. Нико продължаваше да лежи, опитвайки се да овладее дишането си. Беше вдигнал доста шум. Минутите отминаваха, а той оставаше неподвижен, докато очите му не привикнаха към тъмнината и той не започна да забелязва сенките на предметите около себе си.

Изправи се безшумно и бавно се отдалечи от светлината, идваща през отвора. Таванът беше топъл и по-голям, отколкото беше очаквал. Продължаваше десет и повече стъпки във всички посоки, преди да потъне под завесата от чернота. Но по ехото и усещането за движението му във въздуха той добиваше представа за размера на мястото. Навсякъде имаше складирани вещи — щайги, сандъци, купища платове, мебели, оръжия. За да се скриеш тук, беше достатъчно да избереш някое място и просто да не помръдваш.

Нико пристъпи крачка напред, като изпробва дали дъските на пода ще издадат шум, след това направи още една крачка. Вятърът отвън повдигаше керемидите на покрива над главата му. Някои бяха достатъчно хлабави, за да тропат, и звукът, който издаваха, беше зловещ. От време на време хорът от потропването им се сливаше с острият стенания на вятъра.

Той спря на самия ръб на светлината, процеждаща се през отвора. Тук също беше подходящо място за засада. Нико се виждаше, докато онзи, който чакаше в засада, щеше да остане в тъмното.

Алеас беше наблизно. Можеше да го почувства.

Нико присви очи и се огледа. Вдясно от него от наклонения покрив висеше паяжина, която проблясваше в призрачно бяло. Очертанията под нея едва се различаваха. От лявата му страна мракът беше по-плътен, вероятно светлината беше блокирана от нещо. Нико отстъпи крачка назад. Той се приведе ниско и се огледа от ляво надясно. Отвори уста, за да чува по-добре, и зачака.

Осъзна колко абсурдна е ситуацията — детска игра на криеница, при която са въоръжени с дървени ножове. Но после се замисли за ножа в ръката на Алеас някъде наблизно, който беше също толкова остър, колкото и неговият, и можеше да го пореже до кръв. Нико усети туптенето на сърцето си чак в ушите.

За момент светлината зад него намаля и той потъна в мрак. Завъртя глава и видя силуетите на Аш и Барача, които пристъпваха през отвора. И двамата не издаваха и звук.

Нико им направи знак да се махнат от пътя, те приклегнаха от двете страни на отвора и оскъдната светлина се появи отново.

Сега — каза си той. — Мисли!

Паяжината до него помръдна. Нико имаше време само колкото да се наведе назад, когато една фигура се нахвърли върху му отдясно. Той почувства как въздухът пред лицето му се раздвижи и видя смътно движение. Нико нанесе разсичащ удар напред с ножа си. Острието изсвистя в празния въздух и в следващия миг той усети пареща болка по лявата си буза, последвана от друга по дясната.

Беше толкова изненадан, че тупна назад върху задника си. Остана да седи така, с ръка, притисната към лицето си. Между пръстите му се стичаше кръв.

— Ох! — извика той.

Алеас пристъпи на светлината пред него. Младият мъж беше намазал лицето си с мръсотия. Само кожата на мястото, където започваше косата му, беше все още бяла. В таванското помещение се разнесе смях. По плътния звук личеше, че това е Барача. Смяхът затихваше, докато той трополеше надолу по стълбите.

Аш изчака Нико да се изправи на крака и се обърна към него. Младежът не можа да прочете нищо в изражението на възрастния мъж.

Аш отпи от чашата си с чий и облиза устни.

— Продължавай да се стараеш — каза той. — Трябва да си готов, когато следващия път те взема със себе си на мисия.

Той се завъртя, замятайки робата си, и също си тръгна.

Алеас кимна към нараненото лице на Нико.

— Наложил го с пчелен восък — предложи той. — Така ще останат малки белези. Ела, ще ти помогна.

За момент Нико остана сам на влажния таван. Кръвта се процеждаше през пръстите му все по-бавно. С трепереща дясна ръка той затърси хладната сигурност на дървения под и отново се отпусна на него. Краката му се провесиха над стълбите, той изпусна дълга въздишка и зачака сърцето си да се успокои.

ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЕТО

Нощта се разстилаше над топлината, създадена от самата нея.

В средата на Езерото на птиците имперската баржа леко се поклащаше, далеч от слабите светлини на градовете, които проблясваха и се отразяваха от водата край бреговете. Откъм селищата над неподвижната вода се чуваше смесица от музика, викове, смях и кучешки лай.

На самата баржа единствените звуци бяха оплакванията на робите и постоянният, наподобяващ биене на сърце ритъм на барабан. Атмосферата беше нереална и тягостна. Наталезийските роби можеха да я почувстват. Те стенеха и изпаднаха в ужас, се гушеха един до друг в клетките си в далечния край на баржата. Най-сетне бяха разбрали защо са ги изтръгнали толкова грубо от живота им край брега на Тоин. Тази нощ щеше да е последната нощ на робството им.

От мястото в далечния край на съда, където се виждаха двамата жреци, заобиколени от личните си слуги, над противната воня на робите във въздуха се носеше уханието на мускусен тамян. Голата, намазана от слугите с масло плът на жреците блестеше под светлината на няколко горящи мангала. Двама от наталезийските роби вече лежаха проснати в далечния край на баржата. Третият тъкмо беше спрял да крещи и се строполи на палубата до другите. Затворените в клетки роби не бяха сигурни дали е жив, или мъртъв.

Един жрец воин бързо даде знак поредният роб да бъде доведен отпред. По-голямата част от наталезийците започнаха да недоволстват и се свиха в задната част на клетките, когато пазачите нахлуха вътре с ритници и грубо сграбчиха жертвата си. Те хванаха жена на средна възраст. Коприната ѝ рокля беше разкъсана и покрита с петна от дългото ѝ пленничество. Тя не се съпротивляваше. Сякаш дори не ги забелязваше. До нея една млада червенокоса жена се вкопчи в ръката ѝ.

Един от жреците воини срита младата жена встрани и тя се сви, скимтейки. Издърпаха по-възрастната жена от клетката. Тя висеше

отпусната в ръцете им и едва успяваше да се задържи на крака. Пазачите изтръгнаха скъпите бижута от врата ѝ и ги захвърлиха в краката ѝ до веригата, с която бяха оковани глезените ѝ. Останалите роби я наблюдаваха с различна степен на съчувствие, но също и с облекчение, че не те са избраните. В клетката като че ли надвисна осезаемо чувство на срам. Не смееха да се погледнат един другото в очите.

Жената не беше толкова безпомощна, колкото изглеждаше в началото. Когато жреците воини я поведоха, тя се препъна, измъкна се от ръцете им и внезапно се затича към перилата отстрани на баржата. Единият от жреците воини се опита да я сграбчи, но за малко закъсня. Тя се преметна през парапета, падна във водата със силен плясък и внезапно изчезна, повлечена към смъртта си от оковите на глезените си.

Риана, червенокосото момиче, седеше в задната част на клетката и скимтеше, докато майка ѝ изчезна отстрани на баржата. От гърлото ѝ излизаше жален животински звук, в който се съдържаха всички чувства, останали в нея.

Тя не забеляза, че треперещата ѝ ръка откъсна кичури коса от кървящия ѝ скалп. Съзнанието ѝ се беше отделило от тялото ѝ, макар че донякъде беше все още способна да разсъждава.

Тя си мислеше: *Сега майка ми е мъртва и баща ми е мъртъв, и скъпият ми Март е мъртъв, и аз съм мъртва, и всичко, всичко, всичко е мъртво.*

О, Ерес! — изплака тя в мислите си и внезапно си представи как майка ѝ се бори там, долу, в ледените, тъмни дълбини на езерото. — *О, майко, о, скъпа майко...*

За да прогони тази ужасна картина, тя започна да скубе косата си още по-ожесточено и от прехапаните ѝ устни потече кръв. Тя удари глава в решетките на клетката. Направи го отново и отново. Една потънала в собственото си нещастие жена до нея ѝ предложи малка утеха, като я прегърна през раменете. Жената започна да издава успокоителни звуци и я стисна силно, сякаш за да попречи и на двете да се разтреперят от страх.

Направи същото — каза някаква рационална част от съзнанието на Риана. — *Хвърли се във водата, когато дойдат да те изведат.*

Но мисълта за това само я накара да се почувства по-зле. Картината с майка ѝ се завърна. Риана отново започна да удря главата си, докато жената се опитваше да я успокои.

Не — каза същият глас в главата ѝ, макар и с различен тон. — Ти не заслужаваш такава чиста смърт. Вината за всичко това е твоя. Всички са мъртви заради теб, защото привлече вниманието на онзи млад жрец със своето предизвикателно държание.

— Майко — дрезгаво изрече тя на глас и всичко в нея се отприщи.

Трябваше да се измъкне оттук. Трябваше да се събуди и да се върне в реалния свят.

Донякъде желанието ѝ се изпълни. Тя припадна и потъна в приятен мрак.

Когато малко по-късно дойде на себе си, тя все още беше свита до решетките, до своите съкилийници. Когато яркият ужас на случващото се, се върна в нея, Риана се задави. Опита се да диша. От устата ѝ хвърчаха слюнки, докато се мъчеше да си поеме въздух.

Може би в този миг щеше да се пречупи и напълно да загуби разсъдъка си, ако не беше забелязала, че ръката ѝ стиска до побеляване нещо, окачено около врата ѝ.

Без да се замисля, тя използва другата си ръка, за да разтвори побелелите си пръсти. Осъзна, че гледа смаяно *Клеймото*, на което досега не беше обръщала внимание. Беше Клеймото, което баща ѝ беше купил за шестнайсетия ѝ рожден ден, загрижен както винаги за безопасността на семейството си.

Оттогава сякаш беше минал цял един живот.

В деня, в който баща ѝ за пръв път беше поискал от нея да го носи, Риана беше ужасена. Нещото изглеждаше точно толкова противно на вид, колкото беше и на пипане. Тя беше още по-ужасена, когато през онази първа нощ се беше събудила и бе открила, че то е живо и диша върху гърдите ѝ.

Но баща ѝ беше непреклонен.

— Аз съм Върховният жрец на този град, дъще моя — беше ѝ казал той. — Много хора биха искали да ме видят мъртъв и ако не

успеят да се доберат до мен, те все пак може да успеят да се доберат до семейството ми. Трябва винаги да носиш това за защита.

Беше спорила с него, бе го убеждавала колко отвратително е то, беше плакала, че не е честно, че *той* и майка ѝ не трябва да носят Клеймо, защо тогава тя трябва да го прави? Въпреки това баща ѝ беше непоколебим.

— Майка ти следва моя пример — беше ѝ обяснил той. — Ордент на Ман не ми позволява да нося нещо такова. Би било сметнато за признак на слабост.

И той беше седнал на леглото ѝ, изчаквайки я да спре да плаче.

— Пази го — беше я предупредил. — Казаха ми, че е здраво като стомана, но сега е свързано с теб и ако загине, същото ще се случи и с теб.

Тя се беше вкаменила при мисълта да бъде свързана завинаги с това грозно нещо.

Баща ѝ я бе накарал да го носи непрекъснато, макар че тя винаги се опитваше да го скрие под дрехите си. Това ядосваше баща ѝ. Той често ѝ крещеше, че Клеймото няма да възпре никого, ако го държи скрито от погледа.

Сега, когато Клеймото пулсираше в ръката ѝ като нещо живо, Риана се зачуди дали нещо такова би спряло тези жреци от Ку'ос. Клеймото си е Клеймо, нали така? Сигурно жреците щяха да бъдат накарани да си платят като всеки друг, ако я убиеха?

Тя осъзна, че това е шанс за живот, и в мига, в който си го помисли, се почувства много виновна.

После си помисли какво би станало, ако откъсне това нещо и го остави да падне незабелязано върху палубата. Не беше нужно да носи Клеймото, за да разберат за смъртта ѝ. Сега то беше свързано с нея, независимо колко далече щеше да се окаже от Риана. Ами ако го скриеше от погледа и им позволише да правят каквото искат с нея? Ако имаше силата да направи нещо такова? Ако отнемеха живота ѝ, може би щеше да бъде обявено отмъщение. Можеха да отмъстят на тези зверове за любимите ѝ хора.

Риана изстена на глас. Тя се съмняваше, че ще има куража да постъпи по този начин.

Внезапно изборът пред нея се оказа едва ли не по-лош от безнадеждността, пред която се беше изправила преди това.

Риана застина нерешително и разбра с ужасяваща яснота, че е на прага да загуби разсъдъка си.

Но тогава те дойдоха за нея.

— Тихо! — изкрещя маскираният жрец воин и я повлече по гръб към далечния край на палубата.

— Почакай! — изплака тя. — Аз съм защитена, не виждаш ли?

Но мъжът не можеше да види, защото беше твърде тъмно и той беше твърде възбуден от нарастващото напрежение във въздуха. Захвърли я върху дъските до един от големите мангали и тя видя проблясъка на стоманата на извадения нож.

Мъжът разреза роклята на гърба ѝ от талията до врата.

Той прикова мятащото ѝ се тяло към палубата, като я натисна болезнено с крак между лопатките. Приблужи се още един жрец воин, който носеше нещо в прозрачен стъклен буркан. Наведе се към лицето ѝ и ѝ показва буркана. В него имаше някакъв червей. Тлъста и противна бяла твар, която се гърчеше, мъчейки се да се освободи от стъкления си затвор.

— *Чакайте!* — изкрещя тя отново, когато жрецът воин наклони буркана и притисна отворения му край към голия ѝ гръбнак.

Тогава тя прокле баща си, прокле го с цялата си душа, задето изобщо се беше забъркал с тези хора, с тази религия. Какво си е мислел? Какви ли подобни на това престъпления е извършвал в името на Ман?

Риана изкрещя. Болката беше непоносима, но онова, което беше по-лошо, много по-лошо, бе усещането как червеят прониква през гърба ѝ.

Жреците воини разхлабиха хватката си. Риана се опита да се изправи. Ръцете ѝ драскаха около отворената рана на гърба ѝ. Успя да мушне един пръст вътре и започна да търси червея.

Тогава се случи нещо неочаквано. Цялата ѝ сила напусна крайниците ѝ. Тя се строполи на палубата до другите трима роби, които вече лежаха там. Устата им бяха широко отворени за въздух и само бялото на очите им се показваше. Риана беше неспособна да се движи или да говори. Единственото, което можеше да направи, бе да гледа.

Беше ред на други роби да бъдат докарани отпред. Слагаха червея на всеки от тях. Скоро на палубата лежаха проснати и парализирани дузина от тях. Атмосферата на ужас ставаше все по-наситена с бавно ускоряващото се темпо на биещия барабан. Двамата жреци наблюдаваха събраните роби с похотлива възбуда в очите. Разменяха по някоя дума помежду си. Галеха телата си и от време на време вдишваха дълбоко от един бокал с някакъв течен наркотик, от който се вдигаше пара. Фините златни верижки по надупчените им лица увисваха над повърхността на течността.

Всичко започна с убиването на един роб — възрастен мъж с пердета на очите. Увисналите гърди на голата жрица се полюляваха, когато тя се наведе с нож към него.

Атмосферата незабавно се промени. Сякаш с ножа си жрицата беше пробила не просто физическа, а и някаква абстрактна бариера — кожата на света, която обгръща живота и скрива от обикновения поглед една външна реалност, лишена от човечност, безгранична и чужда. Писъците на мъжа пронизаха нощния въздух. Робите видяха каква съдба ги чака, докато той лежеше върху палубата и потръпваше, а последният му дъх излизаше с клокочене от устата, оставяйки след себе си кървави балончета. Това убийство обаче беше само началото.

Старицата заговори младия жрец на име Киркус. Той трепереше и гледаше втренчено ножа в окървавените ѝ ръце. Жрицата стрелна с поглед младото момиче отляво на Риана и прикова очи в него.

— Стани — заповяда старицата и помръдна глава.

Внезапно момичето можеше отново да се движи. То се изправи на крака. Без всякакво предупреждение се втурна към перилата.

— Спри! — отсече старата вещица.

Краката на момичето поддадоха и то падна на колене.

— Сега ти опитай — подкани Киркус старата жрица.

Киркус насочи вниманието си към един дебел мъж, все още облечен в окървавената престилка на касапин.

— Ела тук! — нареди му жрецьт.

Касапинът изсумтя и седна изправен. Погледна към далечния парапет и след това към Киркус. Надигна се несигурно, стисна юмруци и от гърлото му се разнесе тихо ръмжене. Той скочи към младия жрец с изненадваща за тялото му бързина.

— Спри! — заповяда му Киркус, но мъжът вече беше сключил ръце около гърлото му и когато краката му се подгънаха, той повлече жреца заедно със себе си.

— Съсредоточи се, идиот такъв — смъмри го застаналата до него старица.

Киркус се задави и се помъчи да се освободи.

— *Спри* — отсече жрицата.

Дебелият касапин отпусна хватката си и падна на колене с длани, опрени в дъските на палубата.

— Подозирам, че този някога е бил войник — предположи старицата.

— Знам — раздразнено заяви Киркус, докато разтриваше врата си. — Има татуировка там, в горната част на ръката.

— А, наталезийски морски пехотинец — отбеляза тя.

Тя пристъпи леко зад стария ветеран. Вкопчи нокти отстрани на главата му и я дръпна назад, така че да го накара да се изправи на колене.

— Очите... Извади си очите — нареди тя в ухото му.

От устата на мъжа се разхвърчаха слюнки, когато той занарежда яростни думи. Въпреки това вдигна ръце към лицето си. Те трепереха заради вътрешната съпротива на волята му, но не успя да спре пръстите си, които бръкнаха дълбоко в очните му орбити и рязко дръпнаха навън.

Мъжът издаде стържещ звук, но невероятното беше, че не изкрещя. Очите му изскочиха от орбитите си като малки сварени яйца и останаха да висят върху бузите му.

— Сега повече приличаш на дебела свиня — каза старата жрица и го остави да се свлече обратно на палубата.

Киркус отново шумно вдъхна от бокала с наркотика. Старицата се приближи до него и го погали по корема.

Риана ги наблюдаваше с широко отворени очи. В мислите си тя крещеше.

— Прави каквото пожелаеш — каза с дрезгав глас вещицата на младия мъж. — Тази нощ трябва да се отърсиш от всички слабости на съвестта, които все още държиш затворени в себе си.

Младият жрец се поколеба. Започна да изучава робите върху палубата и отново се извърна встрани. Вдъхна от бокала още веднъж.

— Подготви се добре — посъветва го дъртата вещица. — Разполагаме с цяла нощ. Както казах, прави каквото пожелаеш.

Очите му попаднаха върху Риана и тя се опита да извърне поглед. Тялото ѝ вече не ѝ принадлежеше. Можеше само да примигва за кратко.

Той подаде бокала на жрицата. Пристъпи към Риана. От гърлото ѝ не се отрони никакъв звук.

Нетърпеливите му ръце разкъсаха остатъците от роклята ѝ. Лицето му беше като маска, докато гледаше ожесточено към белите ѝ гърди с втвърдени от страх зърна, които се надигаха и спускаха. Клеймото все още висеше между тях и пулсираше както винаги. Той втренчи поглед в него, в началото объркан, после на лицето му се изписа хладно разбиране.

Оголи зъби към нея. В началото тя си помисли, че ще я ухапе, но вместо това той гневно откъсна Клеймото с рязко дръпване. Изплю го в пламъците на мангала.

— Плътта е силна — каза младият жрец и дъхът върху лицето ѝ беше противен.

Но по това време Риана вече умираше.

ОТМЪЩЕНИЕ

— Къде отиваме? — попита Нико, докато бързаше след Аш през западното крило на манастира, по главния, облицован с тик, коридор и после надолу по стълбите към слабо осветеното мазе, в което бяха складирани различни бурета и сандъци.

Аш се отправи безшумно към центъра на дървения под, фигурата му хвърляше дълга сянка от светлината на самотния фенер, повесен над главата му. Нико застана до него. Той проследи погледа на Аш, който беше насочен в краката им.

Старецът извади от робата си ключ. Беше тънък като дърводелски пирон и леко назъбен в единия край. Той се наведе и го мушна в дупка на пода, която Нико не можеше да види. Старецът завъртя ключа, чу се изщракване и той дръпна един капак в пода, водещ към каменно стълбище, от което лъхна застоял въздух. Спуснаха се надолу.

След дванайсет стъпала стигнаха до влажен нисък тунел. Тръгнаха по него към източника на светлина в самия му край.

— Наричаме го „наблюдателницата“ — тихо обясни Аш и кимна за поздрав на двамата дългокоси ръошуни, които бяха коленичили, опрели гръб един в друг, в средата на ярко осветеното подземно помещение, в което се бяха озовали.

Белият измазан сводест таван се издигаше високо над главите им. Тук-там някой заблуден корен го беше пробил и надничаше в задимената атмосфера на помещението. Надолу таванът се извиваше, за да достигне до разположени в кръг стени, измазани в същия печален бял цвят.

Стените бяха осветени от безброй фенери и по протежението им бяха подредени редици от стотици еднакви миниатюрни ниши. В много от тези ниши Нико можеше да види тъмните очертания на Клейма, закачени на куки. Бяха хиляди.

Онова, което би могло да бъде величествено изживяване — да стоят дълбоко под земята, заобиколени от безкрайното множество

Клейма — се превръщаше в нещо зловещо и нереално, защото всички те се движеха. Нико погледна по-отблизо. Беше му нужно известно време, тъй като съзнанието му сякаш отказваше да приеме онова, което виждаше, но внезапно всичко като че ли дойде на фокус и той видя как тези хиляди Клейма, висящи на жълтеникавата светлина, дишат постоянно (може би по пет пъти в минута) като миниатюрни кожени бели дробове.

Всички, с изключение на едно.

Застанаха пред него. Дъхът на Нико звучеше оглушително в ушите му, докато Аш му обясняваше тихо и монотонно как през нощта едно от Клеймата е умряло и че той се надява тази смърт да е случайна или естествена, а не убийство, което да изисква отмъщение. После Аш свали Клеймото от куката и излезе от „наблюдателницата“, а Нико побърза да го последва.

Напуснаха манастира с бърза крачка.

— Къде отиваме? — попита Нико, когато завиха и тръгнаха нагоре по долината.

— Да видим един човек — отвърна Аш през рамо. — Човек, при когото трябваше да те заведе отдавна.

— Тогава защо не го направи?

Чуждоземецът прескочи малък каменен сипей и продължи да върви, без да отговори. Нико подтичваше нагоре след него, забързвайки крачка, за да не изостава, когато сухата трева започна да се увива около краката му.

— Кой е този човек? — подвикна след стареца той.

— Виждащ. Ще ни прочете Клеймото и ще ни каже какво се е случило през нощта.

— Значи е истина — задъхано каза Нико — онова, което казват другите ученици — че прави чудеса?

— Не. Виждащият разбира неуловимата мъдрост. С техника и безкрайно спокойствие той може да прави неща, които останалите могат да постигнат само по случайност, ако изобщо го направят.

— Не разбирам.

— Знам.

За кратко следваха потока, след което се отклониха от него и тръгнаха през мочурлива почва, която потъваше под краката им. Аш

говореше без усилие, сякаш бе излязъл да се разхожда на чист въздух. До него Нико вече се потеше.

— Виждащият е най-ценният член на ордена, момче. Не забравяй това, когато се срещнеш с него. Нашите знания, нашата история — всичко това се предава по приемствената линия на Виждащите. Без Виждащ ние ще сме слепи, без посока. Той може да погледне в сърцето на дадено Клеймо и да ни каже онова, което трябва да знаем. Може да погледне в сърцето на послушник и да види дали той е достоен. Донякъде той ще стори това с теб.

— Ще ме преценява, така ли?

— Ще го разбереш. Преди всичко ще се съсредоточи върху Клеймото.

— Въпреки това си мисля, че е човек, който прави чудеса.

— Момче, чудеса няма. Онова, което върши Виждащият, е напълно естествено.

— На пазара в Бар-Кхос веднъж видях мъж, който стоеше с главата надолу върху устните си. Можеше да прави лицеви опори, като свие устни и ги опре в земята. Ако това не е чудо, то тогава не знам какво е.

Аш тръсна глава.

— Виждащият е това, което вие, мерсиянците, наричате... човек с дарба. Нашите Виждащи не са били такива открай време, но този мъж, освен интуиция има и познания. Когато за пръв път дойдохме тук, в Мидерес, той чу за Занзахар и за многото неща, които донасят тук от Небесните острови. Отиде в града, за да ги изучава. Невинаги е ясно за какво са били създадени тези неща. Например семената на дървото мали. Тук те се продават като скъпи талисмани, способни да се свързват с онзи, който ги носи. По някакъв начин те записват живота му и ако човекът, който ги носи, практикува определени техники, може да преживее отново като сънища определени събития, които сам си избере. Виждащият откри как да разделя семената и да прави двойки от тях, така че да можем да ги използваме за нашите цели. Той изобрети Клеймата.

— Тогава как сте извършвали отмъщенията преди това?

— Много трудно.

Аш погледна назад към ученика си. На тъмното му лице се беше появил някакъв блясък, жизненост, която сякаш липсваше в него от

известно време.

— Добре ли се излекуваха раните ти? — попита той.

— Да — отвърна Нико.

Беше истина. Беше се оказало, че раните, нанесени му от Алеас, бяха достатъчно малки порязвания. Дори не се беше наложило да ги зашиват. Нико ги беше наложил с пчелен восък, както му предложи Алеас, и те не посиняха, а останаха червени и отворени в продължение на няколко дни, преди да зараснат. След това те по-скоро го дразнеха заради постоянното сърбене, отколкото нещо друго. Когато веднъж Нико зърна отражението си в стъклото на един от кухненските прозорци, осветен от пламъка на свещ, той донякъде се изненада от онова, което видя. Каза си, че с малките белези изглежда по-възрастен.

Виждащият живееше в малка отшелническа хижа по-нагоре в долината. Тя беше разположена върху един тревист хълм в завоя на тесен пенест поток, който течеше между покрити със зелени мъхове скали. Дървета правеха завет на обърнатата към вятъра страна на хижата. Бяха цъфнали чепати джупови дървета и една голяма плачеща върба, чиито листа се носеха и блъскаха по течението на потока. Самата хижа не беше нищо повече от колиба с правоъгълен отвор, изрязан в стената ѝ откъм потока, който служеше едновременно за прозорец и врата.

— Не забравяй какво ти казах — напомни му Аш, когато приближиха.

Нико последва ръошуна вътре. За миг, докато стоеше на прага, сред светлината, процеждаща се през входа зад него и отразяваща се в прашния въздух вътре, той се запита дали не са дошли на грешното място.

Виждащият седеше с кръстосани крака в средата на малката колиба върху рогозка от плетена тръстика. Беше обърнат към вратата и очите му бяха полузатворени. Беше мършав, много възрастен мъж. Притворените му очи бяха покрити с млечнобяла ципа, а лицето му изглеждаше като плод, оставен твърде дълго на слънце. Той беше чуждоземец. От ноздрите и ушите му стърчаха дълги кичури бели косми, които се открояваха върху тъмната му кожа. Главата му беше плешива. Ушите му бяха ритуално осакатени и висяха над раменете му така, както Нико никога преди не беше виждал.

Нико се обърна със зяпнала уста към Аш, който вече беше коленичил на пода. Аш кимна с глава на Нико да коленичи до него.

Възрастният чуждоземец се втренчи в Нико по начин, който му напомни за котките на майка му, когато гледаха нещо, което го нямаше. Мъжът бавно примигна, след това разтегна уста в усмивка, която оголи беззъбите му венци. Той кимна веднъж, сякаш за поздрав. Изглеждаше доволен от младия мъж пред себе си или поне го намираше за забавен.

Когато се обърна към Аш, лицето му стана сериозно. Без да каже и дума, Аш сложи мъртвото Клеймо в треперещите ръце на стареца, след което зачакаха.

Въздухът се изпълни с монотонно пеене, когато Виждащият започна да мънка на чуждоземен език и да се чеше заради въшките, с които очевидно беше пълна робата му. Накрая той млъкна и остана да седи напълно неподвижен, със затворени очи, а върху плешивия му, покрит с червеникавокафяви петна череп от време на време кацаха тревни мухи. Беше като в онези първи уроци по медитация на „Соколът“, когато Нико не успяваше да се отпусне и болката в тялото му накрая се превръщаше в агония. Всъщност той се опита да потъне в медитация, но без никаква полза, защото беше нетърпелив да узнае какво ще се случи по-нататък. Започна разсеяно да дъвче устната си и се загледа в покритите с петна от влага дъски на отсрещната стена.

Почувства истинско облекчение, когато Виждащият най-сетне наруши мълчанието на медитацията си, облиза устни и се отдръпна от безжизненото Клеймо в ръцете си.

— Шиншю та-кана... — каза той пронизително. — Йоши ли-нага!

Сетне кимна и се намръщи с тъжно изражение.

— Убийство — със суров глас преведе Аш на момчето.

Вечерта, когато ръшуните довършваха вечерята си около масите в просторната трапезария, която заемаше по-голямата част от северното крило на сградата, и свещите горяха все по-ярко на фона на отслабващата светлина, идваща от многото прозорци, внезапно се чу звън на прибор върху стъкло и приглушените разговори на събралите се членове на ордена утихнаха.

Нико вдигна поглед от масата, където седеше заедно с другите ученици, като продължаваше да дъвче остатъците от оризовия си пай. Алеас млъкна и стори същото. В дъното на стаята един съсухрен чуждоземец се надигна бавно от дървения си стол. Беше по-възрастен от Аш, макар и не толкова стар и съсухрен колкото Виждащия. Нико знаеше, че това е Ошьо, предводителят на ордена — мъжът, който беше основал манастира тук, в планините на Чийм. Беше го виждал на няколко пъти да куцука около манастира. Никога преди не го беше чувал да говори.

Гласът на стария ръошун отекна в залата.

— Приятели мои — обърна се той към множеството лица, насочени към него. — Тази вечер имаме задача от необичайно естество. Един от нашите доверители е тръгнал по Високия път. Виждащият ни информира, че става дума за убийство. Благодарение на мъдростта си той успя да ни каже и кой е виновникът за това деяние. — Ошьо направи пауза и започна да изучава едно по едно лицата около себе си, сякаш преценяваше дали го слушат внимателно или пък търсеше у тях някакво качество, което само той може да види. — Тази нощ обявяваме отмъщение срещу жрец на Ман. Имайте предвид, че не става дума за обикновен жрец. Не, както винаги животът отказва да ни даде просто решение. Тази вечер обявяваме отмъщение на Киркус дул Дюбоа, сина на Сашийн дул Дюбоа, Светия матриарх на Ман.

В стаята се разнесе шепот. Нико погледна крадешком към Аш, който седеше на масата на възрастния водач. Аш отпиваше от бокала си с вода с безизразна физиономия.

— Много пъти сме обявявали отмъщение срещу хора от империята, но никога срещу някой толкова високопоставен. Да го направим тази вечер, е опасно начинание за нашия орден. Киркус е бил наясно, че жертвата му носи Клеймо и е под наша защита. По тази причина империята би следвало да знае, че ние ще потърсим отмъщение срещу него. Без съмнение те ще сторят всичко по силите си, за да ни спрат, включително и — както подозирам — да ни унищожат напълно. В края на краищата това е единственото дете на матриарха. Предполагам, че първият им отговор ще бъде да се насочат към агентите ни в пристанищата на Мидерес с погрешната представа, че хората ни в градовете ще знаят местоположението на манастира ни. Тъй като нямаме друга връзка с нашите доверители, освен чрез

агентите ни, това е единственото, което манианците могат да сторят засега. Тази вечер наредих да бъдат изпратени пощенски птици до всички тях, за да ги предупредим да бъдат бдителни. Тъй като ще има последствия за всички нас, казвам ви това тук и сега, когато сме заедно, за да споделим храната си. Трябва да сме наясно с какво се захващаме тази вечер. С оглед на казаното дотук няма да изпращам никого да извърши това отмъщение. Вместо това ще помоля за трима доброволци.

Настъпи пауза и след това в средата на залата изскърца стол и един мъж се изправи. Почти едновременно с него още дузина ръошунци се надигнаха от местата си.

— Благодаря ви — усмихна се Ошьо. — Сега да видим кои са кандидатите? А, Антон, ти ще отидеш. И Килос от малките острови. И ти — да, Басо, виждам те. Ти също ще отидеш. Добре. Трима от най-добрите сред нас. — Другите седнаха по местата си и оставиха тримата избрани да стоят сами под насочените към тях погледи. — Боя се, че трябва да тръгнете тази нощ. Може би е твърде късно да пресрещнем Киркус дул Дюбоа, преди да се е върнал в Ку'ос, но въпреки това трябва да побързаме, преди империята да успее да се подготви за нашето отмъщение. Защото ние трябва да отмъстим въпреки очевидната заплаха за нашия орден. Тази вечер една жена лежи мъртва. Животът ѝ е бил жестоко отнет от този млад мъж. Този път справедливостта на нашата задача е очевидна, а ние знаем, че това се случва рядко. Този път няма просто да преследваме убиеца на заможен главорез или патриций, хванал брат си да спи със съпругата му, или пък жена, принудена да върши неща, за които не е имала друг избор. Тук не става дума, както толкова често се случва, за сивото, което се намира между бялото и черното и заради което толкова често ни се налага да търсим прошка в часовете ни на вътрешна тишина.

Много глави кимнаха в съгласие. Нико забеляза, че има и едно видимо изключение — Барача, който седеше до Аш. Той изглеждаше разтревожен и очевидно искаше думата.

— Ще преследваме едно истинско чудовище. И трябва да изпълним своя обет, независимо от цената. Защото, ако светът има някаква полза от нас, ръошуните, то това е тя. — Ошьо склони глава. — Това е всичко.

— Лоша работа — каза Ошьо, главата на ордена на ръошуните, от тапицирания стол в кабинета си на върха на кулата на манастира.

Говореше на родния им хоншу, чиито срички бяха остри и кратки. Правеше го винаги, когато бяха само двамата. Аш, който седеше на перваза на прозореца в другия край на стаята, не отговори.

— Изправяме се срещу цяла една империя, за да извършим това отмъщение — продължи Ошьо. — Моля се това да не стане причина за нашата гибел.

— И преди сме се изправяли срещу могъщи врагове, учителю — напомни му меко Аш.

— Така е. И загубихме всичко.

При тези думи един мускул на челюстта на Аш потрепна.

— Може би тогава не сме имали друг избор — рече той. — Както нямаме и сега. Какво друго можем да сторим, освен да изпълним обета си и да действваме съобразно нашето ча?

— Ча... — замислено повтори Ошьо с лека, иронична усмивка. — Приятелю, моето ча изглежда ясно, когато режа сирене, пия чий или пърдя в старото си чамово легло. Но когато седя и размишлявам за подобни неща, за нашия манастир и за множеството опасности, които трябва да предвидя с оглед бъдещето на всички ни, моето ча се замъглява от несигурност. И тогава започвам да се чудя дали не съм загубил пътя си.

— Глупости — сопна се Аш. — Тази вечер ти се изправи пред нас и ни каза защо трябва да извършим това отмъщение, независимо от последствията. Твоята постъпка реши въпроса. Каква по-голяма увереност ти е нужна?

Ошьо въздъхна. Отговорът му беше тих, сякаш говореше на себе си.

— И през цялото време се питах дали думите ми не ни водят към поредното масово клане или поне към поредното ни прогонване от дома.

Аш извърна поглед от прозореца. Днес, както и през всеки друг ден, откакто се беше завърнал в манастира, той се чувстваше уморен, защото главата го болеше по-често и спеше зле. Аш очакваше това да се случи. В много случаи, когато извършваше отмъщение, тялото му

изчакваше, докато стигне до безопасно убежище, преди да позволи на болестта или раните да надделеят над него.

Докато живееше в манастира, имаше навика да се усамотява. Откакто се беше завърнал обаче, съзнаваше, че се е изолирал дори повече от преди. Когато се чувстваше достатъчно добре, тренираше извън стените на манастира или правеше дълги преходи пеша в планините, като избягваше хората, които срещаше, включително и собствения си ученик. Ала най-вече стоеше сам в килията си, спеше, когато можеше, четеше поезия от старата си родина или медитираше. Искаше останалите членове на ордена да видят, че е болен.

— Не такава увереност ми е нужна — продължи Ошьо. — В живота си не съм бил само ръошун. Водил съм и армии на бойното поле, не помниш ли? Командвах флота през великия бурен океан. Скъпи ми Аш, веднъж убих военачалник по време на случайната ни среща, която трая не повече от три секунди. Не, не ми липсва увереност в собствените ми действия, нито пък някога ми е липсвала. Мисля, че може би съм загубил своя чан, и се опасявам, че това прави решенията ми колебливи.

Интересна дума, *чан*. Както ча на търговски, тя означаваше много неща: *страст, любов, надежда, изкуство, безразсъдна смелост*. Понякога можеше да означава загадъчната мъдрост на глупака. Това беше външният израз на ча в действие.

— Уморих се от тази работа, това е всичко. Прекарах твърде голяма част от живота си като ръошун, войник, генерал и нищо повече. Когато настъпи подходящият момент, ще предам властта на Барача. Той е по-потаен политик от мен, макар неговото ча да е нечисто.

— *Пфу*. Ако сега той беше начело, вече щяхме да преговаряме с манианците и да обсъждаме откупа в замяна на живота на младия жрец.

— Тогава може би Барача е мъдър за годините си. Кой би казал, че той греши, ако благодарение на това оцелеем?

Аш почувства как кръвта нахлува в лицето му.

— В някогашната ни родина ти никога не си бил ръошун, какъвто бях аз, Аш — продължи Ошьо. — Не знаеш как действително стояха нещата. Доверителите ни носеха обикновени медальони на вратовете си и ако ги убиеш, ние събирахме информация, която би ни отвела до техния убиец. Беше мръсна работа, уверявам те. Понякога убивахме

погрешния човек. Често така и изобщо не успяхме да открием виновника. Дори и днес тук, в Мидерес, с нашите Клейма и дърветата мали, които сме донесли чак от Небесните острови, понякога не успяваме да доведем отмъщението докрай.

— Да, но винаги сме опитвали. Такова е нашето обещание.

— Обещанието ни, да — отвърна Ошъо. — Но в някогашната ни родина обещанието ни беше винаги практично. Съмнявам се, че някога бихме изложили ордена си на опасност по този начин.

— Може и да е така — поклати глава Аш. — Но тук, на тази земя, ние сме нещо различно от старите убийци. Останахме встрани от политиката на света. Нито пък хитруваме за наша собствена изгода. Просто предлагаме справедливост на онези, които се нуждаят от нея. Ако не се изложим на риск сега, то нашето обещание към тези хора не значи нищо и *ние* не значим нищо, а всичко, за което сме живели, е просто една измама.

Ошъо се замисли над думите му. Сякаш не можеше да открие слабо място в тях.

— Какво си ми казвал винаги, когато най-много съм се страхувал да взема решение? — попита Аш.

— Много неща. Предимно безсмислици.

— Да. Но какво ми повтаряше всеки път, отново и отново?

— Аха — изръмжа старият водач. — *Усмихни се и хвърли зара.*

— Винаги съм смятал, че този съвет заслужава внимание.

Ошъо шумно въздъхна. Но това беше въздишка на облекчение, не на отчаяние. Той се отпусна в дълбокия си стол и очите му се насочиха към нещо върху масичката за чий в средата на стаята — може би към играта на светлината по повърхността ѝ. Масичката беше от див тик, издялана от дъските на един от корабите, които преди трийсет години ги бяха докарали дотук от далечния Хоншу.

Аш наблюдаваше възрастния мъж, когото познаваше от толкова отдавна. Учителят му не осъзнаваше, че чеше разсеяно с ръка левия си крак. Аш обаче го забеляза и се усмихна вътрешно, но не каза нищо.

Изглежда, че засега въпросът беше приключен. Двамата потънаха в едно от онези уютни мълчания, които можеха да продължат с часове, без да има нужда да проговорят. Някъде отдолу под тях се разнесе глухо, далечно дрънчене — някой беше изпуснал наръч тренировъчни оръжия или може би поднос със съдове в близката

кухня. Аш си каза, че е почти обяд и е по-вероятно шумът да идва от кухнята. От прозореца или изпод широкия процеп на вратата се разнесе ухание. Миришеше на печен киш или варено месо с подправки.

Ошьо се размърда на стола си. Погледна надолу към ръката си и видя, че чеше крака си. Отдръпна я смутено.

— Повече от двайсет години съм с този дървен крак и продължавам да го чеша, сякаш наистина ме сърби.

Аш почти не го слушаше. Тъпата болка в главата му се влошаваше и той притисна челото си с ръка.

— Добре ли си, стари приятелю?

Ошьо се изправи мълчаливо, намести дървения си крак и закуцука през стаята към Аш, седнал на осветения от слънцето перваз на прозореца.

— Да — отвърна Аш с треперещ глас.

Той притисна пръсти, опитвайки се да прогони болката.

— Отново те боли глава — отбеляза Ошьо и сложи ръка на рамото му.

— Да.

— Става все по-зле.

Аш порови из робата си. Измъкна торбичката, пръстите му трепереха, докато я отваряше и вадеше от нея изсушен лист дулче. Постави го в устата си, между езика и бузата.

— Толкова е зле, че понякога изобщо не виждам.

Ръката на Ошьо стисна рамото му. Не му беше присъщо да докосва някого по този начин.

Аш извади още един лист и го сложи в устата си до другата буза.

— Има ли нещо, което мога да сторя за теб? Или може би Ч'енг?

— Не, учителю. Той не може да ми помогне.

— Моля те, стига с това „учителю“. Много отдавна не си мой ученик.

Болката бавно намаля. Поне дотолкова, че Аш да му се усмихне в отговор, макар да избягваше да погледне учителя си в очите, които внезапно бяха станали влажни и мрачни.

— Остарели сме повече, отколкото мислим — каза той, опитвайки се да разведри настроението.

— Не — възрази Ошьо и като тътреше крака, се върна обратно до тапицирания стол. — *Ти* си остарял повече, отколкото мислиш. Аз съм наясно със своята немощ и възнамерявам да се оттегля веднага щом това е възможно, запазвайки малкото достойнство, което ми е останало.

— И аз обмислям същото нещо — призна Аш.

Старият генерал се облегна в стола. Той втренчи поглед в Аш по начин, който беше станал привичен след всичките тези години — наклони глава назад с изострени от усилието да се съсредоточи черти и притворени очи, преценяващи човека пред него.

— Надявах се на това, когато след толкова години най-сетне видях, че имаш ученик. Какво те накара да промениш мнението си?

— Не съм променил мнението си. Но преди няколко месеца двамата водихме един разговор. В мислите ми.

— Когато беше сред ледовете?

Той кимна.

— Тогава може би е било нещо повече от това. Преди няколко месеца сънувах сън. Беше много студено. Ти не мислеше, че ще оцелееш.

— Не, не мислех. Но ти ми предложи сделка и ми обеща, че ще се прибера жив у дома, ако се съглася на нея. И аз я приех.

— Разбирам. И каква беше тази сделка?

— Че няма да ме спреш да работя, ако започна да обучавам ученик.

— Аха — изкикоти се Ошьо. — Това обяснява нещата. Да. Справедлива сделка. Ще я спазя.

— Добре.

— Кажи ми тогава как го избра?

Аш въздъхна. За момент се върна в Бар-Кхос, потънал в света на сънищата, докато младият мъж се промъкваше в стаята, за да му открадне кесията.

По онова време Аш сънуваше дома си. Малкото селце Аса, сгушено дълбоко в извивката на дъното на планинската долина. Гледката се спускаше стръмно надолу покрай многобройните тераси с ориз и ечемик към безкрайния простор на синьото море, което стигаше чак до хоризонта и опираше в небето.

Бутай, младата му съпруга, беше там. Тя стоеше на прага на къщата им с кошница диви цветя в ръце. Имаше дарбата да ги превръща във фини парфюми и вечно го изненадваше с ароматите им. Тя се загледа за момент в сина им, който цепеше дърва с вродена лекота. Той беше момче на около четиринайсет години.

Тогава Аш беше помахал на жена си и сина си, но те не го бяха видели — вместо това се смееха на нещо, което момчето беше казало. Жена му беше красива, когато се смееше, и както винаги изглеждаше като момиче.

И тогава Аш се беше събудил в непозната стая, в непознат град, в непозната земя и непознат живот, който по никакъв начин не беше неговият собствен... Очите му бяха влажни от мъка. Чувството за загуба беше толкова болезнено, сякаш всичко се е случило едва вчера. Болката, която започна да пулсира в главата му, беше толкова жестока, че направо го ослепяваше. Извика, мислейки за момент, че това е синът му, но още докато го правеше, проумя, че не би могъл да е той. В този момент се беше почувствал толкова погълнат от самотата, че не можеше да помръдне.

Беше си помислил: *Ще умра сам. До мен няма да има никой.*

— Изглеждаше така, сякаш той е избрал мен — отвърна той на Ошьо.

Старият водач донякъде прие отговора му.

— Не си ли се замислял с каква цел?

— Не зная. Сякаш по някакъв начин и двамата сме имали нужда един от друг. Не мога да обясня как.

Ошьо кимна с многозначителна усмивка, но каквото и да знаеше по въпроса, той реши да не го споделя на глас. Вместо това каза:

— Значи не си променил мнението си за това да поемеш ръководството от мен? Мислех си, че може да го сториш, ако достатъчно дълго те дразня с името, на Барача.

Аш избягваше да го погледне в очите.

— Какъв би бил смисълът? Болестта ми се влошава. Не мисля, че ми остава много време. Познавал си баща ми и неговия баща преди това. След като ослепяха, двамата си отидоха много бързо.

Усмивката на Ошьо угасна. Лицето му стана съсредоточено. Той си пое рязко дъх.

— Страхувах се от това — призна Ошьо. — Но се надявах да не се случи. Дълбоко съжалявам, Аш. Ти си един от малкото истински приятели, които са ми останали.

Отвън на двора зачурулика пойна птица. Аш насочи вниманието си към нея, за да не вижда емоцията, която разкрива неговият приятел.

Младият Ошьо никога не би бил толкова открит. Не и Ошьо, мъжът, обучавал се за ръшун в старата им родина и в старите времена, когато само малцина оцеляваха след изпитанието. Ошьо, който беше напуснал първия орден на ръшуните, когато те бяха преминали на страната на владетелите, който по-късно беше станал войник и се бе сражавал при Хак и Ага-са и някак бе оцелял и след двете битки, който беше печелил почести след почести в дългата война срещу владетелите и бе заслужил върховното командване на Народната армия, която в крайна сметка се беше оказала обречена. По онова време би било немислимо да чуеш генерала да оплаква толкова открито съдбата на свой другар. Още по-малко вероятно беше това да се случи по времето, когато ги беше повел в изгнание — единственият генерал, успял в битка да се измъкне заедно с хората си от последната фатална клопка, потушила Народната революция веднъж завинаги.

В онези дни той беше жилав, силен и издръжлив. Тогава неговото командване ги беше задържало заедно по време на дългото им пътуване през Мидерес, когато повечето хора от флотата му, включително и съсипаният от скръб Аш, просто биха предпочели смъртта пред поражението и загубата на любимите им хора, които или бяха загинали, или бяха изоставени. Когато най-сетне стигнаха до Мидерес и останалите от флотата бяха станали наемници на страната на Империята на Ман или срещу нея, Ошьо беше решил да поеме по друг, по-несигурен път. Пътят на ръшун.

И ето го сега тук — съсухрен старец на износен, стар стол. И двамата със стола скърцаха при всяко движение на уморените им части и възрастният мъж си позволяваше да разкрие съжалението, стаено в сърцето му, сега, когато най-сетне виждаше, че краят му не е далеч.

Аш погледна през прозореца на високата кула към дърветата мали, скупчени в средата на площада. Можеше да види пойната птичка там, долу — тъмносиньото ѝ оперение се открояваше на фона на листата с бронзов цвят.

— Да тъгуваш за отминалото време, означава да водиш печален живот — остроумно отбеляза Аш.

— Знам — отвърна старият генерал и поклати глава.

Двамата ветерани седяха известно време под прашната слънчева светлина, заслушани в кратките жизнерадостни трели на птицата в късното лято. Аш си помисли, че тя вика своя другар. Партньорът, когото беше загубила.

— Искан ми се само... — най-сетне успя да промълви Ошъо, но се поколеба и другите думи останаха неизречени.

— *Да видя още веднъж Диамантената планина* — довърши вместо него Аш, рецитирайки старата поема. — *И с устни да докосна моите любими.*

— Да — рече Ошъо.

— Знам, стари приятелю.

СЕРЕСЕ

След речта на Ошьо в манастира настъпи странна тишина и заминаването на тримата ръошуни, които се бяха отправили да извършват отмъщението, сякаш придаде на мястото някакво усещане за цел, което му беше липсвало дотогава. По-възрастните мъже, които прекарваха повече време в градините, отколкото в тренировки, започнаха да упражняват отново уменията си. Тренировките станаха двойно по-дълги. Ръошуните се съвещаваха тихо и млъкваха, когато някой минеше покрай тях. Все по-рядко се чуваше смях.

Всичко това, общо взето, не влияеше на учениците. Те не разбираха сериозността на положението, а и тежкия им режим на обучение караше младите им умове да се съсредоточат върху собствените им грижи.

Нико никога не се беше сприятелявал лесно. Той откри, че този негов недостатък не се е променил дори тук, в тази изолирана планинска долина. След известно време компанията на останалите го уморяваше до такава степен, че започна често да се уединява. Напрежението, на което ежедневно беше подложен, също понякога го караше да се затваря в себе си. Той разбираше, че така изглежда прекалено резервиран.

В миналото беше открил, че с това си създава доста неприятности. Ала се оказа, че тук е вярно обратното. Изглежда, че останалите ученици доста го харесваха и се шегуваха и разговаряха с него непринудено. Но те усещаха неговата отдалеченост и тъй като вече го бяха поопознали поне малко, не приемаха това за дребнава арогантност, а по-скоро за желание да бъде оставен на мира. Те уважаваха това му желание и го изключваха от онези моменти на истинско другарство, които споделяха помежду си, така че дори когато търсеше, доколкото му бе по силите, тяхната компания, не успяваше да стопи дистанцията между себе си и останалите.

Иронията беше, че още един ученик страдаше от същата съдба като него и той беше Алеас.

Те харесваха и Алеас. Но той беше ученик на Бараха, когото направо презираха. Но най-вече причината беше в поведението на Алеас. Разбира се, младият мъж беше скромен посвоему, но всички виждаха колко блестящ ученик е той. Това караше другарите му да се чувстват неспокойни, не на последно място и Нико. Такъв талант в съчетание със скромност караше всеки от тях да се чувства посредствен и тайно да се опасява, че Алеас е нещо повече от него. Така те имаха усещането, че не са равнопоставени, а това не беше добра основа за приятелство.

Но тъй като и Нико, и Алеас бяха изолирани, това ги сближаваше. То предполагаше, че между тях има нещо общо. Понякога двамата млади мъже се смееха заедно или откриваха, че се подкрепят взаимно в някой разгорещен спор (никога за политика, а за нещо просто и обикновено). Както при сценария на тавана, често се случваше да ги определят за двойка, защото никой друг не искаше да е с тях. Въпреки това помежду им (както между тях и останалите) продължаваше да има дистанция, тъй като Нико донякъде се притесняваше от този самоуверен млад мъж, а пък Алеас на свой ред беше предупреждаван от учителя си да стои на разстояние от него.

Колкото и да беше свикнал Нико да е сам, като цяло животът тук не бе онова, което беше очаквал. Не че имаше някаква ясна представа какво да очаква, като пристигне — Аш не беше особено разговорлив за такива подробности. Но каквито и смътни очаквания да беше имал за това място, където хората се обучаваха за убийци, те не се бяха оправдали.

Всеки ден на площада за обучение той разсичаше въздуха, мушкаше и душеше сламени чучела, бягаше от въображаеми неприятели, обсипваше със стрели далечни изрисувани като хора мишени. Въпреки това беше толкова погълнат от стремежа да се справя добре, да поддържа репутацията си при преодоляването на изпитанията през всеки нов изтощителен ден и дори във всеки миг, че рядко свързваше всички тези неща с реалността на онова, което означават, и с пътя, по който сега беше поел. Обучаваха го да преминава прагове, без да се замисля и колебае. Очакваше се, че някой ден той ще убива хладнокръвно.

Все пак това нямаше да е скоро и той с изненада установи, че упражненията бяха притъпили чувствителността му към това бъдеще, а тежката работа не му позволяваше много да разсъждава върху последствията. След известно време той съвсем престана да мисли за това. По принцип не мислеше много, толкова изтощен се чувстваше постоянно.

Другата изненада за него беше с какво нетърпение започна да очаква ежедневните занимания по медитация, които се провеждаха два пъти на ден в продължение на цял час. Тези упражнения бяха трудни за някои ученици — най-вече за онези, чиито религиозни вярвания бяха различни от даоизма. Нико смяташе това за странно, тъй като вярата в Дао, макар и предпочитана, не беше задължителна, за да бъдеш рьошун — та как можеше да бъде наложено нещо подобно? Единственото, което се изискваше от учениците, беше да се посветят на даоистката практика за вътрешна тишина.

Самият Нико не беше особено вярващ. Почти не беше вникнал в ритуалите, провеждани от онези монотонно напяващи монаси в опушения им храм, в които майка му го беше принуждавала да участва, когато не бе успявал да се измъкне. Въпреки това след първоначалната си вътрешна съпротива той започна да очаква с нетърпение едночасовите занимания в тихата, облицована с полирано дърво, зала за чачен или навън, на площада, когато времето беше ясно. Той откри, че в тях няма много религия. Рьошуните не се интересуваха от самата догма. Те просто коленичеха с ръце в скута си и наблюдаваха тихото движение на вдишвания и издишвания въздух в тялото си, докато камбанният звън не отбележеше края на занятията.

С времето Нико откри, че вътрешната тишина е нещо постижимо, след като научи как да се отпуска, като същевременно остава съсредоточен. После се чувстваше освежен, концентриран и удобно в собствената си кожа.

Минаха седмици, преди да се сети да напише писмо на майка си. Старият Кош, приятелят на Аш, беше този, който му предложи да ѝ пише, когато се отби един следобед, за да види как се чувства Нико. Той малко посмърми младежа, задето толкова лесно е забравил майка си. С небрежния си почерк Нико я уведоми, че се чувства добре, и изпълни остатъка от страницата с описание на ежедневието си в

момента. Не спомена за новите си белези. Освен това пропусна и всичко, свързано с отчаяните ситуации, през които бяха преминали.

Писмото беше кратко. Кош беше достатъчно любезен да уреди изпращането му и то замина за Порт Чийм с някои от ръшуните, които отиваха да купят провизии. От там било предадено на контрабандист, който се прехранва, като се промъква през манианската блокада на Свободните пристанища. Нико се надяваше, че писмото е стигнало до майка му. Истината беше, че след това не се сещаше често за нея.

Бяха свободни във всеки Ден на глупаците. Можеха да правят каквото искат. В тези дни, когато учениците се събираха на групички от по двама-трима, Нико ги оставяше да се занимават с шегите и дребните си бели и отиваше на поход в околните планини, за да прекара няколко приятни часа сам сред великолепните им чисти висини. За него това беше своеобразно зареждане — да бъде насаме с мислите си, които точно в тези дни след дългото ходене бяха по-скоро някаква форма на не-мислене, подобно на онова от детските му години, когато живееше с майка си в тяхната къща и следобед се разхождаше по хълмовете заедно с Буун. Бяха като две животни, които прекарваха времето си на спокойствие и така откриваха тишината.

Рутината на всичко това постепенно издълба каналите, по които се движеше ежедневието му. Той започна да свиква с нея. Известно време не гледаше нито назад, нито напред.

Една сутрин преди закуска Нико видя някакво момиче да пресича площада.

Това толкова го стресна, че изпусна своето ведро с вода на земята. Той се сепна и сърцето му се разтуптя лудо не просто защото виждаше жена. Нито пък беше заради външния ѝ вид — бе облечена в проста роба, черна като косата ѝ, която беше дълга и падаше свободно на гърба ѝ, лицето ѝ беше мургаво и скулесто, а очите ѝ — големи. По-скоро причината беше в начина, по който вървеше. Имаше дълги крака и стъпваше уверено с полюшваща се под робата грациозност, която заплениваше мъжкия му поглед, лишен твърде дълго време от такива гледки.

Нико забрави за ведрото с вода и забърза след нея. Видя я да влиза през вратата на северното крило. Измисли набързо някакво извинение да я последва и да разбере коя е.

Той забързано влезе през вратата. Огледа се наляво и надясно. Тя беше изчезнала. Зачуди се за момент дали не му се е привидяла.

През следващите дни той я срещна няколко пъти. Но всеки път я зърваше само за миг и винаги по време на обучението или на път за него, когато не можеше да се мотае. Това беше обезсърчаващо. Откри, че непрекъснато се озърта в очакване да я види.

— Коя е тя? — попита той Алеас една вечер по време на храненето.

— Кой? — отвърна Алеас, но престорената невинност в гласа му го издаде.

— Знаеш кой. Момичето, което непрекъснато виждам наоколо.

— Това не е *момиче*, Нико. — На устните на Алеас проблесна вълча усмивка. — Това е дъщерята на моя учител и ще е добре да държиш очите си далеч от нея, да не говорим за ръцете. Учителят ми е твърдо решен да я опази.

— Барача? Тя е негова дъщеря? — Това направо смая Нико.

— Нико, това дали ти харесваш, или не харесваш някой човек, не влияе върху възможността му да има деца.

— А как е името ѝ?

— Сересе.

Името беше мерсиянско и той отбеляза това.

— Да — съгласи се Алеас. — Майка ѝ е била мерсиянка. Защо са всички тези въпроси? Май няма нужда да питам.

— Какви въпроси? — рече Нико и извърна поглед, но после попита: — Колко време ще остане?

— Ах, ти, хитрецо! — въздъхна Алеас. — Нека ти повторя с риск да стана досаден. Тя е дъщеря на *Барача*. Тук е за няколко седмици да види баща си. След това ще се върне в Ку'ос, където работи за нас. Ако по време на престоя ѝ тук някой се опита да я задиря, по какъвто и да е начин и под „задиря“ имам предвид да говори с нея, да я гледа или да мисли за нея, докато се опипва под одеялото, та ако през това време между нея и теб се случи кое да е от тези неща, то бъди сигурен, че

учителят ми ще ти отреже топките. Погледни го. Дори в момента ни наблюдава. По-късно ще ми се скара, задето съм говорил с теб.

Нико се облегна, настанявайки се по-удобно на стола си. Не се съмняваше в предупреждението на Алеас.

Ала въпреки това, след като другарят му насочи вниманието си обратно към супата си, Нико огледа столовата с надежда да я зърне и изпита разочарование, когато не я видя.

На сутринта пътищата им най-сетне се пресякоха и той разбра, че им е било предопределено да се срещнат. Нико вярваше в тези неща.

Беше Денят на глупаците — свободният му ден — и той тъкмо влизаше в пералнята, за да изпере дрехите си, преди да тръгне на обичайната си разходка в долината.

Тя беше там. Стоеше в пълното с пара помещение и изстискваше последните дрехи от прането си. Нико спря на прага, разколебан дали да влезе, или да си тръгне.

— Здравей — непринудено го поздрави тя и хвърли поглед към него през рамо.

Гласът ѝ го накара да влезе в стаята. Той затвори вратата след себе си и прекоси помещението. Остави дрехите си до казана с вода, който бълбукаше над огъня, кимна, ѝ и се усмихна.

Тя сгъна една мокра туника и я сложи върху купчината дрехи, които вече бяха натрупани в коша. Докато вършеше това, Нико я наблюдаваше. Ръкавите на робата ѝ бяха навити нагоре, а черната ѝ коса беше вързана назад, за да не пада върху лицето ѝ, което беше поруменяло от топлината. Той осъзна, че тя е на горе-долу същата възраст като него.

— Какво има? — попита тя и се усмихна за миг.

— Нищо — поклати глава той. — Аз съм Нико. Ученикът на учителя Аш.

Забеляза, както се и надяваше, че тези думи предизвикаха у нея промяна — сега тя обърна по-голямо внимание на човека, с когото разговаряше. Тъмните ѝ очи го огледаха и като че ли се задържаха малко повече върху него. Той осъзна, че това е онзи поглед. Погледът, който го караше да се изчервява и да се превръща в идиот.

Той затвори уста. Имаше чувството, че каквото и да каже, то ще е изречено с пелтечене или ще прозвучи глупаво, или по-лошо — и двете.

— Аз съм Сересе — представи се тя.

Гласът ѝ беше дълбок и дрезгав. Нагоре по бедрата му премина тръпка.

— Знам — отвърна той и мигновено съжали.

Това, изглежда, ѝ достави удоволствие — фактът, че той знаеше името ѝ, или внезапното му смущение, той не знаеше кое от двете.

— Трябва да си мерсиянка — осмели се да предположи той, опитвайки се да възвърне самообладанието си. — Сересе. Означава „остър“ на стария език.

— Аха. Мисля, че разпознавам акцента ти.

— Да. Аз съм от Бар-Кхос.

— Аха. — Отново беше впечатлена.

Отвън се чу звънът на камбаната, обявяващ часа.

— Е, всичко това е на твое разположение — каза тя и посочи бълбукащата вода, докато хвърляше последните си дрехи в коша.

— Почакай — изтърси той и още докато го казваше, си спомни за остроото предупреждение на своя приятел.

Но пулсът му се беше ускорил при внезапната мисъл да предложи на момиче да прекара деня с него. Можеха заедно да се разхождат в долината, да разговарят, да се смеят и да се опознават.

— Днес е свободният ми ден — обясни той. — След като приключа тук, отивам да се разходя наоколо. Защо не дойдеш с мен?

Тя се замисли върху думите му поне за няколко удара на сърцето.

— Опасявам се, че баща ми ме чака.

— О — отвърна той сразен, макар че малка част от него изпита облекчение.

— Но може да го направим някой друг път — ведро отвърна момичето.

То се наведе да вземе коша. Нико не се сдържа да не се възхити на формите ѝ отзад.

— Почакай — внезапно се обади той. — Нека ти помогна с това.

— Няма нужда. Ще се справя.

Той се престори, че не я чува, и взе коша. Беше по-тежък, отколкото очакваше. Въздържа се да не изпъшка, докато го вдигаше.

Сересе го последва навън. Влагата по лицата им проблесна на светлината в коридора. От парата по главите им тук-там бяха

щръкнали отделни косми. Спряха и размениха погледи. Сърцето му бясно туптеше.

Искаше да я докосне.

— *Сересе.*

Беше Барача. Стоеше до отворената врата, която водеше към площада.

Момичето вдигна очи към тавана.

— До скоро — сбогува се тя и се усмихна извинително.

Отправи се към баща си и само веднъж погледна назад.

Барача изглежда гневно Нико с притъмняло лице.

Следобедът на първия ден течеше бавно и Нико и останалите ученици както обикновено се потяха над движенията си кали. Мястото за обучение беше претъпкано с насъбралите се ръошуни, които сега усъвършенстваха уменията си. Поляната едва побираше всички, докато горе от своята кула Ошъо ги наблюдаваше през прозореца, гледащ към площада.

Учениците бяха събрани в далечния ъгъл и вече се бяха задъхали от изтеглящите удари, които бяха упражнявали по време на следобедния си урок, и сега правеха някои прости комбинации от вътрешни и външни удари, докато Барача излапваше указанията си за реда на упражненията.

В онзи ден Барача се държеше по обичайния си сприхав начин. Поведението му не беше нито по-добро, нито по-лошо от обикновено и доста от учениците, които бяха твърде мудни за настроението му, получиха по някой шамар зад врата. В един момент той се разкреця право в лицето на Алеас, че не внимава достатъчно в онова, което прави. Това не беше необичайно, защото той винаги изискваше от ученика си повече, отколкото от останалите, но на Нико и на другите ученици им стана неприятно. Те знаеха, че Алеас е най-добрият между тях и не заслужава такова отношение.

Точно по средата на тази тирада на мястото за обучение внезапно настана тишина. Барача спря наред изречението и очите му гневно проблеснаха, когато се обърна да види кой отвлеча вниманието на учениците.

И ето че недалече от мястото, където стояха, видяха Аш да крачи с гол меч в ръка. За пръв път беше излязъл да се обучава заедно с останалите, вместо да се упражнява сам призори, както обикновено правеше.

Насъбраните ръошуни се върнаха обратно към заниманията си, но сега учениците не бяха толкова съсредоточени в обучението. Мнозина наблюдаваха с крайчеца на окото си как възрастният мъж в черна роба се упражнява заедно с тях и голото му острие проблясва на слънцето в поредица от движения, които бяха твърде бързи, за да могат повечето от тях да ги проследят. Това само влоши настроението на Барача. Той шляпна неколцина от учениците, за да ги накара отново да се съсредоточат в заниманията си.

Въпреки това Барача не беше доволен. Някои от по-младите ръошуни спряха, за да наблюдават как тренира старецът. Като видя това, Барача се намръщи.

След известно време той позволи на учениците да спрат, за да пийнат вода и да си отдъхнат.

— Виждам, че един старец е дошъл да се позабавлява с нас днес — провикна се той към Аш достатъчно силно, за да го чуят всички наоколо.

Възрастният мъж срещна погледа му само за миг и след това продължи с упражненията си. От този момент нататък той не обръщаше внимание на едрия алхаз. Нико видя, че огромният мъж се подразни, задето не получи отговор.

По време на почивката останалите ученици се събраха около Нико, сякаш като се намираха по-близо до него, те се доближаваха и до Аш. Наблюдаваха как старият чуждоземец тренира и разпитваха Нико какво е да си с него в битка и дали историите за него са верни. С истински усет за драматизъм Нико изчака всички да утихнат и когато те потънаха в очаквателно мълчание, тихо каза:

— Той е като спокойствие в центъра на буря.

Останалите момчета закимаха — всеки от тях го виждаше в собственото си въображение. Алеас се подсмихна.

Барача го наблюдаваше.

На следващата сутрин на път за упражнението по стрелба с лък Нико срещна Барача. Едрият алхазиз тъкмо излизаше от оръжейната и се закова на място, когато зърна Нико да върви по коридора към него.

— Ей, ти! — сопна се той.

— Аз ли?

— Да, ти. Ела с мен.

— Отивам на урок и закъснявам.

— Ела! — отсече Барача.

Нико преглътна мъчително, когато Барача се отдалечи по коридора. За момент се зачуди дали да не побегне, но това щеше да изглежда глупаво и детинско. Вместо това той тръгна след мъжа.

Минаха през кухненската част, в която беше горещо и пълно с пара. Двамата готвачи не им обърнаха особено внимание, погълнати в разправия за някакъв празен буркан. В задната част на кухнята Барача се наведе и отвори един капак в пода. Сетне се спусна надолу в мрака.

Нико надникна към каменните стъпала и масивната фигура на Барача, която изчезваше в тъмнината. Зачуди се за какво ли е всичко това. Но после се досети.

Гневен, прекалено ревнив баща.

— Тук, долу съм — отекна гласът на Барача и това накара Нико да сложи крак върху първото стъпало. Той заслиза надолу сякаш насън.

Беше склад, студен и с каменни стени. Единствената светлина идваше от стълбището зад него. В полумрака Нико успя да различи някакви форми, повесени на железни куки от тавана — опушени и осолени парчета дивечово месо. До тях имаше чували с брашно, подправки и зеленчуци. Нещо се залюля върху куката вдясно от него. Оскубана и изкормена птица.

Тръгна в тази посока, като спря с една ръка люлеенето на птицата, докато минаваше край нея. Усети студената кожа под върховете на пръстите си.

Пред него една фигура се размърда в мрака. Внезапно проблесна нещо бяло — усмивката на Барача.

Не съм сторил нищо лошо — напомни си Нико. — Само разговаряхме за кратко.

Това не го успокои особено и по челото му започна да избива пот.

— Тук съм, момче.

Нико мъчително преглътна. За миг глупаво му се прииска да имаше нож в себе си.

Тишината беше потискаща като в гробница. Барача се беше облегнал на нещо със скръстени ръце. Когато се приближи, Нико забеляза, че е повдигнатият ръб на каменен кладенец, висок може би шест стъпки и покрит с ръждясала желязна решетка. В него, дълбоко долу, отекваше шумът на бързо течаща вода.

Без да каже и дума, Барача се обърна и сложи ръце върху решетката. Той изпъшка от усилието, пантите изскърцаха и решетката се отвори.

Нико погледна в мрака. Долу течеше вода, невидима, но плашеща. Усети как по лицето му от нея полъхва хлад. Беше подземен поток, който течеше точно под манастира.

Неволно Нико бързо се отдръпна от кладенеца.

— Какво искаш от мен? — попита той.

Барача се наведе и вдигна нещо от пода. Беше ведро, позеленяло от водораслите и вързано за прогнило въже. Другият края на въжето беше вързан за желязната решетка.

Мъжът алхазил спусна ведрото в черния мрак.

— Дъщеря ми май е загубила нещо вчера — обясни той. — Искam да се спуснеш долу и да го намериш.

Нико се отдръпна още крачка назад от кладенеца.

— Убеден съм, че няма да го направя.

Въжето в ръката на Барача подскочи, повлечено от течението. Той стегна хватката си. Нико чу как ведрото се удря в камъка, а шумът на водата, която се блъска в него, се усили още повече.

— Ще го направиш — увери го Барача. — По един или друг начин ще се спуснеш там, долу.

Нико гледаше втрещено потъналото в тъмнина лице на мъжа. Не можеше да каже дали той говори сериозно, или не.

Ако се опитва да ме уплаши, усня!

Нико искаше да побегне. Краката му обаче сякаш бяха пуснали корени в каменния под. Барача направи крачка към него, като влачеше въжето след себе си. Въпреки това Нико не можеше да помръдне.

Той отвори уста да изкрещи за помощ, да се защити, че е невинен — не беше сигурен кое от двете — когато една огромна ръка се спусна върху рамото му. Пръстите на Барача сграбчиха робата му.

Платът около гърлото на Нико се опъна. Без каквото и да е видимо усилие едрият алхази го задърпа към кладенеца.

— Пусни ме! — изкрещя Нико, усещайки как краката му се влачат по пода. — Не! — гневно извика той, докато тъмният отвор на кладенеца се приближаваше към него.

Опита се да достигне с ръка лицето на Барача и да докопа очите му. Въздухът свистеше през ноздрите му. Мъжът вдигна лице, така че да не може момчето да го достигне. Силата му беше смайваща. Той пхна главата на Нико в кладенеца и се опита да вкара вътре и останалата част от тялото му. Нико трескаво размахваше ръце, за да се хване за покрития с тиня ръб, докато невидимата студена вода бучеше дълбоко долу под земята.

И тогава Барача милостиво разхлаби хватката си и с един тласък Нико успя да се освободи. Той се отдръпна от мъжа, като се олюляваше, и видя развеселеното му лице.

— Копеле — изсъска Нико и започна трескаво да отстъпва назад, като се блъскаше в увисналите мяса, докато смехът на Барача ехтеше подигравателно зад гърба му.

Не спря, докато не се озова навън, на чист въздух, задъхан, присвил очи под слънчевата светлина и проклинащ се какъв глупак е.

По-късно в този ден чу, че Сересе е напуснала манастира.

ОБЕЩАНИЯ ЗА БОЖЕСТВЕННОСТ

От обляното в слънце преддверие на арената Киркус наблюдаваше майка си заедно със събралите се около нея жреци.

Двете ѝ години като Свети матриарх на империята бяха започнали да си казват думата въпреки кралското мляко, което пиеше всяка сутрин и за което плащаше щедро. Причините за видимите бръчки по челото ѝ вероятно бяха мръщенето и грижите, макар че тук и сега майка му предпочиташе да се усмихва, и то често.

Застаряващата ѝ външност беше първото нещо, което Киркус забеляза при завръщането си от голямата обиколка с баба си, след като виждаше майка си за пръв път от толкова много месеци насам. Това беше и първото нещо, което ѝ каза. Думите му я накараха да се засмее и да го целуне нежно по челото.

Като се изключат фините жречески златни верижки, които висяха между ушните миди и ноздрите ѝ, и обръснатата ѝ глава, която отразяваше светлината, майка му можеше да мине за съдържателката на претъпкан градски бордей късно през нощта. Обикновеното лице на Сашийн беше поруменяло от близостта на толкова много тела, множеството газови лампи в опушените ниши по стените и липсата, на какъвто и да е вятър откъм обляния в слънце главен вход на имперската трибуна в стената зад нея. Тя беше полегнала настрани върху хълбока си, извитата ѝ китка лежеше върху таза ѝ. Брадичката ѝ беше високо вдигната, а тежките ѝ гърди се очертаваха през белия плат на робата.

Това предизвикваше приятни мисли у повечето мъже, включително и у самия Киркус, който достатъчно често беше виждал майка си да лудува и не знаеше нищо за баща си, освен какви са предпочитанията му за партньори в леглото.

Мъжете и жените в стаята говореха помежду си, с изключение на онези, които се бяха събрали най-близо до Светия матриарх. Те слушаха Сашийн и на свой ред разговаряха с нея с онази липса на официалност, характерна за Върховните жреци на Ку'ос, която беше

изненадала Киркус, когато за пръв път беше посетил двора на предишния водач, патриарх Анслан. Киркус беше очаквал някаква помпозност и церемониалност, поне до степенята, която се демонстрираше пред по-нисшите касти на ордена и простолудията по улиците.

Вместо това Върховните жреци на Ку'ос се държаха като неспокойни съучастници в грандиозен и невероятно амбициозен заговор, чиято цел беше ни повече, ни по-малко управлението на познатия свят. Почитта, която те показваха към своя Свят матриарх, не идваше просто от уважението към нейното положение — тя се беше появила сякаш отникъде и бе станала водач на Ман за изненада на всички — а от уважение към бързината, с която надушваше всякакви признаци за предателство, качество, довело до смъртта на толкова много от старите им другари.

Сякаш за да подчертаят този факт, Върховните жреци демонстративно не обръщаха внимание на двамата телохранители, които стояха край Сашийн. Те бяха високи, с масивно телосложение и стояха напълно неподвижно, а очите им бяха скрити зад очила от опушено стъкло, така че никой да не може да разбере накъде гледат. Върховните жреци най-вече избягваха да поглеждат към ръцете на телохранителите, които висяха със стиснати юмруци покрай торсовете им в брони, така че ноктите на драскащите им ръкавици да са безопасно прибрани.

Киркус слушаше само с половин ухо онова, което майка му или останалите имаха да кажат. Днес нямаше официално събиране на двора, а само демонстрация на сила. Този следобед в Шей Мадичленовете на висшата каста се възползваха от възможността да общуват помежду си, докато наблюдават забавленията на арената. Въпреки това имаше мъже и жени с високо положение, които не можеха да се сдържат да не се възползват от предимствата, които биха могли да извлекат от това събиране.

Киркус остави дребнавите им проблеми да минават край ушите му, докато дъвчеше нежната месеста част на плода пармадио и потръпваше при всеки прилив на наркотично удоволствие от горчивите му семки. Това усещане само се подсилваше от трептящия рев на тълпата, който достигаше до преддверието. От време на време Киркус оглеждаше с блуждаещ поглед събралите се Върховни жреци, които

разговаряха на групички, докато вдишваха от димящите си бокали или отпиваха от студените си ликьори. Накрая погледът му винаги се спираше върху двойната врата отзад.

Той заподозря, че Лара няма да идва днес. Последният ѝ любовник генерал Романо беше дошъл сам и стоеше в ъгъла, потънал в задълбочен разговор с генерал Алери, недалеч от Асам и Брайс, приятелите на Киркус, които бърбеха с две жени. Докато Киркус изучаваше младия генерал, мъжът извърна глава и го погледна право в очите от другия край на стаята.

Между тях премина нещо, наподобяващо омраза.

Романо беше племенник на последния патриарх и надарен наследник на едно от най-старите и могъщи семейства в ордена. Младият Романо беше най-сериозният претендент за поста на Сашийн, макар да беше ясно, че той ще изчака да свърши нейното властване, преди да направи опит да стане водач. Очакваше се, че през това време самият Киркус ще е станал патриарх. Лара не би могла да си избере любовник, който да е по-сериозен противник на Киркус от Романо.

Романо кимна с глава на Киркус, който кимна в отговор с полузатворени очи.

Ако изобщо беше решила да дойде, Лара щеше да придружи Романо. Тя очевидно продължаваше да избягва Киркус. Последното му избухване в горните бани на Храма на шепотите в деня след завръщането му беше поставило и двамата в неловко положение.

Той се беше надявал, че когато види отново Лара, ще се отнесе спокойно и зряло към положението, в което се намират. Имаше чувството, че е претърпял развитие в тази посока, поне по време на изпитанията си в чужбина. Вместо това веднага щом погледът му се спря върху нея, тялото му сякаш изпита някакъв непреодолим шок. И докато стоеше зашеметен и гледаше как тя минава край него, без дори да го погледне, Киркус осъзна, че крещи след нея такива потресаващи думи, че мина известно време, преди да си даде сметка какво е казал.

— Скоро ще се нуждаеш от съгласието ми, матриарх — прошепна на майка му жрицата Суул. — Остава малко повече от месец до годишнината на Аугере ел Ман.

Киркус мъчително преглътна буцата в гърлото си. Той извърна поглед от вратата в дъното на стаята и насочи отново вниманието си към разговора около себе си.

Жрицата Суул беше свела ниско глава, преструвайки се на раболепна, както винаги. Може би това беше нейното естествено проявление на Ман, макар че Киркус понякога подозираше, че не е така.

— Трябва да знам дали нашите планове за честването са подходящи и дали вие самата нямате други идеи.

— О, не сеслушвай, Суул — каза майка му и махна с едната си ръка, докато с другата придърпа робата си над опънатото си бедро, за да се охлади. — Нали знаеш, че съм оставила всичко това на теб и хората ти. Повярвай ми, точно в момента имам други грижи.

— Да — отвърна Суул и се приведе още по-ниско. — Подозирам, че може и да съм чула за тях. За онази петиция на Мокаби. Поредният му план за нашествие в Свободните пристанища. Без съмнение на стария воин му е омръзнал животът в пенсия.

— Както винаги ушите ти чуват само клюките, породени от скуката. — В тона на майка му се появи нетърпение, съпроводено с уморена студенина, която Киркус долавяше все по-често в гласа ѝ напоследък.

— Въпреки това и дори да е така, сигурна съм, че има достатъчно време да обмислите тези интриги, независимо дали са верни, или не. Но ако мога да отговоря откровено, матриарх, само веднъж ще чествуваме петдесетата годишнина от манианското господство. Трябва да се погрижим да го направим както трябва.

— Кажи ми, Суул — намеси се Киркус с уста, пълна с пармадио, както говореше и майка му. — Всяка сутрин, когато станеш, бърснеш ли си главата като нас, останалите, с бърснач и студена вода, или си естествено плешива? Може би имаш някакъв рядък недъг, предаден ти от майка ти и нейната майка преди това? Може би затова майка ти поначало се е присъединила към ордена, за да намери място, където няма повече да изглежда странно сред другите? Моля те, отговори ми, просто питам.

Тя се усмихна, макар че усмивката ѝ по-скоро приличаше на гримаса.

— Навремето майка ми е помагала при раждането ти — отвърна тя. — Можеш да покажеш малко уважение, младо пале такова.

В отговор той схруска поредните семки между зъбите си. Не каза онова, което можеше да ѝ каже.

Киркус беше проследил размяната на реплики с интерес. По свой едва доловим начин Суул се държеше с него като майчински настроена леля поне дотолкова, доколкото на една жена ѝ бе позволено да се държи майчински в ордена, където тези връзки се подхранваха от лоялност и необходимост, а не от добрина и любов. Думата „любов“ се използваше единствено във връзка със секса. Като дете той беше живял в Храма на шепотите, в обширните апартаменти на майка си и баба си — едната беше последната гламари на патриарх Анслан, избраната му съпруга, а другата — доверената му съветничка по въпросите на вярата. Суул често ги посещаваше, понякога с дъщеря си Лара. В летните вечери, когато го оставяха сам в апартаментите, тя разказваше на него и на Лара истории от миналото. Седяха заедно на балкона на спалнята му. Многого животни, които беше поискал да му подарят през годините, кряскаха и тропаха в клетките си, докато вечерната светлина висеше като саван над простиращия се долу град Ку’ос.

От високата гледна точка на Храма на шепотите формата на островния град беше видима за окото. По източния бряг имаше естествено издадено парче земя, което навлизаше на североизток в морето. На север имаше четири изкуствени насипа, които много приличаха на пръсти. Бяха осеяни със сгради, които стигаха чак до ръба на водата и бяха известни като Петте града. Като дете Киркус изучаваше брега от изток на запад. Можеше да види как островът е оформен като огромна отворена ръка с длан, обърната към небето. Малкият ѝ пръст беше скъсен, за да символизира скъсените малки пръсти на Ман. Като малък наблюдаваше отгоре, от самото сърце на града, и тази гледка никога не му омръзваше.

В онези топли вечери Суул разказваше своите истории с остър шепот, сякаш думите ѝ са нещо ценно, което трябва да бъде опазено. Беше му разказвала за времето, когато майка ѝ и баба му са били млади жени, работещи за култа, време на глад и болести, познато като Великото изпитание. И двете имали буйни сърца, били сродни души и приемането им в ордена станало заради любовник, когото споделяли, без да си съперничат.

И двете участвали в Най-дългата нощ — нощта, последвала големия пожар, който опустошил целия град. Стените от пламъци били толкова всепоглъщащи, че може би единствено морето успяло да ги потуши. Двете заедно убили един от най-високопоставените

чиновници на града, който живеел в разточително великолепие в стария дворец, докато градът бил в развалини и навсякъде наоколо върлувал глад. И двете присъствали на екзекуцията на момичето царица, всъщност дори взели малко участие в нея. Задъхани, коленичили в краката на самия Върховен жрец Нихилис, когато той бил помазан за Първия патриарх на Ман.

Суул беше разказала на него и Лара тези и още много други неща. Изглежда, че се гордееше с неговото и своето семейство, с близостта помежду им и издигането им във властта. Едва когато порасна, Киркус научи за другите страни на тези истории. Баба му, омаломощена след едно пречистване, беше сграбчила ръката на Киркус и му бе разказала за убийството на най-старата си приятелка, майката на Суул, защото се е отклонила от пътя на Ман.

Беше минала половин година, откакто Киркус се беше срещал лично със Суул. Сега, когато стоеше срещу нея, той сякаш я видя през очите на момчето от детството си и се запита кога са загубили онази връзка помежду си, която той тайно толкова ценеше като малък. Каза си, че вероятно е станало, когато двамата с Лара са се разделили, но след като се замисли по-дълбоко, установи, че е от много по-отдавна. Осъзна, че се е случило, когато бе пораснал. Когато вече нямаше нужда от такива неща в живота си като една мила матрона.

Отхвърлих тази жена — помисли си Киркус и погледна право в сините ѝ очи, а тя отвърна на погледа му — и всичките добри неща, която тя някога стори за мен.

Киркус вдигна ръце към гърдите си и след това ги протегна напред — знак, че отстъпва. Жената примигна изненадано.

Някой до него се прокашля. Беше Синимон, Върховният жрец на Монбари — култ в култа, чиито членове се бяха обявили толкова пламенно за инквизитори и защитници на вярата, че плашеха всички. Мъжът заговори с глас, който звучеше като чакъл, носен от придошла река. Изражението му не се виждаше под множеството обици, красящи лицето му.

— Значи е истина? — попита той Сашийн. — Мокаби смята, че най-сетне може да смаже Свободните пристанища?

Сашийн наклони глава, обмисляйки въпроса му.

— Така смята той. Почти нямахме време да обсъдим предложенията му. Скоро ще се срещна с генералите си, за да

разискваме този въпрос. Вие, разбира се, ще сте първите, които ще узнаят решението.

— Скоро ще трябва да решим и въпроса за Занзахар — промърмори зад чашата си дребният Бушрали — Върховният жрец на регулаторите вече беше пиан. — Това увъртане за цените на зърното и солта няма да доведе доникъде. Ако не свалим цените си и ако Халифатът разшири водите си за безопасно плаване до двеста мили към Свободните пристанища, както заплашва, че ще направи, то тази война на изтощение може да се проточи безкрайно.

Синимон поклати глава и черните му очи проблеснаха, а тежките железни обици по лицето му иззвънтяха. Голите ръце и крака на жреца се подаваха от обикновеното му бяло расо. Те бяха накъдрени от парчетата благородни метали, вкарани под кожата, които се движеха като множество змии, достигащи чак до глезените му и до костеливите му, обути в сандали ходила, и сякаш всеки момент щяха да изпълзят през Кожата и да се спуснат по земята на свобода.

— Трябва да отправим свои искания към Халифата — промърмори жрецът, — преди всичко да спрат да продават на Свободните пристанища същото зърно, което ние продаваме на тях. Това е отвратително. Вече дори не се опитват да го крият.

— Ако поискаме нещо такова, има опасност да ни наложат ембарго — завайка се Бушрали. — И какво ще правим без постоянни доставки на черен барут?

— Така да бъде тогава — намеси се Киркус, най-сетне достатъчно заинтригуван, за да вземе участие в разговора. — Може би е време да поставим на изпитание този монопол на Занзахар и да видим колко дълго ще издържат те без зърното ни. Аз също прегледах цифрите като всички вас.

— Добре казано — съгласи се Синимон и майка му също го погледна с интерес, макар че не каза нищо.

Бушрали показва раздразнението си, като размаха бокала си и разплиска виното си. Капките му обсипаха мраморния под като кървави перли.

— Цифрите са точни, млади господарю. Нашите запаси от черен барут ще се изчерпят много преди на Занзахар да му притрябва зърно, сол или ориз от друго място. Мислите ли, че те ще позволят да се случи нещо друго? Мислите ли, че ограничават запасите ни от черен

барут, защото не искат да търгуват? Те знаят колко са запасите ни в цялата империя до последния гаран. Знаят колко използваме всеки месец срещу Бар-Кхос и другаде. Знаят дори кога барутът в някой от складовете ни е остарял и е вече неизползваем. На кого мислите така усилено се опитват да попречат моите регулатори? На бунтовниците и еретиците? Да, наистина е така. Всяка седмица предаваме стотици такива предатели в ръцете на монбарите на Синимон, след като приключим с тях. Но нека ви кажа следното — почти половината от докладите, които чета, се отнасят само за Ел-муд. Нощното крило има очи и уши навсякъде и все още не сме намерили начин да ги неутрализираме.

Мъжът спря, когато видя гневния блясък в очите на Киркус. Той, изглежда, най-сетне си спомни с кого разговаря, защото се изчерви и плешивата му глава започна да изглежда бледа в сравнение с пламналото му лице. Хвърли поглед към Сашийн и телохранителите от двете ѝ страни, след което се поклони ниско.

— Простете ми — обърна се той към Киркус. — Явно пих твърде много и си позволих да поучавам мъж, сякаш все още е момче.

Киркус, който се наслаждаваше на смущението на дребния мъж, продължи да го гледа гневно. Синимон наруши мълчанието.

— Бушрали, мислех, че ти ще си последният човек, който би признал за подобен наш недостатък.

— Не разводнявам истината като други — отсече Бушрали. С умерен тон той се обърна отново към Киркус: — От хиляда години тези пустинни хора от Занзахар са превърнали разузнаването и подмолните шри в изкуство. Не можем да ги заблуждаваме дълго. Агентите на Ел-муд са истинската причина за монопола на Занзахар. Не можем дори да започнем да планираме нашествие в Халифата, без те да разберат за това. Да разговаряме за тези неща, дори тук, в тази стая на най-посветените, означава да кажем твърде много.

— Точно затова само говорим — спокойно се намеси Сашийн. — В момента нямаме никакви намерения по отношение на Занзахар, нито пък ще имаме някога.

Гласът ѝ прозвуча почти искрено, макар Киркус да забележа, че майка му не казва цялата истина. Той изсумтя и тогава в очите ѝ се появи предупредителен блясък. Младият мъж прикри усмивката си, като отново отхапа от пармадиото.

— Може би си забравил уроците по история, които толкова те карах да научиш? — порица го тя. — За това как е паднал Маркеш, когато им наложили ембарго, задето искали Небесните острови и източниците на черен барут само за себе си?

Познаваше историята добре, но не захапа въдицата. Продължи да дъвче и да наблюдава майка си, докато тя гледаше него.

— Без оръдия враговете им ги унищожили за едно десетилетие. Трябва да запомниш това, сине мой. Маркеш — търговската империя, която била толкова влиятелна, че целият Мидерес говори един език благодарение на тях. Дори и сега употребяваме старите им наименования за много места. Ако не бяха те, все още щяхме да използваме железни тръби за оръдия и кухи пръчки за пушки. И въпреки това империята им паднала. Мислиш ли, че сме толкова защитени, че няма да ни се случи същото?

— Ние сме силни. Те не са били такива.

— Да, силни сме. Но не сме непобедими. Може би е трябвало да си спомниш това и по време на скорошното си Жертвоприношение.

Тя не каза нищо повече пред останалите.

Киркус подхвърли сърцевината на пармадиото на един минаващ роб и избърса ръце в робата си. Разговорът се насочи към други теми.

Когато се беше завърнал, майка му беше бясна. Дотолкова беше разгневена, че се разкрещя, когато разбра, че по време на Жертвоприношението той е убил човек, който е носел Клеймо.

— Мислиш ли, че те няма да се опитат да го достигнат дори тук?
— извика тя на баба му.

— Подготвени сме за нещо такова, ако се случи — беше чул да казва баба му през тежката врата, зад която подслушваше. — Успокой се, дете. Не сме се издигнали толкова високо, като се страхуваме от хора като ръошуните. Твоята тревога е слабост. Трябва да се пречистиш от нея.

В началото Киркус не се поддаваше на такива притеснения. Знаеше, че Жертвоприношението го е променило. Обичайната му, ежедневна арогантност се беше превърнала в нещо по-дълбоко и той усещаше собствената си правота във всяко действие, което извършваше, независимо колко маловажно или значимо е то. Всеки път, когато докоснеше нещо с пръстите си, той знаеше, че с тези ръце е отнемал живот. Беше подчинил волята си на тази задача и в крайна

сметка тя не се беше оказала толкова трудна. Най-сетне Киркус беше вкусил за кратко усещането на божествената плът.

При завръщането си у дома в Храма след голямата обиколка той почти очакваше Лара да види, че пред нея стои нов, израснал мъж, да се хвърли, обляна в сълзи, в отворените му прегръдки и да покаже колко съжалява. Последното нещо, което беше очаквал, бе предишната им враждебност да продължи.

След този последен отказ Киркус все по-често се уединяваше в личните си покои и в повечето случаи не допускаше приятелите си до себе си. Картината на Клеймото, окачено на врата на момичето, не излизаше от главата му. Без да иска, започна да си припомня историите за ръшуните и невъобразимите митове, в които бяха обгърнати. Откри, че стомахът му често се свива на топка от страх. Усещането за новооткритата му сила започна да намалява.

Щеше да има и други жертвоприношения и пречиствания. Той отново щеше да почувства тази сила, щеше да се упражнява да я носи в себе си, докато се превърне изцяло в нея. Но въпреки това оставаше мъчителното безпокойство, докато лежеше буден през нощта и се ослушваше в тропането на далечни врати и тишината, която не беше никаква тишина, а какофония от звуци, твърде недоловими, за да ги чуе.

Киркус погледна надолу към ръцете си и усети лепкавата пот. Ноздрите му сякаш бяха задръстени от праха, който влизаше от арената навън.

Каза си, че трябва да се измие.

Той се обърна да се извини и да си тръгне, но видя, че жрец Хийлас се приближава от входа на имперската трибуна. За момент лицето на мъжа изглеждаше така, сякаш е обвито в дантели, когато премина през слънчевата мараня, за да влезе в стаята.

— Матриарх, народът ви призовава — обяви с поклон уредникът на майка му.

Разговорите в стаята утихнаха. Наистина шумът на тълпата се бе извисил до монотонно скандиране, което Киркус можеше да усети в стомаха си.

— Тогава да излезем, за да им доставим удоволствие — каза Сашийн и лицето ѝ мигновено се разведри.

Киркус избърса ръце в робата си, въздъхна и я последва навън. Множеството Върховни жреци тръгнаха подире му.

При появата на Сашийн сто хиляди гласа изреваха от трибуните на арената. Тя вдигна високо ръка, за да ги поздрави, и за момент Киркус забрави мърморенето и усети в него да се надига прилив на възбуда.

Небето беше замъглено от облаци и на имперската трибуна, запазена за Светия матриарх и нейните Върховни жреци, беше по-хладно. Върху пясъчния под на Шей Мади тълпа от голи мъже и жени, оковани във вериги, се бяха скупчили заедно като жертви на някакво природно бедствие. Бяха еретици, събрани от цялата империя, които бяха заловени да практикуват старите религии — някои от тях отпратили знак към духовете богове, други молитва — към Големия глупак и предадени от съседи или роднини.

Освен това бяха и бедни. Бездомници и сакати — хора, които едва можеха да се грижат за себе си, да не говорим пък да забогатеят. Хора, считани за провалили се в очите на Ман и толкова далеч от божествената плът, колкото изобщо бе възможно. Всички те бяха паразити и мърша.

Един по един те бяха жигосани от членове на Монбари в бели раса — суровите инквизитори на Синимон. Тежките им обици тъмнееха на слънчевата светлина. Някои от жигосаните щяха да бъдат изпратени в солниците на платото Високата сгур, за да прекарат остатъка от краткия си живот в тежък труд. Повечето щяха да станат роби в градовете на империята, които се занимават с физически труд или щяха да служат за сексуални развлечения. Безполезните щяха да бъдат използвани на арената за забавление на тълпата.

Сега, когато Сашийн беше вдигнала и двете си ръце, жигосването спря. Монбари стояха запотени от усилието със своите въжени примки и димящи жезла за жигосване и очакваха тя да заговори. Тълпите около тях се смълчаха.

Сашийн заговори с висок, ясен глас, който отекна от трибуните. Тя каза на тълпите онова, което те най-много искаха да чуят от своя Свет матриарх. Как чрез своята преданост всички те заедно са част от Ман. Как чрез своята лоялност като един са изградили тази велика империя. Тя обяви, че те са родени да бъдат победители в живота.

Помогнали са за разпространението на вярата и когато смъртта дойде да ги вземе, всеки от тях ще продължава да бъде победител.

Докато гледаше отвисоко към простолюдието, Киркус знаеше, че това са глупости, но въпреки това се изпълни със силата на този миг. Той сведе поглед към дъното на арената и белите бедра на голите жени, струпани като стадо в средата, събудиха в него копнеж. Всички те стояха обърнати с гръб, сякаш за да скрият срама си и да запазят очите си от онова, което ги заобикаля. Киркус можеше да чуе риданията им на фона на по-силните крясъци на чайките в залива на Първото пристанище в далечината.

Майка му хвана китката му и го стресна, когато я вдигна във въздуха и изкрещя към тълпите. Отекна нов рев и за момент той беше неспособен да разсъждава.

Киркус усети влага в очите си. По плътта му премина лека тръпка. Отново беше изпълнен с Ман и с усещането за собствената си значимост.

Собствената си божественост.

ИНШАША

— Уведоми ли учителя Аш за това? — попита го Алеас. Нико изсипа с вилата оборски тор в кофа и поклати глава.

— Не съм го виждал.

— Може би е по-добре да не знае — каза Алеас, застанал също с вила в ръка под лъч слънчева светлина, който нахлуваше през отворената врата на конюшната, където двамата бяха изпратени от Олсън, отговорника по наказанията в манастира, заради лошото им представяне в почистването на кухнята предишната вечер.

Около тях яслите бяха празни, мулетата и няколко зела, собственост на манастира, пасяха отвън, по ниските склонове. Задачата на младежите беше да съберат оборския тор, за да бъде използван за горене. Алеас се прозя. И той като Нико беше уморен от предишната нощ, прекарана на открито, в която учениците се бяха редували да стоят на пост.

— Това само ще ги настрои още повече един срещу друг. Учителят ми си е поиграл с теб, Нико, но аз те предупредих, че това може да се случи. Можеше да е и по-лошо.

— Но аз просто разговарях с нея. И то само за миг.

Алеас опъна гърба си и гръбначният му стълб изпука.

— Разбира се, че е така — рече той. — И нека да позная — когато учителят ми ви е хванал просто да *разговаряте*, ти най-вероятно си стоял близо до нея с провесен език, с очи, вперени в циците ѝ, а оная ти работа е била щръкнала под робата като кутрето ми. Когато става дума за дъщеря му, мъж като Барача... забелязва тези неща.

Алеас повдигна вежди с престорена сериозност, след което се обърна, за да премести купчина фураж с вилата си.

Нико реши да му помогне, като изсипа върху главата му една вила с тор.

— Защо го направи? Сега трябва да се измия!

— Съжалявам. Виновно е кутрето ми.

Младият мъж се намръщи и се захвана да бърше петната по робата си. Хвърли тор по Нико, но той парира нападението с вилата си.

В следващия момент двамата изведнъж започнаха да се дуелират.

Не го правеха сериозно. Беше почти като игра. Завъртяха вилите си, така че да се дуелират с дръжките. В началото се смееха. Но докато се удряха и ръгаха, като ту нападаха, ту отстъпваха, играта се превърна в нещо близко до състезание.

Дори когато използваше вила, Алеас превъзхождаше поне десетократно Нико във фехтовката. Нико обаче импровизираше, тъй като беше свикнал с трудния живот по улиците на Бар-Кхос. Той хвърли буца влажен тор по Алеас и младият манианец се опита да я избегне от страх да не се изцапа още повече. Тъй като Нико очакваше такава реакция, той успя веднага след това да нанесе удар в главата на противника си. Само дето във възбудата си и от непохватност замахна твърде силно и уцели Алеас по устата. Разцепи горната му устна и от раната рукна кръв.

— Съжалявам! — извини се Нико и вдигна ръка.

— *Съжаляваш?* — Алеас се завъртя, приклекна, оттласна се напред и нанесе стремителен удар с една ръка, който умело уцели главата на Нико отстрани.

Нико се олюля и ушите му зазвънтяха.

Сега Алеас беше този, който вдигна ръка. Той захвърли вилата върху покрития със слама под и се отпусна до нея. Докосна с пръст устната си и киселата му усмивка само увеличи кръвотечението от раната.

— Надявам се да не съм те ударил твърде силно? — попита той и се потупа отстрани по главата.

Нико се строполи на пода, останал без дъх. Прашинки танцуваха в слънчевата светлина помежду им и бавно се спускаха към пода, докато двамата ученици се мъчеха да си поемат дъх.

— Винаги ли са били такива? — попита Нико.

— Кои?

— Учителят Аш и Барака, разбира се.

Алеас засмука долната си устна и остана така известно време.

— По-старите членове на ордена биха ти казали, че са били такива. Аз лично мисля, че положението се е влошило след Машийн. Вината е най-вече в моя учител. Той не обича да го побеждават.

— Аш го е победил? — Изненадата ясно пролича в гласа на Нико.

Представи си Аш с крехкото му телосложение, застаряваща кожа и честите главоболия и след това Барача, когото беше виждал със сабя, поне по време на упражненията, когато ги обучаваше на кали — мъжът беше огромен и бърз.

— Не в този смисъл — каза Алеас, като сви рамене, наклони глава на една страна и изплю кръв. — Аш е имал неблагоприятието да спаси моя учител, когато той не е можел да се спаси.

— Какво? Хайде, разкажи ми повече!

— Настаня се удобно. Историята е дълга.

Преди шест години, малко преди Алеас да пристигне тук, за да започне обучението си, по време на мисия Барача се сблъскал с онези неприятности, от които всеки ръшун се страхува най-много — бил заловен.

Барача се бил захванал с отмъщение в Машийн. Или по-точно в планинската местност, носеща същото име, която заобикаля този велик източен град в делтата на река Арап, където придошлите реки от стопените снегове на планинската верига Паш се носят бавни и широки към Мидерес.

Барача бил там, за да убие един крал-слънце — мъж, който твърдял, че е живото превъплъщение на Рас, тяхното слънчево божество, и на когото, колкото и да е невероятно, местните хора били повярвали. Те били набожни и суеверни като всички източни народи, ако не и повече от останалите.

По онези места хората вярвали в едно пророчество — че когато *планината падне* и смачка Световната змия, свита на кълбо под скалистите недра на планината, от земите на изгряващото слънце ще се появи бог в човешки облик и ще тръгне сред тях, за да възвести нова епоха на просвещение. Дори след подчиняването на местната религия от Манианската империя (която преди няколко десетилетия присъединила Машийн като най-далечната част на източните си територии) вярата в това пророчество продължавала да е широко разпространена сред тамошните хора.

Те не знаели за коя планина става дума. За тях в сърцата на всички планини се таяло зло и трябвало да се отнасят към тях предпазливо. Въпреки това, когато земетресение разтърсило земята толкова продължително и силно, че се сгромолясал цял един връх (сред огромната могила от останки като надгробен камък останала да стърчи само една колона), и когато от изток се появил мъж със златиста кожа със свита от ученици, които го благославяли като божество... хората от Машийн коленичили в краката му и му предложили всичко.

Кралят-слънце властвал в просторен дворец, кацнал на най-високия скат на планината и гледащ към пристанищния град Машийн. Наричали го Облачния град. По това време кралят-слънце вече бил стар и в залеза на живота си, както узнал Барача в първите си седмици на подготовката си в пристанищния град. Изглежда, неговата епоха на просвещение не била променила кой знае колко положението на народа, като се изключат още по-тежките данъци. Някои започнали да се отнасят цинично към своя бог, когото не го било грижа за мъките им и който изисквал от тях данъци като истински тиранин. По онова време кралят-слънце живеел като отшелник и приемал само малцина, на които се доверявал, най-много. Веднъж в годината предлагал на населението своята Най-божествена мъдрост, увековечена в хиляди пергаменти, написани на ръка. Те винаги звучали приповдигнато и заплашително.

Говорело се, че в Облачния град не минава и седмица без някой чиновник или жрец да бъде сварен жив заради предателство. Кралят-слънце бил забранил всички оръжия зад стените на дворцовия комплекс, с изключение на тези в ръцете на хайтиите, Славните девственици — жените телохранители, подбрани още съвсем млади от харема му заради любовта си към него. Той обявил за незаконно носенето на шапки и дрехи с ръкави. Казват, че нощем воят му в дълбините на неговото светилище се чувал чак над морето Мидерес — толкова обезумял бил кралят-слънце.

Барача бил заловен, докато прониквал във вътрешността на светилището, което било като дворец в двореца — отделено от останалата част на Облачния град върху скална издатина и известно като Забраненото светилище. Изглежда, подценил бдителността на хайтиите. Въпреки това бил добре въоръжен и доста хайтии загинали,

преди да го победят единствено благодарение на численото си превъзходство и да го проснат в безсъзнание на земята.

Хвърлили го в каменна килия в подземията на Забраненото светилище. Няколко дни го измъчвали в тази тъмница без капка милост. Искали да разберат защо е дошъл да убие техния бог. Барача не им казал нищо. Явно те не знаели за престъпната тайна на краля-слънце — че в пристъп на умопомрачение убил собствения си син, дванайсетгодишно момче, което носело Клеймо. Кралят-слънце се погрижил случилото се да изглежда като загадъчен нещастен случай, но ръшуните знаели, че не е така.

Барача не казал нищо, защото знаел, че ако го направи, това би означавало смърт за него. На петия ден от пленничеството му го отвели в красива, облицована в дърво стая с дантелен параван в далечния ѝ край и привързали с кожени ремъци шията и ръцете му към една от дървените колони, след което разкъсали остатъците от парцаливите му дрехи. Докарали едно от местните диви кучета, потънало в мръсотия, вонящо и побесняло от глад. Ноктите му драскали по лакирания дървен под. Оставили го сам с кучето.

Животното го гледало от другия край на стаята. Навело глава и изръмжало.

Барача знаел, че дивите кучета първо захапват гениталиите на плячката. Внезапно си дал сметка колко уязвим е в голотата си.

Животното запристъпвало тихо към него, душейки с наведена глава. Приближило се дотолкова, че той можел да види изпражненията, полепнали по козината му, сплъстена в кичури, сред които пълзели бели въшки. Кучето спряло на няколко крачки от него и изръмжало с оголени зъби.

Барача изръмжал в отговор.

Когато звярът се хвърлил напред, за да захапе слабините му, той мигновено се озовал на пода на стаята, претърколил се заедно с животното и пръстите му се впили в гърлото на кучето, което го драскало с крака, все едно се опитвало да се изкатери по стръмен склон. Не го пуснал въпреки раните, които то му нанасяло. Изминали няколко дълги, ужасяващи мига, преди кучето да умре в хватката му.

Когато движенията на кучето замрели и зрението на Барача се прояснило, той видял скъсаните ремъци около китките си и раздраната

кожа под тях и осъзнал, че някак се е освободил от тях в този миг на върховен ужас. Въпреки че не го наричал така, а *миг на страдание*.

Изад дантеления параван прозвучало странно скимтене. Тогава Барача разбрал, че кралят-слънце го наблюдава и че се страхува от ръошуните.

Окървавен и олюляващ се, отново бил заобиколен от хайтиите, които бързо го извели от помещението надолу по стълбището и бил хвърлен пак в дупката в скалата, която била неговата килия. Казали му, че за следващия ден са му приготвили друго куче и че ще се погрижат този път ремъците да бъдат по-здрави.

Дотогава манастирът на Сато вече бил известен за тежкото положение, в което се намирал Барача. Виждащият получил видение насън. Барача бил подложен на продължителни и неописуеми мъчения. Уведомили за това Аш, който по онова време бил на остров Лагос, като изпратили пощенска птица до агента им там. Той побързал да стигне до континента, до Машийн, и оттам до Облачния град, преоблечен като един от многото поклонници, пътуващи към двореца, за да възхваляват своя бог. След няколкодневно разузнаване той измислил план.

В Забраненото светилище се провеждало пиршество за отпразнуването на рождения ден на любимата наложница на краля-слънце. Само на най-доверените му последователи било позволено да присъстват на събитието. В нощта на пиршеството привилегированите гости вечеряли с месо от най-екзотични животни — печени огнени пеперуди и подсладени с мед пясъчни скариди, редки безкрили птици заедно с перата, варени яйца от муала, чудати хапки от риби, които били толкова големи, че не могли да бъдат сготвени в кухните на Забраненото светилище, а вместо това били приготвени на други места в дворцовия комплекс и били доставени с охрана в банкетната зала. Главното блюдо в това пиршество бил шепнещият червей. Създанието било донесено от четирийсет предани слуги и се простирало по цялото протежение на дългата шестнайсет стъпки маса. Било широко колкото бъчва и бяло като личинка, която никога не е виждала дневна светлина в дългия си живот из пукнатините и пещерите дълбоко под земята. Гостите още не били опитали този деликатес, когато самият крал-слънце влязъл в залата, заобиколен от бдителните си хайтии. Настъпила пълна тишина и всички се проснали по очи върху пода.

В началото не забелязали нещото, което стърчало отстрани от огромния червей.

То се появило от големия отвор в плътта на създанието, направен от готвачите, за да запълнят вътрешността му с фина плънка. Но тогава някой изкрещал — не друг, а любовницата на краля-слънце — и всички глави се извърнали, за да видят една ръка, която си пробивала път нагоре, последвана от глава и накрая от цялото тяло на мъж, който се строполил на пода, останал без дъх. Мъжът без затруднение се изправил на крака. Дрехите му били пропити със сварените вътрешности на шепнещия червей. В далечния край на залата блестял кралят-слънце. Тялото му било голо и покрито със злато, дори и косата и клепачите. Непознатият пък нямал никаква украса. Ръцете му били празни.

Той се отправил към краля-слънце и гостите му направили път. Мнозина от тях ахнали, когато видели черната му като въглен кожа. Сякаш световната змия се била завърнала, превъплътена като човек.

Те били толкова зашеметени от появата на това тъмно привидение, че дори хайтиите гледали ужасени приближаващата се фигура, замръзнали по местата си, докато непознатият пристъпил към мястото, където стоял кралят-слънце, и се навел напред, сякаш за да го целуне.

Ножът, появил се сякаш от нищото, за да се опре в гърлото на бога със златиста кожа, най-сетне развалил магията.

— Назад! — извикал Аш и спрял телохранителите още преди да понечат да се притекат на помощ на господаря си.

Изглежда, че те не смятали краля-слънце за непобедим. Наблюдавали острието, опряно в гърлото му и почерняло от мръсотия също като дрехите на мъжа. Наблюдавали лицето на мъжа, белите му очи и зъби.

Аш им заповядал да освободят другаря му и да го доведат при него. Никой не помръднал. Аш повторил думите си, този път на самия крал-слънце. Казал му, че ако го стори, ще пощади живота му.

Не станало ясно дали кралят му повярвал, или не, но се съгласил. С треперещ глас той заповядал на охраната си да му се подчинят.

Дълго време стояли така в очакване Барача да бъде доведен от дупката си. Минало толкова време, че гостите започнали неспокойно да се въртят на местата си, да кашлят и да шепнат помежду си. От

кожата на краля-слънце се разнесла воня на страх и пот. Ситуацията можела да заприлича на фарс, ако не били хайтиите, обкръжили Аш. Кръвта им се била разгорещила, а търпението им се изчерпвало. Аш осъзнавал, че въпреки опасността, на която бил изложен техният бог, всеки миг някоя от тях щяла да се нахвърли върху него.

Вратите се разтворили с трясък. Аш едва успял да познае Барача, когато го довели в залата. Що се касае до Барача, когато погледнал с единственото си здраво око и видял чуждоземеца да стои наред с помещението, той си помислил, че Аш е дошъл да довърши отмъщението и след това да умре заедно с него. След като убили краля-слънце, за тях нямало спасение.

— Сега ми кажи — заповядал Аш на бога — кой си ти в действителност. Бих искал да го чуя.

Кралят-слънце всеки миг щял да рухне. Аш никога не бил виждал човек да се поти толкова ужасно. Потта направо се леела от него. Около голите му ходила се образувала локва.

При първото порязване с ножа кралят-слънце уплашено изпсувал и започнал да бръщолеви.

Казал на всички кой е всъщност. Казал им, че се е родил в клан на скитници, долнопробни измамници, банда, която изкарвала прехраната си чрез дребни измами. Разказал несвързано как чули за сгромолясалата се планина и как той си припомнил древното пророчество и в същия миг в главата му се оформила завършената идея да се престори на бог, а останалите измамници от клана му да влязат в ролите на първите му ученици. Гласът му се снижил до едва доловим шепот и той признал за убийствата и предателствата, които извършил през следващите години. След като историята му била приета, той вече не можел да се довери на съучастниците си и започнал да ги отстранява по един или друг начин, докато накрая не останал само той.

— Моля те — замолил се той. — Божията ръка наистина ме доведе тук. Кой иначе би могъл да постигне нещо такова? Питам те кой би могъл да го направи, без в него да има божествена искра? Ако не съм бог, то тогава знай поне, че съм посредникът, който бог е избрал, за да общува с този пропаднал свят.

— Тогава върви при своя бог — казал Аш и се отдръпнал встрани от него.

Тълпата не се опитала да спре стария ръшун. Вместо това хората се обърнали към голия позлатен мъж, който треперел пред тях.

Нахвърлили се върху него, както дивите зверове се нахвърлят върху плячката си.

— И си научил всичко това от Барача и Аш — тези толкова разговорливи хора? — попита Нико и присви очи към слънчевата светлина, проникваща в обора.

— Е, признавам, че малко поукрасих на неясните места. Чувал съм и другите версии. Но важното е, че учителят ми не бил благодарен на Аш за намесата. Не, той сметнал това за обида и оттогава не пропуска възможност да се противопостави на Аш или да направи някоя забележка по негов адрес, така че другите да я чуят. Искане да си разчисти сметките с него, за да докаже, че в крайна сметка не е вторият най-добър след него.

— Но ти мислиш, че Аш би спечелил.

— Разбира се, че той ще спечели. Не ме ли слушаше досега?

— Да, като изключим моментите, които си поукрасил.

Докато говореха, Алеас взе да рови в робата си, извади два сушени прийна и подхвърли единия на Нико.

— Ще ти кажа следното — рече той. — Помисли си за сто отмъщения, извършени от този орден. Деветдесет и девет от тях са заради убийствата на търговци и нещастни влюбени. Те не са за Аш. Ръшуните тук имат име за него. Наричат го „иншаша“. Това означава „убиец на крале“.

Нико захапа сушения плод и усети острия му, опушен вкус върху езика си. Преглътна и се замисли над всичко, което беше чул.

— А как наричат Барача? — попита той.

Преди Алеас да успее да отговори, върху тях падна сянка. На вратата с ръце на кръста стоеше Олсън.

— Какво става тук? — възмути се той и погледна към двамата ученици, които се излежаваха на пода и похапваха крадени плодове.

Присви очи, когато забележа окървавената устна на Алеас.

— На всичкото отгоре сте се били! — възкликна той.

Робата му изшумоля, когато се отправи към тях, хвана ги за ушите и силно ги издърпа.

— Ставайте! Ставайте! — скара им се той и ги изправи на крака. Болката беше толкова силна, че погледът на Нико се замъгли. Въпреки това той откри, че едва сдържа смеха си пред абсурдността на това наказание, запазено за малките момчета.

— Как наричат Барача? — изсъска той, полуприведен под стегнатата хватка на пръстите на Олсън.

Алеас също се закашля, за да прикрие смеха си. Сви рамене, доколкото му беше възможно.

— Алхази — отвърна той.

— Какво става тук? — изрева един глас от другия край на площада, когато Олсън ги извлече от конюшната.

Барача прекъсна тренировката си с огромен широк меч.

Двамата млади мъже се изправиха, когато Олсън ги пусна.

— Хванах ги да ядат крадена храна. Освен това очевидно се бяха били помежду си.

— Алеас? — обърна се алхази към своя ученик. — Започнал си да се биеш в мръсотията като малко дете?

— Изобщо не е така — отвърна Алеас, докато бършеше кръвта от брадичката си и преглъщаше остатъка от плода, който беше пъхнал в устата си. — Просто упражнявахме уменията си с къси тояги. Опасявам се, че бях малко бавен в защитата си.

— Упражнявали сте се?

Едрият мъж повдигна брадичката на Алеас и огледа раната му, след което недоволно го пусна.

— Казах ти да стоиш далече от този. Сега разбираш защо. Обучаваш се да станеш ръшун. Ние не уреждаме различията си като улични псета. Ако имате проблем един с друг, то ние ще го решим по подходящия начин.

Алеас и Нико размениха изпълнени с мрачно предчувствие погледи.

— Но ние нямаме проблем — предпазливо възрази Алеас.

— Какво? Устата ти е разкъравена, момче.

— Да. И това не беше нищо повече от случайност.

— Това е обида!

— Учителю, не се чувствам обиден — настоя Алеас. — Това беше просто съревнование.

— Мълчи, Алеас.

Алеас сведе мрачно поглед към земята и запази самообладание.

— Трябва да уредим това — повтори Барача и размени поглед с Олсън. — И двамата ме чуйте — ще го направим по старомодния начин, нали ме разбирате?

О, не — помисли си Нико, на когото никак не му хареса как прозвуча това.

— Чудесна идея — каза Олсън с блясък в очите. — Ще донеса каквото им е нужно.

И той побърза да се отправи към северното крило.

— Какво ни е нужно? — попита Нико, без да се обръща към някого конкретно.

— Ще ходим за риба — отвърна с въздишка Алеас, без да вдига поглед от земята.

За риба?, зачуди се Нико, но знаеше, че е по-добре да не разпитва повече. Кимна и се запита с нарастваща паника какво ли ужасяващо изпитание се крие зад тези невинни думи.

РИБОЛОВ

— Както виждам, държиш го на разстояние — отбеляза Кош на родния им хоншу.

— Държа всеки на разстояние — отвърна Аш и подаде на стария си приятел кратуната с огъня на Чийм.

Кош отпи и му я върна.

— Аха. Онова, което исках да кажа, е, че най-вече държиш на разстояние момчето.

— Така е по-добре за него.

— Наистина ли? По-добре за него или по-добре за теб?

Аш се облегна на дървото, под което седяха в края на горичката от дървета мали. Отпи още една голяма глътка и почувства как течността изгори гърлото му и се спусна към дълбините на стомаха му. Денят беше горещ за планините на Чийм, но листата на дървото мали пазеха приятна сянка на двамата чужденци. Звуците от близкия манастир заглъхваха в тишината на долината пред тях, която изглеждаше малка и уязвима сред суровите планини наоколо. В далечината се виждаха високите им заснежени върхове и по-ниските склонове, върху които се забелязваха малките петънца на сивите кози. Небето над тях беше синьо, а облаците, носещи се по него, изглеждаха по-тънки от хартия.

Кош се оригна.

— Знаеш ли, изпратих писмо до майка му — каза той и си пое въздух.

— Прочете ли го?

Кош поклати глава в отговор.

— Но момчето, изглежда, има чувствителна душа. Чувам, че през повечето време страни от другите.

— Може би така му харесва.

— Аха, както и на учителя му. Въпреки това се чудя. Чудя се дали е готов за всичко това.

— Има ли някой, който някога да е бил готов за това? — изсумтя Аш.

— Ние бяхме — отвърна Кош.

— Ние бяхме войници. Вече бяхме убивали като касапи.

— Войници или не, и двамата бяхме предопределени за този живот. Когато обаче погледна твоето момче, не виждам това в очите му. Да, той може да стане воин. Но ловец? Убиец?

— Говориш глупости, Кош, както винаги си го правил. В тази работа, дори в този свят, само едно нещо има значение. И точно това нещо той притежава в изобилие.

— Хубава майка, която има нужда от нещо по-твърдо?

Аш вдигна брадичка.

— Той притежава сърце — отвърна възрастният ръшун.

Известно време седяха и гледаха ярко осветената долина, без да проговорят. Слънчевата светлина се отразяваше в набраздената от вълнички повърхност на реката, която приличаше на дълга, виеща се сребриста панделка с отражения в златисто. Виждаше се, че Кош има още въпроси. Мъжът ги потискаше, откакто Аш се беше върнал в Сато, водейки със себе си ученик.

— Просто съм изненадан, това е всичко — най-сетне се обади Кош. — След цялото това време не очаквах да те видя с ученик. Казват, че не можеш да научиш старо куче на нови номера. — Тонът му се промени и стана по-мек. — Времето излекува ли те най-сетне?

Аш му хвърли кос поглед, отговорът беше в очите му.

Кош кимна. Извърна поглед и се загледа в далечината с присвити очи. Може би виждаше собствените си спомени за онзи ден, за който никой от двамата им не желаше да говори.

Аш отдавна беше открил, че не може да си припомни лицето на сина си, освен ако си го представи в онези последни моменти от живота на момчето. Каза си, че такава е иронията на спомените — да виждаш ясно само най-болезнените мигове.

Сега виждаше лицето на сина си — чертите му приличаха повече на тези на майка му, отколкото на тези на Аш. Синът му, неговият оръженосец, който още се обучаваше, беше четиринайсетгодишен и изглеждаше тронув в кожената си половин броня и с резервните копия и мехове с вода, които носеше. Момчето се мъчеше да стигне до него и се препъваше, ослепяло от страх, през трупове и умиращите мъже от

тяхната позиция върху малкия хълм в далечния ляв край на бойната линия. Думите на Аш се изгубиха сред оглушителния шум на битката, която се вихреше около тях. Младежкото лице на сина му беше побеляло, когато го обърна към конницата, която препускаше с грохот и без предупреждение към тила на опърпаните им редици. Това бяха хората на генерал Ту, техните хора от Народната армия, които бяха преминали на страната на владетелите срещу огромно богатство в злато.

В този момент Аш бе разбрал, че са загубили битката. Знаеше и че синът му е мъртъв, още преди ездачът да се наведе ниско на седлото си и да замахне с острието си към врата на момчето, отсичайки главата му с един-единствен удар. В един момент синът му беше там, а в следващия остана само ужасът, който след това Аш щеше да преживява завинаги в мислите си, и нещо падна безжизнено на земята, изгубено сред другите мъртви на бойното поле.

Щеше да изпадне в дива ярост, ако Кош и неговият оръженосец не го бяха удържали и завлекли далече от тялото на момчето и битката. Целият им ляв фланг вече се беше разпилял като носени от вятъра семена. От позицията на Ошъо беше подаден сигнал за отстъпление, но никой не го забелязваше сред пълния разгром. Генералът и телохранителите му отстъпваха през една клисура, която пресичаше бойното поле, и застанаха на пътя на основната част от кавалеристи върху зелове, които ги преследваха. Те не спираха да се бият, докато остатъците от хората им — около три хиляди души — бягаха, без да ги е грижа за нищо друго, освен за спасяването на собствените им кожи.

По онова време всички те се смятаха за късметлии, че са се отървали живи. Аш никога не беше смятал така.

Камбаната иззвъня. Може би беше звъняла известно време, преди който и да е от двамата да забележи.

Аш и Кош се размърдаха неспокойно и погледнаха към манастира.

— Да не е време за закуска?

— Закусвахме преди два часа.

— Тогава се чудя за какво ли е това.

Но Аш вече се беше изправил. Той направи знак на Кош да го последва.

Нико стоеше смутено, докато камбаната биеше и разни хора от манастира се събираха на площада около тях. Нито Олсън, нито Барача бяха поискали камбаната да бъде ударена. Друг, непознат за Нико ръошун, който бе разбрал какво предстои да се случи, бе се заел със задачата да събере всички, за да станат свидетели на следобедното съревнование.

На площада сякаш бяха дошли всички ръошуни в манастира. Тъй като беше Денят на глупаците, те бяха свободни и стояха, бърбеха помежду си и се смееха, а слънцето на късното лято извикваше на лицата им непринудени усмивки.

Алеас беше застанал на десет крачки от него, а Барача шепнеше в ухото му. Младият мъж не беше по-доволен от Нико от положението, в което се бяха озовали.

През портата се появи Аш. До него крачеше Кош и двамата вървяха с предпазливата походка на хора, които са подпийнали.

Чудесно, няма що — каза си Нико. — Сега ще стана за смях и пред очите на стареца.

Аш спря и огледа сцената пред себе си. Видя подутата устна на Алеас и брадичката му, все още изцапана със засъхнала кръв, Барача, който се навърташе около него, Олсън, чието изражение беше сериозно, но по очите му личеше, че се забавлява, и нещата, подредени на земята между двамата ученици — две кълба рибарска корда, всяка с кука, сгънато сребристо фолио и до тях две големи тежки мрежи.

Аш не каза нищо, когато се присъедини към ученика си, а Нико реши да не заговаря стария чуждоземец, докато той не реши да проговори пръв. Стояха един до друг като двойка неми, докато ръошуните шепнеха помежду си. Алеас поклати глава. Барача се намръщи и изсъска нещо в лицето му. Дръпна го към оборудването на земята. По брадичката на Алеас отново потече кръв.

— Това са глупости — най-сетне изтърси Нико, обръщайки се към Аш.

С крайчеца на окото си той видя, че старецът кимна.

— Направи го — кратко каза той.

Олсън вдигна ръце, за да накара насъбралата се публика да замълчи.

— Пристъпете напред — нареди той на двамата ученици.

Младите мъже се приближиха към предметите.

Алеас ги изучаваше или може би гледаше земята под тях. Нико пък наблюдаваше него. Младият мъж отказваше да срещне погледа му.

— Тук, в Сато, си имаме свой начин да се справяме с враждите — обяви Олсън, обръщайки се към Алеас и Нико. — И двамата ще изгладите различията си по този начин, по стария начин, защото той е вдъхновен от мъдростта.

Олсън посочи земята.

— Ще изберете един от тези предмети. С този предмет ще се отправите към поредицата от езера в най-горната част на долината. Там ще ловите риба до обяд. Ще хванете колкото можете повече риби, с какъвто и да е размер — големината няма значение — и след това ще се върнете бързо. Имате три часа, ако не се върнете до звъна на камбаната, ще бъдете дисквалифицирани. Онзи, който донесе най-много риба на този площад до определеното време, ще бъде обявен за победител. Спорът ще бъде решен. Разбрахте ли ме?

Алеас неохотно кимна. Нико последва примера му.

— Добре. Сега направете своя избор.

Нико погледна възрастния чуждоземец. Аш примигна, лицето му не издаваше нищо.

Риболов — помисли си младият мъж. — Наистина са имали предвид ловене на риба.

Но имаше нещо повече от това и интересът на останалите ръошуни ясно го показваше. Ученикът беше мерило за учителя. Публичното съревнование между двамата ученици беше публично съревнование между Барача и Аш.

Нико искаше да го изрече на глас, да каже на двамата мъже да отидат да разрешат различията помежду си и да не го въвличат в това. Вместо това не каза нищо. Помисли си, че може би има шанс да победи Алеас в тази надпревара.

Той се съсредоточи и насочи поглед към предметите в краката си. Зачуди се дали да вземе кордата или мрежата. Щеше да хване повече риба с мрежата, но тя беше доста голяма и тежка заради камъните по ръбовете ѝ. Щеше да му се наложи да тича до горната част на долината, като я носи на гърба си, и да си тръгне по-рано, за да е сигурен, че ще се върне навреме за звъна на камбаната. Не, не беше достатъчно силен за това. Щеше да изгуби твърде много време. Освен

това Нико знаеше как да лови риба. Знаеше, че такава мрежа ще изплаши рибата след първото изтегляне. Затова се наведе и вместо нея взе кълбото с корда.

Той отново погледна към Аш. Възрастният чуждоземец кимна почти недоловимо.

Алеас направи своя избор. Нико усети кратко задоволство, защото младият мъж избра тежката мрежа.

— Запомнете — напомни им Олсън, — онзи, който се върне в определеното време с повече риба, е победител. Сега тръгвайте.

Откъм ръошуните се надигна хор от подигравки и викове, когато Алеас метна мрежата през рамо и се затича към портата. След моментно колебание Нико го последва.

Беше горещо и той се потеше от изкачването. Тичаше, докато краката не го заболяха, но въпреки това продължи да поддържа същото темпо. Почувства се окуражен, когато още в началото подмина Алеас по скалистата пътека. Младият мъж вече забавяше крачка под тежестта на мрежата върху гърба си.

— Ще оставя малко и за теб! — изкрещя му той през рамо, но Алеас не отговори, а продължи да крачи с наведена глава.

Нико свали тежката си роба, докато тичаше, така че остана само с тънките си сиви долни дрехи. Запрати робата си далече във високата трева, така че да не подсказва на Алеас същата идея.

Заби поглед в земята под краката си и тръгна с широка крачка, която беше уверен, че ще съумее да поддържа. От дясната му страна реката се виеше нагоре. Нико се движеше по-далеч от нея, като се опитваше да избягва най-лошите участъци от мочурливата почва по бреговете ѝ. Слънцето се издигна, но от високото в долината навлязоха по-гъсти облаци, които го закриха, а след тях се появи и вятър, който разрошваше косата му и разлюляваше тревата.

Нико подмина колибата на Виждащия и кимна на стария монах, който седеше отвън и рисуваше нещо върху квадратен пергамент. Старецът му кимна в отговор.

Спря за съвсем кратко, колкото да пийне глътка вода от един тесен поток, и се осмели да хвърли поглед назад. Едва успя да различи

фигурата на Алеас, който се влачеше нагоре по пътеката. Тази гледка му достави удоволствие.

Половин час по-късно беше стигнал до горната част на долината. Насочи се отново към реката и поредица от пенливи потоци. Можеше да види как пъстървата се стрелка в езерата и избра най-подходящото място — голямо езеро с надвиснала около него растителност — след което се приближи приведен към брега.

Бързо разви кордата, докато оглеждаше езерото и рибата, плуваща в бистрите му води. Разтърси кукичката и фолиото, докато те се разплетоха и увиснаха свободно надолу. Осъзна, че ще му трябва плувка, затова отчупи клонче от разлюляваните от вятъра храсти до него и го привърза към кордата. Накрая си пое дълбоко дъх, хвърли ги във водата, приклепна и зачака.

Рибата беше гладна. Почти веднага, след като хвърли кордата и сребърното фолио проблесна във водата, една пъстърва се стрелна и нагълта едновременно фолиото и кукичката. Нико нададе развълнуван вик и бързо я дръпна. Рибата беше малка, но размерът нямаше значение. Усети тежестта ѝ, когато я извади внимателно от водата, докато тя се мятеше на края на кордата. Той я хвана и мокрото ѝ, хлъзгаво тяло се опита да се отскубне. Нико умело откачи рибата и я уби с един удар с камък.

Бързо хвърли отново кукичката във водата. Сърцето му биеше силно. Не можеше да повярва колко лесно ще се окаже това и на лицето му се появи доволна усмивка.

— Този път, мои малки приятели — обърна се той към рибите, които още не беше хванал, — съдбата е благосклонна към мен.

Часовете се нижеха бавно. Нико работеше с куката и кордата, докато успееше да излови повечето риба в езерцето, след което се местеше на някое по-ниско езеро и си опитваше късмета там.

Задачата беше проста и приятна. Настроението му беше ведро, слънчевите лъчи напичаха голите му ръце. В дерето по течението на реката подухваше ветреца, който беше точно толкова прохладен, че да е приятен. От време на време запяваше някоя невидима рядка птица. Водата ромолеше. Тревните мухи правеха мързеливи дъги и жужаха в ушите му.

Не видя Алеас отново, което му се стори странно. В началото се разтревожи, че младият мъж е замислил нещо. Но докато времето минаваше и слънцето бавно се издигаше към зенита си, той си каза, че Алеас някак си се е провалил. Може би си беше навехнал глезена или просто беше решил да лови риба по-надолу в долината, след като е осъзнал, че мрежата му е прекалено тежка.

Двайсет и две малки пъстърви лежаха на тревата до него, нанизани върху парче корда. По височината на слънцето той прецени, че му остава може би половин час, преди да му се наложи да тръгне към манастира. Искаше да си подсигури достатъчно време.

Толкова се беше унесъл в сметки, че не чу едва доловимите звуци на движение, приближаващи зад гърба му.

Една птица спря наскрел песента си. Снопче трева изшумоля, сякаш някой беше стъпил върху него. Нико не обърна внимание на нито едното от двете. Но при една краткотрайна смяна на посоката на вятъра до ноздрите му достигна миризма. Той я подуши, без да усети, че го прави. Една част от ума му, която все още бдителна и предпазлива, се опита да определи каква е тази миризма и успя да го стори. Това беше вонята на човешка пот.

Нико разтревожено се обърна.

Но беше твърде късно.

— Не искам да постъпвам така с теб, наистина не искам. Но учителят ми не ми остави голям избор. И така се стигна дотук.

Нико си помисли, че това са впечатляващи думи, ако не за друго, то поне защото Алеас ги изрече без изобщо да се задъха, сякаш просто се разхождаше на чист въздух. В действителност той се беше заел с трудната задача да се спуска по склона с дълга корда с риби. Беше праметната през едното му рамо, а мрежата с напъхания вътре Нико беше повесена на другото.

Нико примигна, за да прогони капките пот от лявото си око. Другото му око вече беше подуто и затворено след удар, който не можеше да си спомни. Спомняше си, че се обърна и мярна някакво бързо движение. След това се озова тук — в най-срамното и смущаващо положение, в което някога си беше представял, че може да попадне.

— Думите ти — промърмори Нико през стиснатите си зъби и острата мрежа, която се впиваше в лицето му — в момента не ми помагат особено, Алеас.

Младият мъж изсумтя, сякаш искаше да каже, че живее в неблагодарен свят и той е този, който най-много страда от това.

— Защо го направи? — попита Нико и усети, че една от нишките на мрежата се беше забила между зъбите му. — Толкова ли много се страхуваш от учителя си?

Алеас спря за момент. Завъртя се, за да отговори на Нико, сякаш той стоеше зад него.

— Това не е страх, Нико. Мога да го победя с всяко оръжие, което избере, макар той да не го знае.

— Така ли? — каза Нико, опитвайки се да печели време.

— Дължа му живота си, Нико. Какъв избор има човек, когато дължи на някого толкова много?

Алеас продължи пътя си. Нико потреперваше от болката в свитите си крайници при всяка крачка. Вече бяха започнали да изтръпват, с изключение на едната му ръка, която беше успял да провере през мрежата.

— Ще ти се реванширам — разнесе се гласът на младия мъж, макар и по-тих от преди. — Обещавам ти.

Нико усети как кордата между зъбите му поддаде. Свободната му ръка дръпна силно още една нишка, а след това и още една, докато накрая внезапно изпадна от дупката, която току-що беше направил, и се строполи върху рамото си на земята.

Алеас се завъртя и проследи как приятелят му се изправя несигурно на крака. На лицето на младия мъж се изписа интерес и по-скоро развеселеност, отколкото изненада. Ръцете му продължаваха да стискат празната мрежа на рамото му.

Нико заличи усмивката му с внезапен къс десен удар. Когато Алеас се олюля, за да запази равновесие, кракът на Нико го уцели толкова точно в слабините, че самият той потрепери от удара. Алеас пребледня. Той постепенно се свлече надолу и седна. Дъхът му излезе със свистене от устата му и той се хвана за слабините.

— Мили боже! — издиша мъчително той. — Това беше ли толкова нужно?

— Такива са изборите, които сме принудени да правим в този жалък свят. Така се получи.

— Трябва да се появят всеки момент — каза Кош, докато подаваше кратуната на Аш.

— Наистина ли мислиш, че той може да спечели? — попита Ошъо, който наблюдаваше входа към площада.

— Ти винаги си казвал, че никоя победа не е сигурна, дори след като е вече постигната — сви рамене Кош.

При тези думи Ошъо се засмя и това повдигна настроението на Аш.

— Ако твоето момче спечели — подзе Барача и също погледна към входа, докато потупваше неспокойно с ръка по крака си, — ще си изям езика направо в устата.

— Моля те — отвърна Кош, — бих предпочел да не го правиш.

В единия ъгъл на площада водният часовник шумно капеше и отброяваше часа. Аш с изненада установи, че усеща в стомаха си трепет на очакване. Може би просто част от напрежението на Барача се беше предало и на него. А може би наистина искаше да победи алхазите в игричките му.

Ако не друго, поне щеше да е добре за момчето. Една победа пред всички щеше да му помогне да намери мястото си и да подхрани вярата му в себе си.

— Връщат се — каза Кош, миг преди двамата ученици да преминат през сводестия вход на площада.

Някои от ръошуните се разкрещяха и скочиха на крака или наизлизаха от сградата.

— Ха! — възкликна Кош. — Вървят един до друг. И погледнете — носят рибата помежду си!

Какво става? — запитва се Аш и на лицето му се разля усмивка.

Барача скръсти ръце. Мускулите на челюстта му се стегнаха. Изглеждаше така, сякаш наистина си дъвче езика.

И двете момчета бяха потънали в пот и мръсотия. Спряха пред насъбралите се ръошуни. Очите им показваха, че са приключили с този въпрос, независимо какво ще кажат останалите. Двамата с едно движение хвърлиха мрежата и мъртвите пъстърви пред учителите си.

— Приключихме с това — отсече Алеас, обръщайки се към Барача, и едрият мъж наведе глава.

Рьошуните се приближиха до двамата ученици. Кош ги потупа по гърбовете. Алеас прегърна Нико през раменете и се ухили.

Ошьо пръв забеляза Виждация. Той привлече вниманието на Аш към него, като пристъпи няколко крачки напред с поглед, насочен към входа. Там стоеше Виждацият, потеше се в горещината и чакаше.

Рьошуните се смълчаха, когато го зърнаха. Ошьо и Аш се отделиха от редиците им и се приближиха до възрастния мъж.

— Нещо не е наред — каза Алеас и дръпна Нико със себе си.

— *Кен-даи* — обърна се Виждацият към Ошьо и силният му, висок глас отекна в тишината.

— *Кен-даи* — отвърна Ошьо.

— Какво става? — прошепна Нико на Алеас, но тогава Виждацият продължи:

— *Рамаджи кана су.*

Алеас се наведе по-близо до ухото на приятеля си.

— Той е имал сън — тихо преведе младежът.

— *Сан-ари сан-ре, су шидьо маташа.*

— Мисли, че трябва да научим за него, преди светът да продължи да се върти.

— *Ан рьошун тан-су... Антон, Килос, ши-Басо... ли ан-иличьо. Нага-су!*

Алеас си пое дълбоко дъх, както и всички около него.

Думите се слягаха бавно като прах. В тишината на този миг Алеас прошепна:

— Нашите трима рьошуни, онези, които изпратихме срещу сина на матриарха — всички те са били убити в Ку'ос.

— *Ан Басо ли нага-сан, ноджи ан-иличьо.*

— Басо сам е отнел живота си по стария обичай, вместо да попадне в ръцете на жреците.

На просторния площад нищо не помръдваше. Всички чакаха още нещо, но той не им каза нищо повече.

— *Хиракана. Сан-сри Дао, су будос* — каза накрая Виждацият и допря леко ръцете си една до друга.

Той се завъртя и си тръгна. Удължените му уши помръдваха отстрани, докато се отдалечаваше към портите на манастира, откъдето

беше дошъл.

— Това е всичко. Бъдете с Дао, братя мои.

Всички погледи се насочиха към Ошьо. Нико забеляза, че чуждоземецът здраво е стиснал юмруци, макар изражението му да остава съвършено спокойно.

Миговете се проточиха. Насъбралите се ръошуни чакаха да чуят от устата на своя водач някаква заповед или може би реч — няколко думи за мъртвите им другари. Но Ошьо не каза нищо. Тишината бавно се превърна в нещо друго — в празнота, която трябваше да бъде запълнена.

Вниманието на Нико продължаваше да е насочено към ръцете на Ошьо. Пръстите му бяха стиснати до побеляване. Неловкостта на момента се засилваше все повече. Около Нико някои от по-младите ръошуни се размърдаха неспокойно.

Аш направи крачка напред. Когато го видя, Барача направи същото. И двамата се опитаха да заговорят едновременно.

— Аз ще отида — заяви Аш.

— Както и аз — каза Барача и двамата с Аш се спогледаха и по лицата им ясно пролича изненадата им.

Зад тях Нико и Алеас сториха същото.

ВОЙНАТА ОТДОЛУ

Бан прекара по-голямата част от деня под земята.

Генерал Крийд го беше изпратил в лабиринта от тунели и камери, които прорязваха земята и основите от чакъл на най-външната стена — стената на Карност, където сапъорите и Специалните работеха, за да възпрат подкопаването на Щита от неприятеля. Заповедта, която беше получил, беше проста — да направи независима оценка на настоящото състояние на хората.

Като призраци са — заключи Бан, след като прекара първия час под земята в студеното мрачно място, където те работеха и понякога се сражаваха.

Сапъорите бяха дрипави и мръсни. Мнозина от тях бяха престъпници, които бяха помилвани, при условие че ще работят тук. Въпреки това имаше и някои доброволци — бивши миньори и опитни работници. На местата, където кожата им не беше покрита с мръсотия, тя проблясваше противно бяла на бледата люлееща се светлина на фенерите. Те копаеха пръст, пренасяха я и укрепваха таваните с насмолени греди сред зловецата тишина като в погребан ковчег. Работата на сапъорите беше сурова и изтощителна и не им оставяше много време за сън. Трудеха се на смени от по единайсет часа — половин ден, който в тунелите изглеждаше двойно по-дълъг. След това се връщаха на повърхността, където вдишваха от чистия въздух и измиваха очите си под ослепителната дневна светлина като хора, които са се завърнали от смъртта.

Специалните бяха съвсем друга порода. Бяха жилави и изглеждаха диви в стегнатите си брони от черна кожа, а голите им лица бяха покрити с много белези. Седяха по взводове в малки стаи, в които едва се събираха всички, играеха карти, поправяха екипировката си или просто чакаха, изпълнени с отегчение, внезапен сигнал за тревога. Имаха кучета — силни животни с тъпи муцуни, отглеждани за устройване на подземни хайки. Нашийниците на животните бяха вързани за колове, а телата им бяха облечени в прости кожени брони.

От време на време наостряха уши, когато чуеха далечния лай на други кучета.

Въздухът беше противен и застоял. Слабата светлина уморяваше очите. Тишината сякаш притискаше ушите като прелюдия към нещо ужасно.

Това беше първият път, когато Бан посещаваше тунелите. Както повечето войници, и той предпочиташе да ги избягва и винаги слушаше историите за подземните битки със смесица от ужас от онова, което са преживели мъжете, и облекчение, че той самият не е бил там, долу. Не можеше да не си представи брат си в тези тунели, прекарващ всяка смяна по този еднообразен начин като доброволец в Специалните, знаейки, че всеки момент може да прозвучи сигнал за тревога и да го призоват в отчаяна мръсна битка в някой потънал в пълен мрак тунел, който е не по-висок и по-широк от него самия. Брат му Кол беше прекарал две години в тези тунели, преди този живот да го пречупи и той да избяга от армията, от семейството си и от всичко, което познава. Никога не беше говорил за живота си под земята дори с Бан.

В края на тунела, който беше толкова нисък, че Бан трябваше да се наведе, за да избегне надвисналите полуизгнили тавански греди, в продължение на стотици ярдове се простираше зигзагообразно пространство, осветено от фенери, разположени твърде нарядко, за да се слее светлината от тях. Всеки внезапен завой завършваше с тежка врата, която се отваряше и затваряше от Специалните. Подът беше добре отъпкан и се издигаше и спускаше, преминавайки под стената на Карност, и след това продължаваше отвъд нея, под ничията земя. Тежестта ѝ сякаш притискаше главата му като небе от пръст. В края на този огромен тунел Бан беше отведен до дървен стол в зловещ подслушвателен пост — стая, голяма колкото да побере две легла, бюро, ведро, използвано за тоалетна, и двама запотени Специални. Той седна малко неуверено и притисна ухо към отвора на конусовидното устройство, което наподобяваше биволски мях и бе прилепено към стената от пръст.

В тишината на тези дълбини Бан се заслуша в слабите обезумели човешки викове.

— Предполагам, че е вражески сапър — обясни един от Специалните. — Попаднал е в капана на срутване.

Бан вдигна поглед към мъжа и видя, че той се е ухилил.

— Освен това сигурно е новобранец. Иначе нямаше да крещи.

Другият Специален вдигна поглед от мястото, където седеше и дялкаше парче дърво.

— Носят камбана със себе си. Ако попаднат в капан, отвързват езика ѝ и дрънчат с нея за помощ. Така използват по-малко въздух. — Той кимна с глава към стената. — Този обаче е изпаднал в паника.

Бан ги остави в мрачната им подобна на килия стая. По пътя на връщане, докато се возеше в малката каруца, дърпана по две метални релси от дребно муле, прозвуча сигнал за тревога. Бяха стигнали до кръстопът от тунели. От прохода вляво се разнесе звукът от биене на камбана, който беше достатъчно силен, за да подплаши впрегнатото муле.

— Хайде, успокой се. — Каруцарят се опита да усмири животното в момента, в който един отряд от Специалните притича през кръстопътя пред тях.

Движеха се приклекли и бяха въоръжени с ками.

Мулето уплашено се изправи на задните си крака и размаха копита във въздуха. Опита се да се отскубне от сбруята си и когато не успя, това само засили паниката му.

Каруцарят отиде отпред да успокои мулето. Протегна ръце, зацъка с език и започна да реди утешителни думи. Мулето оголи зъби срещу него, очите му се въртяха трескаво. Заблъска се в стената заедно със сбруята и всичко останало. Разнесоха се глухи удари като от огромен юмрук, който налага земята. Бан слезе от каруцата и пристъпи напред да помогне. Трябваше да удържат животното, преди да си е счупило врата.

Каруцарят беше застанал на пътя му и той не можеше да се приближи повече от тази страна. Отстъпи към задната част на малката каруца и се провря от другата ѝ страна. Спря, вдигнал ръка пред лицето си, задните крака на мулето хвърляха къчове близо до него и разцепиха дървото на каруцата, а заедно с него и копитата му.

Така няма да стане — помисли си Бан. — Трябва да заобиколя от предната страна.

Скочи напред, когато животното спусна краката си. Мулето обаче го усети, ритна назад, уцели го в ребрата и му изкара въздуха. Бан се

претърколи на земята и усети как железните релси се впиха в гърба му. Остана да лежи върху тях, като се опитваше да си поеме въздух.

Не успяха да усмирят животното. Накрая се наложи каруцарят да сложи край на живота му, като му преряза гърлото с ножа си с мрачно изражение на лицето.

Милостиви глупако! — каза си Бан малко по-късно, сложил ръка на удареното място, докато краката му все по-бързо го отнасяха към слънчевите лъчи, които нахлуваха през входната шахта като някакво добронамерено божество...

Това е мястото, където брат ми си е загубил ума.

Бан беше твърде стреснат, за да се изкачи по хълма до министерството и да докладва веднага. Все пак смяната му беше свършила, затова той реши да остави доклада за следващата сутрин и вместо това спря една количка за превоз на пътници, даде на водача адреса си, след което се настани на тясната седалка и се загледа в ясното открито небе над главата си.

Улиците бяха пълни с хора, движението беше натоварено, търговията кипеше. Количката се провираше с известно затруднение, докато мъжът теглеше Бан, като леко подтичваше и крещеше, когато искаше да разчисти пътя си. Минаха по улиците на Бръснарския квартал, където Бан беше прекарал младостта си — беден, но сплотен квартал на бръснари, малки дюкяни и рушаци се жилищни сгради, който сега обаче беше пълен с просяшки колички и бърбреци си проститутки, каквито никога не беше виждал посред бял ден преди войната. Оглеждаше уличните момичета, докато количката минаваше покрай тях. Тънките им рокли не скриваха почти нищо от блуждаещия му жаден поглед.

Беше късно следобед, когато се прибра у дома в северния квартал на града, намиращ се възможно най-далеч от Щита. Беше приключил с работата за деня и слезе от количката на улицата пред къщата точно в мига, когато Рийс слизаше от своята.

Бан все още не можеше да се отърси от мислите за брат си и си каза колко странни са нещата и усети в това съвпадение ръката на Съдбата и на Дао.

Рийс го прегърна и го целуна по бузата и той я въведе в малката двуетажна къща. Беше по-просторна от първия им дом с Марлий, макар че пак беше тясно. Стаите бяха празни и в първия момент това

го изненада, докато не си спомни, че днес Марлий и децата бяха отишли на гости у сестра й.

Двамата с Рийс пиеха чий на балкона на първия етаж и разговаряха. Не се бяха виждали от последния път, когато тя беше дошла в града, за да продава от онзи суров потчийн, който отглеждаше.

— Къде е Лос? — попита учтиво той, като си мислеше, че трябва да зададе този въпрос от любезност.

Рийс въздъхна, сви рамене и извърна поглед. Той знаеше, че Лос може да изчезне в продължение на дни, без изобщо да се обади къде е. Съдейки по откъслечните впечатления, които имаше от мъжа, Бан предполагаше, че се отдава на комар и курви. Лос беше преминал възрастта за постъпване на военна служба, което означаваше, че или се измъква от военната повинност, или някак си е успял да се откупи от нея.

Бан си каза, че за съжаление този мъж несъмнено ще се върне при Рийс, когато му свършат парите и няма къде другаде да отиде.

— Скоро ще е церемонията по кръщаването на дъщеря ти — каза Рийс с пресилена усмивка.

— Аха — отвърна Бан.

Дишането му беше плитко, защото така натъртената му страна го болеше по-малко.

— Заделила съм някои неща за нея. Малко картофи за пай. Малко чушки, консервирани в мазнина. Опасявам се, че това е всичко, с което разполагам.

— Много мило от твоя страна — поблагодари Бан. — Марлий все ме кара да намеря повече храна за празненството. Май не ми вярва, когато й казвам, че няма повече храна. Никъде.

Рийс кимна замислено и втренчи поглед в чашата си.

— Нещо те тревожи — отбеляза той. — Винаги познавам.

Тя не каза нищо.

— Нико, нали?

Очите й трепнаха.

— Той замина — отвърна тя с равен глас.

— Заминал е? Къде?

Тя отново сви рамене. Сякаш на света нямаше никаква надежда и тя не можеше да стори нищо по този въпрос.

— Напусна града. Отиде на някакво... обучение.

— Какво?

Болката в ребрата му внезапно се изостри. Той успокои дишането си в очакване на отговора ѝ. Ясно беше, че Рийс иска да му каже още нещо, но се колебае да го направи, сякаш онова, което има да му казва, е толкова нелепо, че засега е по-добре да го остави неизречено.

— Имаш ли новини от него? Добре ли е?

Тя не знаеше.

Обикновено Рийс се доверяваше на Бан. Помежду им имаше близост, създадена, когато брат му Кол, бащата на Нико, я бе напуснал. Сякаш общата загуба им помагаше да споделят и други лични неща, които ги тревожат. Те често говореха за Кол и обсъждаха оскъдните слухове, които бяха чували за него от ветерани, които случайно са срещнали или които са ги посетили, носейки новини. Следата на Кол водеше до Патил, където според някои разкази той бил обесен за грабежи по пътищата, а според други бил станал скитащ ловец, който прекосява планините, за да стигне до Великата тишина и да живее месеци сред пустошта. Бан често се бе замислял колко ли смахнат трябва да е бил брат му, за да остави такава жена сама.

Болката в ребрата му се разпростря до пикочния мехур. Имаше нужда да се облекчи. Прокле тялото си за избора на неподходящ момент и се извини.

— Добре ли си? — попита го Рийс.

— Да. Надявам се, че само съм си натъртил няколко ребра. — Той не искаше да споменава за тунелите, защото така щеше да ѝ напомни за Кол.

Отиде до нужника в задния двор и откри, че пикае кръв. Вдигна ризата си, захапа я и опипа натъртванията по ребрата си. Бяха посинели и кожата не изглеждаше никак добре. Провери отново за счупени ребра и се успокои, че няма такива. Отметна косата си назад и приглади туниката си. По нея имаше мокри следи на местата, където я беше захапал с уста.

Веднага щом се върна на балкона, разбра, че е било грешка да оставя Рийс сама. Тя седеше, опряла едната си ръка на дървения парапет, а в другата държеше чашата си в скута, загледана мрачно в редицата дървета по протежението на улицата.

Сякаш едва го забеляза, когато той отново седна предпазливо на мястото си. Ако беше друг човек, Бан може би щеше да го заподозре,

че търси евтина мелодраматичност. Но не и Рийс.

— За какво мислиш? — меко я попита той.

Тя го погледна. В мимолетната ѝ усмивка имаше нещо извинително. Тя отново извърна поглед, сякаш забравила за чашата чий в ръката си.

— Мислех си... Мислех си, че сега и Нико, и Кол ги няма.

Гласът ѝ беше тих и сдържан. Въпреки това той напомни на Бан за немошните викове за помощ на човек, погребан под земята, който не вижда и не усеща нищо друго, освен мрака около себе си.

СЕСТРИТЕ НА ЗАГУБАТА И КОПНЕЖА

Сестрите на Загубата и Копнежа проблясваха в тъмното, обсипано със звезди небе. Луните се издигаха толкова пълни и ярки, че принуждаваха зеницата на окото да се присвие, едната беше пепелявобяла, а другата — синя. Движеха се заедно нагоре по курса си, който частично преминаваше през Великото колело — видимото галактическо ядро — и затъмняваха огромното петно от звездна светлина там, където бяха надвиснали. Само веднъж в годината двете луни се издигаха заедно в целостта си и така възвестяваха настъпването на есента. Може би това беше причината за имената им — Сестрите на Загубата и Копнежа.

Двете фигури, които се изкачваха нагоре по склона, изглеждаха дребни и незначителни под панорамата на небето. Нощта беше достатъчно светла, за да виждат земята пред себе си, и те вървяха с приведени глави, като внимателно следяха къде стъпват. Ето защо силно се изненадаха, когато внезапно в полумрака се озоваха пред малката колиба, издигаща се сред шепота на течащата вода, който звучеше почти като пропукването на пламъци на далечен огън. Ала тази нощ в колибата не беше запален огън. Вътре гореше само един фенер и от зейналата уста на отворената врата се подаваше език от приветлива жълтеникава светлина. Без да се поколебаят, двамата влязоха вътре.

Вижданият седеше с кръстосани крака върху рогозката на пода. В скута му лежеше отворена книга и той я четеше, присвил очи през очила с много дебело стъкло, и се почесваше заради въшките.

Мина известно време, преди да обърне внимание на посетителите си. Търпението на Нико се изчерпваше. Искаше му се Аш най-сетне да се прокашля учтиво и да обяви присъствието им.

Когато Вижданият най-последно вдигна поглед към тях, той се усмихна и внимателно остави книгата встрани сред купчина други книги. Направи им знак да седнат.

Аш му заговори. Старецът кимна и го изслуша внимателно, като от време на време задаваше по някой въпрос и изчакваше отговора. Думите им бяха приглушени, сякаш не искаха да нарушат нощната тишина около тях. Виждащият не изглеждаше обезпокоен от това късно посещение посред нощ. Дори компанията им му беше приятна. Сякаш тази нощ беше очаквал да го посети някой от ръошуните.

Когато двамата с Аш приключиха разговора си, Виждащият взе лакирана кутия от дърво перо от единия ъгъл на колибата и я остави на пода до себе си. Извади с треперещите си пръсти разни предмети от нея. Когато ги подреди върху рогозката, Нико ги разгледа внимателно.

Имаше парче тебешир, поставено върху черна квадратна каменна плоча. До тях лежеше нещо наподобяващо сноп сушени тръстики, всяка дълга около една стъпка. Известно време те останаха така, недокоснати, докато Виждащият успокояваше съзнанието си с поредица от съсредоточени вдишвания. Това не продължи дълго. Старецът обяви, че е готов, като плесна с ръце.

Захвана се за работа.

Ръцете му се движеха бързо за възрастта му. Той започна, като хвърли снопа тръстики върху рогозката и веднага раздели с ръка купчината на две. Събра дясната купчина. Със светкавични движения се захвана да прехвърля тръстиката от едната си ръка в другата, като спираше всеки път, когато в дясната му ръка останеха четири пръчки или по-малко. Когато това станеше, той поставяше тръстиките — или тръстиката — между два от пръстите си и подхващаше всичко отначало, изключвайки отделените пръчки.

Когато между всичките му пръсти имаше тръстики, той ги преброи. Изглежда, бройката им означаваше нещо. Той отбеляза една черта на плочата и хвърли тръстиките, за да започне отначало.

Процесът беше дълъг. От време на време Виждащият надраскваше с тебешир върху плочата още някоя линия, прекъсната или непрекъсната. Постепенно те се превърнаха в поредица. Нико загуби представа за времето. Очите му започнаха да се притварят, когато Виждащият най-сетне стигна до края — върху плочата бяха надраскани общо шест линии.

Виждащият присви очи към резултатите, като си мърмореше нещо под нос.

— *Кен-йома но-шидъо* — каза на Аш.

Рьошунът кимна сериозно.

Виждащият продължи да бърбори несвързано и да описва онова, което предвиждаше. Когато направи пауза, за да погледне плочата, Нико прошепна на Аш да му преведе какво е казал.

Прекъсването раздразни Аш. Когато обаче видя уморените очи на Нико, гневът му се смекчи достатъчно, за да му даде обяснение.

— Попитам го как ще мине това отмъщение. Той ми каза гръмотевица и ужас, а също и че някакво ужасяващо събитие ще доведе до велик план за действие. Сега пази тишина, защото той ще стигне до най-важната част.

— След ужаса ще имате два пътя пред себе си — внезапно обяви Виждащият на свършен търговски и погледна Нико, преди очите му да се насочат отново към Аш. — Единият път ще доведе до провал в изпълнението на задачата, макар че вие няма да сте виновен за това и няма да можете да сторите кой знае какво... Ако тръгнете по другия път, накрая ще спечелите, но ще носите голяма вина и няма да можете да направите нищо повече.

Аш се замисли върху предсказанието. Прокашля се.

— Това ли е всичко? — попита той.

Виждащият му се усмихна любезно.

След това те се поклониха и тръгнаха към вратата. Когато Нико се обърна, Виждащият извика след него:

— Момче!

Викът му накара Нико да се върне. Старецът премляска и присви очи към него.

— Ти не поиска от мен да направя предсказание. Тази нощ имаш това право.

— Не знам какво да те питам.

Старият чуждоземен наклони глава.

— Не ти се иска да ги последваш в това безумно начинание.

Нико погледна назад, за да види дали Аш слуша, но мъжът вече беше излязъл навън и той не можеше да го види. Погледна към Виждащия, устата му се отвори, но от нея не излязоха думи.

— Боиш се, че не си готов за това отмъщение, в което учителят ти иска да участваш. Че това не е лъжица за твоята уста.

Беше истина. През целия ден Нико се бореше с мисълта, че на сутринта ще напусне това скрито убежище в планините, този

манастир, който беше започнал да чувства почти като свой дом. И за какво? За да прекоси морето на път към град Ку'ос, самото сърце на империята, и да убие не друго, а сина на Светия матриарх. Та Нико едва беше започнал да се учи да върти меч. Милостива Ерес! Само мисълта за това накара кръвта във вените му да препуска.

— Тогава ще изслушаш ли напътствията ми? — попита Виждащият.

— Всъщност — прокашля се Нико — все още не съм сигурен дали вярвам във всички тези неща. Предсказания и прочие. Може да се окаже, че само ще пропилееш напътствията си за мен.

— Знай това, мой млади приятелю — семената на нещата показват какви плодове ще израснат от тях.

Нико кимна по-скоро от учтивост, отколкото от друго.

— Когато дойде времето да напуснеш учителя си, трябва да следваш сърцето си.

— Какво?

Старецът се усмихна и започна да прибира нещата пред себе си.

Нико отстъпи заднешком към вратата и излезе навън.

Бяха обградени от тишината на нощта — дори шумът на потока му се стори по-тих. Учителят Аш стоеше мълчаливо до него и наблюдаваше движението на водата.

Двамата тръгнаха заедно обратно през полумрака.

— Странен човек — отбеляза Нико.

— Дължиш уважение на този стар човек — сръза го Аш.

Но като че ли веднага съжали за избухването си и се опита да каже нещо друго, може би извинение. Ала така и не успя да намери подходящите думи. Вместо това се обърна и продължи напред.

Луните Загуба и Копнеж блестяха и осветяваха пътя им. Двете фигури се спускаха бавно, потънали в своите мисли. Под тях топлите светлини от прозорците на манастира искряха сред гората от неподвижни сребристи листа.

ДИПЛОМАТЪТ

В първия ден на есента от годината, която скоро щеше да бъде петдесетата на Ман, сред оглушителната буря, която разсичаше въздуха и шибаше всяка повърхност като порой от стъклени сачми, един мъж бързо излезе от тъмния, полускрит вход на Храма на шепотите, заметна качулката върху обръснатата си глава и закрачи по дървените дъски на моста. Бялата му роба на жрец плющеше зад гърба му, подхваната от вятъра, а шумът на стъпките му се губеше сред грохота на водата в рова.

Мъжът не спря, когато се размина с маскираните жреци воители, които стояха на завет при сградата на пазачите в далечния край на моста. Главата му оставаше приведена, докато крачеше по празните улици, заобикалящи квартала на храма, а кожата толкова го сърбеше, че постоянно чешеше ръцете и лицето си. Няколко негови събратя жреци претичаха край него, навели глави срещу стихията. Локвите кипяха и в тях нямаше отражения. Една бяла котка се беше сгушила мълчаливо във вход и наблюдаваше. Зад него Храмът на шепотите се извисяваше като живо същество през завесите от дъжд. По страните му имаше толкова шипове, че приличаха на козина. Изглеждаше като кула, която не е просто кула, а огромна усукана колона с канелюри и кулички, обвити в извити ленти от камък. С всяка стъпка младият жрец го усещаше все по-силно зад гърба си, сякаш е огромен страж, който го наблюдава. Чувстваше го като тежест, която смазва още повече настроението му — това усещане за обърканост, с което се беше събудил в утрото на двайсет и четвъртия си рожден ден.

Улиците станаха по-оживени. Отпред се носеше врявата на много гласове и дивашки викове, дошли сякаш от някаква екзотична менажерия. Дъждът беше отслабнал до ръмеж, когато жрецът излезе на големия Площад на свободата, обграден в далечината от три страни с мраморни сгради, зад които се виждаха опиращи в небето островърхи кули, бледи шипове, частично скрити от пелената на дъжда.

Лошото време не беше намалило огромните тълпи от вярващи, събрали се на площада в очакване на предстоящия Аугере ел Ман, до който оставаха три седмици. Мнозинството бяха поклонници от цялата империя. На този Аугере броят им беше по-голям от обичайния, защото той щеше да отбележи петдесетата годишнина от маниаиското владичество. Имаше и мъже, и жени чужденци, приели религията на Ман, въпреки че много от техните недоволни сънародници все още бяха готови да се разбунтуват. Всички те бяха облечени в обикновени мирянски роби, които се спускаха яркочервени над босите им крака. Мокрите предници на дрехите им носеха следите от приеманията на вярата — отпечатък на разтворена бяла длан, протрита от износване или от изминалото време, така че много от тях бяха осеяни с розови петна.

Младият жрец Че живееше вече няколко години в този град и все още не беше свикнал напълно с гледките и звуците на тези масови поклонения. Мъжът шляпаше по паветата на площада и наблюдаваше изпод гънките на качулката си.

Поклонниците говореха невнятно и се мятаха лудешки. Слушаха с блеснали очи проповедите на жреците, застанали на покрити с балдахин подиуми. Проповедниците крещяха и жестикулираха пламенно, а поклонниците кимаха с глави, вдигаха ръце и изразяваха с викове съгласието си. Набождаха окървавените си лица с шишове, вървяха със запалени коси, съвкупяваха се на земята, опрели гърбове в други, или пък просто се скитаха като замаяни пришълци, които гледат със зяпнали уста всичко, случващо се около тях.

Че заобиколи голямата еднородна маса, която се простираше почти от единия край на площада до другия — десет хиляди нови вярващи, обърнати с лица към забуления в дъжд Храм на шепотите, облечени в червени роби без отпечатъци на длан върху тях, вдигнали ръце над главите си, напяващи с лица, блеснали от същия плам, който ги бе довел тук, в свещения Ку'ос, за да приемат новата вяра, вместо да се задоволят с простия ритуал у дома.

Те коленичиха като един върху каменния плочник. Десет хиляди роби прошумоляха като шепота на вятъра. Проснаха се по очи върху земята, след това се изправиха отново и повториха ритуала. Младият жрец подминаваше редиците подгизнали до кости нови вярващи, докато чакаха реда си да пристъпят напред, за да притисне боядисаната

си длан към гърдите им някой жрец от Ку'ос. Че не забави крачка дори тук и поклонниците му правеха път, стреснати от бялата му роба. Той мина под мократа статуя на Сашийн, яхнала изправил се на задните си крака бял зел, и под още една статуя — тази на Нихилис, патриарха, създал новия орден. Бронзовото му лице беше мрачно и много старо.

В източния край на площада тълпата започна да оредява. Поклонниците се смесваха с обикновените жители на града — хора, облечени в мушамии или наметала от пера с качулки, дошли тук от любопитство или водени от собствената си вяра, или пък просто за да припечелят някоя монета, като обслужват нуждите на поклонниците и на жреците. На площада бяха разположени обичайните колички за стоки с провиснали тенти. Изпод чергилата им техните собственици продаваха хартиени чаши с горещ чий, купички с храна, вързопи мушамии. Най-бедните от тях стояха под дъжда и продаваха сувенири на всяко свободно място, което намереха — евтини калаени фигурки на Сашийн, Мокаби, Нихилис. Докато наблюдаваха движенията на поклонниците, в очите им не се четеше сърдечност и те от време на време поглеждаха скришом облечените в обикновени дрехи регулатори, които стояха по двойки в края на тълпата и наблюдаваха всички.

Двойка стражи върху зелове спряха, за да му направят път. Не запънатите им арбалети лежаха в скутовете им. Че не им благодари и излезе от площада по източната улица „Дубуси“. Зави наляво и след това надясно по по-малки странични улици. Звукът зад гърба му постепенно заглъхваше. Беше нащрек за всеки признак, че го следят.

Докато приближи до една от по-малките островърхи кули в квартала, бялата му роба беше станала сива от дъжда. Платът беше прилепнал към ръцете и краката му и очертаваше твърдите, жилави мускули, които играеха под кожата. Лицето все още го сърбеше ужасно и той спря преди моста на кулата. Свали качулката си, вдигна поглед към тъмните облаци, стисна силно клепачите си и изви врата си на едната и на другата страна, сякаш искаше да остави дъжда да облее лицето му. Изплю лютивата вода от устата си и избърса очи.

На фона на просветляващото небе той забеляза крила на прилепи, които кръжаха и бавно се спускаха надолу. Бяха по-големи от онези, които беше свикнал да вижда над града и които бяха използвани за наблюдение и като куриери, летящи от един храм до друг. Помисли

си, че това сигурно са новите бойни птици, разработвани от империята през последните години, които бяха достатъчно устойчиви, за да участват във военните действия. Той разбра, че предположението му е правилно, когато те завиха и се понесоха към Площада на свободата. Целта на това прелитане беше да смаят поклонниците с безкрайните нови постижения на Ман.

Че стъпи върху моста и закричи бавно.

Когато стигна до входа, младият жрец спря до една яка метална врата. На височината на главата имаше решетка. Беше твърде тъмно, за да види очите, които знаеше, че са там и го наблюдават, но на нивото на корема му се плъзна един капак, което показва, че присъствието му е било забелязано. Че се почеса по врата, преди да пъхне и двете си ръце в тъмното пространство отвъд.

Освобождаването на множеството резета на вратата беше съпроводено с поредица от щракания. Жрецът издърпа ръцете си. В голямата врата се отвори една по-малка, тънка и ниска врата, която принуждаваше човека, преминаващ през нея, да се наведе и обърне настрана. Че можеше да влезе, без да се навежда, защото беше нисък.

Всяко препятствие е благословия — мрачно си каза той и дори тук, в сърцето на Свещената империя на Ман, не му се стори странно, че се сееща за тази стара поговорка на ръошуните.

В този ранен час Храмът на усещанията беше притихнал. Както винаги приземният му етаж бе потънал в полумрак, тъй като беше без прозорци и го осветяваха само няколко газови лампи, които пращяха покрай заоблените стени. Двамата дежурни жреци воители наблюдаваха иззад маските си Че, който разтърси обръснатата си глава като куче, за да се изтръска от водата, след което стори същото и с робата си.

— Вали — обясни той, сякаш се извиняваше.

Стражите се зачудиха дали не е някой идиот, един от онези жреци, които понякога се промъкват през цедката на екзаминаторите благодарение на произхода или парите си.

По-високият се изправи застрашително над него, сякаш е поредната кула, която го наблюдава.

— Тук служим само на висшата каста — рече пазачът. — По каква работа си дошъл?

— Опасявам се, че най-вече по тази — намръщи се Че.

Те имаха време само колкото да го погледнат с разширени очи, когато двете ками пронизаха гърлата им.

Двамата жреци воини бяха разтърсени от конвулсии. Че издърпа остриетата и веднага отстъпи встрани, за да избегне струите кръв, тъй като знаеше точно къде и кога ще се появят. Бързо заобиколи разпростиращата се локва кръв, оглеждайки се за свидетели, и се върна навреме, за да види как двамата стражи се строполяват — единият падна настрани върху каменния под, а другият назад по гръб.

Че не почувства нищо.

Бързо извлече трупове далече от погледа, зад статуята на изтъкната личност на империята — генерал Мокаби, която беше забелязал, когато спря за кратко да огледа нишата. Локвите кръв без съмнение щяха да издадат убийствата, но в този полумрак това щеше да стане само ако някой по случайност мине покрай тях.

Времето щеше да му стигне за работата, която имаше да върши.

Той приклекна в сенките и използва нож, за да свали робата на единия от мъжете. Пъхна я под мишницата си.

Северното стълбище представляваше поредица стълби около централна колона. Че небрежно се изкачи седем етажа, като се преструваше на човек, който има право да е на това място. Никой не направи опит да оспори това.

Той спря на седмия етаж, където стълбите свършваха в разкошна просторна стая от розов мрамор с фонтан в средата, заобиколен от растения в саксии. Въздухът беше натежал от опияняващото ухание на наркотици за удоволствие. Трима плешиви и леко закръглени евнуси седяха на ръба на фонтана, облечени в широки роби. Бяха въоръжени с кортици, пръскаха се с вода един друг и се кикотеха на двамата жреци, които седяха от отсрещния край на фонтана с напълно противоположни изражения на лицата — единият изглеждаше нетърпелив, а другият отегчен. Зад тях, през сводестия вход от мозайка с цвят на кожа и развети червени копринени завеси, се разнасяше мъжки и женски смях, примесен с музика на флейти и барабани, които биеха като постоянен пулс.

Че все още стоеше на стълбището, привел глава под нивото на пода. Почеса си ръката, докато бързо премисляше какви възможности има.

Един прозорец хвърляше бледа светлина в помещението. Той привлече вниманието на Че, който го отвори навътре и подаде глава в дъжда. Погледна нагоре.

Видя точно онова, каквото очакваше — почти отвесна бетонна повърхност, осеяна с издатини, разположени твърде нарядко, за да бъдат използвани за катерене. Още четири етажа нагоре нямаше прозорци.

Че действаше бързо. Той си сложи ръкавици от много тънка кожа и свали едно глинено гърне от колана с оборудване, който носеше под робата си. Гърнето беше запушено с дебела восъчна запушалка и имаше ремък за рамо, закрепен към телта, омотана няколко пъти около гърлото му. Издърпа восъчната запушалка, смачка я и я пхна във вътрешен джоб. Ноздрите му се изпълниха с воня на животинска мас и водорасли. Той провери дали бялото кремообразно съдържание на гърнето не се е втвърдило. Удовлетворен, промуши глава през ремъка, така че да застане върху рамото му, след което разгъна робата, която беше взел от пазача. Като използваше нож, който бе извадил от ботуша си, той се захвана да реже плата на ивици. Само веднъж хвърли поглед назад, за да провери обстановката, но дори тогава не прекъсна работата си.

Напъха лентите от плаща в друг джоб, скочи върху перваза на прозореца и се завъртя така, че да е с гръб към дъжда навън. Пазеше равновесие като въжеиграч. Въпреки това празнотата зад него сякаш го дърпаше.

Извади ивица плат и я уви на топче. Топна го в гърнето, после закрепил просмуканото топче отвън до рамката на прозореца, където то залепна върху бетона.

Направи същото и със следващите ленти, като залепи общо шест навити на топчета парцали по повърхността, до която достигаше. Когато залепи последното, първото беше вече изсъхнало и се бе втвърдило достатъчно, че да стъпи на него.

Че свали ботушите си. Завърза връзките им една за друга и ги преметна през врата си. Колебливо протегна крак навън и изпробва опората с голото си стъпало. Тя го удържа.

— Майко на света, моля те, запази глупака — промърмори той и стъпи навън с цялата си тежест.

Не погледна надолу. На лицето му се изписа ожесточено изражение и той започна да се изкачва.

Въпреки относителната си младост Че беше натрупал голям опит в работата си. Притежаваше естествена дарба за нея, което беше напълно изненадващо за него, като се има предвид фактът, че никога не е имал възможност за избор. Като цяло Че беше получил право на много малко избори в живота си.

Разсъждаваше върху това, докато се насилваше да се изкачва по почти отвесната стена на кулата сред смразяващия дъжд на няколкостотин стъпки над земята. Ръцете му трепереха, а водата пареше в очите му. Живот без избори.

Например детството му.

Че беше извадил късмет при зачеването си. Беше роден в много заможно семейство — търговския клан Долчи-Фета, който притежаваше половината северна част от пристанището. На тринайсет години живееше доста щастливо в богато предградие на източен Ку'ос. Беше като всяко друго момче на тази възраст — лесно се разсмиваше, беше дързък, а понякога и направо буен. Но животът се беше променил, когато по своя вина се бе забъркал в неприятности — най-лошият вид неприятности, включващи дъщерята на семейство, което враждува с неговото. По-просто казано — Че беше направил дете на момичето.

Един душен следобед, когато надвисналите гръмотевични облаци изпълваха града с горещина, Че наблюдаваше дуел с ножове между баща си и бащата на момичето, което беше обичайният начин за разрешаване на спорове на честта в Ку'ос. И двамата мъже бяха ранени, но оцеляха. Без смърт не можеше да има уреждане на спора. Няколко дни по-късно, сякаш за да докаже това, някой стреля с оръдие по външната стена на спалнята на Че. За щастие, по онова време той не беше в стаята.

Изстрелът беше произведен от артилерийско оръдие, разположено на покрива на съседна къща, която по онова време беше празна, тъй като семейството беше заминало за лятото да нагледа лозята си в Екзанс. В началото бащата на Че беше бесен от случилото се. После, когато прахът бавно се слегна в стаите и залите на

огромната къща, той стана тих и неспокоен. Може би беше имало причина да е така. Навярно е знаел какво означава това.

Дори сред военните черният барут беше една от най-редките стоки. Това обаче не беше възпряло враговете им. Нито пък го беше сторило Клеймото, което Че носеше на врата си от десетгодишна възраст — всички знаеха, че е под защита от заплахата за отмъщение.

Ясно беше, че враговете им няма да се спрат пред нищо, за да уредят спора.

Че беше единственият син в семейството. Някой ден щеше да поеме търговията. Беше му казано, че трябва да си тръгне. Баща му успя да измисли само един начин, с който да гарантира безопасността му.

На следващия ден Че беше отведен в закрыта карета при местния агент на ордена на ръошуните. Щом като влезе в сградата, вратите бяха заключени, прозорците — затворени, а лампите — намалени, и баща му предложи на агента малко състояние в злато, опитвайки се да убеди жената да изпрати Че да се обучава за ръошун. В началото тя отказа. Бащата на Че взе да крещи и да заплашва, накрая притисна ръце една към друга и започна да я моли. Твърдеше, че не знае къде другаде синът му би могъл да намери по-добро убежище от ордена на ръошуните — място, което беше толкова тайно, колкото самите Небесни острови.

Че замина седмица по-късно, след като се укрива в избата на агента, преживявайки само на хляб, сирене и вода. Взе го един ръошун — мъж на средна възраст с остри скули и суровите виолетови очи на човек, роден във Високия Паш. Мъжът изръмжа нещо. Че осъзна, че това е името му, Шебек. След това ръошунът почти не проговори повече. Без да има възможност да се сбогува със семейството си, Че беше качен нелегално на кораб, който вдигна платна в момента, в който те се качиха на борда. След малко повече от седмица стигнаха на Чийм. От там следваше странно и плашещо пътуване в планинската вътрешност на острова.

И така стана, че Че прекара остатъка от юношеството си, учейки се как да убива, с каквото му попадне подръка. Седмиците преминаваха в месеци с изненадваща скорост, а месеците се превърнаха в години. С времето семейството му съвсем престана да му липсва.

Че винаги беше притежавал способността да учи лесно. Напредъкът му като обучаващ се убиец беше бърз. Създаде си приятели. Внимаваше да не си създава врагове. Въпреки това обаче беше младеж, който не се чувстваше добре в собствената си кожа.

През нощта в леглото си в помещението, където живееха учениците на ордена, Че сънуваше нещо различно.

Сънуваше, че е живял съвсем друг живот. В сънищата майка му и баща му не бяха истинските му родители, а домът му — неговият истински дом. Тези видения насън бяха толкова реални, толкова изпълнени с факти и най-незначителни подробности, че когато се събудеше сутрин, имаше чувството, че е някой непознат, и се опитваше да проумее кое от всичко това е истинско и кое — просто измама. Понякога Че тайно подозираше, че губи разсъдъка си.

Докато годините се нижеха, той правеше всичко възможно да запази спокойствие. Таеше в себе си сънищата за друг живот.

Накрая се превърна в мъж. Превърна се в ръошун.

Денят изглеждаше като всеки друг ден, като се изключи това, че беше навечерието на дваисет и първия му рожден ден, което не значеше много за Че. Учителят му Шебек както винаги беше объркал дните и си мислеше, че рожденият ден на Че е днес. Шебек се засуети, приготви торта с мед и орехи и сипа вино за двамата. На Че сърце не му даде да поправи грешката на учителя си. Когато се прибра в стаята си, изпитваше нарастващо усещане за неясно безпокойство.

В онази нощ за пръв път от идването си в манастира Че не сънува нищо. Спа на пресекулки, без постоянно да се върти и да мърмори в мрака, и когато се събуди в утрото на истинския си рожден ден, установи, че вече не е себе си.

Внезапно сякаш се беше отворил прозорец към гледка, която винаги е била там, но той никога не го беше признавал. Под процеждащата се през цепнатините на капаците на прозорците светлина на ранното утро в усамотението на малката си, спретната килия Че изведнъж разбра истината за своя живот и се разтърси от горчив смях, примесен със сълзи на облекчение и отчаяние за всичко онова, което е загубил.

Не се сбогува с учителя си. Потисна желанието си да потърси Шебек и да му каже сбогом, макар и по недоловим за него начин — може би като просто му се усмихне. Страхуваше се, че мъжът ще се досети за намеренията му. Че излезе през вратите на манастира, когато останалите от ордена бавно се събуждаха, за да започнат новия ден. Остави всичко, което притежаваше, с изключение на пътната си чанта, напълнена със суха храна.

Не се спусна по долината, а вместо това я пресече. Над една виеща се странична долчинка, прорязана от пенлив поток, се издигаше масивна планина със сиви склонове, която наричаха Стареца. Под светлината на зората Че започна да изкачва стръмните шистови скали на Стареца. Знаеше къде е скрит най-близкият пост на ръошуните, който наблюдаваше долината. Той се погрижи пътят му да мине зад поста. Когато достигна върха на планината, той погледна назад към манастира на Сато и в сърцето му се появи смут.

Обърна се и се спусна от другата страна.

През следващите дни той изкачи няколко планински прохода. Вървеше по дирите на планинските кози и по пътеки, които преминаваха по отвесната повърхност на стръмни скали с дълбоки пропасти под него. Че винаги избираше пътища, които да водят надолу. Откакто напусна сърцето на планините, той се движеше като водата, която търси морето.

Докато се спусне до предпланините край морето, дрехите му се опърпаха и примираше от глад. Бяха минали дванайсет дни, откакто потегли от Сато. Купи храна от мрачните заселници, които срещна, и муле от първия пристанищен град, до който достигна. След това тръгна по крайбрежния път към Порт Чийм.

Там се качи на един бърз платноход, който пътуваше направо за Ку'ос.

Не се върна никога повече.

Много етажи по-нагоре и три години по-късно Че стоеше на една ръка разстояние от отворения прозорец. Ако точно в момента дръзнеше да погледне надолу, щеше да види поредица от втвърдени парцали, разположена спираловидно по извивката на кулата, защото

той не се изкачваше просто нагоре по нея, но и около нея и по пътя си закрепваше нови топчета от плат. Ала той не погледна надолу.

От отворения прозорец над него се разнасяха звуците на любовна игра. Беше пламенна и необуздана и Че, без да се замисли, изчака, докато тя приключи. Не му се наложи да чака дълго.

Осмели се да погледне в стаята и видя дебелия, блед и надиплен от тлъстини гръб на мъж, преди той да бъде скрит от набързо облечена роба.

— Моите благодарности — прошепна дебелият жрец на жената, просната гола върху разхвърляното легло, и побърза да излезе, без да я погледне повече.

Че не успя да види добре лицето на жената, но нещо в нея несъзнателно извика предупредителна тръпка по гръбнака му. Той изчака във от полезрението ѝ и се заслуша в шепота на коприната, когато тя се наметна с някаква дреха.

Че постави гаротата между зъбите си.

Преодоля съпротивата на тялото си и скочи.

Беше в стаята и вече опъваше телта между юмруците си, когато тя се обърна и сложи ръка на устата си, сякаш за да заглуши вика си. За момент беше толкова уплашена, че замръзна неподвижна.

Че въздъхна и отстъпи към перваза на прозореца. Отпусна гаротата, а жената свали ръка от устата си и се намръщи.

— Не можеш ли да използваш вратата като всички останали? — попита тя.

— Здравей, майко — каза той.

Жената се засуети за момент. Свали чаршафа от леглото, пръсна във въздуха тежък парфюм, който миришеше на див лотос, и след това докосна гърлото на Че. Накрая се обърна към него с въпросително изражение на красивото си лице.

— Да ме убиеш ли си дошъл? — попита го тя, като кимна към телта в ръцете му.

— Разбира се, че не. Беше ми наредено да се докажа и след това да се върна в храма възможно най-бързо.

— Значи се упражняваш. Чудя се какво ли ги е прихванало, да те изпратят срещу собствената ти майка.

Външно Че беше спокоен както винаги. Вътре в него обаче се надигаше тиха ярост.

— Не знам — призна той. — Обикновено си на горния етаж, не е ли така?

— А — каза тя, сякаш внезапно е осъзнала истината. — Да. Преместиха ме тази сутрин.

Майка му пристъпи по-близо. Можеше да помирише аромата на мускус, останал върху кожата ѝ. Тя се усмихна почти съблазняващо — изглежда, това беше единственият начин, по който можеше да се усмихва.

— Питам се — започна да разсъждава тя — какво ли би направил, ако ти бяха наредили да ме удушиш?

Че се намръщи. Пъхна гаротата в гънките на робата си, неспособен да я погледне в очите.

— И аз се питам дали щеше толкова да се наслаждаваш на правенето на любов, ако знаеше, че единственият ти син виси точно пред прозореца ти.

При тези думи тя се извърна настрани и придърпа тънката си роба по-плътно върху себе си.

— Не ме дразни — скастри го тя и в стойката на гърба ѝ се появи скованост.

Отиде до масата и сипа вода в кристална чаша от една прозрачна кана. По повърхността ѝ плуваха резени портокалова кора.

Майка му — макар че все още му беше трудно да произнесе тази дума — беше красива за годините си. Той пресметна, че е на четирийсет и една въпреки напразните ѝ опити да излъже, че това не е така. А и тя по никакъв начин не беше жената, която той помнеше като своя майка от юношеските си години, когато живееше в богатото предградие на Ку'ос, без да го е грижа за останалия свят.

Всъщност майката от спомените му никога не беше съществувала. Нито пък беше живяла по този начин.

Онова, което Че внезапно беше открил в манастира в утрото на двайсет и първия си рожден ден, беше следното: всеки спомен, който имаше за времето отпреди изгнанието си на Чийм — от живота в заможно семейство до смъртоносните неприятности, в които внезапно се беше забъркал — всичко това е било фалшиво. Фалшиви спомени, които бяха вкарани в главата му, за да може младият Че да ги приеме за истински.

Когато в онази сутрин се беше събудил в манастира, той бе осъзнал това доста ясно. По някакъв начин на ума му бе наредено да си спомни това точно в деня на двайсет и първия си рожден ден. Като надигащ се прилив истинските му спомени заляха основите на живота му и ги отнесоха като безполезни боклуци. Че разбра, че изобщо не е син на заможното търговско семейство. Беше обикновено копеле с неизвестен баща, а майка му, истинската му майка, беше предана чувстваща в един от многобройните любовни култове на манианския орден. В него Че беше обучаван да стане жрец воин.

Спомените го бяха залели. Беше задъхан и не можеше да се изправи, а единственото, за което можеше да мисли, беше да напусне Чийм и да се върне в Ку'ос.

Едва когато се върна в Ку'ос, той откри какво са му сторили. Бяха използвали Че за целите на империята. Изглежда, че се страхуваха от ръошуните. Още преди години бяха счели, че е благоразумно да изпратят един от послушниците си да се обучава за убиец, с надеждата да съберат сведения за тях, не само за обичаите и методите им, но и което беше по-важно — за местонахождението им, в случай че на империята някога ѝ се наложи да води война с ордена.

Бяха определили Че за тази задача в неизвестен за него процес на подбор. Може би го бяха избрали на случаен принцип. Може би беше показал някаква дарба за тази работа. На тринайсетгодишна възраст в продължение на няколко луни го бяха подложили на интензивен режим на мисловна манипулация. Бяха го дрогирали, за да притъпят съзнанието му, моделираха младия му ум, ограничаваха важните му спомени и вместо тях насаждаха и подсилваха други.

Разбира се, тези разкрития бяха разтърсили Че из основи. Преди да е успял да се съвземе и дори да е сигурен отново в собствената си самоличност, имперските регулатори го разпитваха в продължение на цяла луна, като използваха наркотици на истината и хипноза, за да изкопчат от него и най-малките подробности. Доволни, че са изтръгнали всичко от него, те наредиха върховете на кутретата му да бъдат отсечени като част от посвещаването му на Ман, нещо, за което той рядко беше мислил преди. Дадоха му да разбере, че ще са много доволни, ако той продължи да убива, макар и не като ръошун, а като един от тях.

Не му оставиха друг избор.

— Вода? — попита майка му и прекоси стаята с чаша в ръка.

Че прие. Изпи я на един дъх и известно време просто стоеше и се наслаждаваше на подсладения ѝ вкус в устата си.

Околният свят обаче неизменно напомняше за себе си във всеки миг на спокойствие.

Трябва да разбере защо са ме изпратили тук днес. Милостива Ерес! Погледни тази празноглава кучка. Толкова е предана, че си мисли, че те просто си играят игри с нас.

За момент му се прииска да сграбчи майка си, да разтърси слабото ѝ тяло в ръцете си и да я зашлеви през лицето — отново и отново — докато тя не се събуди от всичко това, от живота, който двамата живееха.

Вместо това Че прочисти гърлото си.

— Как си? — попита той.

— Мм? О, добре съм, благодаря.

Сега тя седеше пред огледалото, разресваше дългите си разкошни руси къдрици със ситен гребен, издялан от кост, който можеше да си позволи като чувстваща. Тя спря и погледна отражението му в огледалото.

— Наистина съм добре! Сезонът беше хубав с това празненство и всичко останало. — Стигна до едно упорито сплъстено място и опъна русата си коса, след което леко дръпна с гребена, за да мине през него. — Всъщност съм много добре. Чувствам се чудесно, сякаш отново съм младо момиче. Желана съм от един Върховен жрец на Сашийн. Аз! Можеш ли да повярваш?

— Да, мисля, че мярнах задника му преди малко.

— На Райний ли? О, не, скъпи, как можа да си го помислиш! Не, този е един от редовните ми. Фарандо е от съвсем различен сой. Уви, малко е грозен, но притежава сила, власт, положение, обсипва ме с подаръци и прекарваме прекрасни нощи извън града. Не бих могла да искам нещо повече. А ти? — попита тя. — Ти как си?

Че чешеше лакътя си, но не разсеяно, а настървено.

— Добре съм — отвърна той и си помисли, че тя не си спомня, че днес е рожденият му ден.

— Днес кожата ти изглежда по-добре. Помага ли ти мехлемът?

Да, беше му дала поредния нов мехлем, който да изпробва с надеждата, че ще успокои люспестия обрив, който вечно измъчваше

кожата му. Той сви рамене. Беше премерено и предпазливо движение като всичките му движения.

— Де да можех да си спомня какво ти слагах, когато беше малък.

Той очакваше да каже това, защото му го повтаряше всеки път, като го видеше.

— Да, е да можеше. Но сега ще трябва да търпя манията ти по тези мехлеми, докато не уцелиш подходящия. — Той също казваше това всеки път, когато я видеше, просто за да я дразни.

— Но това е толкова обезсърчаващо! Знам със сигурност, че помага. И знам, че в него има екстракт от кафяви водорасли — и *чамин* — да, мисля, че малко чамин, но като изключим това... — Тя ядосано поклати глава. — Останалото не го помня. Мислиш, че съм остаряла много? Ммм? — Тя започна да изучава отражението си в огледалото. — Дали лицето ми най-сетне не се е извърнало от слънцето заедно с паметта ми?

— Достатъчно, за да правиш мелодрами — това ти го признавам. Радвам се, че си добре, майко, но сега трябва да те оставя.

— Толкова скоро?

— Това упражнение е за време. И трябва да открия за какво е всичко това.

Че се качи върху перваза на прозореца. Обърна се да й каже няколко последни думи.

— Тук нещо не е наред. Бъди внимателна.

Беше изчезнал още преди майка му да успее да отвори уста, за да се сбогува.

— О — промълви тя.

Насочи отново вниманието си към своето отражение и започна да си тананика тихо, докато решише златните си къдрици, и не обърна внимание на звука от преместването на легло, който се разнесе от горния етаж.

— Направи ли упражнението, както ти беше наредено?

— Направих го — отвърна Че.

— Чудесно. Имаше ли някакви случайни жертви?

— Двама жреци воители. Смъртта им беше... необходима.

— Двама? Не можа ли да ги заобиколиш?

— Щеше да отнеме повече време. Избрах най-директния начин за действие.

— Винаги правиш така. Опасявам се, че ръошунът в теб говори. Добре, добре. Моля те кажи ми сега как е майка ти?

Че съвсем леко се отдръпна от дървения панел срещу себе си. Седеше в една ниша в затъмнена стая, някъде в лабиринта на долните етажи на Храма на шепотите. Нишата беше облицована с тъмно, лакирано тиково дърво. В самото ѝ дъно, на нивото на главата, ако човек е седнал, имаше панел от фино издялани дървени плоскости, които се кръстосваха. Празнините между тях бяха тъмни, изпълнени със загадъчния въпрос кой или какво се крие зад тях. Откъм решетката се усети слаб полъх на вятъра. Беше свеж и с дъх на подправки. Не се чу обаче никакъв шум, сякаш пространството от другата страна е малко и уединено.

— Майка ми изглеждаше доста добре — отвърна той с равен тон на непознатия глас.

— Радвам се да го чуя. Тя е хубава жена.

Гласът беше станал дразнещо висок, сякаш онзи, който говореше, беше на ръба на истерията. Че познаваше четири гласа, които му бяха говорили по различно време от тази ниша в стената. И четирите звучаха така, сякаш принадлежат на някой, който го обучава, макар той да нямаше никаква представа чии са. Освен това не знаеше и кои са събратята му убийци, защото всеки се обучаваше поотделно, напътстван от един-единствен учител. Рядко им позволяваха да се срещат.

Че отново се наведе към панела със здраво стиснати челюсти. Чу как някой си пое дъх и усети дъх на чесън, когато човекът заговори:

— Ще ме попиташ ли, Че, защо беше изпратен там днес?

— А вие ще ми кажете ли?

Разнесе се тих смях.

— Не. Няма. Но познавам някой, който ще го направи по заобиколен начин. Тя иска да говори с теб сега, млади дипломате.

— Кого имате предвид? — Гласът му беше уверен, но сърцето му биеше трескаво.

— Яви се веднага в Залата на бурите. Тя те очаква.

Че се качи в шумната вдигаща се кутия. От двете му страни стояха жреци воители, стиснали голи ками в ръцете си. Разбра, че остриетата им са били намазани с отрова, защото във въздуха се носеше мирисът ѝ. Вдигащата се кутия скърцаше и се клатеше обезпокоително, докато масивната ѝ противотежест я теглеше бавно към самия връх на кулата. Когато спря, тя се наклони така, че и тримата мъже се олюляха на краката си. Вратите бяха отворени от страж, който чакаше от другата страна.

Стаите тук, на върха на кулата, бяха големи и без прозорци и стъпките им отекваха, сякаш вървят през подземни пещери. Високо над главата му на тавана бяха окачени декоративни гипсови фризове, изобразяващи лица, застинали във всевъзможни емоции. Подът под краката му блестеше. Полираното дърво беше застлано с кожи на екзотични животни, чиито свирепи глави все още стояха и се зъбеха на минаващите. Мебелировката — онази малка част от нея, която виждаше — беше натруфена, плюшена и масивна. Въздухът беше спарен, а осветлението — слабо.

Тук-там пред затворените врати стояха на стража жреци воители. През няколко от тях се чуваха гласове, които неизменно бяха далечни и приглушени. Във въздуха се носеше дим с мирис на наркотици. Изглеждаше сякаш той се събира около жълтите глобуси на газовите лампи, висящи от облицованите стени.

До Залата на бурите се стигаше по стълбище от мрамор, изпъстрен с розови жилки. Ботушите им изскърцаха едновременно, когато завиха към него. На всяко мраморно стъпало стоеше по един жрец воин с изваден меч, държан церемониално като в люлка. Тук стражите, ескортиращи Че, спряха и му направиха знак да продължи сам. Че се заизкачва по стълбището.

През маските очите на стражите изглеждаха стъклени, сякаш са под въздействието на наркотик. Стояха като статуи и дишаха толкова плитко, че гърдите им сякаш не се повдигаха изобщо. От тях като вълна от топлина струеше скука и когато Че пристъпи край тях, погледите им сякаш го молеха да предизвика някакви неприятности и така за малко да им помогне да забравят отегчението.

— Прекрасно! — възкликна той и изръкопляска. — Добро представление!

Суката внезапно изчезна от очите им.

В края на стълбището пред него се изпречи огромна врата от ковано желязо. Жената пазач до нея се обърна и удари по вратата с юмрука си в бронирана ръкавица. След кратко забавяне вратата изскърца и се отвори. Отвътре се разнесоха звуци — чуруликане на птици, плясък на вода, музика, смях. На прага застана един възрастен жрец. Той се поклони на Че.

Младият мъж влезе.

Прозорците бяха високи от тавана до пода и бяха разположени по цялата окръжност на помещението. С издигането си те се накланяха навътре. Точно в момента през тях се виждаше обвивка от бели облаци и ранния есенен дъжд, който се блъскаше в прозрачната им повърхност.

Че присви очи и както беше обучен, с един-единствен поглед попи всяка подробност в Залата на бурите. Очакваше нещо различно, може би нещо по-мрачно и по-малко привлекателно. По-религиозно. Вместо това мястото беше уютно и приветливо. В каменната камина в самия център на стаята пропукваше огън. От нея излизаше метален комин, който минаваше през пода на платформата над него. Тя беше нещо като втори етаж, до който се стигаше по стълби, и беше отделена с тънки дървени стени. Че предположи, че това са спални, лични покои, откъдето се чуваха гласовете на птици в клетки.

В уютното пространство около огъня бяха подредени елегантни кресла с кожена тапицерия, обърнати към триножника, върху който висеше подробна карта на империята. На креслата отпуснато седяха жреци, вдигнали крака върху столчета с възглавници, пиеха алкохол, пушеха дълги пръчки хазни, разговаряха помежду си и се смееха или просто гледаха замислено картата. Между тях сновяха грохнали възрастни слуги, които носеха табли с плодове, морска храна, алкохол, бокали с наркотик. Че знаеше, че езиците им са отрязани, а тъпанчетата — спукани. Що се касаеше до жреците, той познаваше всеки от седящите край огъня.

Че беше дипломат — имперски убиец. Голяма част от хората, с които, така да се каже, преговаряше, бяха могъщи и важни люде от самата империя. Работата му беше да ги познава. Някой ден можеше да му бъде наредено да убие всеки от тях.

Повечето бяха генерали. По лицата им нямаше обичайните бижута, носени от жреците на Ман, с изключение на един-единствен

заострен сребърен конус, прокаран през левите им вежди по военен маниер. Самият Че също носеше такъв. Дрехите им бяха обикновените церемониални роби на ордена на жреците воители, макар в тези мъже да нямаше нищо обикновено.

Той огледа лицата им едно по едно: генерал Риктус с отблъскващи обгорени лице и ръце и черна коса, поникнала на кичури над ушите, които приличаха на опърпани парчета кожа; генерал Романо, млад, с почти момчешки вид, макар да беше най-опасният човек от събралите се и най-нетърпелив да седне на трона; генерал Спарус, Малкия орел, дребен, мълчалив и напрегнат, завърнал се наскоро, след като беше потушил бунта в Лагос и беше загубил едното си око (сега покрито с черна превръзка заради добрия вкус); генерал Алеро, ветерана от кампаниите в Гхазни, който беше завоювал за империята повече територии от всеки друг, като се изключи самият архгенерал Мокаби, и беше прокълнат, защото не е продължил да го прави.

Всички тези мъже бяха потенциални съперници за трона в изтънчената и въпреки това смъртоносна игра на политическо маневриране, залегнала в основата на всичко случващо се в империята. Всеки от тях разполагаше със свои собствени фракции, храмове и армии. Империята на Ман беше сравнително млада. Всеки можеше да се докопа до трона, ако е достатъчно решен да го стори. Самият матриарх беше доказателство за това.

В стаята имаше още трима души. Единият беше младият Киркус — единственият син на матриарха, който също се беше излегнал на стол. Очите му бяха замъглени от опиатите и въпреки това се оживяваха, когато той хвърляше гневен поглед (кой знае защо) на Романо.

Втората фигура беше на бабата на младия мъж — майката на Сашийн — която беше заспала на стола си или поне така изглеждаше. Около обутите ѝ в сандали крака лежаха няколко люспести гущера с нашийници от златни вериги.

Последният присъстващ беше самата Сашийн. Стоеше изправена с искряща чаша в ръка, беше облечена в дълга тясна рокля от прозрачен зелен плат, която беше отворена отпред, за да се види, че отдолу е гола. Когато се движеше, гледката на нежния ѝ корем, интимното ѝ окосмяване или едрите ѝ полюшващи се гърди

привличаше погледа и отклоняваше вниманието от лицето ѝ, което беше обикновено и некрасиво. Тъмните ѝ очи бяха твърде сближени, носът — твърде дълъг и крив. Въпреки това в тази жена имаше нещо привлекателно. Може би беше заради начина, по който се държеше, така, сякаш светът ѝ принадлежи и тя може да направи с него каквото пожелае. Може би беше заради усмивката ѝ, която често се появяваше на лицето ѝ.

— Но може ли това да стане преди зимата? — попита тя стария Алеро, сочейки картата.

Генерал Алеро сви рамене, както седеше на стола си.

— Само ако започнем веднага, без да спорим за подробностите. — Ветеранът огледа преценяващо по-младите мъже около себе си и с това ги накара да прекратят разговорите, които водеха.

— И продължаваш да твърдиш, че може да успеем?

Генералът подбра внимателно следващите си думи като човек, който взима от дланта си подходящата монета, когато са му останали твърде малко.

— Да, така мисля, макар че ще ни е нужен и малко късмет. Има много неща в този план, които могат да се объркат, и твърде малко възможности за импровизиране. Ако проработи, той ще ни донесе шумна и решителна победа. Ако се провали... — Той поклати глава. — Тогава случилото се при Корос ще се повтори.

В настъпилата тишина дъждът се чуваше ясно. Че стоеше неподвижен. С крайчеца на окото си той видя птиците с ярки цветове, които се носеха високо в стаята. Един слуга тичаше подире им, препъвайки се, и почистваше курешките им с парцал.

— Продължавам да твърдя, че това е лудост — намеси се Спарус, Малкият орел.

Кожата на столовете изскърца, когато мъжете се обърнаха към него. Той вдъхна дълбоко от пръчката си хази и ги накара да го чакат.

— Две отделни акции на военния флот срещи Свободните пристанища, да не говорим за най-важното — морска инвазия срещу самия Кхос, и то когато зимата бързо приближава. Дори да допуснем, че сухопътните сили изобщо *стигнат* до Кхос невредими — а само по себе си това е много рисковано предположение — че диверсиите ни проработят и че корабите за нашествието не бъдат прехванати, дори тогава, ако сухопътната кампания се забави, поради някаква причина,

ще изпаднем в затруднено и безпомощно положение до пролетта. Мерсиянците ще имат време да се прегрупират. Първа експедиционна армия ще попадне в капан, от който няма да може да се измъкне. Ще бъде *по-лошо* от Корос. — Той погледна право към матриарха, а единственото му око проблесна. — Защото, ще ви кажа следното — ако тази кампания се провали, заедно с нея ще загубите и трона си.

— Това заплаха ли е? — саркастично попита Романо, но Спарус не обърна внимание на забележката му и продължи да гледа втренчено Сашийн.

Онова, което казваше, беше истина. Манианският орден презираше водачите, които са се провалили в битка или са показали признаци на слабост. С тях обикновено се разправяха доста бързо.

Матриархът се плъзна през пространството, което я разделяше от Спарус. Тя леко докосна рамото на Малкия орел с ръката си с добре поддържан маникюр и му се усмихна за миг. След това се обърна към останалите. Движението ѝ беше толкова внезапно, че едната ѝ гърда се подаде от тънката рокля.

— Е? — попита тя и погледна намръщено насъбралите се мъже.

Пръв заговори Риктус с покритото с белези лице.

— Спарус е прав — заяви мъжът с глас, който беше толкова груб, колкото и обгорената му кожа. — Този план е безразсъден. Не мога да повярвам, че сме чак толкова отчаяни. Трябва да поддържахме блокадата на Свободните пристанища. Накрая те ще паднат, стига да продължим да задушаваме търговията им.

— Не — отсече матриархът с равен глас и вдигна ръка. — Имах основания да поискам решения на мерсиянския проблем и те са все още валидни. Вече десет години възпрепятстваме търговията им и блъскаме по вратите им. Въпреки това Свободните пристанища продължават да устояват. Неподчинението им поощрява останалите да набират кураж. Трябва да разбием тези мерсиянци и да го направим решително, за да не изглежда империята слаба.

— Кхос трябва да бъде превзет. Без него останалите Свободни пристанища ще се предадат или са обречени на глад.

Сашийн отново се доближи до картата, която Че беше изучавал, докато тя говореше. По нея с молив доста грубо бяха нанесени линии, които отбелязваха движението на флота и действията на сушата. Успя да различи символите на две флотилии, атакуващи западните острови

на Свободните пристанища — едната трябваше да действа в целия архипелаг, а другата да се съсредоточи върху Минос. Далеч на изток се виждаше трета флотилия, движеща се от Лагос към Кхос и отбелязана с дебела линия с молив. Матриархът сега сочеше нея.

— Шеста армия ще остане в Лагос по предложение на Мокаби. Скорошните ѝ действия поддържат хората настървени за битка. Отпочинали са и свежи. Това ще бъде пълна изненада и Мокаби, който винаги е имал усет за тези неща, смята да създадем Първа експедиционна армия от Шеста армия и каквито други остатъци успеем да съберем и да изпратим с кораби от Лагос в Кхос.

— Но, матриарх — рязко възрази Риктус, — дори ако тяхната Източна флота бъде отклонена от нашите две диверсионни кампании на запад, мерсиянските ескадри, защитаващи конвоите на Занзахар, пак ще останат в този регион. Нашите кораби в Лагос са предимно транспортни и търговски съдове, има и две ескадри бойни кораби. Експедиционната флотилия ще бъде зле защитена, както вече отбеляза Спарус. Ще са необходими само няколко ескадри, за да изпратят цялата ни войска на дъното на Мидерес.

В угълчетата на устните на младия Романо се появи усмивка и той се приведе напред на стола си, сякаш се готви да нападне.

— Не забравяйте, че тези диверсионни флотилии ще бъдат най-големите досега в тази война. Мерсия ще бъде притисната да отвърне и ще трябва да използва целия си флот. Ще *трябва* да отклонят Източната флота, за да защитят запада.

— Каза експертът по военноморска тактика — обяви Киркус и на свой ред си навлече гневен поглед от Романо.

— Експедиционната флота няма да участва в никакви морски битки, господа — заяви Сашийн. — Ще си пробие път през всяка ескадра, която срещне, и бойните ѝ кораби ще се жертват, ако се наложи, за да може транспортните да се промъкнат. Единственото, което има значение, е армията да стигне до сушата.

— Много е лесно Мокаби да си седи във вилата в Палермо и да прави планове на хартия за велики и дръзки кампании — намеси се Спарус, — съвсем друго нещо е обаче това да се осъществи.

— Той се съгласи да се върне, ако одобрим този план — каза Сашийн.

— Аха, за да води любимата си Четвърта армия, която лагерува в безопасност извън обсега на стените на Бар-Кхос. Ако Експедиционните сили завземат града отзад, те ще му отворят вратите, за да може той триумфално да влезе в града. Ако това не стане, е, тогава той ще може да хвърли вината за провала върху другиго и да си осигури безопасно завръщане в имението си.

— Мокаби ще се посвети на това начинание — увери ги Алеро, стар приятел на Мокаби. — Той ще рискува главата си като всеки от нас.

— Аха — отвърна Спарус. — Е, фактът, че той не предлага доброволно да води Експедиционните сили, е показателен. И аз съм съгласен с неговите основания да не го направи, независимо дали той ги изрича гласно, или не. Аз самият не бих искал да водя такава безразсъдна кампания.

Сашийн довърши напитката си и подхвърли празната чаша на един минаващ слуга.

— Жалко, Спарус, защото аз се надявах, че ще искаш да дойдеш с мен.

— Матриарх?

— Аз самата ще водя Експедиционната армия.

Сред насъбралите се премина вълна на изненада. На мястото, където стоеше, без никой да му обръща внимание, Че затаи дъх.

— Както толкова правилно отбелязахте — продължи Сашийн и за момент очите ѝ проблеснаха към младия Романо и дебелия Алеро, — оставането ми на трона зависи от крайния резултат. Би било уместно аз да съм там и така да се каже, да размахвам копие.

— Това е лудост. Не можете да се изложите на опасност по този начин.

— Целият живот е едно опасно начинание, Спарус. И ти също ще участваш, ако искаш твоят матриарх да премине през всичко това и да оцелее.

Романо се наслаждаваше на случващото се. Сашийн се усмихна на младия генерал.

— Ти също, Романо. Спарус ще води Експедиционните сили, а ти ще бъдеш неговият помощник. — Младият мъж се изправи на стола си и от пръчката му хази падна пепел, която се разпиля в скута му. — Алеро, Риктус, вие ще водите по една Експедиционна флотилия и ще

предизвикате такъв хаос, че да разполагаме с достатъчно пространство, през което да се промъкнем. Нещата стоят така.

Младият Киркус се наведе напред. Очите му блестяха.

— Не забравяй мен, майко. Искам и аз да дойда с теб.

— Но няма да го направиш. Ще останеш тук, в Храма, докато не се справим с другия си проблем.

При тези думи тя за пръв път погледна към Че. Той изостави обичайната си отпусната стойка, изправи се и издържа втренчения ѝ поглед.

— Но кой знае колко дълго може да продължи това? — попита Киркус.

— Трябваше да помислиш за това, мили ми сине, преди толкова прибързано да пренебрегнеш отговорностите, свързани с положението ти.

Отговорът на младежа беше заглушен от внезапно силно грачене от ъгъла на стаята. Всички глави се обърнаха по посока на звука, включително и тази на Че. Той очакваше да види може би някое керидо, приклекнало на пода и разкъсващо парче сурово месо. Ала там с все още затворени очи седеше бабата.

— Момчето постъпи правилно — каза старата жрица с дрезгав глас. — Постъпи според Ман. Не го обвинявай за това, дъще.

Матриархът въздъхна.

— Дори да е така — каза тя, — засега той не бива да излиза от тук, по каквато и да е причина.

И тя махна с ръка, за да пресече по-нататъшните опити на Киркус да възрази. Този разговор ѝ беше неприятен и дори синът ѝ разбираше, че е по-добре да мълчи, макар лицето му да пламна.

— Сега — продължи Сашийн — ще помоля всички ви да ме извините.

Матриарх Сашийн се отдели от групата и мина точно покрай Че.

— Ела с мен — рязко му нареди тя.

Той последва аромата на парфюма ѝ към прозорците, където двамата излязоха през двойната плъзгаща се врата на терасата, заобикаляща кулата. По терасата бяха наредени растения в саксии, които се огъваха под вятъра. Сашийн затвори вратата зад тях. Дъждът обливаше лицата им, студен като вятъра, който го носеше.

— Чудиш се защо ти позволих да присъстваш на работата на моя Съвет на бурите.

— Не, Свети матриарх — инстинктивно излъга Че.

Той разбираше, че е по-добре да не признава открито недоверието си към своите висшестоящи. Това можеше да означава чувство за вина — нещо опасно в един орден, където предателството е почти верую.

Сашийн го изгледа изпитателно, за да прецени дали казва истината.

— Много добре — заяви тя най-сетне, като продължаваше да го гледа втренчено, без да мигне. — Всички твои началници са единомислени по отношение на лоялността ти. Може би дори са прави в преценката си.

Той наведе глава, но не каза нищо.

— Чудиш се защо те повиках.

— Да, матриарх — отвърна той, все още със сведена глава, и този път изрече истината.

— Тогава ще говоря откровенно. — Тя кимна с брадичка към Залата на бурите. — Синът ми, младият Киркус, е убил някой, който носи Клеймо.

Че най-сетне вдигна поглед към Сашийн. Тя, както и повечето хора, беше по-висока от него.

— В своята *мъдрост* майка ми не е направила усилие да го спре. Тя винаги е смятала, че ръшуните не са кой знае каква заплаха за Ман. Аз самата не съм толкова сигурна в това. Преди няколко дни засякохме трима от тях, докато се опитваха да си осигурят достъп до сина ми. Двама бяха за отвличане на вниманието. Третият почти успя, макар че го хванахме навреме. Той сам отне живота си. Отървахме се от другите двама. Но ще изпратят други.

Вятърът разтвори роклята ѝ. Водата се стече между гърдите ѝ и се спусна по корема надолу към къдравите косми на слабините ѝ.

— Разбирам — промърмори Че.

— Чудя се дали наистина разбираш?

— Да. Знаете, че съм обучаван за ръшун като предпазна мярка срещу ситуации като тази.

— Тогава знаеш защо изпратих да те повикат.

Искаше му се да се почеше по врата, но сдържа натрапчивото си желание да го направи. Вместо това обърна лице срещу дъжда. Той пареше очите му, но помагаше срещу сърбежа.

— Искате да ви отведе до ордена на ръошуните — каза Че срещу вятъра, — така че да можете да ги унищожите, преди те да са убили сина ви.

— Точно така — отвърна тя и той успя да долови усмивката в гласа ѝ. — В момента един отряд от най-добрите ми командоси се подготвя за пристигането ти. Ти ще ги заведеш в Чийм и ще вземеш от онова растение на ръошуните, за което чувам, че показва пътя към техния манастир.

— Готови ли са те да следват изпаднал в умопомрачение водач през планините?

— Те знаят за познанието, погребано в главата ти. И са готови на всичко. Щом като веднъж открият този манастир, ще убият всички, които открият там, и ще го изгорят до основи. Никой не трябва да оцелее.

Че издиша леко през ноздрите си и потърси празнотата.

Очите на Сашийн се присвиха. Тя се наведе по-близо до лицето му.

— Може би тази мисия те притеснява?

— Не мисля така.

— Да не би в теб да има някакви остатъци от предаността ти към твоите приятели ръошуни?

— Матриарх, верен съм единствено на Ман.

Тя погледна в дълбините на очите му. Той осъзна, че чеше ръката си, но не посмя да спре, за да не се издаде по някакъв начин. Сашийн се изправи.

— Разбирам. Кажи ми — близки ли сте с майка ти?

Че внезапно спря да се чеше. Опита се да спечели време, като избърса мазната вода по лицето си.

— Не, не сме особено близки. Бяхме разделени в продължение на осем години, докато бях в Чийм и се обучавах за ръошун.

— Казаха ми, че въпреки това тя е доста привързана към теб.

— Тогова знаете повече от мен самия.

— Разбира се, че знам. В края на краищата аз съм Светият матриарх. — Тя се усмихна и добави с по-искрен тон: — Освен това

съм и майка. Можеш да си сигурен, че тя много обича своя единствен син.

Сашийн хвърли поглед към стаята и собствения си син. Когато отново погледна Че, очите ѝ бяха сурови и в тях нямаше мекота.

— На твоє място щях добре да се замисля над това. Такива връзки са много ценни в този свят. Понякога нашата вяност е единственото, което ги поддържа.

Че не можа да издържи погледа ѝ. Той видя как растенията в саксиите се блъскат шумно в стъклото и се съсредоточи в тях, сякаш за да възвърне спокойствието си. Те представляваха окаяна гледка, брулени от вятъра и подрязани дотолкова, че изглеждаха почти мъртви.

Сашийн проследи погледа му и вдигна ръка. Тя грубо поглади едно от малкото листа, все едно е домашен любимец. Че се зачуди дали самата Сашийн не ги подрязва в по-самотните си часове тук, на върха на света, опитвайки се по този начин да се отърси от грижите, свързани с положението ѝ.

— Разбрахме ли се?

Че кимна.

— Добре, тогава да не губим повече време. Върни се при обучаващия си. Той ще ти даде цялата информация.

Че наблюдаваше през полузатворените си клепачи как тя му обърна гръб и отвори стъклените врати.

На прага Сашийн спря и му хвърли равнодушен поглед.

— И, дипломате...

— Да, матриарх?

— Никога повече не ме лъжи.

ВПЕЧАТЛЕНИЯ ОТ КУ'ОС

Последното нещо, което някой очакваше да чуе по време на забързаното блъскане при дебаркирането, беше изстрел на пушка. Пътниците утихнаха, когато гърмежът отекна над главите им и ги накара да се втурнат вкупом към левия борд на платнохода „Майка Роза“, сякаш палубата на кораба внезапно се е наклонила по време на бурно море.

Хората се бутаха и надничаха през раменете на другите, за да виждат по-добре лениво помръдващите води на пристанището отдолу. Там, близо до корпуса, имаше фигура, която пляскаше с ръце със зловещото настървение на злощастна душа, осъзнала, че всеки момент ще се удави.

— Това е мъж — отбеляза Нико, който наблюдаваше през перилата, след което погледна към пристанището и разсейващото се облаче дим, което все още излизаше от цевта на пушката в ръцете на войник в бяла ризница.

— Да — съгласи се застаналият до него Аш. — Това го виждам.

Друг войник побърза да се присъедини към първия стрелец, който презареждаше оръжието си. Новодошлият носеше арбалет и още не го беше заредил, когато другарят му вдигна пушката отново.

Нико видя пляска във водата, преди да чуе втория изстрел. Той изригна близо до главата на плувания, макар че мъжът сякаш не го забеляза.

— Какво прави той? — попита удивено Нико.

— Мъжът е роб — отвърна Аш. — Тук, в Ку'ос, има повече роби, отколкото свободни граждани. Те са над един милион, или поне така се говори. Изглежда, че този се надява да се измъкне от острова, като се качи нелегално на борда на някой кораб.

— Е, ако такова е било намерението му, не се е справил много добре.

Аш известно време изучава младия си ученик.

— Може би трябва да скочиш и да му покажеш какъв е правилният начин.

Последва нов изстрел. За секунда Нико се оглеждаше за нов плясък във водата. Не видя такъв и тогава мъжът привлече вниманието му. Отстрани на главата му бавно се разля яркочервено петно и той бавно се обърна във водата. Остана да се носи по корем с изцяло потопено лице и без да помръдва.

— Убиха го! — възкликна Нико.

— Такова беше намерението им.

— Но...

— Той рискува — меко го прекъсна Аш. — Нямахме късмет. Хайде да слезем от кораба, преди на останалите пътници да им втръсне да гледат тялото му. — Аш дръпна Нико за ръкава и тръгна към подвижния мост. Младият мъж забърза след него, като поглеждаше назад.

Спуснаха се по мостчето с тежки раници на гърбовете. Нико все още изглеждаше някак зашеметен.

Бяха минали осем дни, откакто бяха напуснали Чийм, и докато корабът приближаваше към Първото пристанище на огромния островен град, той беше смаян от мащабите на онова, което се разкриваше пред погледа му. Ку'ос беше най-големият град в познатия свят, по-гъсто населен дори от древния Занзахар в далечния край на Мидерес. Нико никога преди не беше виждал толкова високи сгради. Те се издигаха към небето като гъст храсталак в гора. Множеството прозорци чернееха на фона на притъмняващото небе. Сред тях, скупчени най-нагъсто в сърцето на града, бяха островърхите небесни кули, които се извисяваха като миражи към ниските сиви облаци. За окото те изглеждаха физически невъзможни, дори след обясненията на Аш за стоманените им скелети и някаква странна разновидност на течен камък. Аш му каза равнодушно, че не по-малко невъзможни изглеждат и формите, които пикират между високите сгради — хора, увиснали под изкуствени криле. Но в крайна сметка всичко в този непознат пейзаж изглеждаше невъзможно, докато той бавно се приближаваше към поклащания се нос на кораба.

Сега, когато до него във водата се носеше мъртвец, а едно куче беше доплувало и дърпаше тялото, стиснало го със зъби, когато гласовете на хиляди хора се смесваха с шумотевицата на

пристанището, което беше просто един от многото кейове на остров Ку'ос, Нико се запита какво, в името на Големия глупак, прави тук.

Сред блъсканицата от толкова много хора той се почувства като мравка. Високо зад редиците складове, обърнати към източната част на пристанището, се издигаха сгради. В далечината множество комини бълваха черен дим. Нико си пробиваше път напред, насочван от ръката на Аш върху рамото му. Той нямаше представа накъде върви и известно време просто се буташе, движейки се сред по-малка върволица от хора. Минаха покрай група войници, излежаващи се върху щайги. Приближиха се до огромна сграда с една открита страна и се озоваха на широко пространство с висок наклонен покрив от опушено стъкло и стоманени подпорни греди.

Шумът беше ужасен — беше почти невъзможно да разговарят. Нико се оглеждаше безмълвно, докато на пътя му не се изпречи едно високо бюро.

— Следващият! — извика отегченият служител зад бюрото и размаха уморено ръката, на чийто лакът се подпираше, възползвайки се от подплънката на ръкава на бялата си роба. В другата си ръка държеше подобна на парцал кърпа, в която издуха зачервения си нос в мига, в който Аш пристъпи към бюрото.

Бюрото беше толкова нависоко, че служителят ги гледаше отвисоко.

— Някакви стоки за деклариране? — носово попита жрецът.

— Не, аз съм инструктор по боравене с хладни оръжия — непринудено и разговорливо обясни Аш, изправи гръб и дръпна тежката си туника под наметалото, за да приглади гънките, останали от пътуването. — Ще работя в академията на Ул Сун Жуан, а това е моят ученик.

Нико се насили да се усмихне.

— Носиш ли оръжия със себе си?

Аш вдигна платнения си вързоп.

— Добре, добре — най-сетне обяви служителят, който изглеждаше така, сякаш единствените неща, за които мисли в момента, са леглото и паница гореща супа. — Всеки, който внася оръжия на острова, трябва да заплати допълнителна такса от един марвел. Още два за влизането в града на двама ви. Плюс още един за административни такси. Това прави общо четири марвела.

Мъжът протегна ръка.

Аш пусна монетите в нея. Жрецът демонстративно изпробва всяка от тях със зъби. Сложи една в джоба си, а останалите пусна в процепа на бюрото, след което надраска нещо на лист хартия и го подхвърли на Аш.

— Добре дошли в Ку'ос — каза той, дръпна един лост и под повърхността на бюрото с дрънчене се отмести решетка, за да минат.

— *Следващият!*

Слънцето се беше скрило зад слой облаци и в Ку'ос беше студено. Аш и Нико останаха близо до доковете, смесвайки се с тълпата, и си пробиваха път, като сменяха павираните улици, сгушени между високите сгради. Постройките бяха изградени от тухли вместо от дялан камък. Накъдето и да погледнеш човек, виждаше кранове. Имаше нови строежи върху заравнени площадки или върху по-стари съществуващи сгради. Навсякъде по улиците се вееха знамената с червената ръка на Ман, а високо над тях на вятъра плющяха вимпели, сякаш градът се подготвя за някакво празненство. Платно с изображение на матриарх Сашийн висеше върху цялата стена на една от сградите. Между постройките бяха опънати плакати с надпис „*Ликувайте!*“.

Нико мислеше, че Бар-Кхос е оживен град. Но той не беше нищо в сравнение с този метрополис. Улиците бяха толкова претъпкани, че за хората едва оставаше място да се движат. Облеклото следваше всички възможни моди — диплеца се коприна от далечните земи на чуждоземците, кожи от севера, костюми от кожи на зелове на бели и черни ивици, дъждобрани от омаслено платно, наметала от пера с огромни качулки, червени роби. Най-много обаче изпъкваха жълто-кафявите дрехи на робите с нашийници, които вървяха поотделно или на групи, често натоварени с пакети. Отстрани на улиците децата събираха димящ тор от зелове в кофи. Жреци крещяха от високите балкони на кулите на храмовете през биволски мехове, усилящи пресипналите им гласове. В клетка, провесена на стълба в средата на едно кръстовище, седеше гол престъпник, люлееше крака и замеряше с изпразненията си всеки, който имаше нещастieto да дръзне да се доближи твърде много до него.

Беше дъждовният сезон и сякаш за да им се напомни това, заваля проливен дъжд. Пороят разчисти пътя им, защото хората побързаха да

се скрият.

— Имам чувството, че се въртим в кръг — оплака се Нико, докато бършеше лицето си.

— Така е. Ако някой ни следи, след известно време би трябвало да му се изплъзнем.

— Да ни следи?

— Да. Ку'ос е град на параноята. Жреческото съсловие тук има своя тайна полиция. Наричат ги регулатори. Всеки заподозрян в предателство или в ерес бива арестуван и хвърлен в затвора. Хората получават пари, за да донасят за съседите си. С надвисналата над Киркус заплаха от отмъщение, за която вече знаят, че е реална след първия ни опит да отнемем живота му, регулаторите ще са двойно побдителни. Вероятно наблюдават хората, които влизат в града.

— Значи сме в опасност дори сега?

— Във всеки миг, който прекарваме тук, сме в опасност, Нико. Чуй ме сега — докато сме тук, ще правиш каквото ти казвам, без да спориш и без да се колебаеш. Ако се забъркаме в неприятности, единствената ти грижа трябва да бъде собствената ти безопасност. Ако с мен се случи нещо, изчезни. Тръгни си.

Тези думи ни най-малко не повишиха увереността на Нико. Докато вървяха, той не можеше да се сдържи от време на време да не хвърля по някой поглед през рамо, докато Аш не му каза да престане да се набива на очи по този начин. Двамата ставаха все по-мокри.

— Този дъжд ми пари на очите — оплака се Нико, настигайки Аш, след като му се беше наложило да отскочи от пътя на преминаваща каруца. — Освен това има противен вкус.

— Самото небе тук е замърсено. Това е заради въглицата, които изгарят. Когато не вали тази гадост, градът обикновено е обвит в зловонна мъгла. Наричат я „Мъглата на Баал“ в памет на онзи стар крал, известен със своята надменност. Чувал съм, че с времето човек свиква с нея.

Нико се съмняваше в това. В продължение на цял час следваше стареца по петите, като наблюдаваше странните гледки в града и му костваше все повече усилия да не обръща внимание на къркоренето на празния си стомах, тъй като бяха пропуснали закуската.

Най-сетне спряха в един хосталио — ниска сграда от скучни сиви тухли, със замъглени от мръсотия прозорци и прогнили рамки,

покрити с олющена боя. На сградата беше закачена огромна табела, издигаща се на около трийсет стъпки над улицата. На нея на търговски пишеше „Хосталио ел Парадизио“ и имаше рисунка на легло.

Аш обяви, че това ще свърши работа. Сградата беше също толкова запусната, колкото и всяка друга в квартала.

Вътре на регистратурата дадоха фалшиви имена. От тях се стичаше вода, която капеше по покрития с плочки под. Служителят почти не вдигна поглед от вестника си, докато Аш се подписваше в книгата за посетители. Мъжът прекъсна четенето си само колкото да каже:

— На четвъртия етаж все още има стаи. Опитайте там. След девет часа не се допускат посетители. В стаята не може да се готви. Никакъв огън, дори й свещи. А и е забранено изхвърлянето на отпадъци от прозореца — добави той и най-сетне вдигна поглед. — За тази цел се използва дупката на нужника на всеки етаж. Това е почтено място и искаме то да остане такова, ясно ли е?

— Тогава ще се отнасяме към него с уважението, което заслужава — отвърна Аш и стисна юмрука си, докато водата не потече върху отворената книга за посетители и не омаца хартията с пепелявосиви петна.

Служителят затвори шумно книгата, за да я предпази от още щети, и обяви, че сделката е приключена, с оглушително подсмърчане. Върна се към четенето на вестника на бюрото си. Аш и Нико понесоха багажа си нагоре по стълбите. Служителят ги наблюдаваше с крайчеца на окоето си.

Да открият празна стая, означаваше да открият врата — каквато и да е врата с ключ в ключалката. Както им беше казал служителят, откриха една на четвъртия етаж. Нико, който вървеше отпред, хвана ключа и го завъртя. Той отказа да помръдне.

— Дръпни се — нареди му Аш.

Ключалката не беше в самата врата. Тя се намираше в метална кутия, която на свой ред беше прикрепена към касата на вратата. За да завърти ключа, Аш трябваше да пусне монета в процепа на кутията. Оказа се, че трябва да е цял марвел, защото четвъртината просто изскачаше обратно.

Нико се заслуша как тежкият марвел иззвънтя в кутията. Звучеше така, сякаш монетата се изтърколи надолу през самата стена.

Нещо в кутията изщрака. Ключът в ръката на Аш се завъртя, след което той го извади и отвори вратата.

Помещението едва ли можеше да се нарече стая, защото мястото в него едва стигаше да легнат. Имаше две легла едно върху друго, които се разгъваха от стената. В момента и двете бяха прибрани. Аш пусна поредната монета в поредния процеп в пантата на едно от леглата, след което го свали надолу. Седна тежко върху него и сложи кожената раница в скута си. Въздъхна като старец, какъвто всъщност беше.

Нико затвори вратата и прекоси с няколко крачки разстоянието до прозореца в отсрещната стена, където свали раницата си и я опря върху покритата с петна мазилка под него. Стаята миришеше на смолиста трева, застояла пот и влага. Нуждаеше се от проветряване. Нико се опита да отвори капациите на малкия прозорец. Те отказаха да помръднат.

— Нико — обърна се към него Аш и му подхвърли четвърт марвел.

Нико забеляза процепа за монети върху рамката на прозореца. Той скептично пусна монетата в него и чу изщракване, когато тя се претърколи вътре. Отвори капациите и се озова пред опушена, покрита с петна от птичи изпражнения, тухлена стена на не повече от седем стъпки от другата страна на уличка.

Повечето прозорци отсреща бяха отворени и през тях се виждаха гърбове на хора, седящи на столове, бледи лица, надничащи навън, и откъслечни движения, като същевременно долитаха спореци гласове. Въздухът в уличката беше по-зловонен от този в стаята. Звуците на града нахлуха вътре. Нико се наведе навън, за да погледне към улицата далече долу, осеяна с боклуци и локви с вода. Когато погледна наляво, видя цяла поредица от улици, които стигаха чак до залива на Първото пристанище.

Той огледа прозорците отсреща, докато старецът разопаковаше багажа си зад гърба му. През прозореца точно срещу него се виждаше възрастен мъж, който седеше на столче и конструираше нещо от кибритени клечки.

Нико се извърна от прозореца и се облегна на перваза. Той видя как слабата дневна светлина само прави грозотата на стаята още по-очевидна.

— Кога ще се срещнем с Барача и Алеас?

— Утре — отвърна Аш и внимателно остави пръчката за уста и сапуна си до умивалника. — Макар че първо трябва да се срещнем с агента и да се уверим, че са пристигнали без проблеми.

— Може да отидем сега.

— Не. По-добре да изчакаме да се стъмни.

„Чудесно, няма що“ — каза си Нико. Не му харесваше мисълта да седи цял ден в тази стая, без да има какво да прави.

— Ти и преди си бил в Ку'ос. Можеш да ми покажеш някои от забележителностите.

— Вземи — рече Аш, като му подаде една от малките книги, които носеше в раницата си. — Можеш да почетеш малко, за да си запълниш времето. Написана е на търговски. Аз ще подремна.

Нико погледна предложената му книга, но не посегна да я вземе. Предположи, че е поезия. Аш постоянно четеше подобни неща.

— Ако трябва да съм честен, бих предпочел да изтръгна ноктите си един по един.

Аш сви рамене и повдигна вежди, след което остави книгата на леглото. Докато пътуваха, реагираше по същия безстрастен начин всеки път, когато предложеше на Нико да чете и той му откажеше.

— Не можеш да четеш, нали, момче? — добави той този път.

— Разбира се, че мога — изправи гръб Нико. — Просто предпочитам да не го правя.

— Не. Вероятно можеш да прочетеш отделни думи, но не и да четеш както трябва.

Нико взе книгата от леглото.

— Искаш ли да ти прочета нещо? Ето, тук пише... — Той присви очи към думите върху корицата. — Зовът... на... Херон — прочете той, отвори книгата и погледът му се плъзна надолу по ситния шрифт. — Съб... рани мис... ли от... от...

Думите започнаха да се въртят пред очите му както винаги. Погледът му се замъгли, той примигна и се опита да се съсредоточи отново. Не се получи.

Отвратено захвърли книгата върху леглото.

— Не че никога не съм опитвал — обясни той. — Думите започват да се размазват една в друга. Подскачат и се променят, когато

погледна към тях. В пиесите поне мога да проследя какво се случва. Но не и в книгите.

— Разбирам — рече Аш. — И аз имам същия проблем.

— Но ти четеш през цялото време!

— Да, сега го правя. Но като момче имах затруднения и това ме караше да се страхувам от думите. Някои от нас са родени по този начин, Нико. Това не трябва да ни спира да четем, а просто затруднява четенето. Трябва да се упражняваш и да го правиш, следвайки свой собствен ритъм. Ела, седни до мен. Ще ти покажа.

Нико щеше да се отдръпне, ако имаше накъде. Вместо това усети перваза на прозореца зад гърба си. Аш седна на леглото и отвори книгата в скута си. Забеляза съпротивата на Нико.

— Довери ми се, Нико. Да можеш да четеш, е нещо, което си заслужава.

— Но ти имаш само поезия. Поезията ме отегчава.

— Глупости. Поезията е онова, което преживяваме, онова, което дишаме. — Старият чуждоземец отвори книгата напосоки.

Той изучава страницата известно време, след това облиза палеца си и я прелисти.

— Чуй това — каза. — Така понякога пишем поезия в Хоншу. Това е Исея, която седи сама в нощта.

Той зачете тихо:

Планинско езеро

пие луната.

Пие мен самата.

Той погледна Нико.

— Усещаш ли я? Усещаш ли тишината?

— Мисля, че трябва да го прочетеш отново. Толкова е кратко, че не осъзнах, че е започнало. — Ала още докато изричаше тези думи, Нико седна до Аш и погледна надолу към напечатаните думи.

Аш сложи книгата в скута на Нико.

— Опитай се да прочетеш нещо, когато намериш за добре.

Нико прочете внимателно всяка дума, като безмълвно оформяше звуковете с уста. Когато те започнаха да се променят и разместват, той

се насили да се отпусне. Можеше да чете, когато пожелае. Мразеше изтощителните усилия, които трябваше да полага, за да го стори, както и чувството за безсилие заради неумението си. С тези кратки стихотворения беше по-лесно. Езикът беше прост, заобиколен с големи празни пространства. Той прелисти страниците, подбирайки стихотворенията, които се появяваха пред очите му. Откри, че чете едно от тях на глас.

*На вратата
празното пространство
на уплашена птица.*

— Виждаш ли? — похвали го Аш. — Четеш отлично. Трудно е, но не е невъзможно.

— Тези стихотворения или се появяват в съзнанието ти мигновено, или изобщо не се появяват.

Аш кимна.

— Можеш да задържиш тази книга. Можеш да я приемеш като част от обучението си.

— Благодаря — каза Нико. — Никога преди не съм притежавал книга.

Той я погледна втренчено. Поглади с пръсти кожената ѝ корица.

Изправи се с книгата в ръка.

— Сега, моля те — обърна се той към стареца, — не може ли да излезем и да правим нещо?

РАЙСКИЯТ ГРАД

Беше почти три следобед според часовника, поставен на розовата фасада на местния маниански храм. Нико и Аш се хранеха в ресторант в една странична уличка, седнали на високи столове до отвор в стената, откъдето се взимаха по ръчките и през който се виждаха потни готвачи, работещи в малката запарена кухня. Ядяха мълчаливо и бодяха настървено юфката в пикантен сос, докато наблюдаваха хората, бързащи под ситния дъжд, който падаше от ниското небе, а от ъглите на платнената тента над главите им капеше вода. Аш продължаваше да е нащрек, въпреки че очевидно беше изморен. Нико вече го познаваше достатъчно добре. Виждаше как възрастният мъж наблюдава хората наоколо с периферното си зрение, без съмнение търсейки знаци, че ги следят. Дори да беше забелязал нещо, той не го сподели.

Храмът от отсрещната страна на улицата привлече вниманието на Нико. Причината не беше само в хората, които влизаха и излизаха от него, но и в самата конструкция на сградата. Тя не приличаше на никой друг храм, който беше виждал някога. Изглеждаше като каменен шип, стърчащ сред обкръжението от ниски сгради в квартала — умалена версия на небесните кули, разположени в други части на града. Отново се зачуди как стоманата и течният камък могат да бъдат използвани така, че да се получи нещо толкова високо и тънко.

Малкото, което знаеше за религията на Ман, се свеждаше до историите за човешки жертвоприношения от жреците на ордена и за покварата на техните последователи. Сега, когато седеше тук, на ъгъла на улица в самото сърце на империята, тези истории му се струваха измислени и глупави.

— Седя си тук, ям юфка в самия Ку'ос — тихо и замислено каза той — и осъзнавам, че не знам съвсем нищо за тези хора, като изключим това, че са мои врагове и трябва да се страхувам от тях, защото съм мерсиянец.

— Познаваш Алеас — отбеляза Аш.

— Така е, но той обича да говори за миналото си точно толкова, колкото и ти.

Аш дъвчеше бавно, след което преглътна.

— Те са просто хора — рече той, — като се изключи това, че са станали прекалено крайни, и затова донякъде може да се каже, че духът им боледува. — Аш засмука парче юфка, погледна през рамо към храма и добави с пълна уста: — Ако познаваше жреците им, щеше да се боиш повече от тях.

Нико се замисли над думите му.

— Чудя се — подзе той — дали щяхме да воюваме по-малко помежду си, ако не бяха всички тези различни религии.

— Може би. Но помисли над това — наистина ли допускаш, че щяхме да воюваме по-малко помежду си, ако всички споделяхме една и съща вяра или ако не вярвахме в нищо? — Аш поклати глава странно тъжно. — Това е пътят ни в този свят, Нико — да се преструваме, че вярата ни е всичко за нас. Но войните рядко се водят заради вярата. Те се водят за земя и за плячка, за престиж и от глупост. Ако има разлика в религиите на два враждуващи народа, така още по-добре се прикриват онези неща, които може би са общи за тях. Само че истинската вяра рядко има някакво значение. Въпреки външните различия манианците не са различни. Истинската им вяра е властта. В сърцата си те искат да властват над всичко.

От другата страна на улицата часовникът на храма отмери поредния час. Един жрец се появи на високия балкон на кулата и през биволския мях призова хората отдолу. Подобни възгласи прозвучаха в целия квартал и Нико стана свидетел на една от най-странните гледки. Хората по улиците преустановиха заниманията си, коленичиха едновременно и вдигнаха лице и ръце към далечния Храм на шепотите, докато дъждът продължаваше да се сипе върху тях.

Нико усети, че някой го дърпа за ръката, и беше принуден да коленичи от Аш, който стори същото. Когато се огледа наоколо, той забеляза, че не е единственият, забавил се да коленичи пред Ман, нито пък беше единственият, който не изглеждаше особено доволен от това.

— Ежедневният призив — обясни Аш с нотка на презрение в гласа, след което вдигна ръце във въздуха, излагайки ги на дъжда, а ръкавите на плаща му се спуснаха до лактите.

Нико неохотно последва примера му, чувстваше се глупаво, че го прави.

В шест часа те хванаха трамвай — голям вагон, теглен от впряг от дванайсет зела, от чиято запотена козина на бели и черни ивици се надигаше пара. Върху табелката на вратата му пишеше „Град Парадизио“.

Аш пхна половин марвел в процепа на турникета на трамвая и се качи. Зад него Нико направи същото. Нямаше останали свободни седалки. Нико последва примера на Аш и се хвана за лавицата за багаж, която минаваше по цялото протежение на трамвая. Лавицата беше натъпкана с чували зеленчуци, топове платове, имаше дори кафез с пилета, които наблюдаваха Нико с малките си стъклени очи. Дватамата с Аш стояха изправени и се олюляваха напред-назад, докато трамваят си пробиваше път през натовареното движение рано привечер. Мечовете им бяха скрити под плащовете. Вагонът беше тих, единственият шум беше постоянното трополене на дъжда върху прозорците и покрива.

— Никой не разговаря с никого — прошепна Нико. — Дори не се поглеждат един друг.

На устните на учителя Аш се появи лека усмивка.

Вагонът постепенно се изпразваше, докато трамваят спираше на спирките. Накрая се освободиха няколко места и Аш и Нико се настаниха удобно. Старият чуждоземец затвори очи.

Нико видя, че челото му се сбърчи от болка. Аш притисна с треперещи пръсти слепоочието си, сякаш за да облекчи внезапно появилия се там натиск. Сетне взе едно от листата си и го сложи в устата си.

— Не изглеждаш добре — отбеляза Нико.

— Това място не ми действа никак добре, Нико — отвърна Аш с уморен глас, без да отваря очи. — Събуди ме, когато стигнем последната спирка.

След тези думи той се уви по-плътено в мокрия плащ и застина неподвижно.

Остров Ку'ос имаше четири залива с пристанища между „пръстите“ и „палеца“, известни като „Петте града“. Първото пристанище беше заливът, образуван между издатината, позната като „палеца“, и така наречения „показалец“ на острова.

Град Парадизио беше най-големият квартал на развлеченията в Ку'ос и заемаше повечето от територията на „палеца“ на острова — Първия град. Главната му улица минаваше по брега и гледаше към Първото пристанище и източните докове, където беше стаята на Нико и Аш. Когато прекосяваха квартала, и двамата видяха гората от небесни кули, която заобикаляше Шей Мади — най-новия и най-големия колизей на острова. Стените му се издигаха като малък хълм над предградията около него. Там трамваят спря за последно в сянката на огромния стадион.

Докато слизаха под ръмящия дъжд заедно с останалите пътници, Нико се втренчи със зяпнала уста в извисяващата се грамада от арки и колони. Трамваят потегли. Зеловете бяха уморени, но тъй като товарът беше по-малък, набраха скорост, бързайки да се приберат у дома. Беше изминал почти час, ако часовникът пред очите им беше верен. Поеха с бързи крачки, скрити под големите качулки на плащовете си.

По улиците на Парадизио, отиващи към стадиона, вървяха тълпи гуляйджии. Тъй като се движеха срещу потока от възбудени хора, Аш и Нико напредваха по-бавно. Накрая спряха в една тиха пряка. Вече се смрачаваше. Появи се мъж върху потракващи кокили, който палеше уличните лампи по пътя си.

— Газови лампи — обясни Аш в мига, в който Нико отвори уста да попита какво е това. — Градът е построен върху резервоар от газ. На някои места той излиза на повърхността и хората го използват.

Нико се опита да си представи онова, което старецът може би има предвид.

— Помисли си за газовете — отново го изпревари Аш, — които излизат от задницата на свиня. Можеш да бутилираш тази смрад или да я насочиш в определена посока, и тя ще гори, когато имаш нужда от нея.

— Бутилират газ, излизащ от задниците на свини?

— *Не*, Нико. Просто ти давам пример. Но принципът е същият.

— Чудех се защо Ку'ос смърди толкова ужасно.

Аш го изгледа. Възрастният мъж издаде долната си устна напред, после бавно я прибра.

Група жени, бърбрещи помежду си на език, който звучеше като търговски, макар и с изкривени и удължени гласни, се разминаха с Нико и Аш на улицата и влязоха в обществената баня, срещу която бяха застанали двамата мъже. До банята беше окачена една табела, която привлече погледа на Нико. На нея беше изрисувано нещо, наподобяващо Клеймото на ръошуните.

Аш не му обърна внимание. Последваха жените в банята.

Вътре Аш пусна монети в един процеп и получи две чисти кърпи, след което продължиха навътре във влажния въздух на съблекалнята. Там имаше само няколко мъже и жени, които разговаряха под слабото осветление на лампите, окачени на тавана.

По нареждане на Аш Нико влезе в една празна кабинка. Той зачака вътре сам, а Аш се отдалечи. Нико се заслуша в разговорите отвън. Сториха му се безинтересни, а и не разбираше особено смисъла им.

Внезапен звук над главата му го накара да вдигне очи. Беше Аш, който примигваше към него през отвора, образувал се на мястото на отместената дървена плоча. Аш му подаде ръка, Нико я хвана и беше издърпан в тъмното прашно таванско помещение.

— Тези сгради имат общи тавани — прошепна Аш в ухото му. — Можем да стигнем до нашия агент от тук, без да ни видят да влизаме в самата сграда. Тя със сигурност е наблюдавана.

— Наблюдавана? — беззвучно размърда устни Нико.

Аш го поведе през мрака, като стъпваше внимателно по покривните греди, а не по крехките плочи. Протегна напред меча си в ножницата, за да запази равновесие. Нико потисна кихавица ѝ се съсредоточи върху собствените си стъпки. Лесно можеше да си представи как пада от гредата и през тавана се стоварва в скута на някой нещастен къпещ се.

След известно време Аш спря. Размърда друга плоча и я отмести настрана. Пъхна глава в отвора, за да провери какво има отдолу. Останал удовлетворен, той се спусна през него. Нико го последва също толкова умело.

Намираха се в малък кабинет и мокрите им гърбове се топлеха от огъня от купчина въглени, който беше единственият източник на

светлина в стаята. В дълбок стол с кожена тапицерия седеше жена с отворена книга в скута. Но не книгата, нито потъналата ѝ в сянка фигура направиха впечатление на Нико, а големият пистолет, който държеше в ръката си, насочен, без да трепва, към гърдите на Аш.

За момент всичко в стаята беше застинало неподвижно, като се изключат сенките, потрепващи по стените, простите дървени мебели и окачените тук-там скици в рамки. Един часовник отброяваше секундите. В камината лумна искра. Нико потръпна. Жената вдигна свободната си ръка и внимателно допря показалеца си до устните.

Остави пистолета на масата до стола си. След това сложи там и книгата. Надигна се бавно и пристъпи към камината, след което направи знак на Аш да се приближи.

Нико го последва и забеляза Клеймото, което висеше на шията на младата жена, когато тя приклепна и зачака. Докато я наблюдаваше, тя посочи камината. Аш остави мечата си и коленичи на пода. Подпря се на ръце и надникна, доколкото можеше, в осветения от пламъци комин. След това кимна, взе мечата си и се изправи заедно с жената.

Тя отново направи знак. Нико хвърли поглед назад към камината, след което последва жената и Аш.

Подминаха кухненската част по къс неосветен коридор и влязоха в нужника. Пространството беше тясно. Тримата едва се събраха вътре и когато жената затвори плъзгащата се врата след себе си, Нико се озова в пълен мрак.

Пламна клечка кибрит, която се насочи към стената и запали фитила, потопен в купичка с масло, поставена в опушена ниша. Когато пламъкът се разрасна, от маслото бавно се разнесе уханието на орлови нокти. То донякъде притъпи вонята на мястото.

Сега отново можеха да се виждат. Жената завъртя крана в другата ниша в стената, която приличаше на умивалник. Стаята се изпълни със звука на течаща вода.

— Загазихме — каза жената с нисък дрезгав глас и заобиколи Аш, за да седне на нужника и да им осигури повече пространство.

Фитилът се разгоря. Между тях се разли светлина.

Нико погледна надолу към лицето, което толкова често бе сънувал.

— Сересе — промълви той.

Младата жена допря пръст към устните си.

— Тук не сте в безопасност — прошепна тя на Аш. — Дори в момента ни наблюдават.

— Добре изглеждаш — отвърна Аш, без да обръща внимание на загрижеността ѝ.

Нико си помисли, че тя наистина изглежда добре. Косата ѝ се спускаше на плитки, тялото ѝ беше обвито в кафява кожа.

— Е, ти пък определено не изглеждаш добре — каза тя на Аш. — Какво си сторил със себе си? Изглеждаш ужасно.

— Благодаря ти. Сега ми кажи — от колко време подслушват?

Сересе сви рамене.

— Открих подслушвателното устройство в комина още когато се върнах в града. Бяха оставили отпечатък от пръст, видях го, защото бях почистила, преди да тръгна. — Тя разтърси глава. — Моля те, изслушай ме. Точно в момента това не е чак такъв проблем. Снощи баща ми претърси околността. Знаеш колко предпазлив е той. Има регулатори, които наблюдават агентството от всички страни.

— Значи Барача е успял да стигне до града?

— Да, но ти не ме слушаш. Баща ми ми изпрати бележка, вместо да ме посети. Искаше веднага да напусна това място. Аз обаче сметнах, че е най-добре да остана, докато пристигнете вие. Той смята, че регулаторите наблюдават и банята, както и тази къща. Трябва някак си да са научили за входа оттам. Сигурно са ви видели да влизате.

Нико стрелна с поглед стареца.

Милостива Ерес! — помисли си той. — *Сигурно знаят, че сме тук.*

Аш обмисли новините. Поглади с палец ножницата на меча си.

В настъпилата тишина Сересе вдигна поглед към Нико и се опита да му се усмихне.

И тя е уплашена — осъзна той, доволен, че не е единствен. Докато я гледаше, за миг си припомни кратката им среща в пералнята на Сато, разчорлената ѝ от парата коса, учтивостта, с която беше разговаряла с него. Не можеше да свърже онази млада жена с тази, която стоеше сега пред него.

— Срещата — баща ти спомена ли за нея? — попита Аш.

— Да. Каза, че ще се срещнете утре, както сте се уговорили.

— Добре. Тогава си тръгваме.

— Разбира се — рече Нико. — Просто ще си излезем небрежно от тук и те ще ни помахат за сбогом. Не виждам нищо лошо в този план. Съвсем нищо.

— Ще си тръгнем от банята тогава, когато си тръгват и другите. Така поне на съгледвачите ще им е по-трудно. Това е най-доброто, което можем да направим.

Сересе кимна. Тя се изправи и се промуши в коридора. Обвитият ѝ в кожа гръб се притисна в Нико. Двамата с Аш я последваха, след като тя взе вече приготвена платнена раница и наметна тъмночервен плащ.

Събраха се в кабинета. Аш дръзна да надникне през процеп в един от капациите на прозорците. Нико пое инициативата и издърпа стола с кожена тапицерия под отвора в тавана, след което се изтегли нагоре. Протегна ръка на Сересе. Тя обаче я пренебрегна и вместо това му подхвърли раницата си, преди да се качи. Аш беше последен. Той върна плочата на мястото ѝ.

Когато се спуснаха в празната кабинка, съблекалнята беше празна. В продължение на няколко минути седяха един до друг на дървената пейка и чакаха. Нико усещаше топлината на крака на Сересе, притиснат до неговия. Направи всичко възможно да не му обръща внимание.

Аш вдигна ръце към челото си и започна да масажира слепоочията си.

— Успя ли да получиш някаква информация за храма? — попита той, сякаш за да разсее мислите си от болката.

— Наблюдавах околността в продължение на няколко дни — прошепна тя. — Казах на Басо и на останалите какво съм видяла. Няма как да бъде направено.

— Басо успя.

— Да — изсъска тя. — И колко далеч стигна?

Аш не отговори нищо.

— Дори не знаем дали Киркус е все още вътре.

— Виждащият смяташе, че е така, преди да тръгнем. Можем само да предполагаме, че Киркус е останал там.

Замълчаха, когато един от къпещите се влезе в стаята, като си подсвиркуваше силно. Последваха го още хора, които спореха в кой

бордей да отидат след това. Аш се наведе и надникна под вратата на кабинката.

— Чуйте ме — тихо каза той. — Ще излезем заедно с тях. Ако откън ни нападнат, и двамата трябва да бягате. Аз ще направя всичко възможно да ги задържа. Нико знае къде да отиде.

— Така ли?

— В хосталиото, Нико. Отидете на източното пристанище и там всеки може да ви покаже как да стигнете до него.

Изчакаха няколко мига. Аш кимна, те сложиха качулките си, напуснаха кабинката и последваха групата мъже на улицата. Полумракът се беше превърнал в нощ. Вече не валеше. Завиха в посока, обратна на онази, в която поеха мъжете, и започнаха да се отдалечават.

Нико усещаше как ги наблюдават скрити очи, макар че не можеше да е сигурен дали причината е, че очаква това да е така, или някаква вътрешно чувство. Сересе забърбори. Може би това беше нейният начин да овладее нервите си, а може би беше тактика, за да не се набиват толкова на очи. Думите й звучаха странно в тъмната улица и в зловещата, потискаща атмосфера, дължаща се на факта, че са следени.

— Името ти е Нико — каза му тя.

— Да. Успя да си спомниш.

— Означава „прозорлив“ на стария език, нали?

Нико преглътна сухотата в устата си и огледа внимателно потъналия в сенки вход вляво от тях. Кимна.

— Така си и мислех. А такъв ли си?

— Какъв?

Нико можеше да се закълне, че точно в този момент видя една сянка да помръдва.

— Прозорлив. Усещаш ли нещата, можеш ли да виждаш какви са мотивите на хората?

— Майка ми ме учеше да вярвам, че е така.

— Значи тогава и тя в някаква степен е прозорлива.

— Не и когато се отнася за мъже — промърмори той.

Нико продължи да наблюдава изпод качулката на плаща си. Не виждаше нищо необичайно и въпреки това беше сигурен, че те са там

някъде. С усилие превъзмогна желанието си да погледне назад към улицата. Аш сякаш усети вътрешната му борба.

— Не поглеждай назад — изсъска той. — Продължавай да говориш.

Нико се опита да си припомни разговора им.

— Веднъж един гледач на език ми каза, че мога да чета твърде лесно мислите на хората и така ги карам да се чувстват неудобно. Ето защо през живота си ще имам твърде малко приятели.

— Гледач на език?

— Да. Нали се сещаш — изплезваш си езика и той предрича съдбата ти.

— Живях в Минос до деветгодишна възраст, но не си спомням някога да съм виждала гледачи на език.

— Може би те са по-популярни в Кхос.

— Или може би ти обичаш да разказваш истории и си си измислил всичко това.

Нико видя закачливата усмивка на лицето ѝ. Откри, че в този миг не може да откъсне поглед от нея.

В манастира, когато за пръв път беше видял това момиче, той беше заподозрял, че привличането му към него не се дължи на нищо друго, освен на продължителното му откъсване от противоположния пол. Сега разбираше, че е нещо повече от това. Тя го заплениваше по всички възможни начини.

Откъм една от локвите зад тях се чу плясък.

— Следят ни — обади се Аш.

Нико се напрегна. Потисна желанието си да побегне. Сересе започна да си тананика нещо под нос. Звучеше като детска песничка, която Нико беше чувал като малък.

— Хвани ръката ми — нареди му Аш.

— Защо? — попита Нико.

— Защото едва виждам.

Аш не изчака отговора на Нико — той взе ръката му и я сложи върху лакътя си. Старецът беше присвил очи, сякаш гледаше към ярка светлина.

Вдясно от тях се чу тракането на теглен от зелове трамвай, който хвърляше бледа светлина върху улицата. Вагонът беше пълен и тук-там през прозорците надничаха безизразни лица, потънали в своите

собствени светове... Когато трамваят отмина, зад него се появиха две обвити в плащове фигури, които вървяха направо, за да пресекат пътя им.

— Какво? — сопна се Аш, усещайки как ръката на Нико го стиска по-здраво.

— Още двама, пред нас.

— Смени посоката — изръмжа старецът.

Нико ги поведе към една пряка. Сересе беше млъкнала. Аш развърза плаща си и извади ножницата си. Нико стори същото, като сам се учуди на себе си, докато го правеше. Цялото му тяло трепереше. Той си спомни да се съсредоточи върху дишането си.

Пряката минаваше покрай широка сграда от мрамор, чиято внушителна фасада беше украсена с гаргойли, застинали в гротескови пози. От ярко осветените прозорци долиташе музика — някакъв вид опера, доста подобна на онази, която Нико беше чувал в Кхос. На фона на звука се чуваше едва доловимото тропане на подкованите с желязо ботуши зад гърба им. Нико хвърли поглед през рамо. След тях вървяха петима души.

— Учителю — изсъска Нико, когато отпред на десетина крачки от тях се появиха още фигури, — регулатори.

В нощния въздух се разнесе свистене на стомана. Проблеснаха остриета.

— Спрете! — нареди им един глас. — Всички вие сте арестувани.

— Продължавайте да вървите — просъска Аш, като отметна плаща от раменете си, и те продължиха да вървят към регулаторите, докато онези зад тях скъсяваха разстоянието. — Ще се наложи и двамата да се биете. Спомнете си за дишането и открие ли ви се възможност, бягайте. Ясно ли е?

Според Нико това не беше никакъв план. Той сграбчи обвитата в кожа дръжка на меча си, за да придобие поне някаква увереност, готов да го изтегли, както бе обучен. Нищо от случващото се не му изглеждаше реално.

Една от фигурите вдигна нещо над главата си — пистолет.

— Спрете! — отново извика мъжът.

— Колко близо са? — попита Аш.

— На шест крачки.

Нико подскочи, когато нещо избухна до главата му. Пред него мъжът с пистолета извика и се строполи на земята по гръб.

Сересе захвърли димящия си пистолет и без да забавя крачка, извади дълъг ловен нож. Нико спря, възхитен от вида ѝ, и тогава и Аш се впусна в действие.

С едно-единствено плавно движение Аш изтегли меча си, приклепна, изпънал крак назад, и прокара острието през корема на един от мъжете. Продължавайки същото движение, той отрази насочения надолу удар на друг регулатор, завъртя меча си и на свой ред нанесе промушващ удар.

Нико пропусна онова, което се случи после. Той самият вече беше в разгара на битката. Отбягна един съсичащ удар, както безброй пъти го бяха обучавали да прави, и усети хладния полъх на острието, което премина покрай лицето му.

Това е истинско — напомни му съзнанието му. — Тези мъже се опитват да те убият.

Тялото му се задейства само. Той извади меча си и при следващата крачка направи мушкащ удар напред. Усети съпротива и в следващия момент всичко приключи — едно лице на сантиметри от неговото се изкриви в гримаса и мъжът, човешкото същество, беше пронизан от острието му. Регулаторът се съпротивляваше. Нико можеше да усети движенията му през дръжката на меча си. Готов беше да пусне отвратен оръжието си, ако внезапно не беше усетил как дръжката олеква, когато мъжът се отдръпна от острието, изпъшка сякаш с облекчение и седна на земята.

Нико се отдръпна от него.

Усети как нечий ръце се вкопчиха във врата му и го дръпнаха назад и надолу. Мечът беше избит от ръката му. Удари се в паветата и бе налегнат от тежест. Усети върху лицето си вонящия дъх на мъжа, докато някой друг го държеше за краката. Сересе беше съборена на земята до него. Тя изруга и започна да се бори.

Нико дръпна силно главата си и я освободи. Вдигна я и видя Аш.

Чуждоземецът беше все още на крака, танцуваше и сечеше сред групата обвити в наметала мъже. Нико го наблюдаваше със страхопочитание. Регулаторите, притиснали го към земята, също гледаха ръошуна. За момент изглеждаше, че старецът не може да бъде спрял. Движенията му бяха толкова бързи, че противниците му не

можеха да реагират на тях. Действията му сякаш предугаждаха всичко, случващо се около него.

Но регулаторите бяха твърде много, а Аш едва виждаше. Един от ударите му пропусна и той получи порязване по лявата ръка. Замахването беше толкова силно, че щеше да отнесе целия му крайник, ако старецът някак си не се беше усетил да отскочи навреме. Изсумтя от болка и замахна, за да се защити. От внезапно зейналата дупка в ръкава му потече нещо тъмно.

— Бягайте! — извика старият чуждоземец, без да знае, че и Нико, и Сересе са повалени на земята.

Още един меч уцели Аш. Тъпата страна на острието го удари отстрани по главата. Аш се олюля, блъсна се в стената, изръмжа и замахна с меча си. Регулаторите отскочиха назад, извън обсега му.

Един от тях извади пистолет. Той внимателно се прицели в капачката на коляното на Аш.

— Учителю Аш! — изкрещя Нико и се опита да се отскубне, докато регулаторът се прицели и дръпна спусъка.

Имаше съвсем малко забавяне, преди зарядът от черен барут да се възпламени, след което се случи нещо напълно неочаквано.

На сцената нахлу огромн мъж. С един-единствен замах той отрязва горната част на черепа на стрелеца и тя увисна на скалпа над бузата му. Оръжието произведе изстрел, въпреки че мъжът се строполи на земята. Куршумът излетя нагоре. Великанът се втурна към мъжете, който държаха Нико и Сересе.

Беше Барача и зад него с блеснали от ярост очи се появи Алеас. Барача сякаш цепеше дървета с огромния си меч, размахваше го и сечеше. Алеас го следваше, като пазеше гърба на учителя си и мушкеше и режеше наляво и надясно. Аш се впусна в атака.

Все още скован от шока, Нико продължаваше да лежи по гръб и да наблюдава как тримата ръошуни съсичат противниците си в мрачно и безразлично мълчание като мъже, тръгнали на лов.

За няколко мига всички регулатори бяха повалени.

От вътрешността на сградата на операта гръмнаха аплодисменти. Оперното представление приближаваше своя край.

Нико отново трепереше. Стомахът му се надигна, когато погледна към телата, кървящи по паважа, и той усети гадене от острата

миризма. Някъде там беше и мъжът, когото той беше повалил. Дори не можеше да каже кой точно е той.

Чу, че някой се дави, и се обърна, за да види как Сересе повръща до стената. Това го изненада.

Аш почистваше острието си в наметалото на един от убитите. Барача дишаше тежко. Той погледна към дъщеря си с видимо облекчение. Около тях върху влажните павета повалените мъже кашляха, хриптяха и се опитваха да се движат.

— Хубава каша стана — каза мъжът алхази на Аш. — Ние също наблюдавахме къщата. Опасявах се, че това може да се случи, когато пристигнахте. Не вземаш необходимите предпазни мерки, старче.

Аш прибра меча си в ножницата с решително движение.

— И аз се радвам да те видя, Барача.

В далечината прозвуча пронизително изсвирване.

— Може би трябва да оставим разговорите за по-късно? — намеси се Алеас.

Нико вдигна падналия си меч. Бяха му нужни няколко опита, за да го хване. Видя, че по ръцете си има кръв, и избърса длани в туниката си. Кръвта обаче не се махаше. Опита се да прибере меча в ножницата, но не успя.

Аш сложи ръка на рамото му.

— Просто дишай — каза възрастният мъж.

— Да, учителю — отвърна Нико и плъзна острието в ножницата.

— Тогава до утре — обърна се Аш към Барача.

— Да. До утре. И се увери, че си взел нужните предпазни мерки.

Аш тихо даде указания на Нико да ги води.

По пътя на връщане раната на Аш кървеше обилно. Двамата с Нико се опитаха да спрат кръвта, но тя продължаваше да се стича надолу по ръката на ръошуна и да капе от пръстите му. Аш отказа да вземат трамвай до хосталиото, защото реши, че ще се набива на очи твърде много. Той притискаше парче плат от туниката си върху раната по целия път обратно и не каза нищо на Нико, когато парцалът и пръстите му започнаха да проблясват от стичащата се кръв. По настояване на младия мъж на два пъти спираха край по-дълбоки локви. Аш се опита, доколкото може, да измие кръвта от ръцете си.

— Зрението ти възвърна ли се? — попита Нико и разтърси ръце, за да ги изсуши.

— Да. Погледът ми се прояснява.

— Не разбирам. Какво ти има?

— Нищо ми няма, вече ти казах. Страдам от главоболие. Когато то е прекалено силно, понякога ми е трудно да виждам.

Нико не настоя повече. Не искаше да го прави сега, когато учителят му изпитваше болка.

Когато почти час по-късно най-сетне се върнаха в хосталиото, и двамата бяха много изтощени. Без затруднения минаха покрай дремещия служител на нощна смяна и изкачиха четирите етажа, без да мислят за нищо друго, освен да се строполят в леглата си.

Заклучиха вратата на тъмната си стая с четвърт марвел от купчината монети, които Аш беше оставил в легена. Пъхнаха още четвърт в процепа под газовата лампа и я запалиха с клечка кибрит. Още две монети бяха нужни, за да разгънат леглата си.

Преди да заспят обаче, трябваше да се погрижат за раната на Аш. Нико използва още четвърт марвел, за да завърти крана на чешмата и да напълни легена с вода. Останалите монети все още лежах на дъното му. През това време Аш взе аптечката и започна да рови в малката чантичка за стерилизирани превръзки, шишенце спирт, игла и конец.

Старецът сипа малко спирт в раната и изстена със стиснати зъби. Порязването не беше прекалено дълбоко, но беше отворено и розово. Плътта около него по дължината на цялата горна част на ръката беше посиняла до тъмномораво. Аш сипа още спирт върху превръзките. Използва кибрит, за да нагрее края на иглата до червено, след това я вдяна прецизно, макар че пръстите му трепереха, докато кръвта се стичаше по ръката му. Подаде вдянатата игла на Нико и каза:

— Заший ме, момче.

Нико се олюляваше на краката си. Едва държеше очите си отворени. Тялото му трепереше от изтощение и всеки момент щеше да се строполи. От това обаче нямаше измъкване. Той взе иглата и седна до възрастния мъж. Опита се да убеди себе си, че знае какво върши, че в манастира е внимавал по време на уроците по полева хирургия, вместо да си прави шеги с Алеас.

Той внимателно заши грозните краища на раната. Докато го правеше, Аш остана невъзмутим. Изтощението на Нико донякъде му

помагаше — мозъкът му беше твърде уморен, за да се погнуса от онова, което вижда.

Накрая Аш кимна и издиша.

— Това ще свърши работа — каза той.

Нико отрязва конеца с нож и превърза ръката. Помогна на стареца да си събуе ботушите и да си качи краката на леглото. После се увери, че главата на Аш е облежната на възглавницата.

Аш затвори очи. Дишането му беше плитко.

Нико си припомни как почти ослепелият възрастен мъж танцуваше сред въоръжените регулатори и размахваше меча си, сякаш беше лек като перце, внезапно превръщайки в истина всички абсурдни безсмислици и митове, които го обкръжаваха.

— Мисля, че тази вечер убих човек — тихо каза Нико на неподвижния си учител.

Аш въздъхна.

— И как се чувстваш сега?

— Като престъпник. Сякаш съм взел нещо, което не съм имал право да вземам. Сякаш съм омърсен.

— Добре, дано винаги да е така. Трябва да се безпокоиш, когато след стореното, след като кръвта ти се е охладила, не изпитваш абсолютно нищо.

Но това беше нещото, което Нико искаше най-много — да не изпитва нищо. Как можеше да се върне при майка си и да я погледне в очите, знаейки какво е сторил?

— Може да е имал деца — промълви Нико. — Син като мен.

Аш си пое дъх.

— Справи се добре, Нико — каза старият чуждоземец с дрезгав глас.

Думите му почти не достигнаха до младия мъж. Той си свали ботушите и качването в горното легло му се стори най-трудното нещо, което някога е правил в живота си. Едва беше успял да се просне върху тънкия матрак, когато тялото му изневери. Той изпадна в безсъзнание.

И двамата лежаха мъртви за света, покрити с лъскава засъхнала пот и кръв, без да чуват караницата в стаята над главите им и монетите, които непрекъснато звънтяха по пътя си зад стените.

Тъмните улици, заобикалящи операта, бяха тихи. Огромната сграда беше потънала в тишина, след като вечерното представление беше приключило. Посетителите отдавна си бяха тръгнали към дома или към късни нощни срещи.

Каруцата се разлюля върху колелата си, когато върху нея беше хвърлено поредното тяло. Бригадата по почистването работеше мълчаливо, като се изключи пышкане зад кърпите, с които бяха обвити лицата им. Две фигури стояха встрани от останалите — мъж и жена. Мъжът пушеше хази. Жената се беше облегла на стената, плътно увита в наметалото си.

— Той най-сетне дойде — обяви мъжът.

Още една теглена от зелове карета изтрополи по страничната уличка. Беше като здрава дървена кутия на колела. Кочияшът цъкна възможно най-тихо на зеловете да спрат. Дръпна поводите, когато се изравни с двете фигури.

— Доста време ти отне — обвини го жената, отделяйки се от стената.

Кочияшът сви рамене.

— Колко? — попита той, докато слизаше. — Един час, не повече.

Мъжът цъкна с език и отиде до задната част на каретата. Отвори вратите. От клетката там го гледаха две ловджийски кучета, въртящи опашки.

— Хайде, скъпи мои — каза им той. — Време е да си заработите месото.

Мъжът отвори клетката и закачи на вратовете им дебели каишки. Пусна ги да скочат на земята.

Хрътките го задърпаха, нетърпеливи да започнат лова. Бяха тихи, както бяха обучени, чуваше се единствено дъхът, излизащ през отворените им уста.

— Кървавата следа води в тази посока — услужливо посочи жената.

Кучетата вече я бяха надушили. Те затичаха по следата, а дресьорът им едва успяваше да ги удържи.

— Ще се движим бързо — извика той през рамо, без да изчака да види дали някой го е последвал.

Двамата регулатори размениха погледи, след което тръгнаха след него.

ЛОВ НА РИБА С КАМЪЧЕТА

Във всеки друг пристанищен град на Мидерес щеше да се вдигне тревога при неочакваната поява на боен галеон без знамена, само с неутралното черно, превозващ отряд мъже, екипирани за сражение.

Но това беше Чийм и подобни гледки се виждаха толкова често, колкото рибата в морето. Когато корабът акостира на пристана и мъжете слязоха от него с военна дисциплина, неколцина от местните просяци — бивши моряци, осакатени или обгорени — се обърнаха, за да видят дали има смисъл да искат дребни монети от новодошлите, и бързо се отказаха да го правят. Само един си позволи да се загледа в тях по-продължително. Беше около четирийсетгодишен мъж, чиято лява ръка завършваше внезапно с обвит в кожа чукан. Някога той беше войник в имперския легион и не беше чак толкова остарял или дрогиран, че да не забележи войнишките татуировки върху голите китки и ръце на мъжете и камуфлажното им облекло под обикновените наметала, както и явната им целенасоченост.

Командоси — помисли си старият наркоман и се дръпна по-навътре във входа.

Той наблюдаваше как един от офицерите им се приближи до градската стража. Постигнаха споразумение. Бяха повикани още стражи и бяха докарани мулета. Моряците от кораба разтовариха сандъци, които бяха достатъчно тежки, за да са пълни със злато, и ги качиха върху мулетата. Офицерът, няколко от хората му и ескорт от стражи се отправиха към града заедно с товара.

Останалите мъже, които вероятно бяха общо около седемдесет на брой, бяха освободени. Те останаха да почиват на ранното сутрешно слънце и мърмореха, когато им възлагаха задачи. Малки групички тръгнаха по улиците с тежки кесии и нареждания да осигурят зелове и мулета за езда, както и припаси. Старият просяк във входа за момент забрави непреодолимата си нужда от наркотик. Той наблюдаваше намръщено и със странна носталгия и се питаше кои ли нещастни глупаци са си навлекли този път гнева на империята.

През отворения прозорец на кулата духаше пронизващ вятър, който носеше мирис на дъжд. Ошъо погледна към притъмняващото небе, след което уви по-плътно около себе си тежкото одеяло и потрепери.

Задава се буря — помисли си той и погледна през планините към тъмните облаци, които се бяха скупчили в далечината. — Твърде скоро е след последната. Тази година зимата идва рано.

Мисълта не беше приятна. Ошъо не обичаше зимите тук, високо в планините. От постоянната ледена влага във въздуха го боляха костите, така че всяко движение изцеждаше силите му. Простото ставане от топлото легло сутрин беше битка на волята, която сякаш с времето започваше да му коства все повече усилия. Зимите го караха да усеща възрастта си и донякъде това беше причината да не ги обича.

Започнах да отслабвам с възрастта — каза си той. — Някога нямаше да имам толкова съмнения, колкото сега.

Долу Басо бързо прекоси двора, робата му се вееше на вятъра. Ошъо го проследи с поглед и се зачуди дали да не извика на стария си приятел. После се намръщи.

Това не можеше да е Басо. Той беше мъртъв.

Вгледа се по-внимателно и установи, че това е Кош, прегърбен и със зачервени уши. Той изчезна в кухнята, без съмнение вечно гладният му стомах настояваше за по-ранна закуска.

Вестта за смъртта на Басо беше тежка. Ошъо беше разтърсен до дъното на душата си, когато Виждащият беше казал на него и на останалите събрали се на площада ръошуни за загубата на хората им в Ку'ос. Тялото на Ошъо беше потреперило от смразяващ шок. Гърдите му се бяха стегнали. За момент си бе помислил, че получава сърдечен удар. Въпреки че това не беше продължило дълго, за пръв път в живота си, заобиколен от хора под негово командване, Ошъо се беше оказал неспособен да вземе нещата в свои ръце.

Единствено Аш и Барача бяха спасили достойнството му. Те се бяха заели с отмъщението и така му бяха позволили да се върне в стаята си, да затвори вратата след себе си и да скърби посвоему.

Сега, когато стоеше пред прозореца, в съзнанието на Ошъо се появи споменът за Басо, който се смееше, когато светкавица разцепи небето над главата му. Възрастният мъж се усмихна при този спомен. Не се беше сещал за това от много години.

Този спомен беше от втория ден на полета им от някогашната им родина след окончателното поражение на Народната армия в битката при Хунг. Ошьо беше единственият генерал, измъкнал се от онази фатална клопка. Той и жалките останки от армията му отстъпваха, сражавайки се, и се добраха до оцелелите кораби на флотата трийсет мили нагоре по брега. Без достатъчно провизии и в безпорядък те отплаваха по лекия вятър, със съзнанието, че родината им е загубена за тях и единствената им останала надежда е изгнанието. При това тази надежда беше нищожна, защото вражеската флота се появи на хоризонта с опънати платна.

Неспособни да им избягат, техните кораби се оказаха заклещени между скалистия бряг на запад и бурята, която се приближаваше от океана на юг и беше от онези бури, които потопяват плавателните съдове. А точно зад тях се приближаваха корабите на врага, които ги превъзхождаха поне тройно по численост.

В последен отчаян опит флотата се насочи към приближаващата буря.

По онова време Басо беше едва момче, не повече от шестнайсетгодишен, все още гордо носещ очуканата си прекалено голяма броня, докато повечето от останалите оцелели от разгромената Народна армия бяха свалили своите от страх да не се удавят. В онези мрачни часове всичко изглеждаше изгубено. От треперещите устни се отронваха молитви към предците. Мачтите се чупеха и такелажът се късаше под свистящите пориви на бурята. Вълните заливаха палубите, отнасяха хората и преобръщаха корабите. Никой не очакваше да оцелее. Дори Ошьо смяташе, че ще умрат ако не покосени от враговете, то от жестоката буря. Въпреки това той беше запазил тези страхове за себе си, когато бе заповядал на флотата да продължи напред, и беше демонстрирал смелост пред хората си, макар в действителност да беше съкрушен до дъното на душата си като всеки от тях.

Но когато беше видял Басо да се смее като човек, който е жив, въпреки лудостта на момента, без страх от бъдещето, миналото или дори настоящето, докато корабът се люлееше под краката му, а небето над главата му беснееше, това беше накарало Ошьо да изпълне гръб и му беше вдъхнало кураж, когато най-много се нуждаеше от него.

А сега Басо го нямаше, както толкова много други, и от хората на Ошъо бяха останали само неколцина, които той високо ценеше. Кош, Шики, Ч'енг, Шин Виждащия, Аш — можеше да преброи на пръстите на едната си ръка оцелелите хора от някогашната си родина. Те бяха единственото, което свързваше Ошъо с далечното минало и дома. Сякаш със смъртта на всеки един от хората си той преживяваше загубата им все по-дълбоко и се измъчваше все повече от въпроса кой ще бъде следващият.

Щеше да е Аш — знаеше го. Аш щеше да е следващият и бившият му ученик щеше да е най-тежката загуба от всички.

Аш все още беше някъде там, в Ку'ос, зает с отмъщение в името на Дао на тази напреднала възраст. Ошъо знаеше, че не биваше да го пуска. Не и в неговото състояние. Но на погълнатия от собствената си мъка Ошъо не му беше хрумвало да разубеди Аш. Поне не и докато не беше станало твърде късно и той не бе заминал — тогава Ошъо беше осъзнал, че старият му приятел най-вероятно няма да се върне от тази мисия, както не се беше върнал и Басо.

Не знаеше защо има такова предчувствие. Не беше сънувал трагични сънища, нито беше чул ужасяващи предсказания от Виждащия. Просто всеки път, когато помислеше за стария си приятел, усещаше голяма тежест, сякаш никога нямаше да го види отново.

Цялата жалка история с това отмъщение го караше да се чувства така. Ошъо мислеше, че това няма как да завърши другояче, освен зле за всички тях.

Той се приготви за поредния порив на вятъра през отворения прозорец. Въздъхна. Някъде извън полезрението му един от капациите на прозорците се тръшна веднъж, втори път, после утихна.

С възрастта станах меланхоличен — каза си той, но след това се присмя на себе си. Знаеше, че възрастта няма нищо общо с това.

Ошъо затвори капациите пред бурята, която приближаваше откъм планините. Потрепери още веднъж, след което се върна при книгите си и тапицирания стол до уютната топлина на огъня.

В Ку'ос беше късен следобед. Както винаги в този час кръчмата „Петте града“ беше пълна с докери, улични търговци, които бяха приключили работата за деня, и обичайната смееща от чужденци,

отседнали в множеството хосталии в квартала и привлечени от хубавата храна и виното в заведението.

В един ъгъл под слабия съскащ пламък на газовата лампа, закрепена за измазаната опушена стена, седяха скупчени петима души, които водеха поверителен разговор. Местните посетители не им обръщаха особено внимание, като се изключат погледите, които от време на време хвърляха на младата жена, облечена в кафяви кожени дрехи. Тя беше привлекателна гледка за уморените очи на работниците, които от зори се потяха, за да изкарат надниците си, и най-вероятно щяха да се върнат при жените си, преждевременно състарени от ранните раждания и тежката, уморителна ежедневна работа.

— Това е невъзможно — каза тихо Сересе, въпреки че в кръчмата беше достатъчно шумно, за да не се чуят думите ѝ.

Сересе сякаш не забелязваше вниманието на мъжете клиенти в общата стая. Може би тя просто беше свикнала да я оглеждат по този начин и знаеше как да не се впечатлява от това.

— Съмнявам се, че в момента някъде в Мидерес има по-добре охранявано място от Храма на шепотите. Не виждам никакъв начин, по който да проникнем там.

Барача, който гледаше замислено чашата си с рхулика, повдигна вежда невярващо.

— Казвам ти, че е истина, татко. Дори ровът около кулата беше напълнен с някакви дребни риби, които жадуват да впият зъби в жива плът. Те привличат тълпи всеки ден, защото градската стража започна да провесва престъпници във водата за забавление. Видях го преди три дни. Водата закипя яростно и когато извадиха мъжа от водата, месото по краката му беше оглозгано до кокала. Как смятате да Преминете през нещо такова?

При тези думи Нико, който седеше до учителя си, потънал в мрачно мълчание, вдигна глава. Никога преди не беше чувал за месоядни риби.

— Ще ти кажа следното — подхвана Барача, който все още не беше убеден от думите ѝ. — През целия си живот никога не съм виждал място, в което да не може да се проникне, стига човек да разполага с достатъчно време и вдъхновение. Ако не можем да преплуваме през рова, ще го преминем със сал.

Сересе въздъхна раздразнено.

— Ако можеш да се промъкнеш покрай патрулиращите лодки и да избегнеш наблюдателите от самата кула. Както и патрулите по брега.

— Тогава ще се престорим на патрулираща лодка, ще отидем до кулата и ще се изкатерим по нея.

— Даже и през нощта ще ви видят. Сложили са осветление по всички етажи на кулата. Няма да изминете и десет крачки, преди някой от патрулите или летящите им съгледвачи да ви забележи.

— Значи забравяме за рова. Ще откраднем жречески роби, ще минем по моста и ще влезем преоблечени през главния вход.

Както го описваше Барача, изглеждаше лесно.

— Да, само дето на никого не му е позволено да минава през вратите, без да покаже ръката си през една решетка. Там проверяват дали върховете на пръстите липсват, или не. Всъщност не разрешават на никого дори да стъпи на моста, преди да бъде проверен за знака.

— Значи отговорът е очевиден — каза Алеас и всички погледи се насочиха към него, а той се ухили. — Всеки ще отреже върха на малкия си пръст, ще изчакаме няколко луни, докато пръстът заздравее напълно, и след това ще влезем необезпокоявани.

— Млъкни, Алеас — скастри го Барача.

Алеас повдигна вежди и хвърли поглед на Нико. Двамата се спогледаха, макар че Нико не отвърна на непринудената усмивка на приятеля си. Днес се чувстваше уморен. Беше спал лошо, преследван от кошмари, в които преживяваше отново и отново действията си от предишната нощ.

— Ако ще се промъквате вътре — продължи Сересе, — трябва да използвате метод, който те не са предвидили.

На Алеас този разговор взе да му омръзва.

— Не може да остане вътре до края на живота си. Ако не можем да проникнем вътре, ще го чакаме да излезе навън. Може би по време на Аугере. Сигурно тогава ще излезе навън.

— А ако не го направи? — попита Барача. — Миналата нощ почти ни спипаха. Дори сега, докато разговаряме, те най-вероятно претърсват града, за да ни открият. Всички, освен теб сме чужденци тук. Да ни открият, е само въпрос на време. Това едва ли може да се

нарече приятелски настроен град, в който да се мотаеш спокойно, в случай че не си го забелязал.

Думите му накараха групата да се умълчи. Нико откри, че оглежда помещението, за да види дали някой не ги наблюдава.

Ето там. Един мъж твърде бързо извърна очи, когато срещна погледа му. Нико го наблюдава известно време, за да види какво ще направи. Мъжът си поръча още едно питие и продължи да разговаря с приятелите си.

Нико си пое дъх и се опита да се успокои. Знаеше, че мъжът най-вероятно е гледал Сересе, нищо повече.

Виждам призрци — каза си той. — Този противен град ми действа на нервите. Искате ми се да можем да го напуснем веднага и никога повече да не се връщаме.

Барача се облегна назад и издиша достатъчно шумно, за да покаже неудоволствието си.

— Трябва да приемем това за комплимент — успокои ги той. — Така показват, че изпитват уважение към възможностите ни.

Но това не решаваше проблемите им и Барача изглеждаше наистина обезпокоен, когато поглади дългата си брада.

По време на целия разговор Аш седеше тихо, вперил поглед в напитката си и отпуснал наранената ръка в скута си. Когато мълчанието се проточи, той вдигна чашата с вино със здравата си ръка, отпи и я остави обратно.

— Всички ние забравяме най-важното — подхвана той, без да вдига поглед.

Барача скръсти ръце и въздъхна.

— И какво е то, о, премъдри?

— Очакват да се промъкнем тайно, а не да нападнем.

— Да щурмуваме вратите? — попита Алеас с широко отворени очи.

Аш кимна и в тъглчетата на устните му се появи лека усмивка.

— Чудесна идея — отбеляза Барача. — Само дето за нея ще ни е нужна цяла армия.

Аш огледа израженията на лицата им. Отпи отново от виното и тропна решително празната чаша върху масата.

— Тогава ще си намерим армия.

Навън светлината беше ярка. Слънцето блестеше на ясното небе. Светлината обаче не беше ласкателна за града, защото само подчертаваше още повече неговия сив и скучен вид. Нико наблюдаваше как докато се процеждаше в подобните на каньони улици, тя ставаше слаба и приглушена.

— Не се обиждай — каза Алеас, — но мисля, че учителят Аш може би най-сетне е загубил разсъдъка си.

Той стоеше пред кръчмата до Нико и Сересе, докато учителите им обсъждаха нещо, така че да не могат да ги чуват.

— Подозирам, че никога не е имал много здрав разум — сухо отвърна Нико. — Мислиш ли, че наистина ще го направят?

Алеас се замисли над въпроса, докато наблюдаваше учителя си.

— Двамата си приличат — отговори той с кратко кимване. — Сега, когато единият предложи тази идея, другият ще сметне, че не може да отстъпи. Ще го направят дори това да означава да рискуват всичко.

Това беше достатъчно, за да предизвика свиване на стомаха на Нико. Той вдигна поглед към високия Храм на шепотите в далечината, който се виждаше дори от тук, от източните докове. Не можеше да повярва, че те наистина обмислят да нападнат това място. Със сигурност това бяха само приказки въпреки мнението на Алеас.

В крайна сметка плановете им щяха да се провалят и те щяха да са принудени да напуснат града, без да доведат докрай отмъщението си. Беше чувал, че това се е случвало и друг път.

Но Нико вече разбираше твърде добре Аш и си даваше сметка, че храни фалшиви надежди. Извърна поглед от кулата и се опита да насочи мислите си към други неща.

Сересе го погледна съсредоточено.

— Как се чувстваш тази сутрин? — попита тя.

— Малко уморен — призна той. — Не спях добре. Мисля, че ще се радвам да напусна това място.

— Тук не ти харесва.

— Не, не ми харесва. Има твърде много хора и твърде малко места, където да си сам.

— Говориш като истински фермер — потупа го по рамото Алеас.

— Кога, по дяволите, съм твърдял, че съм фермер?

— Не си. Съдя най-вече по миризмата.

Нико не беше в настроение за обичайните им шеги. Щеше да отвърне спрехаво, ако не беше видял, че в този момент Барача се приготвя да си тръгва. Алхазид направи знак на Алеас и дъщеря си да го последват. Алеас кимна на Нико.

— Пази се — каза Сересе.

Двамата забързаха да настигнат Барача.

Аш се приближи, навел замислено глава.

— Трябва да поразпитам — уведоми той Нико. — Ела с мен.

— Почакай малко.

Аш се обърна нетърпеливо.

— Онова, което предложи — да нападнем кулата. Звучи ми като пълна лудост.

Тъмната кожа на чуждоземеца изглеждаше прозрачна под следобедната светлина. Миналата нощ беше загубил много кръв.

— Знам — отвърна той и гласът му прозвуча уморено. — Не се безпокой за това. Обещах на майка ти да се погрижа ти да си в безопасност. Спомняш ли си?

— Мисля, че представата за безопасност на майка ми и твоята са две коренно различни неща.

Аш кимна.

— Въпреки това мисля да спазя обещанието си. Когато влезем в кулата, ти няма да идваш с мен. Твърде опасно е. Нямах достатъчно опит за такова рисковано начинание. Нико, признавам, че в този план има известна лудост. Но се опасявам, че такава лудост ще ни е нужна, ако искаме отмъщението ни да успее. Когато се озовем вътре, ти ще останеш със Сересе и ще ни помогнеш да се измъкнем, ако успеем да се върнем обратно.

— Не съм загрижен само за себе си.

На лицето на възрастния мъж се появи малко цвят.

— Разбирам. Но това ни е работата, Нико. Такива са рисковете, които трябва да поемаме — сви рамене той. — Стига приказки. Да вървим.

Къщата се намиреше на улица с много къщи. Всички те бяха празни, прозорците им бяха счупени или заковани с дъски, а вътрешността им — осеяна с отломки. Някои от тях бяха овъглени от пожар и унищожени. Единствено тази къща беше все още обитаема, от двете ѝ страни имаше изоставени сгради, част от цяла редица

изоставени сгради, разположени върху тераси. Дори така тя не изглеждаше много по-обитаема от останалите. Прозорците ѝ бяха зацапани със сажди и бяха затъмнени отвътре със завеси. Боята, която някога може би е била оптимистично жълта, сега се лющеше върху тухлените стени. Ветропоказателят — гол мъж, държащ светкавица — висеше от водосточната тръба на покрива, люлееше се и скърцаше под лекия бриз.

Нико погледна нагоре, чувствайки се беззащитен под поклащания се ветропоказател, който изглеждаше така, сякаш всеки момент ще падне, макар че вероятно висеше от месеци, може би дори години. Силното почукване с чукалото все още ехтеше зад входната врата, когато Аш отпусна ръка, отстъпи назад и зачака.

Зад тях под срутените развалини все още личаха очертанията на нещо, което е било голяма група сгради, преди да бъде разрушено от пожар, вероятно много отдавна. Сред останките се издигаше огромна купчина боклук, която закриваше по-голямата част от сивото небе. Около нея смело претичваха плъхове и изчезваха сред отпадъците, които се поклащаха като ръце, махащи за помощ. Вонята на гнило беше непоносима. Беше толкова силна, че дори поривите на вятъра не можеха да я премахнат, а вместо това я разнасяха наоколо и тя предизвикваше задавяне и сълзи.

Нико се опитваше да не диша, докато стоеше обърнат с лице към издрасканата дървена врата на къщата. До него Аш си тананикаше нещо под носа. Не звучеше като мелодия. По-скоро приличаше на поредица от думи, които изричаше, без да си отваря устата.

— Май изкуството на музиката не е открито от твой народ, а?

Тананикането спря. Аш го погледна. Старият чуждоземец се канеше да му отвърне, когато отвътре се чу звук от събаряне на стол или нещо поне толкова тежко. Някой изпсува. Разнесе се тракането на верига, след това стърженето от дърпане на резе и после на още едно. Вратата одраска пода, когато някой я дръпна навътре.

— Да? — жената беше ниска, приведена почти наполовина.

В едната си ръка тя държеше фенер, а в другата бастун, на който се подпираше, докато протягаше врат, за да огледа с присвити очи двамата непознати, застанали пред нея. Нико примигна, като видя мръсното ѝ лице. Косата ѝ беше толкова рошава, че приличаше на

козина. Мустаците ѝ бяха по-големи, отколкото биха били неговите, ако се опиташе да ги пусне.

— Тук сме, за да се срещнем с Гаморел — рече Аш. — Кажи му, че е дошъл чуждоземецът.

— Какво? — не разбра тя.

Аш въздъхна. Той се наведе по-близо до ухото ѝ.

— Мъжът ти — каза той на висок глас. — Кажи му, че един стар чуждоземец иска да го види.

— Не съм глуха — сопна се тя. — Влизайте. Влизайте.

Отвътре къщата беше горе-долу същата като отвън. Последваха старицата, докато тя се тътреше бавно по коридора. Нико и Аш вървяха един до друг, сякаш бяха част от процесия в сърцето на скрит храм. Храмът обаче имаше стени от тухли, покрити с олющена мазилка и окачени картини в рамки, които не можеха да бъдат различени на слабата светлина от фенера на жената, която на ръст стигаше до кръста им. Подът пред тях беше дървен, затрупан с бял прах и пясък, който скърцаше под подметките на ботушите им. Във въздуха се носеше противна миризма, сякаш сутрин и вечер хората тук ядяха кисело зеле. В краката им пробяга плъх. По краищата на коридора се промъкваха още много други.

Изкачиха се по стълбите, които скърцаха под тежестта им така, сякаш всеки момент ще се продънят. Качваха се стъпало по стъпало, изчаквайки жената да се придвижи нагоре, преди да продължат. Нико и Аш се спогледаха, без да кажат нищо. Стояха пред врата. Върху нея с червена боя или кръв беше изрисуван знак — звезда със седем лъча.

Влязоха в гостна. Стаята беше осветена от няколко опушени фенера, поставени върху маса, отрупана със статуетки, амулети, каменни хаванчета и чукала, ножове, безопасни игли и други, непознати неща. От тавана бяха провесени чаршафи, създаващи усещането, че се намираш в палатка. Под тях, на стол близо до закрития със завеси прозорец, похъркваше старец, облечен в жилетка, с ръце на корема и затворени очи. Скутът му беше отрупан с плъхове, които лежаха с преплетени опашки и наблюдаваха влизането на новодошлите.

Мъжът се размърда при звука от затварянето на вратата след Нико и Аш. Върху лицето му беше паднал кичур изтощена черна коса. Той се почеса, след което захърка отново.

— Гаморел — повика го Аш и сбута крака на стареца, с което накара плъховете в скута му да се разбягат.

Мъжът не се събуди, а само отвори едното си око, сякаш за да огледа положението, преди да реши дали да напусне безопасния свят на съня. Когато видя Аш, лицето му трепна и той се събуди.

— Трябваше да се досетя — каза той с дрезгав глас. — Само ръошун би се осмелил да събуди спящ шанти.

— Ставай. Трябва да говорим по работа.

— Така ли? И каква е тази работа?

В скута му падна кожена кесия. Тежестта ѝ беше достатъчна, за да го накара да се изправи на стола си. Върху лицето му с дълги бакенбарди се разля усмивка. Зъбите на стареца бяха кафяви, с цвета на бира.

— Интересно — напевно рече той и се надигна плавно и без усилие. — Заповядай в стаята ми.

Той отведе Аш в другата стая и затвори плътно вратата след тях.

— Седни — нареди старицата на Нико, като го отведе до един от столовете край прозореца. — Чий, да? Малко чий?

Нико се усмихна и поклати глава. Помисли си за плъховете, които тичаха навсякъде, за мръсотията на това място и под пожълтелите нокти на старицата.

— Да? — повтори тя, кимайки с глава.

Преди да успее да откаже, тя се затътри към друга стая. Внезапно отворената врата създаде течение, което донесе пара и влажния мирис на зеле. Нико чу как жената извика на нещо да се махне от пътя ѝ, след което се разнесе дрънченето на чаши.

Някъде в гостната цъкаше механичен часовник. В цялата тази бъркотия Нико не успя да открие къде се намира. Столът не беше удобен. Имаше усещането, че седи върху чакъл. Стана, изтупа купчина миши изпражнения на пода, след което предпазливо седна отново. Готвеше се да подпре ръце на подлакътниците, но размисли и вместо това ги сложи в скута си.

Старицата се появи, носейки несигурно със свободната си ръка поднос с кана чий, от която се надигаше пара, и две чаши от бял порцелан.

— Нека ви помогна с това — предложи Нико, като се изправи, взе подноса от нея и го отнесе до една малка масичка.

Жената се усмихна и предпазливо се отпусна в стола срещу него. Беше прегърбена дори когато седеше, а ръката ѝ продължаваше да почива върху бастуна. Наблюдаваше го, докато той сипваше чий.

— Благодаря ви — каза Нико с напрегната усмивка и се облегна назад с чаша в ръка. Не отпи от нея. Старицата кимна, като продължаваше да го гледа втренчено. Той се зачуди какво ли толкова вижда тя.

— Кажете ми — подхвана тя, — сънувах ли много?

Нико се замисли.

— Напоследък дори прекалено — призна той.

— Знаеш ли, някои сънуват повече от останалите. Някои също така виждат повече от останалите. Виждам, че ти си един от тях. Късметлия си. Съпругът ми — и той е същият.

Нико се загледа в чашата в ръцете си. Чият изглеждаше добре и порцеланът беше чист. Той вдигна поглед, усмихна се, извърна очи и най-сетне видя часовника, който стоеше на поставка до отсрещната стена, близо до закачалка за дрехи, на която бяха окачени палто и черен цилиндър. Нико се почувства неловко под втренчения поглед на старицата. Започваше да му се гади от миризмата на парата, която все още нахлуваше през отворената врата.

Нико се насили да погледне старицата. Кожата ѝ беше с цвета на прегоряла мазнина. Той срещна угодническия ѝ поглед и видя в него нещо уязвимо — някаква чувствителност, белязана от стари рани. Видя и отегчението ѝ, скрито под маската на учтивост.

Тя кимна, сякаш той току-що се бе върнал при нея.

— Той затова е шанти, нали разбираш — рече тя. — Съпругът ми. Бива го в старите обичаи. Много хора все още идват при него. Бедните, отчаяните. Мнозина търсят услугите му.

— Тогава значи не сте манианци?

— А? Манианци? Не, момче. Манианците биха ни направили роби, ако знаеха какви сме. Тук практикуваме старите обичаи. Първите обичаи. Наричат ни еретици. Презират най-много нас и бедните.

Тя направи пауза, за да вземе чашата си от масата и да я поднесе към сбръчканите си устни. Сръбна шумно веднъж, после отново, след което върна чашата на масата.

— Май не разбираш за какво говоря — за старите обичаи?

Нико се замисли над въпроса ѝ. Спомни си как майка му правеше знака за защита всеки път, когато видеше самотна сврака — навик, с който беше заразила дори него. Припомни си също и как всяка нощ по време на зимното слънцестоене тя винаги оставяше запалена свещ на перваза на отворен прозорец.

— Може би — сви рамене той. — Тези стари обичаи — практикуват ли ги още и другаде?

— О, практикуват ги навсякъде. Но само тайно. В традиции, чийто смисъл отдавна е бил изгубен. От онези, които са достатъчно възрастни, за да помнят живота ни преди Ман, ммм? Само във Високия Паш ще откриеш, че старите обичаи се спазват от всички и смисълът им се знае. Има ги и дори още по-далеч — на Небесните острови. Така те успяват да живеят вечно. Когато умрат, хората използват старото познание, за да ги върне към живот. Да. Това са нещата, които манианците биха искали да забравим.

Нико слушаше думите ѝ с привиден интерес. Той се бореше с желанието да се почеше по краката, където усещаше как бълхите подскочат и го хапят. Хвърли поглед към затворената врата и се запита колко ли дълго още ще се бави учителят Аш. Какво, по дяволите, правеха тук?

Жената си пое дъх и разтърси горната част на бастуна в съсухрената си ръка.

— Ти си добро момче — каза тя. — Слушаш една стара жена, макар да ти се иска да си навсякъде другаде, само не и тук. Я виж, май приключиха с тая тяхна работа.

Нико остави чашата с чий в мига, в който чу вратата да се отваря. Изправи се още преди Аш да се появи, следван от мъжа.

— ... кажи-речи навреме — казваше Аш.

Чуждоземецът погледна към чашата чий на масата и спря, за да я вземе. Отпи голяма глътка, след това се усмихна на старицата и остави празната чаша. Кимна на Нико да го последва и се отправи към стълбите.

— Благодаря за чия — бързо каза Нико и тръгна след него.

Хванаха трамвай към квартала на източните докове и седнаха на най-задните седалки. Известно време Аш седеше загледан през

прозореца зад гърба му.

— Мислиш ли, че ни следят?

Аш въздъхна и отново погледна напред.

— Трудно е да се каже — промърмори той.

Не изглеждаше особено загрижен.

Трамваят премина с тракане покрай голям площад със сгради от бял мрамор, заобикалящи го от три страни. Беше изпълнен със суетящи се фигури в червени роби. Бяха хиляди.

— Поклонници — обясни Аш, преди Нико да успее да го попита.

— Друго исках да те питам — каза Нико достатъчно силно, за да го чуе старецът в шума от тълпата. — Когато бяхме в онази къща, успя ли да получиш онова, за което отиде там?

— Надявам се.

— И няма да ми кажеш нищо повече от това?

— Не, още не.

Нико въздъхна раздразнено.

— Много добър начин да обучаваш ученика си, няма що. Да му казваш възможно най-малко дори когато те пита.

— Когато сме на мисия, винаги е за предпочитане сам да се ориентираш.

— Удобна теория — изсумтя Нико, — особено с това, че ти спестява необходимостта да отговаряш на каквито и да било въпроси.

— Това също е вярно.

Неравност на пътя разтърси прозорците на трамвая. Аш извърна глава, за да погледне отново назад. Когато се обърна напред, той започна замислено да потупва ръка с палеца си.

Няколко секунди по-късно се изправи и се хвана за една от люлеещите се кожени дръжки.

— Чакай ме в стаята. Остани там, докато се върна.

Без да изчака отговор, той отиде до отворената врата и скочи на улицата. Тръгна още преди трамваят да се е отдалечил, а Нико остана да го гледа, притиснал лице в прозореца.

Малко по-късно трамваят влезе в квартала на източните докове и Нико най-сетне започна да се ориентира къде се намира. Гледаше през прозореца преминаващите улици, които му бяха смътно познати и създаваха у него също толкова смътно чувство на облекчение. По тротоара вървеше момиче. Той мярна за миг черната му коса.

Нико скочи, стигна до вратата и слезе навън.

— Сересе! — извика той, но момичето беше твърде далеч, за да го чуе.

При следващата пресечка я изгуби. Беше сигурен, че е тя. Той продължи да върви в същата посока, като се оглеждаше. Улиците бяха натоварени със следобедния трафик. По тротоарите бързаха пешеходци, а по улиците се движеха трамваи и каруци. От един съседен храм се чу камбаната за часа — две иззвънявания и после тишина.

Нико вървеше по улица с еднакви сгради и прозорци, отворени към градския въздух, от които се разнасяха звуци от работата, вършена вътре. Приличаха на складове, просторни и прашни. Във вътрешността им върху рогозки на пода седяха стотици хора, предимно жени и малки деца, и извършваха проста повтаряща се работа, в която той не намираше никакъв смисъл. Децата метяха разхвърляни боклуци по пода. Неколцина мъже се потяха, докато бутаха между редовете ръчни колички, пълни с материали. Някои от онези, които седяха върху рогозките, хвърляха някакви предмети в количките, когато минаваха покрай тях, други пък взимаха разни неща. Няколко човека крачеха наперено между работниците и крещяха доста често. Нико продължи, но от Сересе нямаше и помен. Беше я изгубил.

За момент той се замисли дали да не се върне в хосталиото. Но само мисълта да седи там сам и да разсъждава върху онова, което беше сторил миналата нощ, му се стори тягостна. Можеше поне да се разходи, макар улиците на града да не бяха кой знае колко погостоприемни от стаята му.

Навлече в един по-хубав квартал, където покрай булевардите имаше редици дървета, къщи и фонтани с чиста вода, а на площадчетата — заведения за чий. Хората не бяха толкова припрени, колкото в източните докове. Въпреки това Нико усещаше до мозъка на костите си, че не му е мястото в този град. Малко неща му се струваха близки и погледът му не откриваше почти нищо, което да му създаде усещането за нещо познато и близко. Всичко това го плашеше — не само мащабите на строителството, но и начинът, по който се държаха хората.

Поне в Бар-Кхос непознатите все още разговаряха помежду си. На лицата на търговците можеха да се видят усмивки. Ако внезапно

станеше кавга или сбиване, останалите присъстващи бързо се намесваха, за да успокоят нещата. Колкото и да беше изтощен Бар-Кхос от продължителната война или може би именно заради нея, сред обсаденото му население се чувстваше духът на общност и усещането, че животът на хората има обща цел, която беше нещо повече от вярата, религията или познанствата. Тук обаче хората бяха някак кисели и резервирани. Сякаш им беше обещано да получат много от живота и след като го бяха получили, Те бяха още по-изтощени и недоволни от преди.

Може би Нико имаше нужда да види зелено и просторно място вместо безкрайните потискащи тухли и бетон. Поддал се на внезапно хрумване, той спря едно момче на улицата и го попита къде се намира най-близкият парк, като се надяваше, че младежът няма просто да се намръщи и да му каже, че тук няма паркове.

Но момчето му даде достатъчно прости указания — оказа се, че такова място има само на една пресечка разстояние. Когато Нико се обърна, очите му светнаха, защото точно пред него имаше малък парк, заобиколен от черен железен парапет. Той забърза крачка и влезе през входа в оградата. Чакълът на пътеката скърцаше под обувките му. Той забави ход, разглеждайки пейзажа наоколо. Мястото беше красиво посвоему и в по-голямата си част празно, като се изключат фигурите тук-там, които клечаха и се облекчаваха в храстите, пияниците, които лежаха проснати по буренясалата трева, сякаш някой ги сушеше на слънцето, и прирастените към дрос, които чешеха покритата си с люспи кожа, докато мърмореха безсмислици, без да се обръщат към някого конкретно.

Нико избра място, което да е възможно най-далече от тези обитатели на парка. Седна под сикадово дърво, обърнал лице към отслабващото слънце. Почти започна да се отпуска.

Затвори очи и си представи, че е някъде другаде. Представи си, че е у дома, в Кхос, седи сред покритите с гори хълмове, които се издигаха зад малкия имот на майка му.

В дни като този често излизаше на разходка с Буун, нарамил раница, в която имаше прясно изпечен от майка му киш, малко сирене, бутилка вода, свирката му за птици, кукички и канап. Изпотен и задъхан, той се изкачваше далеч от усложненията на обръкания си живот, сред кристалния въздух на планинските долини и настроението

му се ободряваше с всяка следваща стъпка, докато Буун вървеше ту от едната, ту от другата му страна и душеше за зайци, мишки и всякакви други животинки, които би могъл да улови.

Понякога, след като Буун се успокоеше достатъчно, за да легне неподвижно, Нико ловеше риба в студените планински езера и хващаше една след друга малки пъстроцветни пъстърви, които гордо отнасяше на майка си за вечеря. Друг път, когато беше по-замислен, Нико намираше древна скала, надвиснала над някое дълбоко езеро, и ловеше риба, като хвърляше малки камъчета, които леко цопваха във водата. Наблюдаваше зорко как те потъват под повърхността. Ако имаше късмет, някоя малка пъстърва се стрелваше от скривалището си след потъващото камъче, но се връщаше, когато разбереше, че то не е храна. Така Нико ловеше гледките на риби, а не месото им. Прекарваше часове в това занимание.

Понякога в дните, в които беше достатъчно топло, двамата с Буун отиваха да поплуват. Нико се справяше с ледения шок от водата, като направо скачаше в езерото, и крещеше от изненада и удоволствие, когато излезеше отново на повърхността под нагорещения въздух. Буун известно време плискаше с лапи из водата, изплежил език, и изглеждаше така, все едно се смее и едновременно с това е изпаднал в лека паника. Кучето доста бързо се уморяваше и излизаше от водата, за да се отръска, преди да се просне на припек и доволното му сумтене да разлюлее тревата пред муцуната му. Нико плуваше от единия до другия край отново и отново и когато загрееше достатъчно, започваше да плува по гръб, като си играеше, променяйки количеството въздух в дробовете си. След известно време пъстървите свикваха с присъствието му. Те излизаха от скривалищата си и хапеха пръстите на краката му или обикаляха в кръг под него.

Често двамата с Буун просто вървяха и прекосяваха една гориста долина след друга, докато Нико не сметнеше, че са се загубили. Въпреки това веднага щом си го помислеше, той неизменно виждаше някой познат отличителен белег и разбираше къде се намират.

Ако беше достатъчно рано, Нико избираше най-близкия връх и се изкачваше чак до горе, колкото и да беше изморен или гладен или да го боляха краката. Питаше се дали баща му е идвал тук, когато ловуваше, или по време на някоя от самотните си разходки. Почиваше едва когато стигнеше до върха. Когато се озовеше там, той се

строполяваше задъхан на земята до Буун и очите му попиваха ширналата се земя долу и синьо-зеленото море отвъд нея. Въздухът беше толкова чист, че той го поглъщаше жадно на големи глътки. Полъхът на вятъра охлаждаше кожата му. Чувстваше се в мир с останалия свят. Животът му беше поставен в по-истински контекст, проблемите му бяха дребни и маловажни. Осъзнаваше, че всъщност нищо няма значение — нито страховете и несигурността му, нито променливите му и преходни надежди и желания, важни са само неизменността на мига и фактът, че съществува. Той поглеждаше в меките очи на Буун и осъзнаваше, че това състояние на съзнанието е вече познато на кучето, и му завиждаше за неговото просто съществуване.

— Хей, здравей.

Гласът беше от настоящето и Нико се върна към него, отваряйки очи. Зрението му бавно започна да възприема отново цветовете. Видя оброчен от небето силует, надвесен над него. Проточи шия и засенчи очи с ръка.

Беше Сересе, гледаше го намръщена, с ръце на хълбоците. За момент се пренесе отново в Бар-Кхос, когато беше разбуден грубо от Лина.

— Легнал си на моето място — обяви Сересе, преди той да успее да каже каквото и да е.

— Какво? — попита той и се изправи до седнало положение.

— Ти. Легнал си на моето място — повтори тя и Нико се усмихна смутено, след което хвърли поглед на купчините изпражнения, пианиците и наркоманите, с които беше пълен паркът.

— Разбирам. Често ли идваш тук?

Тя седна до него и го сбута встрани с тялото си, за да си направи място до дървото. Нико усети топлината ѝ и тя предизвика физически шок, който премина нагоре и надолу по бедрата му.

— Нашият хосталио е наблизо — обясни Сересе. — Баща ми беше категорично против да живея в мръсотията, която двамата с Алеас трябваше да търпят на доковете. Затова ни премести в по-хубава квартира. Върнаха се в стаите ни, за да се покрият и да обсъдят планове си. Едва ли има нещо по-досадно от това. Реших да се поразходя и да намеря някое място, където да поседя на слънце. — Тя се огледа и сбърчи нос. — И това е мястото.

Сересе извади кафява ръчно свита цигара от джоба си и драсна клечка кибрит, за да запали края ѝ. Мирисът на хазни водорасли изпълни ноздрите на Нико, когато тя засмука пръчката и изпусна дима.

— Пушиш ли? — попита го тя и му подаде пръчката.

Майка му никога не му беше позволявала да пуши хази, твърдеше, че те са вредни за дробовите и са по-опасни дори от смолистата трева. Истина беше, че тя често кашляше така, сякаш умира, след като цяла нощ беше пушила. Нико беше готов да откаже пръчката, но след това размисли и предпазливо я взе. Пое струйка дим в дробовите си. Закашля се и върна пръчката на Сересе.

— Да не прекъсвам нещо? — попита Сересе, когато той продължи да мълчи, защото мислено беше все още сред хълмовете на Кхос.

— Не. Само спомени.

— Е, в такъв случай ще те оставя с тях. — Тя се изправи с едно-единствено грациозно движение като голяма котка.

— Не си тръгвай заради мен — побърза да каже Нико.

Тя протегна ръка.

— Шегувам се. Ако ще прекарваме известно време заедно, бих предпочела да не е тук.

— Къде предлагаш да отидем? — попита я той, без да пуска ръката ѝ.

— Да повървим малко — сви рамене тя.

Той отдръпна ръката си, но когато тръгнаха, тя го хвана под ръка. Въздухът стана по-хладен, докато слънцето се спускаше зад заобикалящите ги високи сгради. Пешеходци бързаха насам-натам, роби с нашийници носеха тежки пакети и кошници върху главите си. Странноприемниците, покрай които минаваха, бяха шумни и от отворените им врати се разнасяше уханието на готвено.

— Гладна ли си? — попита Нико, макар че не изпитваше никаква нужда да се храни — реши, че просто е учтиво да попита.

Сересе поклати глава, черната ѝ коса се спускаше на вълни върху раменете ѝ.

— Имам нужда от въздух. Не те ли харесва понякога просто да повървиш?

— Разбира се — отвърна той и съжали за предложението си.

Тя му подаде отново пръчката хази и този път той си дръпна повече.

— Двамата с Алеас май сте станали приятели — отбеляза Сересе.

— Алеас?

— Да. Държите се непринудено един с друг, както правят приятелите.

— Предполагам, че е така. Не че Барача — имам предвид баща ти — го одобрява.

— Не. Не би го одобрил. Ти си ученик на Аш.

Нико я погледна въпросително. Тя сви рамене.

— Учителят Аш е най-добрият ръшун, с когото разполага ордена, и те го знаят. Това е нещо, което не се харесва на баща ми, нали разбираш, защото винаги е бил погълнат от желанието да бъде пръв. Не може да понася, когато това не е така. Не трябва да му се сърдиш, Нико. Майка ми ми е разказвала за детството му и за неговия баща, който е бил жесток и надменен, но също така и тесногръд. Използвал всяка възможност, за да унижава сина си, и не показвал нищо друго, освен презрение към него, дори в деня на смъртта си. Това донякъде е оформило характера на баща ми и той не може да стори нищо, за да го промени.

Нико се замисли над думите ѝ и се опита да ги свърже с надменния алхаз, когото беше започнал вече да опознава.

Двамата вървяха покрай кафенетата в страничните улици, от които се разнасяха шумните разговори на клиентите. Сенките започнаха да се удължават.

— И майка ми е същата — каза той след известно време, — нещо в миналото продължава да оформя характера ѝ и досега.

— Заради нейните родители ли?

— Не. Заради баща ми.

Сересе отговори нещо, но Нико не я чу. Внезапно той забави крачка и спря.

Нещо бързо се спускаше, въртейки се към земята пред тях. Когато то кацна, Нико присви очи, за да види какво е.

Беше сикадово семе — свежата му зеленина ярко контрастираше със сивотата на паважа. Около него, по цялата улица, лежаха стъпкани и смачкани широки листа, а между тях имаше още крилати семена,

макар да бяха по-малки от онези, които Нико беше свикнал да вижда. Той вдигна поглед към сградата, покрай която вървяха и която се извисяваше нагоре етаж след етаж. От ръба на равния ѝ покрив висяха клоните на дърво. Сересе проследи погледа му.

— Градина на покрива — обясни тя. — Богатите обичат такива неща. — Тя присви устни за момент, след което се отправи към уличка отстрани на сградата и го повика: — Ела.

Нико я последва. Сересе спря под стълба, закрепена на тухлената стена над главите им и минаваща покрай прозорците на всеки етаж, за да достигне накрая до покрива. Той осъзна какво беше намислила тя.

Почувства се замаян, когато я качи на раменете си. Хилеше се и се олюляваше под тежестта ѝ, докато тя присви колене, скочи и се хвана за най-долното стъпало на дървената стълба. Изтегли се нагоре, а Нико не спираше да ѝ се любува, докато тя дърпаше резето.

Плъзгащата се стълба изтрополи долу и Сересе се озова до него.

— Какво се беше заяпал? — задъхано го попита тя.

Градината на покрива беше малка, макар и красиво аранжирана. Нечия грижлива ръка ѝ беше позволила да се развива свободно и естествено, без обаче да изглежда подивяла. По краищата ѝ растяха малки дървета в глинени саксии и храсти, засадени в корита с пръст и посипани с дървени стърготини. По-голямата част от равното пространство беше покрита с дива трева и сини и жълти цветя. В средата на затревената площ имаше малък фонтан с басейн, направени от гладки камъни с неправилна форма и ситен чакъл, което им придаваше вида на миниатюрен планински поток.

Комбинацията от растения закриваше заобикалящите ги сгради и създаваше впечатлението, че Нико и Сересе се намират на всяко друго място, само не и наред най-големия град в света. В задната част на покрива се издигаше колиба с врата, която очевидно водеше към стълбище. За голямо задоволство на Сересе вратата се оказа заключена, когато тя се опита да я отвори. Двамата седнаха на пейка до течащата вода, наслаждавайки се мълчаливо на градината. Тук шумът на града се чуваше слабо.

Сересе запали нова пръчка хази и издуха облаче дим към намаляващата светлина.

— Добре се справи — каза тя, — имам предвид миналата нощ. Това беше темата, която и двамата бяха избягвали досега.

— Така ли мислиш? Толкова бях уплашен, че направо се бях вцепенил.

— Наистина ли? Не беше единственият. Но стори каквото трябваше. Показа кураж.

Нико изгледа момичето продължително право в очите, без смущение и без потайност. Той на мига забеляза, че под маската на веселост, интелигентност и красота има нещо друго. Сересе беше изнервена и се нуждаеше от компания.

Тя дръпна силно от пръчката си и след това му я подаде.

— Кураж — повтори Нико, сякаш чуваше тази дума за пръв път, и за миг в съзнанието му се появи лицето на мъжа, когото беше убил — решителния му свиреп поглед, когато Нико го намушкваше, който в началото стана учуден, а после постепенно се появи ужасното осъзнаване, че всичко е загубено. — Не, не куражът ме накара да забия меча си в корема на онзи мъж миналата нощ. Страхът ме подтикна да го направя. Не исках да умирам там. Не исках той да ме убие. Затова го убих.

Той се изненада от собствените си думи и от откровеността, с която говори за чувствата си. Запита се дали нещо в него не се е променило, дали от миналата нощ досега не е станал по-възрастен. А може би това беше просто освобождаващият ефект от вдишания дим.

— Странно — каза той, като продължи да разсъждава на глас, — откакто напуснах Кхос, осъзнах няколко неща. Баща ми например е най-смелият мъж, когото някога съм познавал, макар че по онова време едва ли съм го разбирал. Мисля, че дълбоко в себе си винаги съм се страхувал, че в крайна сметка той е страхливец, защото избяга от всичко. Когато бях малък, главата ми беше пълна с тези неща — храброст, кураж под неприятелския огън и разни подобни. Нещата, от които изобилстват историите. Но сега усетих частица от онова, на което баща ми е бил подлаган всеки ден под стените. Чудя се как толкова дълго е успявал да живее с това всеки ден и всяка сутрин да става, знаейки какво го очаква. Най-сетне разбирам защо е избрал различен живот, далеч от всичко това, където и да е той. Мога само да се надявам, че притежавам и половината от силата му.

Нико погледна към пръчката хази в ръката си, за която почти беше забравил. Тя беше изгаснала. Подаде я на Сересе. Виеше му се свят.

— Куражът не е нещо, за което зная много, Сересе. Не и когато се стигне до това. Когато се забъркам в неприятности, чувствам се най-вече уплашен.

Сересе отново запали цигарата и седна, подпряла брадичка върху юмрука си.

— Разбирам — тихо каза тя и издиша дима. — Снощи ми беше за пръв път и на мен. Не мисля, че ми се отрази много добре.

В очите ѝ внезапно се появи уязвимост.

Една носеща се по небето сянка привлече вниманието им. Вдигнаха очи достатъчно бързо, за да зърнат преминаващия флайър. Черните му криле като на прилеп се издигаха по възходящите потоци топъл въздух над града. Сересе потрепери.

— Добре ли си?

— Да — увери го тя, макар гласът ѝ да я издаваше.

Прогони тези неща от съзнанието си — предложи разумът му.

— Сересе, разкажи ми нещо за себе си.

— Какво искаш да знаеш?

— Не съм сигурен. Какво си правила преди... всичко това.

— Задаваш много въпроси, Нико.

— Така хората се опознават — отвърна той. — Майка ти — разкажи ми за нея.

Този въпрос беше грешка. Прочете го в погледа ѝ.

Въпреки това тя се опита да му отговори:

— Майка ми почина преди няколко години. Така се срещнах с баща си — когато тя се разболя. Той дойде да ме вземе от Минос. След смъртта ѝ ме отведе в Чийм. Останах там, горе, в планините, до шестнайсетгодишната си възраст заедно с всички онези мъже, които се обучаваха да убиват.

— Никога ли не си мислила да тръгнеш по стъпките на баща си?

— Аз? Да стана ръшун? Не, този живот би ми бил противен.

— Как тогава се озова тук?

Тя се усмихна, макар че усмивката ѝ беше крива и невесела.

— Малко се побърках от скуката. На два пъти се опитах да избягам. После се влюбих и предизвиках голяма суматоха. Тогава

стариат Ошьо предложи да се преместя в Ку'ос. Здравето на агента тук започна да се влошава и тя имаше нужда някой да ѝ помага. Възползвах се от тази възможност. Госпожа Сар почина тази година. Кашляше лошо. Останах, докато успеят да намерят някой, който да я замени.

Сересе погледна към цигарата в ръцете си, която отново беше угаснала, и я хвърли.

— А ти, инквизиторе мой? *Ти* как се озова тук, забъркан във всичко това?

— Напоследък и аз това се чудя.

— Звучиш така, сякаш съжаляваш.

Нико се изправи. Отиде при фонтана и се престори, че изучава миниатюрния му барелеф. Всъщност не виждаше нищо.

— Нямах намерение да любопитствам — каза тя зад гърба му, вероятно усетила нещо в начина, по който беше застанал. — Пуших твърде много. — Тя се поколеба в търсене на по-добро обяснение. — В теб има нещо, Нико. То кара хората да говорят.

Фонтанът наистина изглеждаше като миниатюрно планинско езеро. Нико почти очакваше да види малки пъстърви, плуващи под повърхността му.

— Права си обаче — наистина съжалявам. След миналата нощ ми се иска никога да не бях напускал Бар-Кхос. Сега знам, че *това...* — той се огледа неவிждащо наоколо — това едва ли може да се нарече живот. Да се учиш да бъдеш убиец. Знаеш ли, в манастира почти бях забравил какъв ме учат да бъда. Бях толкова зает с мисълта да се справя добре. Днес обаче всичко това ми беше припомнено със страшна сила.

Сересе застана до него. Можеше да види отражението ѝ във водата — фигурата ѝ трептеше пред краката му.

Нико избърса лицето си с ръка и издиша в дланта си.

— Може би ще се почувствам добре, когато напуснем този град — каза той, като се насили гласът му да звучи безгрижно, и я погледна.

— Кажи ми, ще останеш ли в Ку'ос, когато това свърши?

— Не — отвърна тя. — Ще трябва да се преместя, за да бъда в безопасност.

— Къде ще отидеш?

— Мислех си, с парите, които съм спестила... Мислех си да попътувам малко и да видя Мерсия отново, докато е все още свободна. Минаха няколко години, откакто напуснах островите. Чух, че е достатъчно безопасно за жена да пътува сама. — По гласа ѝ личеше, че се усмихва. — Смятам да се отпусна и да приема живота такъв, какъвто е, като пътувам само с нещата, които могат да се съберат в раницата ми, и живея просто и безгрижно. Точно в момента това ми се струва чудесен план.

— Такъв е — съгласи се Нико и в гласа му се прокрадна копнеж, който изненада и самия него.

Да, звучеше чудесно — да метнеш раницата на гръб и да пътуваш из Свободните пристанища.

Той за момент се порадва на фантазията си да предприеме такова пътуване с това момиче за компания и да живее ден за ден, без да се страхува и без животът му да е изложен на опасност. Колкото и нереална да беше тази представа, при мисълта за това в тялото му се разля топлина.

— Тогава ела с мен — каза Сересе с усмивка на лицето.

Той се обърна към нея, без да се засмее.

— Ще бъдем добри спътници — добави тя, продължавайки да си играе с него. — Сигурна съм в това.

— Почти не се познаваме.

— Но се разбираме, нали? Човек усеща тези неща още от първия миг, когато срещне някого.

— Моля те — каза той, — престани.

— О! Не ти харесва как звучи. — Сересе направи гримаса.

— Точно в момента мисля, че бих дал всичко да мога да направя нещо такова.

Усмивката изчезна от очите ѝ. Нико усети докосването на ръката ѝ върху неговата.

— Тогава какво те задържа тук? Ти си ученик, а не роб.

— Причината е, че съм много задължен на учителя Аш. Имаме... споразумение и аз няма да го наруша.

— Мислиш ли, че той не би те освободил, ако знае какви са истинските ти желания?

— Не знам какво би направил — отвърна Нико. — Най-малкото, това би го обидило.

— Нико... — въздъхна тя — Аш е добър човек. Ти го подценяваш. Наблюдавах го, докато сте заедно. Той те обича.

— Съмнявам се в това. — Нико се изправи и освободи ръката си от нейната. — Да, той ме търпи, но избягва компанията ми, когато може.

— За толкова проникателен човек това явно е едно от нещата, за които си сляп — тихо каза Сересе.

Нико не разбра какво има предвид тя.

— Той винаги е сдържан. Държи на разстояние дори онези, които го познават отдавна. Той много е страдал, Нико. Както и всички стари чуждоземци. Макар че той би го отрекъл, според мен се страхува от болката да загуби още някого.

Нико не отговори и плисъкът на течащата вода изпълни градината. На покрива вече ставаше хладно. Той потрепери и осъзна, че въздухът е изпълнен с влага. Виждаше парата от дъха си пред очите си.

— Става студено — отбеляза той.

— Идва мъгла — каза Сересе.

— Мъгла? Сега? Времето на това място е странно.

— Заради планините на континента е. По-добре да се връщаме, ако не искаме да премръзнем.

Нико хвърли един последен продължителен поглед на градината, след това ѝ обърна гръб и се насили да се усмихне.

— Учителят Аш има една история за премръзването. Ще ти я разкажа по пътя обратно.

Стаята го посрещна неприветливо, когато най-сетне се върна в хосталиото. Беше му нужен остатъкът от монетите, за да отвори вратата, и му се наложи да опипва умивалника в мрака, за да намери някой от четвърт марвелите, които все още лежаха на дъното му. Намери един и го използва, за да запали газовата лампа. Настани се на горното легло, увит в тънкото одеяло, и се замисли за изминалите няколко часа, докато тялото му бавно се затопляше.

Аш се прибра през нощта. Старецът изглеждаше още по-изтощен от преди. Удари се в умивалника, сякаш не го беше видял.

Отново го боли главата — помисли си Нико.

Аш му измърмори нещо, докато лягаше на леглото си, след което въздъхна. Нико се зачуди какво ли е правил цяла вечер.

Замисли се дали да не го попита направо, но старецът най-вероятно щеше да му каже да млъкне. Освен това имаше други по-належащи въпроси, които да му зададе.

— Нощта е студена — най-сетне каза възрастният мъж.

— Ледена.

— Яде ли вече?

Нико осъзна, че не е вечерял.

— Не, но не съм гладен. Това място убива желанието ми да се храня.

Старецът внимателно се изправи от леглото. Затършува в раницата си и извади овесена питка, увита в насмолена хартия.

— Учителю Аш — повика го Нико и зачака възрастният мъж да се обърне към него.

Аш му подаде овесената питка.

— Яж — нареди му той.

Нико обаче само поклати глава.

— Учителю Аш, искам да те попитам нещо.

— Тогава питай.

Нико си пое дълбоко дъх и събра смелост.

— Чудех се... Не съм сигурен, че притежавам качествата да бъда ръошун.

Аш примигна, сякаш му беше трудно да фокусира. Той разкъса опаковката и отхапа парче от овесената питка, без да сваля очи от Нико.

Думите се изляха в буен поток от устните на Нико.

— Не знам дали ме бива за това. Тази работа... тя е по-лоша, отколкото очаквах. А миналата нощ... — Той поклати глава. — Да се биеш като войник, да защитаваш дома си, е нещо различно. Не съм толкова сигурен, че този път е такъв.

— Нико — меко отвърна възрастният мъж с пълна уста, — ако не искаш повече да бъдеш мой ученик, просто ми го кажи и аз ще уредя да се прибереш у дома.

— Но нали имахме сделка? — Нико седна изправен.

— Ти положи всички усилия да я спазиш. Работи усилено и се изправи лице в лице с опасността. Просто ми го кажи. Ще те отведа

веднага на доковете и ще ти намеря място на някой кораб. Можеш да останеш на борда му тази нощ. Утре сутринта ще отплаваш оттук. Няма да ти се сърдя за това. Аз самият бих сторил същото, ако можех.

Нико осъзна, че Сересе е права.

Аш се обърна и прибра остатъка от питката обратно в раницата си.

— Искаш ли да си тръгнеш? — разсеяно попита старецът, застанал с гръб към младия мъж.

Нико погледна надолу към стария чуждоземец. Тази нощ мъжът беше толкова изтощен, че изглеждаше почти крехък. Това личеше в начина, по който стоеше и чакаше отговора — леко прегърбен над раницата, без да помръдва и като че ли без дори да диша.

Въпросът на Аш увисна във въздуха, сякаш набираше сила и увеличаваше разстоянието помежду им — в този момент бяха двама непознати, чиито пътища се разделяха.

Внезапно Нико разбра.

Ти умираш.

Той примигна срещу възрастния мъж. Главоболията. Постоянният прием на листа дулче. Желанието да си вземе ученик. Той беше болен и знаеше, че състоянието му се влошава.

Изведнъж Нико усети, че всичко това му идва в повече.

Няма да мога да живея в мир със себе си дори за секунда, ако оставя сам този стар чуждоземец тук, на това място — помисли си той.

— Не, учителю — чу се да казва. — Мисля, че този град просто ми лази по нервите. Това е всичко.

Аш остана обърнат с гръб към него. Раменете му се повдигнаха и той си пое дъх.

Когато се обърна, разстоянието помежду им се беше стопило и те се бяха върнали към обичайните си роли на учител и ученик.

— Трябва да поспиш — предложи му Аш. — Утрешният ден ще бъде дълъг. Ако искаш, на сутринта можем да поговорим отново.

Нико легна, подпрял глава на ръката си. Аш зае позицията си за медитация на пода. Дишаше тихо, с очи, вперени в една точка на пода.

Нико се втренчи в тавана на не повече от три стъпки над главата му. Изучаваше пукнатините в мазилката, топлата светлина, която трептеше по тях, тъмните ивици там, където влагата си беше пробила

път. Слушаше звънтенето на монети, които се спускаха надолу през стените, след като ги бяха пуснали от горните етажи, за да изминат дългия път до някакъв трезор, който без съмнение се намираше на сигурно място в мазето на хосталиото.

Запита се колко ли време му остава на стареца. Сигурно страдаше от някаква болест, нещо смъртоносно.

Щеше да остане с него въпреки собствените си съмнения. Макар да знаеше, че взима това решение от лоялност и състрадание, а не защото наистина има желание да остане.

Когато малко по-късно той заспа, сънува, че погребва стареца до гроба, който беше изкопал за Буун. Сересе също беше там. Тя изрече някакви думи над гроба. Нико мълчеше. Вместо да произнесе реч, той положи меча на възрастния мъж върху отъпканата пръст.

Когато се обърнаха и се отдалечиха от мястото, той усети смесица от тъга и облекчение. Сякаш с всяка стъпка тежестта в стомаха му намаляваше.

Двамата със Сересе носеха раници на гърбовете си. Цяла вечност след това Нико сънуваше, че пътуват заедно, безгрижни и влюбени.

В КЛОПКА

В тези планини слънцето залязваше бързо. Късно следобед сенките вече започваха да се събират в езера от неприветлив полумрак.

Колоната от командоси направи лагер до един прозрачен поток. Пътуваха неуморно вече цял ден, предимно пеша, тъй като бяха оставили зеловете заедно с няколко души в подножието на планините край брега. Мuletата носеха най-тежката част от багажа им. Те се движеха по-сигурно в тези планини от тежките породисти животни, които командосите бяха изоставили, след като ги бяха купили с имперски монети от Порт Чийм. В момента мъжете разтоварваха мулетата. Сваляха предимно храна и малки оръдия. Когато беше необходимо, заповедите бяха давани с жестове с ръка от офицерите, които се отличаваха само по знаците на татуировките върху слепоочията.

Последните пурди се завърнаха един по един. Те бяха елитните разузнавачи на имперската армия, наречени така по името на камуфлажните плащове с качулки, които носеха. Всеки от тях беше придружен от едра ловджийска хрътка, специално обучена да му помага в работата. Те докладваха, че заобикалящият ги район е чист.

Независимо от това около лагера бяха поставени две редици постове, които клечаха в своите импровизирани укрития. Не запалиха огньове. Убежищата на мъжете бяха платнища на петна, подпрени върху колчета — навеси, достатъчни един човек да пропълзи отдолу им и да остане сух под всеки дъжд. Командосите работеха спокойно, без да е необходимо някой да ги надзирава. Полковникът, който дъвчеше стиска смолиста трева, докато наблюдаваше от центъра на лагера, изсумтя доволно. Той остави мъжете да си вършат работата и се отправи към края на лагера и приклепналата фигура на дипломата.

— Това е, значи? — рязко попита той и коленичи до обсипания с плодове храст, който младият мъж разглеждаше толкова внимателно.

Че продължи да наблюдава втренчено храста. Беше облечен в обикновена кожена броня под тежкото наметало от боядисана в сиво

вълна. Той го придърпа по-плътено около себе си и отвърна:

— Това е.

Касус, полковникът, придърпа един от черните плодове към себе си.

— Прилича забележително на череп — отбеляза той, наблюдавайки белите знаци по него. — Не бих сложил нещо такова в устата си.

— Няма да го ям. Ще го приготвя по правилния начин и ще размажа част от сока по челото си. Прието по всякакъв друг начин, растението е смъртоносно.

Полковникът разглежда плода още известно време. След това го пусна и малкият храст се разлюля. Касус се изправи. Погледна мъжа до себе си. Че не вдигна поглед.

— Кога ще го направиш?

По лицето на Че се мярна някакво изражение, което изчезна, преди военният да успее да го разчете. Касус отново се зачуди какво ли безпокои техния водач.

Полковникът се смяташе за проникателен човек. Разбираше, че този мъж се бори вътрешно с нещо — и положението се влошаваше, колкото повече се доближаваха до целта.

Той не иска да прави това, което прави — често си мислеше Касус.

— Сутринта — заяви Че. — Хората се нуждаят от почивка. Не е ясно колко бързо ще се движа и по какъв терен.

— И през цялото време наистина няма да си на себе си?

— През цялото време ще съм напълно смахнат. — Че разтвори устни, показвайки зъбите си.

Това не се хареса на полковника и той го каза. Но и преди се беше оплаквал от тази подробност, свързана с мисията им, и дипломатът и този път не направи опит да го успокои. Мъжът не каза нищо. Това не беше негова грижа.

Касус се обърна и огледа лагера. Мъжете почти бяха приключили. Някои вече клечаха до навесите си и дъвчеха дажбите си суха храна или тихо разговаряха помежду си. Други се бяха съблекли, за да се изкъпят в потока.

Когато потеглиха от Ку'ос, бяха осемдесет и двама — полковникът и осем отряда по десет човека, плюс онзи странен

дипломат, изпратен им от върховното командване. Двама души се бяха разболели по време на пътуването и бяха останали на кораба. Още двама бяха оставени да се грижат за зеловете, а един си беше изкълчил глезена по време на изкачването. Тези загуби бяха по-малко, отколкото очакваше Касус. Така той разполагаше със седемдесет и седем души — малко по-малко от четири взвода.

Полковникът беше разтревожен. Беше разтревожен още преди да се отправят на набързо организираната мисия. Според техния водач щяха да се изправят срещу повече от петдесет рьошуни. Петдесет рьошуни на собствена територия, които щяха да защитават живота и дома си. Неговите командоси може и да бяха най-добрите бойци в имперската армия, но въпреки че имаха числено превъзходство, това не му се виждаше достатъчно.

Касус се чудеше защо матриархът не им беше изпратила цял батальон редовна армия за подкрепление. На мисии като тази беше най-добре да се действа бавно, със съкрушително числено превъзходство. Но той предполагаше, че кралете просяци на Порт Чийм щяха да попречат на дебаркирането на такава армия на техните докове, колкото и злато да им предложат.

Освен това може би слуховете у дома бяха верни. В столицата имаше някакво раздвижване. Бяха създадени нови роти от остатъците на старите, хора от по-спокойните предни постове на империята бяха извикани обратно в Ку'ос. Слуховете говореха само за едно и Касус прецени, че те са верни. Той самият беше участвал в немалко нашествия.

Че вдигна очи от храста и най-сетне срещна погледа на полковника. Касус отново усети как настръхва под студения и празен поглед на младия мъж.

— Тогава до утре — каза полковникът, като продължаваше да дъвче буцата от смолиста трева в устата си.

Че кимна и се отдалечи.

Касус наблюдаваше как младият мъж опъна своя навес доста встрани от останалите и хвърли раницата си под него. Той седна пред грубоватия си заслон със скръстени крака и се обърна с лице към последните лъчи светлина. Ръцете му бяха притиснати една към друга, а очите — затворени.

Изглеждаше като някой от онези луди глупаци, монасите на Дао.

Неколцина от мъжете забелязаха какво прави, както беше станало и на кораба. Те се сбутаха помежду си и мълчаливо си размениха подигравателни погледи.

Този е опасен — помисли си Касус. — Не бих искал да се изпречвам на пътя му.

Полковникът извърна поглед и се изплю в тревата.

Е, скоро ще се изправим срещу петдесет като него.

Той вдъхна дълбоко планинския въздух и огледа заснежените върхове около лагера. Знаеше, че те са някъде там, скрити в някоя долина, зад стените на техния манастир.

Изненадата — каза си той, докато отново обмисляше мисията. — Всичко ще зависи от изненадата.

Нико се стресна и се събуди.

Стаята беше осветена от примигващата светлина на газовата лампа. Аш седеше на пода, все още потънал в дълбока медитация. Полузатворените му очи бяха втренчени в пода. Нико разтри уморените си очи. Нямаше как да разбере колко дълго е спал. Може би около час.

Някой крещеше в коридора и се жалваше с несвързаните думи на пиян човек.

Това беше единственото предупреждение, което получи.

Вратата се отвори широко навътре и се удари в стената, вдигайки облак прах от мазилката. Тялото на Нико се сви от внезапния удар. Той отвори уста, вероятно за да извика нещо, а може би просто от изненада. Но откри, че се случват много странни неща. Времето се забави за него. То сякаш увисна, колебаещо се в началото на този първи миг.

С крайчеца на окото си той видя ръката на Аш да се протяга към меч до него. Нико знаеше, че тя ще срещне само празно пространство. Мечът стоеше увит в платно под леглото, където старецът го беше оставил след завръщането си. През вратата се виждаше тълпата от облечени в бяло жреци воители, които нахлуваха вътре един след друг. Робите им бяха застинали наред движението като в картина. Сенките придаваха на гънките им дълбочина, а странните шарки на коприната блещукаха на светлината. Нико зърна голата стомана в ръката на най-

предния мъж, която той държеше като продължение на тялото си. По острието играеше мазно сияние, което беше морскосиньо, жълто като царица и кафяво като влажна пръст — близо до дръжката отражение на светлината от газовата лампа блестеше като миниатюрно слънце. Нико видя маската на мъжа и дълбоката чернота в множеството ѝ дупки, нарушена единствено от бялото на очите му, вперени в стария чуждоземец, който седеше на пода, невъоръжен и неподготвен.

В следващия момент времето се върна към нормалното с удар като от камшик и настъпи хаос. Страхотен рев изпълни ушите на Нико и още повече обърка съзнанието му. Той осъзна, че звукът идва от Аш, който продължаваше да си седи и правеше единственото, което можеше да стори, когато жрецът воин се нахвърли с ножа си върху него.

Това беше първичен крясък, какъвто Нико не си бе представял, че може да излезе от човешко гърло. Беше оформен и насочен с такава съкрушителна сила, че нападателят на Аш за момент беше зашеметен и изпусна оръжието си, сякаш то се е нажежило до червено.

Това даде на Аш секундата, която му беше нужна, за да скочи и да грабне единствената незакрепена мебел в стаята — един стол. Той удари с него мъжа в лицето с все сила. Чу се хрущане на кости и жрецът воин се олюля назад, към другарите си, които се опитваха да си пробият път след него. Чуждоземецът се хвърли срещу него и с инерцията си изблъска всички обратно през вратата. Успя някак си да я затвори въпреки тежестта им от другата страна. Опря гръб в нея, за да им попречи да нахлуят.

— Нико — каза той със спокойствие, което по-скоро изплаши, отколкото успокои младия мъж. — Бързо ми хвърли една монета, момче.

Той кимна с глава към умивалника, до който не можеше да достигне и в който държаха дребните монети, необходими им за ползването на стаята.

Нико се спусна от леглото си, докато Аш се мъчеше да удържи вратата, която се тресеше и се опитваше да го избута.

— *Побързай* — изсъска Аш.

Нико стигна до умивалника. Започна да опипва за монета, но не видя нито една и изведнъж се уплаши, че е използвал последната. Но,

не — пръстите му напипаха една там, където очите му не бяха видели нищо. Той я извади и я подхвърли на Аш.

Възрастният мъж я улови с една ръка и веднага я пусна в процепа на касата. Завъртя ключа и съвсем леко се отпусна, когато резето щракна на мястото си. Дървото потрепваше от блъскането от другата страна и Аш продължи да го натиска с гръб, явно не разчиташе на здравината на бравата.

Нико пристъпи към него, след това се обърна и направи крачка към прозореца. Спря, парализиран от нерешителност.

Аш го погледна намръщено. Една брадва разцепи вратата до главата на стареца и го обсипа с трески.

— Прозорецът, момче, прозорецът!

Нико нямаше нужда да му се повтаря. Това беше единственият им изход.

Той се втурна и блъсна капаците — само дето те не се отвориха, отказаха да помръднат под ръцете му. Искаха монета.

Нико изруга отново и започна да претърсва умивалника за нова монета, макар този път да знаеше, че е използвал всичките.

Обърна се слепешката, чупейки ръце от отчаяние. Беше твърде паникьосан, за да разсъждава трезво.

— Кесията! — извика Аш. — *Там! Върху леглото!*

Действително, когато Нико бръкна в кесията, той откри четвърт марвел измежду другите монети. Отнесе го до процепа за монети, опита се да го пхне в отвора с треперещите си ръце, но го изпусна и се наложи да тича след монетата, която се изтърколи чак до краката на Аш.

Аш изкрещя нещо, което Нико не успя да чуе. Той грабна монетата и се върна при касата на прозореца. Този път уцели и монетата иззвънтя в отвора. Нико отвори със замах капаците. Пое енергично въздух. Отвън беше тъмно и мъгливо. Той подаде глава навън, за да погледне към уличката четири етажа по-надолу. Не видя никакъв начин да се спуснат надолу — наблизо нямаше пожарно стълбище, нито пък водосточни тръби.

— В капан сме! — извика той и отново се наведе навън в мига, в който нещо се удари в рамката на прозореца.

Нико погледна към строшения край на стрелата от арбалет, който изтрака върху перваза. Някой стреляше от покрива отсреща.

Нико бързо се отдръпна от прозореца.

Аш му крещеше нещо, чийто смисъл беше да скочи към отсрещния прозорец. Въпросният прозорец беше със затворени кепенци. Беше на цели седем стъпки разстояние, в сградата отсреща. Нико знаеше, че никога няма да има достатъчно смелост да опита такъв скок.

— *Нико!* — изрева учителят му и младият мъж погледна назад и видя, че вратата зад стареца започва да се разпада — брадвата разцепваше дъските.

Той се изправи на крака и откри, че е сграбчил падналия стол. Затича се към прозореца и хвърли стола в нощта. Той разцепи мъглата и се удари в кепенците от отсрещната страна.

— Отвори се! — изкрещя младият мъж след стола и се отдръпна от прозореца. — Отвори се!

Капаците се откrexнаха колкото едно лице да надникне навън. Нико видя как някакъв старец присви очи към него. Беше същият, когото беше виждал в първия ден тук да прави разни неща от кибритени клечки.

— Моля ви! — изкрещя Нико.

Той взе кесията с пари. Замахна и я хвърли през уличката, между кепенците, право в стаята на стареца.

— Вземете я! — каза му той.

Кепенците отново плътно се затвориха. Нико почти изплака. В действителност обаче част от него изпита облекчение. Още една стрела от арбалет разби рамката на няколко сантиметра от ръката му. Той рязко се дръпна обратно в стаята.

Внезапно отсрещните кепенци се отвориха широко. Старецът му се ухили с беззъбата си усмивка и му махна с ръка. Сетне мръдна встрани, за да му направи място. Стомахът на Нико се сви.

Помисли си за скока, който трябваше да направи. Той му напомни за падането в Бар-Кхос, когато се беше изтърсил от покрива на кръчмата. Спомняше си ясно не самото падане (защото така и не можа да си го припомни добре), а момента преди него — когато се плъзгаше ужасяващо към ръба и след това увисна там за миг, като трескаво се опитваше да се хване за нещо, което така и не намери.

Вече виждаше маските през цепнатините във вратата и Аш, чийто врат бе изложен на опасност при всеки удар с брадвата.

— Не мога да го направя — каза му Нико.

Аш не отговори нищо. Той го погледна с разбиране и се намръщи.

— Тогава мечовете ни... Хвърли мечовете ни от другата страна.

Нико се намръщи, но направи каквото му бе наредено. Обърна се с гръб, потърси оръжията им под леглото и издърпа платнените вързопи на светло. Отиде до прозореца и ги хвърли в отсрещната стая.

Не усети, че Аш се приближава зад него — трясъкът от разбиването на вратата му попречи. Изненада се, когато старецът го дръпна от прозореца обратно към вратата или към онова, което беше останало от нея, и беше още по-изненадан, когато го хвана за дъното на панталоните и за врата. Той изръмжа някакви окуражителни думи на своя чуждоземен език и се втурна към прозореца. Нико крещеше и размахваше ръце, докато Аш го залюля силно и го запокити в празното пространство.

Нико полетя в дъга през уличката. За момент си помисли, че ще успее.

Не му достигна една стъпка до отсрещния прозорец и внезапно се озова отново в онзи кошмарен миг, от който се страхуваше най-много — да полети стремглаво към смъртта си.

Този път обаче съдбата беше милостива, ръцете му се захванаха за нещо и той успя да се задържи. Беше первазът на прозореца. Той се залюля, удари се силно в стената и увисна на върховете на пръстите си, докато голите пръсти на краката му драскаха по зидарията в опит да намерят някаква опора.

Мярна Аш да скача през пространството над главата му. Наметалото му изплющя, когато една стрела без малко не го улучи. Старецът влетя в стаята с главата напред. В следващия миг се появи на прозореца и издърпа Нико.

Нико се отпусна задъхан на пода. Старецът с клечките го погледна дяволито, докато челюстите му мърдаха от вълнение. Той седеше на леглото до макет на фермерска къща, направен от кибритени клечки. Без да му обръща никакво внимание, Аш разви платнените вързопи и извади двата прибрани в ножниците меча. Подхвърли на Нико неговия меч, докато младият мъж се мъчеше да се изправи от пода, и извади своя в мига, в който първият жрец воин скочи през прозореца зад тях.

Аш избута Нико встрани и приклезна, за да избегне бърз удар, насочен към врата му. Заби острието си в корема на жреца воин и веднага го извади. Изрита мъжа и нанесе удар на следващия нападател в бяла роба още докато той скачаше през прозореца. Този се справи по-добре. Той отби острието на Аш с ръка и го принуди на свой ред да се отклони от внезапния удар към лицето му.

Последва бърза размяна на удари и парирания, остриетата съскаха и звънтяха и принудиха Нико и стареца с клечките да отстъпят към вратата на малката стая, докато оръжията унищожаваша мебелите в яростта си. Удивителното беше, че фермата от кибритени клечки остана непокътната.

Нико с мъка стигна до вратата на стаята и я отвори. Трябваше да се махне от тук.

Запрепъва се навън, в тъмния коридор, с изваден меч. Аш се удари в него, докато също отстъпваше заднешком през вратата, продължавайки да парира ударите на жреца воин. Един бърз поглед му показва, че още мъже скачат в стаята. Беззъбият старец се беше отместил от пътя им и ликуващо пляскаше с ръце.

Нико затича по коридора, а Аш го следваше по петите. Уплашено лице надникна през една врата и тя се затръшна веднага след това. Стълбището водеше нагоре и надолу. Нико се втурна надолу, като прескачаше по три стъпала наведнъж. Беше се хванал за парапета и се завърташе около всеки завой, етаж след етаж, докато не стигна до края. Виждаше пред себе си пътя към входната врата, в края на дълъг коридор.

Аш го сграбчи, когато побягна към нея. Старият чуждоземец го дръпна назад и го тласна в обратната посока, когато надолу по стълбището, по което току-що бяха слезли, полетяха бели проблясъци.

Перални помещения, мръсни мивки и дъски за пране на дрехи. Във въздуха се носеше противната миризма на колосано. Нико можеше да чуе свистенето на дъха в гърлото си и шляпането на босите си ходила по покрития с плочки под, докато завиваше ту в една, ту в друга посока. Последва момент на въодушевление, когато се появи газова лампа, окачена на стената над задната врата на сградата. В следващия миг Нико излетя през нея в мъгливата нощ и се озова сред внезапен оглушителен шум.

Навсякъде около него хвърчаха камъни. Той застина на място, без да осъзнава какво се случва и защо в ушите му отеква бърза поредица от оглушителни пукоти. Внезапно осъзна, че по него стрелят множество пушки. Повече пушки, отколкото някога беше чувал.

Щяха да го застрелят, ако Аш не го беше съборил на земята. И двамата запълзяха в гъстата мъгла, далеч от светлината, която се разливаше от входа. Мъглата ги скри от погледите, докато изстрелите свиреха над главите им. Зад тях преследващите ги жреци воини останаха във входа, тъй като не смееха да излязат под нестихващите залпове от куршуми. Аш и Нико пълзяха по улицата. Младият мъж не усещаше болката в коленете и лактите си. Когато се отдалечиха достатъчно, Аш го дръпна да се изправи на треперещите си крака и го задържа да не падне.

Двамата побягнаха. Тук нямаше улични лампи, но някой все пак ги забележа. Разнесоха се викове от преследвачите им.

Една фигура се изпречи на пътя им. Тя мълчаливо се строполи, съсечена от острието на Аш. Нико прескочи тялото, без да се замисли. Появиха се още фигури и Аш отново размаха меч си, без да забавя крачка. Нико беше изпуснал своя меч някъде по пътя. Не го беше грижа за това. Над главите им, точно над покривите, премина флайър. Беше черен и достатъчно бърз, за да бъде зърнат през мъглата как кръжи над квартала.

Изглежда, целият район беше обкръжен. Двамата бегълци виждаха движение, когато пресичаха улици, осветени по-добре от тази, по която вървяха. Стигнаха до място, където пътят свършваше при добре осветена улица. Гърмежите на оръжия ги накараха да спрат. Те приклекнаха, когато видяха, че и двата изхода са блокирани.

Нико се сви до една стена, опитвайки се да намери скривалище, каквото нямаше. При всеки изстрел тялото му се напрягаше в очакване на болката. Аш го дръпна към улицата. Пресякоха я възможно най-бързо. Викове и от двете страни издаваха, че от време на време има пострадали от приятелски огън.

Една сграда отпред беше по-ниска и грозна от останалите. Вместо врата във входа й зееше дупка, черна като нощта. Нахлуха през нея в някакво смрадливо неосветено място. Зад гърба им валяха искри и камъни.

Влязоха по-навътре, като се препъваха. Слабо осветените стени бяха покрити с едва видими следи от графити. Беше обществена тоалетна. Покрай стената имаше редица отходни отвори.

Аш се отправи към задната част на малката сграда, където в стената имаше няколко високи тесни прозореца, боядисани в черно. Той счупи единия от тях с дръжката на меч и разчисти останалите назъбени парчета стъкло.

— Трябва да се разделим, момче. Когато съм сам, се движа по-бързо. Ако се скриеш, аз мога да ги отклоня от теб.

Нико се огледа.

— Да се скрия? Къде?

Аш плъзна поглед по нужниците и единствената покрита с петна пейка. Старецът я дръпна и я откърти от мястото, където беше закована. От миризмата му се догади. До него Нико за малко не повърна.

Учителят му се изправи срещу него. Нико отстъпи, ужасен от изражението на лицето му. Знаеше какво предлага Аш и бавно и решително поклати глава.

— Да не би да искаш да умреш тук?

— Тогава не ме оставяй. Ще се опитаме да се измъкнем заедно.

— Ние сме в капан, Нико. Трябва да бъдем изобретателни и да направим така, че поне ти да се измъкнеш. Влизай вътре.

— Няма да го направя.

— *Моля те*, Нико — чуй, идват.

Беше истина. По улицата отвън се чуваше тропот на стъпки.

— Сега! — заповяда му Аш и Нико усети как противно на волята си пристъпва към отворения нужник.

Аш го блъсна и той се строполи в него. Падна по гръб. Тялото му се плъосна във влажната воняща купчина, която беше с плътността на кал и се опита да го погълне. Този път той не успя да се сдържи и, повърна.

— Тихо! — прошепна Аш над него и върна пейката на нужника обратно на мястото ѝ.

Нико притисна ръка към устата си и започна мълчаливо да се дави, треперейки.

— Отиди на доковете, когато е чисто — каза му Аш през една от дупките. — Ще видиш статуята на един от генералите им. Няма как да

я пропуснеш. Ако мога, ще се срещна там с теб призори. Но ако не се върна, Нико, напусни града. Върни се у дома, при майка си. Живей дълго и си спомняй за мен с добро.

Старият чуждоземец хвърли през дупката кесия с монети. Тя иззвънтя в мръсотията до Нико.

— Сбогом, момчето ми.

— Учителю Аш!

Но той вече беше изчезнал. Нико чу как се промъква през прозореца. След това на входа се разнесоха стъпки, някой изкрещя и преследвачите се втурнаха след него.

Няколко човека останаха. В дупките над главата му проблесна светлина от фенер, минаха сенки, разнесе се тропотът на тежки ботуши и съвсем наблизо в смрадливото пространство отекнаха команди. Нико затвори очи и се опита да диша, без да се задави. Запита се какво ли ще му се случи, ако го хванат. Подозираше, че щяха да го измъчват ужасно и след това щяха да го убият по някой също толкова ужасяващо изобретателен начин. Тази участ би била много по-лоша от скривалището, в което бе се озовал.

Върху клепачите му проблесна светлина, но докато събере достатъчно смелост, за да погледне нагоре, тя вече се отдалечаваше.

Ловът продължаваше. Помещението над главата му беше тъмно и тихо.

Той изчака. В далечината се чуха още изстрели, последвани от вик. Хора крещяха.

Нико изгуби представа за времето. Откри, че може да сведе до минимум неприятните усещания по кожата си, ако не мърда изобщо. Лежеше напълно неподвижен и се опитваше да диша, без да си поема въздух.

Чудеше се как ли се е справил Аш. Беше сигурен, че независимо от мащаба на капана, който им бяха устроили, той е намерил начин да се измъкне. Това поне му вдъхваше някаква надежда.

Чу се лай на кучета, гласове. Сърцето на Нико замря, когато стъпките се върнаха към входа.

— Тук вече претърсиха — разнесе се женски глас.

— Онези идиоти ли? Може и да ги бива да размахват мечове, но се съмнявам доколко са наблюдателни.

Над главата на Нико отново се чу тропот на ботуши. Проблесна лампа, която хвърляше сенки.

— Къде е Стано? Видя ли го? — Женският глас прозвуча разтревожено.

— Аха. Ръшунът се е натъкнал на него в мъглата. Не е извадил късмет.

— Мъртъв ли е?

— Така изглеждаше.

Това явно не се хареса на жената.

— Когато хванем тези копелета, искам аз първа да се заема с тях.

— На твое разположение са.

Сега гласът беше точно над главата на Нико. През отвора проблесна светлината на фенер. Нико се дръпна навътре.

Появи се лице. Очите му срещнаха неговите.

Внезапно нечийи зъби просветнаха.

В ОЧАКВАНЕ С МОКАБИ

До сутринта мъглата едва се беше разредила.

Тя беше обвила улиците като дебел слой сняг и затъмняваше всичко наоколо, дори самото слънце, което светеше слабо, без да топли. За онези, които имаха нещастieto да са на крак в този ранен час, дневната светлина не беше нищо повече от слаб проблясък, придаващ форми на сутрешния хлад. Пешеходците се блъскаха върху паважа. Каруци пресичаха пътя на други каруци, докато мулетата, които ги дърпаха, нервно се зъбеа едно на друго. От мъглата се носеше зловоние. Тя полепваше по гърлото и пареше на очите. Покриваше с влага всяка повърхност, така че дори от увисналите знамена в квартала се стичаха капки.

Аш бързаше по улицата. Наметалото му беше подгизнало, както и дрехите под него. Все още носеше меча със себе си, макар и скрит от погледите. Ръката му беше изцапана със засъхнала кръв, която се беше стекла от отворилата се отново рана. Старият чуждоземец леко накуцваше.

Паметникът пред него се издигаше в мъглата като огромен шип, извисяващ се в мрака. Вертикално по дължината му бяха нанизани гърчещи се фигури, чиито предсмъртни мъки бяха увековечени умело в бронз. Аш спря под него. Три пъти по-високият от реалния си ръст генерал Мокаби стоеше в основата на шипа, загледан нагоре. Лицето му беше замръзнало в триумфа на победителя, макар тази победа да беше извоювана трудно, както личеше по бръчките на умора на лицето му. Беше застанал с ръце на кръста и леко отметната назад глава. Сякаш разбираше възхищението на множеството пред това най-велико негово постижение.

Нико не се виждаше никъде.

Аш въздъхна и се отпусна тежко върху парапета, обграждащ паметника. Той трепна, когато освободи краката си от задължението да носят тежестта на тялото му.

Настъпи ранно утро. Чуждоземецът се уви по-плътно в наметалото си, макар че мократа вълна не топлеше особено. Не помръдна повече. След известно време започна да изглежда като част от паметника. Така, когато движението по площада наоколо се увеличи, никой не забеляза, че е там и чака.

Ранното утро премина в късна сутрин. Все още нямаше следа от Нико.

Старецът се изправи и известно време обикаля основата на монумента, за да си сгрее краката. Докато крачеше, той се вглеждаше в заобикалящата го мъгла. В далечината един часовник удари точния час.

До ранния следобед Аш седя с меч в скута си, пренебрегвайки опасността — в града беше забранено открито да се показва оръжие. Палецът му потропваше върху кожената ножница. Погледът му се стрелкаше насам-натам изпод гънките на качулката му. Откъм морето, което беше леко вдясно, подухна бриз. Над земята, откъснати от невидими за него дървета, се носеха изсушени и крехки есенни листа. Мъглата се раздвижи и в нея се появиха празнини, но тя все пак отказа да се вдигне.

Часовникът удари отново. Аш бавно се изправи.

— Нико! — извика той.

Глухият звук се изгуби в обвиващата го мъгла.

Мъртвите листа се въртяха около глезените му. Старецът наведе глава.

— Сега ми кажи какво точно се случи? — настоя Барача, вече губеше търпение с другаря си.

Аш известно време запази мълчание.

Камъните, върху които седяха, бяха хлъзгави от влагата и приличаха на черна вулканична скала. Тук-там във вдлъбнатините по тях имаше миниатюрни езерца от застояла вода, които отразяваха ивици мрак и от време на време образуваха ручейчета, завършващи с бавно и монотонно капещи капки. Наблизо чайка апатично кълвеше умрял рак.

— Скрих го и се опитах да ги накарам да преследват мен. Беше грешка.

— Така ли мислиш? — саркастично го попита Барача.

— Татко — остро се намеси Сересе.

Аш гледаше втренчено надолу към ручейчетата, къпеци камъните в краката му. Морето беше някъде там, скрито и тихо, като се изключат тези следи от него.

Алеас се опита да заговори, но се чу само гракане. Той опита отново.

— Това едва ли е грешка на учителя Аш. Цяло чудо е, че той изобщо се е измъкнал. — Барача погледна ядосано младия си ученик, но Алеас продължи: — Щяха да заловят и нас, ако не беше бдителният поглед на Сересе.

Той пръв изрече на глас онова, което всички си мислеха, че е сполетяло Нико. *Бил е заловен.*

— Какво се случи? — попита Аш и вдигна поглед от водата.

— Сересе. Тя мислеше, че ни следят, когато се върна в хосталиото. Измъкнахме се, преди да успеят да предприемат нещо срещу нас. Ако не го бяхме направили — Алеас срещна погледа на учителя си, преди да продължи, — щяха да ни изловят като пилци.

Известно време мълчаха. Не беше обичайното мълчание, споделено между приятели, а всеки от тях сякаш се бе изолирал, обгърнат от собствените си грижи. На брега се разливаха вълнички. Зад тях се чуваше глухият и призрачен шепот на звуците на града.

Барача изучаваше стария чуждоземец, който продължаваше да седи на своя камък. Едрият мъж отново поклати глава.

— Намислил си нещо. Изплюй камъчето.

— На сутринта трябва да действаме според плана си.

— Наистина ще трябва, нали? Така няма да ни остане много време за подготовка, Аш.

— Тези мъгли траят по няколко дни. Утре времето би трябвало да е същото като днес. След това — кой знае?

Барача приглади брадата си. От неравните ѝ краища се стичаха капчици вода.

— План ли? — попита Сересе. — Какъв план?

— Сключих сделка — обясни Аш, — която може да ни помогне да влезем в кулата.

— А какво ще стане с Нико? — попита тя. — Нима просто ще го оставим в ръцете им? Милостива Ерес! Кой знае на какво е подложен в

този момент, докато ние седим тук начумерени и се препираме помежду си?

— Напълно съм наясно на какво е подложен, Сересе — меко отвърна Аш. — Няма да го изоставим... Сигурно вече са го отвели в Храма на шепотите, защото това е работното място на регулаторите. Така че ако искаме да спасим Нико, трябва да отидем там.

— Да го спасим? — сопна се Барача и се изправи. — Няма да правим нищо такова. Момчето е загубено за нас и всички ние го знаем. Не можем да рискуваме още животи като пълни глупаци. Ако щурмуваме храма, ще го направим, за да ликвидираме Киркус. Това и нищо друго е нашата мисия тук.

— И ние ще изпълним мисията си. Но преди да премахнем Киркус, той ще ни каже къде е Нико. Тогава можеш да правиш каквото искаш. Аз ще отида да намеря ученика си.

— Аз също — присъедини се Алеас.

— Ти ще правиш каквото ти се каже, момче — отсече едрият алхази. — Веднага щом приключим задачата си, ще си тръгнеш с мен, защото ако дотогава си жив, това ще е истинско чудо и аз повече няма да излагам живота ти на опасност. — Резкият му тон стресна Алеас и той не каза нищо. — А ти, дъще, която си толкова разпалена и храбра — ясно ми е какви са намеренията ти, но искам да знаеш, че няма да идваш с нас. Теб в никакъв случай не бих изложил на опасност.

— Не можеш да ме спреш, татко.

Барача направи една крачка към нея и стисна големите си юмруци. Костваше му видимо усилие да се въздържи.

— Мога да те спра — каза ѝ той и никой не се усъмни в думите му.

Сересе скочи, също стиснала юмруци, и вдигна гневен поглед към огромната му фигура.

— Ако беше твоят ученик, *татко*, нямаше ли да се опиташ да го спасиш?

— Може би — призна той и избегна погледа на Алеас. — Ако имаше някакъв шанс за успех. Но откога съм длъжен на това момче, за каквото и да е? Аш трябваше по-добре да се погрижи за него. Не е моя вината, че е попаднал в ръцете на врага.

Сересе извърна лице.

— Той е прав, Сересе — вдигна ръка Аш. — Не можеш да дойдеш с нас. Ще имаме нужда от някой, който да остане навън и да помогне за бягството ни. Влизането вътре е едно, но баща ти каза самата истина — ще бъде истинско чудо, ако някой от нас оцелее. Ако това все пак стане, то за да се измъкнем, ще ни е необходимо още едно чудо. Ще си нужна най-вече за това.

Думите му я поуспокоиха и тя отново се отпусна на мястото си.

— Трябва да побързаме — продължи Аш, — ако искаме да се снабдим с всичко необходимо. Опасявам се, че за това ще е нужна по-голямата част от оставащите ни средства.

— Наистина ли мислиш, че можеш да го спасиш? — Сересе се вгледа в лицето на възрастния мъж.

Преди той да успее да отговори, Барача се изплю върху скалите между тях.

— Не правим това, за да спасим момчето, няма ли всички вие да си го набиете в главите? Ако се съди по онова, което знаем, той може да е вече мъртъв.

Аш отново погледна към морето, изучавайки го не с очите, а с ушите си. Барача взе едно камъче и го метна по скалите, където то изчезна с тракане.

Вниманието на Аш беше привлечено от плясък на криле. Обърна се точно навреме, за да зърне подплашена чайка, която отлиташе. Той не видя самата птица, а празното пространство, което беше оставила. Вдигна поглед и различи как бялата чайка се носи в белотата на небето.

На лицето му се появи непринудена усмивка. Той отметна качулката си и пое дълбоко дъх.

— Той е жив — заяви старецът.

Барача се намръщи. Алеас и Сересе се обърнаха към него в очакване.

— Как би могъл да знаеш това? — попита Барача.

— Интуиция — отвърна чуждоземецът. — Момчето е живо. И се нуждае от мен.

Нико нямаше представа къде се намира.

Когато го заловиха, оковаха китките му една за друга и му надянаха качулка на главата. Преживяването беше ужасяващо — невъзможността да вижда, тежкия плат, притискащ лицето му, докато с мъка си поемаше въздух, грубите ръце, впити в кожата му, които го бутаха и блъскаха в една или друга посока, ударите, виковете и дезориентацията. Около него се надигаха развълнувани гласове. Беше изпратен ездач, носещ съобщението, че е заловен ръшун — тропотът на копитата заглъхна някъде отпред по невидимата улица. Нико беше хвърлен в каруца. Гадеше му се от миризмата на собствените му покрити с мръсотия дрехи, докато колата се друсаше по павираната улица. Пресякоха мост или някаква друга, направена от дърво, конструкция. Обкованите с желязо колела на каруцата затрополиха по него и после спряха, за да бъде отворена тежка порта, след което колата мина през нея и някакъв каменен вход, за да спре отново. Нико беше извлечен навън и блъскан грубо да върви по каменния под, после нагоре по стълби и накрая през още една врата.

Сега стоеше в някаква стая. Можеше да прецени, че е голяма, по ехото, което чуваше през тежкия плат на качулката. Някъде в далечината крещеше жена. Крясъкът завърши със звука от удар.

Въздухът беше изпълнен с миризмата на дим от хази. Вляво от него хора разговаряха тихо.

— Ключовете? — попита регулаторът до Нико.

— Ще имам нужда от договора, ако все още е у теб — каза друг хриптящ мъжки глас, принадлежащ на страстен пушач.

До ухото на Нико се чу шумолене от разгъването на хартия.

— Хванахте само един, а?

— Един е повече, отколкото ти някога си хващал, Малш — саркастично отбеляза жената регулатор.

Пушачът се изкикоти като котка, която кашля, за да изплюе топче козина, след което се приближи до Нико. Младият мъж чу метално скърцане, наподобяващо разтварянето на ножици, и някой бавно започна да реже дрехите по тялото му.

— Ще ми трябва и име, под което да го заведа.

Когато отговори, женският глас беше изпълнен с решителност.

— Скоро ще го получиш — провлечено отвърна тя.

Поведоха Нико гол и все така с качулка през поредица от железни врати, които се отваряха пред него и след това се затваряха зад гърба му, и всеки път тракането им беше съпроводено с дрънкането на връзка ключове. Подът под краката му създаваше усещането за пясък.

Точно пред него някакъв мъж говореше високо и гласът му отекваше в тясното пространство на коридора. Рецитираше стих или поема на език, който беше само наполовина търговски. Нико беше подкаран грубо към гласа, докато не се озова почти пред лицето на мъжа, след което го подмина и гласът заглъхна по-бързо, отколкото изглеждаше нормално.

Коридорът постепенно започна да завива надясно. Скоро започна и да се накланя, Нико се спъваше и почти падаше всеки път, когато кракът му стъпеше във въздуха.

Регулаторите го спряха и подът под краката им изхрущя. Завъртяха го.

Звукът от желязната врата, която се отваряше на пантите си, беше като уплашения писък на младо момиче.

Нико беше изблъскан през някакъв вход. Той се препъна и размаха напред окованите си ръце. Вратата се затвори с трясък и звукът в малкото пространство се промени.

Той помисли, че е сам, но после чу тропането на ботуши от едно място, а сетне и от друго. Почувства, че двамата регулатори дишат от двете му страни.

— Легни на пода! — нареди мъжът.

— Какво?

— Легни на пода! — повтори жената.

Нико трепереше. Абсурдното беше, че можеше да чуе тракането на собствените си зъби.

Коленете му започнаха да се подгъват и той се строполи на пода. Брадичката му се удари в твърдия камък, който остро притисна ребрата му.

Чу звук от движение, проскърцване на кожа и изпукване на пръсти. Това се повтори общо четири пъти.

Първият ритник беше достатъчен, за да изпусне пикочния си мехур. Тялото му се сви на топка и той изстена от нажежената до бяло болка дълбоко в него.

— Вече се напика — отбеляза жената.

И тогава те се нахвърлиха върху него.

Нико се опита да изпълзи по-далеч от ударите. Чуваше собствения си глас да им крещи да спрат. В този момент беше готов да им каже всичко, защото не можеше да намери в себе си кураж при тази ситуация, когато беше лишен не само от дрехите си, но и от достойнството и духа си.

Но те не го питаха нищо. Просто се редуваха да тъпчат краката му, да удрят главата му в пода или да го ритат в ребрата. Не го правеха яростно, а бавно и методично, сякаш това е работата им и те искат да я свършат както трябва.

Щяха да го убият — беше сигурен в това. Но когато главата му започна да се носи в мъглата от мрак, вратата изскърца и се отвори, а ударите спряха без предупреждение.

— Матриарх — задъхано и с явна изненада каза мъжът.

Чуха се стъпки и шумоленето на роба.

— Позволете му да ме види — нареди непознат женски глас.

Качулката беше махната от лицето му. Нико лежеше, опитвайки се да си поеме въздух, присвил очи под ярката светлина на единствения сложен на пода фенер.

Той отвори окървавеното си око, колкото да погледне към новодошлите. Двамата регулатори се бяха поклонили ниско, обърнати към жена на средна възраст.

Тя беше облечена в бялата роба на ордена. До нея стоеше още по-висок младеж със стегнато и атлетично тяло, също в бяла роба.

— Дадохте ли му вече от подправката за ума? — попита матриархът.

Всички погледнаха надолу към Нико, който кървеше върху студения каменен под.

— Не, първо искахме да слоим съпротивата му.

— Много добре. Сега можете да му я дадете.

Бяха дадени заповеди на някого извън килията. Появи се стар жрец, който носеше в отворените си длани сгъната бяла хартия. Той коленичи до Нико. Внимателно докосна лицето на момчето, докато то не го погледна в очите. Нико си помисли, че може би е лечител. Старецът разгъна хартията. Духна повърхността ѝ. Лицето на Нико се покри с фин бял прах.

Той се закашля и започна да търка парещите си очи. Налегна го умора и той се отпусна на пода. Мислите му започнаха да се носят през гъста мъгла, сякаш щеше да заспи всеки момент. От време на време на повърхността им се появяваха сънища, които изчезваха, без да оставят следа.

След това усещанията на Нико бяха само откъслечни.

— *Оставете ни* — нареди женски глас.

— *Матриарх?*

— *Искам да говоря с него.*

— *Както наредите.*

Нико крачеше по тясна планинска пътека. Над него в тревата пасяха кози, които го наблюдаваха крадешком, докато минаваше край тях.

Баа! — изкрещя той, давайки им да разберат, че знае, че го наблюдават.

— *Защо издава такива звуци?*

— *Заради подправката. Почти е потънал в света на сънищата.*

Нико беше жаден и подушваше водата пред себе си. Изкачи се на една височина и погледна надолу, към дефилето. Между камъните на дъното му течеше река. Той се усмихна.

— *Момче!* — извика му глас някъде от високо.

Нико вдигна поглед към лицето на жената. Беше обикновено лице, загрозено от емоциите, които преминаваха по него — напомни му за птица, за нещо черно и злобно.

Тя му задаваше въпроси и той говореше ли, говореше за учителя си, за града и за това, какво правят тук. До нея стоеше млад мъж, който гледаше надолу, към него. Докато Нико говореше, лицето му ставаше все по-злобно. Устните му се извиха като на вълк, готов да нападне.

Жената гледаше, без да мига, с твърдите си като стъкло очи. Нико имаше чувството, че ако не спира да говори, тя ще спре да го гледа с този втренчен и гладен поглед. Той искаше да избяга от него. Искаше да се върне в своето лично пространство. Говореше за Чийм и манастира в тамошните планини. Говореше за Алеас, Барача и стария Ошьо. Говореше за стария Виждащ в неговата колиба, за това, че

докато се чешеше заради въшките, може да прави неща, които Нико все още не разбира.

Жената му заповяда да спре да говори несвързано и сграбчи лицето му в ноктите си.

Отново го попита кой е неговият учител и каква е следващата стъпка, която планира. Нико ѝ каза за Храма на шепотите и че са обмисляли начините, по които могат да проникнат в него, за да намерят Киркус и да го убият.

Тя му се ядоса, макар Нико да не разбираше защо. Може би защото беше забравил да изпълни ежедневните си задължения, или защото се беше разкрещял на Лос.

Жената стисна силно лицето му, след което се изправи.

Тя каза на младия мъж до себе си, че може би баба му е била права и че ако сега това е всичко, на което учат ръошуните, значи няма от какво толкова да се страхуват.

Тя се надвеси над него. Между тънките ѝ рубиненочервени устни се появи слюнка, която се разтегли и падна върху затвореното му око.

— *Ти дойде тук, за да убиеш сина ми, малък ръошун. Затова ще ти кажа следното — твоите приятели скоро ще бъдат мъртви, орденът ти ще бъде унищожен, а теб...* — Тя го побутна с палеца на крака си и той трепна от болка. — *Теб ще те използваме като пример за назидание.*

Младият мъж дишаше тежко. Искаше му се да разкъса Нико на парчета.

— *Сега лично ще го довърша* — изръмжа той.

— *Не. Можеш да се позабавляваш с него, но го остави жив. Утре отново ще има игри. Ще го изпратим там. Чу ли, пале?* — Тя отново го сбута с крака си. — *Ще те изпратим в Шей Мади. Ще срещнеш смъртта си пред тълпите. Те ще видят колко свирепи са ръошуните всъщност и как трябва да треперим пред тях.*

Тя се отдръпна и робата ѝ се изду след нея.

Младият мъж се ухили с острите си зъби.

Той стъпи с все сила върху ръката на Нико. Нещо вътре изхрущя. Нико изкрещя.

ХРАБРОСТТА НА ГЛУПАЦИТЕ

Една процесия напускаше Храма на шепотите. Беше кралска процесия — факт, който ставаше очевиден от мащаба, великолепието и знамената ѝ, тези на самия матриарх, черен гарван върху бял фон. От покрива Алеас, Барача и Аш наблюдаваха как тя пресече моста над рова и бавно започна да лъкатуши на изток, където днес в Шей Мади трябваше да се състоят игрите, провеждани всеки ден от тази седмица в подготовката за Аугере ел Ман.

При тази неочаквана процесия на Светия матриарх улиците се изпълниха със стотици облечени в червено поклонници, които крещяха така, сякаш напълно са изгубили ума си. Появиха се колонии от жреци воители, които изчезнаха като призрци в гъстата мъгла. Някои се отделиха във взводове, за да удържат натиска на поклонниците. Една след друга се появиха поклащащи се носилки, носени от дузини роби. Пътниците им бяха скрити зад тежки бродирани завеси. По-нисши жреци биеха барабани или се въртяха в кръг, обезумели, или налагаха гърбовете си с тръни. Алеас наблюдаваше внимателно и ги броеше, докато преминаваха.

— Това може да ни помогне — отбеляза Барача. — След като толкова много хора напуснаха храма.

Гласът му прозвуча напрегнато.

В отговор Аш сви рамене. Изправи се и започна да подрежда вещите от платнената торба, която лежеше отворена върху бетонния покрив. Днес той, както и останалите, беше облечен за отмъщение. Носеше подсилени ботуши, жълто-кафяви кожени гамаши с наколенки, колан, широка туника без ръкави и предпазители за китките. Върху всичко това беше облякъл тежка бяла роба, стигаща чак до пръстите на краката му. Барача носеше подобна роба. Изправиха се един срещу друг и раздвижиха ръце, облечени в новите си дрехи.

— Чувствам се скован — промърмори Аш.

— Сякаш съм облякъл платнен чувал — присъедини се Барача.

Жреческите роби трябваше да свършат работа — те бяха полесни за наподобяване, отколкото бронираните дрехи на жреците воители.

Застанал до двамата ръшунити, Алеас извади плащ от чантата си и започна да го нахлузва през глава.

— Не — спря го Барача. — Още не.

Едрият мъж вдигна тежки кожени ремъци. Завърза ги около раменете на Алеас, така че да обгърнат торса му под формата на Х. След това двамата с Аш се захванаха да закрепват различните инструменти, използвани в техния занаят, или поне онези, които бяха успели да съберат през нощта от познати търговци на черно в града. Имаше комплект ножове за хвърляне с олекотени остриета на дупки, малък лост, сгъваема абордажна кука, котки за катерене, торбички със стрита на прах кора от джупово дърво, смесена с барисови семена, торбички пламтящ прах, брадва с удължения за дръжката, стрели за арбалет, две торбички метални шипове, аптечка, намотано тънко въже, кожена манерка с вода, две малки бъчонки черен барут, запечатани херметически с катран и по-трудно достъпни и скъпи от цялото останало оборудване, взето закуп. Товарът беше абсурдно тежък и Алеас усети, че краката му се подвиват под него.

— Ти ще бъдеш товарното ни муле — обясни учителят му. — Коего означава, че няма да се отделяш от нас, каквото и да стане, и когато поискаме нещо, ще ни го подаваш бързо.

Барача претегли на ръка малкия двоен арбалет.

— Ако не ни го подадеш веднага — продължи той, като пхна арбалета в ръцете на младия мъж, — по-добре гледай да си зает със стрелба по нещо.

Алеас кимна отривисто. Напрежението в него нарастваше.

Аш му помогна да надене робата върху натрупалия се товар.

— Приличаш на бременна жена на рибар — каза той и го потупа по рамото.

Алеас се намръщи и закричи напред-назад. От израженията им разбра, че гледката не е особено красива.

Камбаната на храма удари точно осем часа.

— Армията ти закъснява — отбеляза Барача.

— Имай вяра. Ще се появи.

Аш се върна до парапета. Стъпи на ръба и подпря кръстосаните си ръце върху коляното си. Наблюдаваше как последните остатъци от кралската процесия минават покрай тях. Вдигна поглед към кулата. Известно време просто стоеше и гледаше.

Намираха се на най-безопасното място за наблюдение, което бяха успели да открият — високия покрив на казино на улица, минаваща покрай рова. То беше все още отворено в този ранен час, ако се съдеше по светлината и шума, които се изливаха от отворените му прозорци по-надолу. Алеас премести тежестта на тялото си от единия крак на другия. Страхуваше се да седне, защото се съмняваше, че ще може да се изправи отново без чужда помощ. Той се присъедини към Аш до парапета, но след като погледа известно време кулата, насочи вниманието си към останалата част от града, чиито очертания едва се различаваха през мъглата.

Може и да умра тази нощ — мисълта отекна в съзнанието му, сякаш незаинтересована от самия факт, че това може да се случи.

Стомахът му пареше.

Чу учителя си да рецитира сутрешната молитва зад гърба му. Без да се обръща, знаеше, че Барача е коленичил с ръце, кръстосани пред гърдите, и лице, обърнато към едва видимото слънце. Днес в молитвата си той щеше да се помоли за кураж и за благословията на Истинския пророк Забрихим.

Аш също коленичи върху равния покрив и зае поза за медитация. — Ела — обърна се той към Алеас. — Присъедини се към мен.

Защо не — помисли си Алеас и след като с мъка се пребори с товара си, застана до него.

Започна да диша в търсене на вътрешната тишина. Нямахше да се получи лесно. Тялото му беше възбудено и напрегнато. В моменти като този на Алеас му се искаше да повярва в силата на молитвата. Вместо това изпълни своя собствена литания — свой собствен зов, търсец смисъла на случващото се.

Правя това за своя приятел — заяви той, — *защото той заслужава моята вярност и защото съм роден като един от Ман и трябва да изкупя много от онова, което моят народ е извършил. Ако умра, ще го направя като праведен човек.*

Ако умра, аз...

По покрива се разнесоха стъпки.

— Армията ти — сухо отбеляза Барача и се изправи на крака.

Алеас завъртя глава. От мъглата се появи мъж, който пристъпи към тях. На лицето му се изписа изненада, като видя как са облечени.

— Значи вие, стари глупаци, наистина мислите да го направите, а?

— Закъсня — отвърна Барача.

Мъжът свали опърпания цилиндър от главата си.

— Моите извинения — рече той и се поклони толкова ниско, че шапката в ръката му почти замече земята. — Указанията, които ми даде твоето момиче, не бяха съвсем точни. Но сега съм тук и нося онова, от което се нуждаете.

Алеас, Аш и Барача се събраха пред него. Алеас усещаше вонята на мъжа от няколко крачки разстояние. Косата на новодошлия висеше от главата му на изтощени кичури, изтъняла на места и пълна с пърхот. Мършавото му тяло стоеше прегърбено под изцапаното палто. Когато мъжът се почеса, Алеас видя, че под ноктите му се е насъбрала мръсотия. Мъжът се ухили. Зъбите му бяха кафяви.

Дишайки с хриптене, той извади нещо от дълбокия джоб на палтото си. Беше плъх. Създанието се помъчи да се освободи, докато той го държеше за опашката. Беше чисто бял с розови очи.

От друг джоб мъжът извади сгънато парче хартия. Отвори го с една ръка. В него имаше малко бял прах.

Издуха го в муцуната на плъха. Създанието трепна и издаде звук, който наподобяваше кихане.

Алеас наблюдаваше като хипнотизиран как мъжът започна да люлее плъха напред-назад, като през цялото време животното не спираше да се опитва да се отскубне. В един момент го залюля толкова силно, че плъхът се издигна нагоре и попадна в очакващата го отворена уста на мъжа. Непознатият затвори уста. Розовата опашка на животното остана да виси между устните му. Тя не помръдваше.

Мъжът огледа едно по едно лицата им, върху които (с изключение на това на Аш, който знаеше какво го очаква) беше изписан шок.

Мъжът плъх застана, подпрян на ръце и колене. Брадичката му почти докосваше покрива, когато той дръпна опашката и извади белия плъх от устата си. Животното лежеше на бетона. Изглеждаше мъртво.

Той духна върху малката му муцуна. Плъхът се размърда, мустаците му трепнаха и той леко отвори очи. Претърколи се на една страна и втренчи поглед в стопанина си. Изглеждаше като хипнотизиран. Мъжът взе създанието в ръце и се изправи внимателно на крака. Приблужи се до всеки един от ръошуните, като стискаше животното и то изпускаше струйка урина върху дрехите им. Вонята на урината изпълни ноздрите на Алеас.

Мъжът извади от друг джоб платнено чувалче. Пусна плъха в него, след това много внимателно отскубна косъм от главата си и завърза с него чувалчето. Плъхът вътре започна да се мъчи да излезе. Чувалчето не изглеждаше добре затворено.

— Ето — каза мъжът и подаде на Аш мърдащото чувалче.

Възрастният ръошун присви очи и кимна към Барача. Мъжът подаде чувала на едрия алхаз.

Барача имаше още по-малко желание да го вземе.

— Момчето може да го вземе — рече той.

Така Алеас беше натоварен с носенето на поредната вещ — чувалче, в което имаше плъх, мъчещ се да излезе навън.

— Той е крал на плъховете — обясни мъжът на Алеас. — Те ще дойдат, когато той ги призове.

— И кога ще стане това?

— Сега.

Алеас се огледа. Не видя нищо, камо ли плъхове.

— Приеми нашите благодарности — рязко каза Аш и подаде на мъжа кесия с монети.

Мъжът отново се поклони, този път не толкова демонстративно. Потупа шапката си, която беше сложил отново на главата си.

— Бих ви пожелал късмет, но напоследък той май е рядкост. Не си струва да бъде прахосван за глупаци. Сбогом, Аш. Дано краят ти да бъде славен.

След тази последна благословия мъжът се отдалечи с накуцване.

— Когато казах, че се нуждаем от армия — промърмори Барача, след като пресякоха улицата и приближиха моста, — говорех буквално. Имах предвид дисциплинирани мъже с оръжия и брони.

С периферното си зрение различиха форми, които се появяваха от мъглата и се разпръсваха. Плъховете излизаха навън.

— Тези са по-добри — отвърна Аш.

Рьошуните спряха пред ниската караулка, която препречваше пътя им по моста. Отвътре излезе жрец воин с маска, сложил ръка върху дръжката на меч. Едва заговорил, той внезапно млъкна, когато Аш заби и завъртя ножа си в белия му дроб.

Рьошунът издърпа ножа си. От отворената рана със свистене излезе въздух. Мъжът изпъшка и се строполи.

Барача го прескочи. От вътрешността на караулката се разнесе шум от боричкане. Едрият алхаз се появи отвътре с мрачно лице. Тримата пристъпиха на моста.

Алеас носеше чувалчето в ръка. Сега то беше увиснало — кралят плъх беше спрял да мърда. Младият мъж погледна през рамо и видя подире им да се носи безформена маса. Над главите им се извисяваше кулата. Приближаването им беше наблюдавано от скрити очи. Долната част на храма беше обградена с пръстен от бойници, които стърчаха от отвесните му стени, така че стрелците с лъкове да могат да стрелят право надолу. Алеас се опита да върви нормално в робата си, понесъл тежкия товар.

Спряха в подножието на кулата, пред масивната ѝ желязна порта. Една решетка се плъзна на височината на кръста, разкривайки мрака отзад.

Алеас се раздвижи. Както беше инструктиран, той отвори чувала, като скъса с лекота косъма, с който беше вързан, и пусна животното през отвора.

Почти веднага събратята му изникнаха от мъглата и се втурнаха към портата. Тримата рьошуни отскочиха встрани, ритайки създанията далеч от себе си. При портата плъховете се струпаха на купчина като носени от вятъра листа и се промушиха през отвора.

— Дим — каза Аш и размаха отворената си длан.

Алеас порови под робата си за една от малките торбички със смес от джупова кора и барисови семена и му я подхвърли.

Отвътре се разнесоха викове. Вдигна се тревога, ожесточено заби камбана.

Чуждоземецът се наведе и запали фитила на торбичката с кибрит. Той я хвърли на земята, където тя започна да бълва облаци бял

дим, които сгъстиха мъглата. Една стрела се разби в краката на Алеас. Без да се замисли, той вдигна арбалета си към бойница на около двайсет стъпки над главата му и стреля. От друга амбразура се подаде пушка, която избълва облаче дим. Свистящото олово беше незабележимо, но остави кървава следа по лявото ухо на Барача.

— Алеас! — изрева алхази.

Младият мъж се изви и стреля отново.

Докато той отвърщаше на огъня, Аш и Барача се мъчеха да освободят едната от двете бъчонки с черен барут, които висяха под робата му. Барача не обръщаше внимание на раната на ухото си, от което висяха остатъци с капеща кръв.

— Връзваш възли като майка ми — промърмори едрият алхази на Аш, докато двамата се опитваха да разхлабят бъчонката.

Последваха още изстрели. Шумът беше оглушителен, около краката на ръошуните хвърчаха парчета дърво. Бъчонката се освободи. Алеас презареди арбалета си и се сви отстрани край вратата. Знаеше, че така ще ги избият за нула време, независимо дали има дим, или не. Но откъм амбразурите се чуваха викове, стражите крещяха панически. Плъховете бяха стигнали до тях.

Плътният глас на учителя му се извиси над шума от стрелбата.

— Трябва ни още — крещеше той. — Трябва да използваме и двете бъчонки.

Аш не го слушаше. Сложи бъчонката до вратата, натопи фитила ѝ във вода и побягна.

— Прикрийте се! — изрева Барача и тримата скочиха от двете страни на моста, върху бетонните основи под него.

Фитилът беше къс, но въпреки това им се стори, че мина цяла вечност, докато догори. Бъчонката с черен барут беше изработена от едно-единствено парче дърво с дебела колкото пръст дупка в горната част, запълнена с полутечна смола. Фитилът се подаваше от нея и когато водата достигнеше до съдържанието вътре, при внезапния контакт с влагата то щеше да се възпламени.

Барутът експлодира. Над главите на ръошуните премина въздушна ударна вълна, която щеше да им спуска тъпанчетата, последвана от вонящ черен дим и парчета дърво и плъхове, които се посипаха във водата на рова като кратък дъжд. Кашляйки, те подадоха глави отгоре. Портата беше все още невредима.

Барача изкрещя и скочи обратно на моста. Размаха ръце към вратата. Един куршум изсвистя покрай главата му, но той дори не трепна. Вместо това се изправи и погледна намръщено нагоре.

Аш скочи горе и помогна на Алеас да се качи върху останките от моста. Ушите на младия мъж все още звънтяха от експлозията. Нямаше време за мислене. През дима се виждаше, че дъските на моста са хвъркнали във въздуха, излагайки на показ почернелите бетонни основи. Портата също беше обгорена и изкривена, но не личеше да е помръднала. Застанал пред нея, Аш поглади ножницата на меча си. Той размени поглед с Алеас и повдигна вежди. Младият мъж се наведе да презареди арбалета си. Около тях валяха изстрели. Един одраска рамото на Барача, преди той да отскочи от бетона край дясното коляно на Алеас.

— В името на всичко свято! — изрева разярено Барача. — Няма ли поне веднъж да се прицелите в другиго!

Той грабна арбалета от Алеас и се прицели в бойницата, от която все още се носеше облаче дим. Стреля два пъти. Отвътре се чу вик на болка. Барача метна оръжието обратно на ученика си.

— И сега какво? — нахвърли се той върху Аш. — Казах ти, че трябва да използваме и двете бъчонки.

Аш допря пръст до устните си и накара едрия мъж да замълчи. Пристъпи напред през разнасящия се дим и постави длан върху помалката врата, която беше част от голямата порта и сега бе изкривена и леко открехната. Наведе се напред и я натисна силно.

Вратата падна навътре. Издрънча върху пода и не помръдна повече. Вътре се виждаше само дим и мрак.

Двамата стари ръошуни влязоха бързо. Алеас ги последва, приведен под тежестта на товара си. На пода лежеше сгърчен жрец воин, покрит от килим от плъхове. Те обикаляха около него, без да го поглеждат.

Широкият вход беше пълен с бойници. В края му имаше друга порта. Тя беше отворена.

Отвъд нея се намираше просторна ярко осветена с газови лампи стая, където стояха няколко зела с юзди, завързани към стълбовете, а до тях имаше и няколко празни каруци. Покрай две от стените минаваха корита с вода. Оборът беше наблизко, ако се съдеше по миризмата. От помещението тръгваха няколко коридора. Ръошуните

избраха онзи, който беше точно пред тях. Аш вървеше пръв, а Алеас най-отзад.

Коридорът водеше към долното светилище на Храма на шепотите — най-голямото помещение в кулата. Стените бяха с цвета на кожа. В далечния му край под приглушената светлина на газовите лампи се издигаше чисто бял жертвен олтар. По дължината на залата имаше две редици колони от розов мрамор, които се извисяваха към слабо осветения сводест таван високо над главите им, покрит изцяло с фризове на Ман — картини, които до голяма степен отразяваха хаоса долу.

А този хаос се изразяваше в паниката и отчаяното желание за бягство от наплива полудели животни, нахвърлящи се върху всичко, което мърда. В цялото помещение жреците воители се гърчеха като в пламъци, покрити с маса от пълзящи животни. Някои се въргаляха по пода, опитвайки се да смачкат нападателите си. Тримата ръошуни стояха необезпокоявани наред цялата тази суматоха.

— Не очаквах, че ще е толкова лесно — саркастично отбеляза Барача, както би могъл да го стори само един алхазит в момента, в който ухото му виси разкъсано.

Плъховете тичаха пред тях и им разчистваха път през хаоса. Във всеки от ъглите на храмовата зала се издигаше спираловидно стълбище. Но най-близкото, вдясно от тях, водеше надолу. Ръошуните спряха до него и надникнаха в мрака.

— Помещенията на робите — обяви Аш.

— Как разбра?

— По вонята.

Другите три стълбища водеха нагоре. Ръошуните отидоха в отсрещния край на светилището, пред плитък басейн с вода, който заемаше целия под и отделяше останалата част на помещението от олтара. Спряха, за да се посъветват помежду си.

— Мислиш ли, че Киркус е още в Залата на бурите? — попита Барача, когато един жрец воин се втурна покрай тях и се хвърли във водата. Те не му обърнаха внимание.

— Нямаме друг избор, освен да приемем, че е така.

— Трябва да има издигаща се кутия — предположи Барача. — Всички тези кули имат такива. Виждате ли я някъде?

— Ето там — каза Алеас и се отправи към вратата, която едва беше успял да различи в стената зад олтара.

— Тогава да пробваме с нея — предложи Барача. — Никога няма да успеем, ако си пробиваме път, сражавайки се на всеки етаж, чак до върха.

— Съгласен.

Аш се качи върху малкия мост, който се извиваше в дъга над басейна. Мечът му беше все още в ножницата. Барача влезе във водата и прегази през нея. Алеас избра моста.

Вратата на издигащата се кутия беше малка, отлята от желязо и плътно затворена. Не се виждаше отвор за ключ или някакъв друг начин, по който да бъде отворена.

— Лостът — нареди Барача, щракна с пръсти и протегна ръка.

Алеас започна да рови под робата си. Изгубил търпение, Барача разкъса предната част на дрехата, за да стигне до ремъците. Грабна лоста от тях и се зае с вратите.

Те обаче не се отваряха.

— Трябва да ги взривим — промърмори той и върна обратно лоста.

Аш се съгласи. Взеха останалата бъчонка черен барут, поставиха я до вратата и намокриха фитила.

— Пазете се! — изрева Барача и те побързаха да се прикрият, като този път благоразумно запушиха ушите си.

Когато димът се разнесе, зад разбитата врата се появи шахта. Тя се издигаше нагоре в мрака заедно с металното въже, опънато точно в средата ѝ. От едната ѝ страна имаше желязна стълба.

— Надявах се, че по-скоро ще се повозим нагоре — сухо отбеляза Алеас.

— Ще се катерим — избоботи Барача.

Алеас пое последен, като скърцаше със зъби, докато изтегляше тежестта си ту с едната, ту с другата ръка нагоре по стълбата. Шахтата беше частично осветена от светлината отдолу, но той вече бе изгубил от поглед Аш в мрака над главата си. Възрастният ръшун беше пръв, а Барача, който се катереше по-бавно заради едрото си телосложение, го следваше. Шахтата миришеше на прах и смазка. Алеас кихна неведнъж.

След известно време беше принуден да спре, за да си почине. Дъхът свистеше в гърлото му. Дробовете му горяха. Той избърса носа си с ръкава, промуши ръка през едно стъпало и сплете пръсти, за да се захване със свивката на лакътя си. Алеас беше силен и в добра форма, но се зачуди дали ще успее да се изкачи до края. Вече бяха твърде високо, за да стига до тях светлината от отворената врата по-долу, но очите му привикваха към мрака. Можеше да види как учителят му изчезва над него.

Нямаше друг избор, освен да се справи. Започна да се катери отново.

Бяха му нужни още четири почивки и здраво напъване между тях, за да настигне учителя си. Барача висеше в мрака и го чакаше.

— Какво те забави толкова? — изсъска той надолу към него.

— Наслаждавах се на гледката — отвърна Алеас. — После си поговорих с едно красиво момиче от Екзанс. Или беше от Паловалета? Знаеш ли, не си спомням.

— Подай ми лоста — заповяда му Барача.

Алеас го направи, което не беше никак лесно, тъй като и двамата бяха увиснали несигурно на стълбата. Проследи как учителят му подаде лоста на Аш, чийто напредък нагоре беше възпрепятстван от нещо солидно, което препречваше шахтата. Не след дълго от горе заваляха парчета дърво.

Едно уцели Алеас в окото. Той изруга и примигна, за да го махне. За момент краката му увиснаха в празното пространство.

— Алеас — изсъска предупредително учителят му.

Една дъска прелетя покрай младежа, отскочи от стената на шахтата и изчезна под краката му. Последваха я още две и след това Аш се изкачи през отвора, който беше направил.

Барача се промуши подире му. Полузаслепеният Алеас събра сили да измине останалото разстояние. Той се хвана за ръба на назъбената дупка, изрязана в дъното на изкачващата се кутия. Барача го сграбчи за ремъците и го издърпа вътре и той за момент увисна с лице срещу едрия мъж, преди краката му да докоснат пода. Младежът разтърка окото си, но това само влоши нещата. Той усети мръсотията в ноздрите си и потта, която избиваше по кожата му.

Кутията беше затворена с железни врати, с извита дръжка от всяка страна, която очевидно трябваше да бъде плъзната встрани. През

вратите се чуваха слаби, приглушени звуци на звънци и глас, който ревеше заповеди.

Отново не успяха да ги разбият с лоста.

— Загазихме — задъхано каза Барача.

Аш изучаваше метален лост, който стърчеше отстрани на кабината. Той го натисна нагоре. Кабината потрепери и се издигна с един сантиметър. Изтропа и спря, след което се върна в изходното си положение.

— Още не сме стигнали до самия връх. Тази кутия може да се изкачи още нагоре.

— Тогава защо не помръдва?

Аш поглади месинговата плочка, закачена под лоста. И тримата я разгледаха по-отблизо. В плочката бяха вградени четири въртящи се месингови превключвателя и върху всеки беше отпечатана поредица от цифри. Аш ги изпробва с палеца си. Те се завъртяха като малки колела върху оси и цифрите върху тях се промениха.

— Чувал съм за това — обади се Алеас. — Ключалка с шифър. Трябва да въведеш правилните числа и на четирите превключвателя.

Аш, който продължаваше да ги върти, махна с ръка и се отказа.

— Ще е истинско чудо да уцелим правилната комбинация. Опасявам се, че попаднахме в задънена улица.

Докато изричаше тези думи, вратите се плъзнаха встрани.

Дузина стреснати жреци воини зяпнаха невярващо ръошуните, които на свой ред гледаха също толкова изненадано.

Барача изръмжа, сграбчи най-близкия жрец воин и го издърпа в кабината. Това сякаш разруши магията.

Аш и Алеас хванаха дръжките и започнаха да затварят вратите, докато враговете им се опитваха да се промушат през все постесняващата се пролука. Върху главата на младия мъж се сипеха юмручни удари и нечии нокти се опитваха да се вкопчат в косата му.

Алеас напрегна мускули, за да дръпне дръжката и да се справи с натиска на един жрец воин. Докато върху главата му продължаваха да се сипят удари, той мярна оголени зъби и разширени от гняв очи на фона на подскачащи глави и остриета, които само чакаха възможност да нанесат удар. Вратите бяха вече почти затворени. Те бяха блокирани от рамената и краката на един-единствен жрец воин, който сумтеше тежко от усилието, но въпреки това не отстъпваше назад.

— Въръжете се! — заповяда Аш и наклони глава, за да избегне удар с юмрук.

Възрастният мъж най-сетне изтегли меча си от ножницата, дръпна глава назад, за да избегне върха на едно острие, и на свой ред нанесе разсичащ удар. В изкачващата се кутия пръсна кръв, която изглеждаше нереална и отблъскваща.

Алеас се мъчеше да извади меча си. Не виждаше добре с лявото око — в него със сигурност беше влязла тресчица и той я усещаше всеки път, когато примигнеше. Освободи острието си и мушна с него, без да се прицели.

Чу отзад Барача да крещи на пленника си.

— Номера! — викаше той.

— Бутай! — окуражи Аш младия си ученик и сам натисна.

Вратата се затвори с още малко.

За ръба ѝ се хванаха още ръце. Жрецът воин, попаднал между двете крила, или беше изпаднал в безсъзнание, или беше мъртъв, а онези отзад го използваха едновременно за щит и лост. Аш вилнееше с меча си. Пръскаше кръв, която се стичаше в локви на пода. Алеас се подхлъзна върху нея. Опита се да задържи дръжката на вратата, но така изпусна меча си. Ръцете му бяха хлъзгави. Усети режеща болка на бузата си. Отдръпна главата си настрани и почувства по нея влага. Стисна по-здраво дръжката на вратата. Инстинктивно отби встрани острие, което не виждаше.

— Учителю! — изкрещя той и завъртя глава към огромния алхази.

Барача сграбчи мъжа и си пое дълбоко дъх на милиметри от лицето му. Мъжът не беше жрец воин, а възрастен жрец с плешиво теме и бели косми, стърчащи от издутите му ноздри.

— Няма да получите нищо от мен, казвам ви, съвсем нищо.

— Така ли? — отвърна Барача, повдигна робата на жреца и пхна ръка под нея.

Застаналият срещу Алеас Аш падна и изпусна вратата.

Алеас изкрещя и протегна бързо ръка, за да сграбчи внезапно освободилата се дръжка. Вратите отново се разтвориха по-широко и още рамене и ръце се пхнаха между тях. Алеас изрева, сякаш за да получи сила, докато се бореше да попречи на разширяването на процепа.

Това е — помисли си той, като очакваше всеки момент да получи нож между ребрата. — Никога не сме имали шанс.

Борецът се с Барача жрец се блъсна в гърба му.

— Престани — крещеше мъжът с ясно изразения си акцент.

— Учителю! — извика отново Алеас.

Един от нападателите го наруга толкова отблизо, че той усети мириса на сирене в дъха му. Над главата му някой пъхаше парче дърво между вратите. Използваха го като лост и започнаха да ги отварят.

Барача не му обърна внимание.

— Дай номера или ще ти откъсна топките!

Аш беше на земята. Беше в съзнание, но се движеше като пиян.

— Спри! — замоли жрецът с глас, който беше на ръба на истерията.

След това закрещя.

— Номера! — беснееше Барача.

— Четири-девет-четири-едно! Четири-девет-четири-едно!

Ужасеният писък на жреца изпълни малкото пространство и след това внезапно секна. Алеас усети как той се строполи до краката му.

Барача хвърли нещо окървавено на пода. В гърлото на Алеас се надигна жлъчка. Но нямаше време да ѝ обръща внимание, защото един нож се плъзгаше към корема му в търсене на пролука в оборудването, окачено по него.

Барача се наведе над Аш и започна да набира номера на бравата с шифър.

— Побързай! — изръмжа Алеас.

— Не става. Този глупак ме излъга.

— Лоста! Натисни проклетия лост!

Кутията потрепери и започна да се изкачва. Чуха се викове на болка и жреците воини задърпаха крайниците си от вратите, които не се движеха заедно с кабината, а се спускаха надолу, докато тя се издигаше.

Алеас се свлече до една от стените. От него се лееше пот. Пое си три глътки въздух и се изправи. Коленичи до Аш.

— Какво му е? — попита Барача.

Той видя ножа, стърчащ от бедрото на стареца. Огледа раната.

— Повърхностна е — обяви той.

Внимателно издърпа ножа. Аш изпъшка.

Барача помириса острието.

— Отрова — каза той. — Бързо, момче, дай противоотровата.

Алеас се съсредоточи. Не беше сега моментът да се отпуска.

Той грабна аптекката, окачена на хълбока му.

— Коя от всички?

— Всички.

Алеас взе и четирите шишенца противоотрова и капна по няколко капки от всяка между устните на Аш.

Изкачващата се кутия изтрака и спря. Барача скочи към новата двойна врата и хвана дръжките ѝ, за да я задържи затворена. Ала никой не се опита да я отвори. Алеас разтърка възпаленото си око. Той вдигна манерката си с вода, наклони глава и го проми. Примигна и повтори всичко още веднъж. Изглежда, вършеше работа. Отпи продължително от манерката.

— Масло за сила — дрезгаво извика Аш от пода.

Алеас коленичи. Извади едно малко глинено бурканче от аптекката. Махна хартиената му запушалка, взе малко от подобния на восьък крем с върха на пръста си и намаза с него устните на Аш. В очите на стареца отново заискри живот.

— Помогни ми да се изправя — нареди той.

— Полека — предупреди го Алеас и му помогна да стане. — Беше отровен.

— Знам, мога да го усетя.

Барача подслушваше на вратата.

— Как се чувстваш? — тихо попита той.

Аш му отвърна само с бързо поклащане на глава.

— Мисля, че е стрито свещено семе — предположи Алеас, след като помириса отровното острие.

— То е много рядко — отбеляза Аш.

— И е трудно да бъде изкарано от тялото. Трябва да те пречистим, когато се измъкнем от тук.

— Готови ли сте? — попита ги Барача.

Аш вдигна мечата си от пода. Свали тежката си роба и с нея избърса дръжката, а после и извитото острие. Приличаше на фермер, който си чисти косата.

Когато свърши, възрастният мъж внезапно беше пронизан от остра болка. Той се приведе, хвана се за ребрата и мъчително си пое

въздух. Беше му нужно видимо усилие на волята, за да изпълне гърба си.

Кимна утвърдително.

Барача плъзна вратите настрани.

УБИЙСТВО

На Киркус му се гадеше. Той стоеше до тежката врата, притиснал ухо към нея. От другата страна се чуваше само тишина.

Те идваха за него и той го знаеше. Искаше му се да побегне, но накъде? Намираше се на самия връх на небесната кула, единственият път беше надолу и той минаваше точно през хората, които се опитваха да го убият.

Можеше само да се надява, че стражата на храма ще ги спре. *Щяха* да ги спрат — беше сигурен в това — защото мъжете от охраната бяха обучени още от деца да правят точно това.

Но как изобщо тези хора са успели да стигнат толкова далече? — зачуди се той.

Киркус се отдръпна от вратата и се върна в Залата на бурите. В ръката си държеше къс меч. Претегли тежестта му и го размаха няколко пъти във въздуха.

Каза си, че няма да има нужда от него. Те нямаше да успеят да влязат тук.

Мансе, старият жрец, стоеше в средата на стаята и го чакаше, пхнал ръце в ръкавите и склонил глава. Една няма слугиня се грижеше за огъня, макар да наблюдаваше Киркус с крайчеца на окото си.

— И двамата застанете до вратата — заповяда им Киркус. — Уведомете ме, ако се случи нещо.

Той не им обърна внимание, когато притичаха покрай него. Прекоси стаята и спря пред прозореца. Притисна чело към хладното стъкло. От тази височина се виждаше над мъглата. Изглеждаше така, сякаш кулата на храма заедно с останалите кули се издигат над море от облаци като острови, стърчащи тук-там.

През дебелото стъкло се чу вик от прозорец на долния етаж. Стомахът на Киркус отново се сви.

Досега само веднъж се беше страхувал истински за живота си и това беше преди няколко години по време на първото му пречистване.

Беше стигнал до половината на едноседмичния ритуал и по никакъв начин не можеше да събере волята, необходима му, за да продължи. Знаеше, че е близо до края.

Баба му беше дошла при него. Беше му дала вода и беше попила противната мръсотия от лицето му. Той най-сетне беше спрял да трепери, а сълзите му бяха секнали. Вдигна поглед към нея, виждайки призраци. Знаеше, че е на ръба да загуби ума си.

— *Защо божествената плът е толкова силна?* — беше прошепнала тя в ухото му.

В отговор той само беше изграчил, неспособен да говори.

— *Кажу ми!* — настоя тя и гласът ѝ го шибна като камшик.

— *Защото тя не страда от слабост* — изрецитира той, едва способен да изрече думите.

— *Добре. Сега ми кажу кои са тези слабости.*

Той имаше усещането, че е под въздействието на наркотици. Мислите му отказваха да се съсредоточат. Той се мъчеше да ги събере, като бързо насочи вниманието си към думите на баба си.

— *Съвест* — изрече задъхано.

— *Добре. И защо смятаме съвестта за слабост?*

Той се беше поколебал с отговора. Знаеше го, но в тогавашното му състояние умът му сякаш беше разбит на парчета и той не можеше да оформи правилните думи.

Старата вещица се беше усмихнала.

— *Защото, дете мое, тя не е естественото ни състояние.*

И тогава усмивката ѝ избледня, защото главата му отново се беше отпуснала от изтощение.

— *Слушай ме, това е важно!*

С цялата си сила той беше надигнал отново глава.

— *Дори даоистите знаят това. В природата не съществува усещане за правилно или погрешно, няма изначални закони за справедливост. Вълчицата чувства ли се виновна, когато нападне младо и уязвимо животно и го разкъса? Не, тя го прави, защото трябва да живее и да храни вълчетата си. Съвестта е човешко понятие. Хората учат децата си на такива неща, за да могат те да различават правилното от погрешното, но никой не се ражда с вярата в тях.*

Киркус се беше намръщил. Знаеше всичко това. Защо тя губеше малкото му останало време?

— Сега ми кажи — защо хората насаждат тези вярвания в съзнанието на децата си?

— Защото са слаби — отвърна той, припомняйки си правилните думи. — Нуждаят се от правила, които да ги защитават от силните.

— Точно така. Защото те виждат света около себе си, виждат неговата жестокост, смъртта и несправедливостта, слепия шанс, борбата за оцеляване и за надмощие, неизбежната смърт и започват да треперят от страх. Не могат да се изправят пред горчивата истина за света. Ако го сторят, биха загубили разсъдъка си, точно както казват, че ние, последователите на Ман, сме загубили своя. И така, те измислят начини, с които да се защитят от действителността. Съвест, закони и справедливост, правилно и погрешно, Майката на света. В тези неща те търсят убежище, за да се сгушат заедно срещу студенината на света, докато споделят топлината на своите заблуди. Но ние сме Ман, Киркус. Ние не сме толкова слаби. Ти и аз, всички ние от Ман, още от деца сме закърмени с различни правила. Принуждавани сме да гледаме света и да го приемаме такъв, какъвто е наистина. Затова божествената плът е толкова силна, дете мое. Затова винаги успяваме накрая. Виждаме света такъв, какъвто е наистина, така че когато сме изправени пред взимането на решение, не сме ограничени от изборите, които изглеждат правилни или морални. Ние сме свободни да правим онези избори, които са най-ефективни за постигането на желанията ни. В това е силата ни. В това е твоята сила. Никога не го забравяй, дете. Никога не забравяй своята сила, защото ти си силно, много силно момче. Сега трябва да оцелееш. Призови цялата си воля. Стигни до края.

Тогава това се беше оказало достатъчно. Той беше завършил пречистването.

Киркус издиша. Дъхът му замъгли стъклото и закри света зад него. За момент той си помисли за Лара. Зачуди се къде ли е тя днес. Може би беше отишла на игрите.

Знаеше, че Асам и Брайс вече са там. Представи си как тримата се срещат на имперската трибуна, как разговарят не принудено

благодарение на годините, които са прекарвали като деца в свадни игри из тихите зали и тъмните скривалища на Храма на шепотите. Представи си малкото лице на Лара и как тя примигва, когато ѝ кажат, че той няма да дойде днес и че е затворен в храма, докато майка му не реши друго. И как след това тя сменя темата и думите ѝ нямат нищо общо с Киркус, тя се предпазва, като не го споменава повече.

Лара — каза вътрешният му глас.

Той отлепи челото си от прозореца. Започна да обикаля стаята, като правеше съзнателно усилие да съсредоточи волята си. Спря до един от бокалите, от които се надигаше пара, и се наведе, за да вдъхне от него. Почувства прилива на енергия, който премина през тялото му. Мускулите му се изпълниха със сила и той се изправи. Размаха меч отново. Той изсвистя във въздуха.

Още от малък се беше обучавал да използва такова оръжие.

Ако стигнеха дотук, той щеше да ги убие всичките. До последния.

Най-горният етаж беше странно пуст. Влязоха във висока сводеста зала, която водеше към подобни помещения, всичките осветени от ниски примигващи газови лампи. Въздухът беше топъл и задушен. Под таваните, покрити с декоративна мазилка, се носеха струйки дим. В стените отляво и отдясно бяха наредени врати. Зад тях се чуваха приглушени гласове и от време на време някой гневен вик.

Тримата ръшунци бяха близо един до друг, докато се придвижваха през залата. Тропотът на ботушите им отекваше от пода от полирано дърво.

Един облечен в бяла роба жрец претича през сводест проход на петдесетина крачки от тях. Той хвърли поглед към неканените гости, но не спря. Чуха подире му да се затваря врата и в ключалката се завъртя ключ. Влязоха в сводестия коридор.

Там имаше двама жреци воители, пазещи по една врата. При появата на ръшунците те извадиха мечовете си, но не помръднаха от местата си.

— Алеас — обърна се Барача към ученика си.

Младежът вдигна арбалета. Поколеба се само за секунда.

Стреля веднъж, после още веднъж и уцели пазачите в гърдите. Те нададоха викове на болка и се строполиха.

— Продължавай да вървиш — подкани Аш младия рьошун.

Приблжиха се до следващата зала и видяха жреци воители с маски да се разгръщат в редица с пистолети в ръце. Рьошуните се прикриха от двете страни на сводестия вход към помещението. Барача разкъса и захвърли робата си. Алеас коленичи, за да остави арбалета на пода и да запали внимателно с клечка кибрит торбичка пламтящ прах. Нещо капеше на пода — младежът осъзна, че е кръв от собствената му буза.

Той хвърли горящата торбичка и се дръпна назад, запушил ушите си с пръсти. В мига, в който прахът избухна с трясък и ослепителен блясък, Барача и Аш се втурнаха в помещението, Алеас ги следваше само на няколко крачки.

Дузина жреци воители се олюляваха заслепени, притиснали ръце към ушите си.

Аш наруши магията, като внезапно се втурна напред и започна да мушка и да сече. Острието му изсвистя. То като че ли пропусна жреца воин срещу него, но след това главата на мъжа се килна назад и падна на пода заедно с ръцете му, а от чуканите на врата и ръцете бликна кръв, която опръска всички наоколо. Докато Барача разпорваше корема на втори жрец воин, отекна изстрел. Димът се разсея и остана само острата миризма на барут. В този момент мъжете с белите роби започнаха да захвърлят пистолетите си и да вадят мечовете си, размахвайки ги бясно срещу нападателите си. Отекна нов изстрел, който се изгуби в хаоса на битката.

Аш си пробиваше път към средата на линията на жреците воители, като се движеше приведен и на зигзаг, нанасяше удари и отбиваше тези на противниците си. Барача пристъпваше подире му, като прикриваше фланговете им и сипеше удари наляво и надясно. Един мъж в бяла роба нанесе мушкащ удар напред, към едната открита страна на едрия алхаз. Над сърцето му беше отпечатана пурпурна длан, която сякаш бележеше идеалното място, където да бъде уцелен. Алеас простреля мъжа в гърдите и го прикова към пода.

В разгара на битката младият рьошун погледна над главите на сражаващите се и видя стълбище, в чиято горна част стоеше жена в

бяло на средна възраст. Тя беше застанала изправена и без маска, докато презареждаше пистолета си.

Алеас хладнокръвно се прицели с втората си стрела и стреля в гърдите ѝ.

Тетивата на арбалета се скъса точно в мига, в който младежът изстреля стрелата. Краищата ѝ изплюяха назад, а стрелата се удари в каменната стена зад жената. Тя вдигна поглед и го поздрави с усмивка, оголвайки боядисаните си в червено зъби.

Алеас се мъчеше да смени тетивата на арбалета и следеше с крайчеца на окото си движенията на жената, която вдигна пистолета си, за да стреля по него.

Видя дима и след това пламъка. Почувства удар в главата си, олюля се назад и падна. От скалпа му бликна кръв. Както беше по гръб, зашеметен и треперещ, той започна да зарежда опипом, докато дъхът му излизаше със свистене през стиснатите му зъби.

Жреците воители се окопитиха и се втурнаха вкупом към Аш и Барака в съгласувана контраатака. Аш се движеше твърде бързо, за да бъде обкръжен. Барака имаше повече затруднения, тъй като мечът му беше много по-тежък. Алхазим получи удар по гърба, който разреза жакета му и кожата под него.

Той изрева нещо на своя език и развъртя меча си, без да гледа. Заби го в ребрата на един мъж, острието се заклеши там и му се наложи да спре, за да го освободи. Едрият ръошун вдигна глава точно навреме, за да види поредния жрец воин, който му нанесе съсичащ удар от горе на долу с меча си. Той отсече китката на Барака и се заби в дървения под.

Алеас избърса очи, докато запъваше с трепереща ръка тетивата. Учителят му закрещя от гняв и болка, втренчил поглед в отсечената си ръка, лежаща на пода. Барака грабна меча си с другата ръка и измъкна острието. Преряза гърлото на нападателя си с него.

След това изпадна в дива ярост.

— Аеос, Тумес! — изкрещя жената, която все още се мъчеше да презареди. — Заобиколете и хванете младия.

Двама жреци воители напуснаха схватката и се насочиха към Алеас.

Той все още беше на пода и започна да се изтласква с крака назад, докато бързаше да сложи стрела на опънатата тетива. Изстреля я

в корема на най-близкия си нападател. Вторият се хвърли напред и Алеас започна своя битка, като отбиваше ударите с незаредения си арбалет. За момент изпадна в паника. Един удар изби оръжието от ръцете му. Алеас се претърколи. С мъка се изправи на крака. Тежестта на оборудването го забавяше и не можеше да пази равновесие. Изтегли меча си.

Жреца воин си го биваше с меча, но Алеас не му отстъпваше по умения. Той инстинктивно приклекна и когато се изправи, нанесе мушкащ удар към шията на мъжа, който той едва успя да избегне. И двамата бяха задъхани — единият, облечен в броня, а другият, натоварен с оборудване. Алеас беше в по-добра форма. Той нанесе силен страничен отведен удар и пристъпи напред в стил кали. Насоченият му навън удар уцели мъже в ребрата. Алеас завъртя острието и го измъкна. Остави мъжа да се свлече на пода.

Вдигна поглед. Бяха спечелили битката. Само двама жреци воини оставаха на крака и двамата, изправени срещу Аш. Барача крачеше към жената на стълбите и ревеше някакви думи с такава сила, че нищо не му се разбираше.

Жената стреля с пистолета си, но не улучи. Тя го захвърли настрани, извади меча си и зае разкрячена поза на стълбището.

— Ела ми тогава, грамадно копеле такова — заяви тя.

Барача изкачи три стъпала, замахна с чукана на ръката си и опръска очите ѝ с кръв.

Със следващото си движение вкара острието на меча си право в корема ѝ. След като я набучи така, той я придърпа по стълбите надолу към себе си. Натисна я с крака и издърпа меча си. Тя се строполи надолу по стълбите и застина неподвижно.

На мястото на битката се възцари спокойствие. Последните жреци воини бяха повалени. От високия таван отекваха стенания, кашляне и звуци от повръщане.

Барача се отпусна на едното си коляно.

— Алеас — изръмжа той.

Младият мъж си проправи път през касапницата и отиде да помогне на учителя си.

Барача погледна към горния край на стълбището. Тежка врата със свод препречваше пътя.

— Горے, момче. Отведи ме горе.

Двамата се заизкачваха с мъка. Беше хлъзгаво. Барача бързо губеше кръв. Алеас му помогна да седне на пода и подпря гърба му на вратата. Оттук имаше добра видимост. Щеше да е трудно някой да ги изненада.

— Турникет — дрезгаво нареди алхаз.

Беше блед като восък и зъбите му тракаха. Алеас побърза да отвори аптечката и се захвана за работа.

Аш с препъване се изкачи по стълбите и се свлече до Барача, опирайки гръб в стената. Беше покрит с кръв от главата до петите, макар по-голямата част от нея да не изглеждаше негова.

— Как си? — задъхано попита той.

Барача погледна надолу към чукана на ръката си. След поставянето на турникета изтичането на кръв беше намаляло, макар че раната все още изглеждаше зле.

— Загубих ръката си — беше всичко, което успя да каже.

Алеас му попречи да продължи да говори, като пхна парче кожен ремък между зъбите му. Разкъса една от торбичките с пламтящ прах и посипа раната с него без предупреждение. Барача ухапа ремъка със зъби. Кожата изскърца. Ученикът му извади клечка кибрит, запали я и я приближи до чукана. Прахът пламна и обгори раната. Алхаз обърна очи и загуби съзнание. Алеас се зае да бинтова ръката му.

До тях Аш ровеше в аптечката. Взе бурканчето с масло за подсилване и намаза още от белия крем върху езика си. Разтърси глава, за да проясни мислите си.

— Не сме в добра форма, учителю Аш.

— Ха! — възкликна старецът. — Не очаквах, че ще стигнем дори дотук.

Алеас посочи вратата.

— Е, не можем да продължим повече. Съмнявам се, че дори с черен барут можем да преминем през тази врата.

— Глупости! — възрази възрастният мъж. — Все още разполагаме с умовете си.

Без да се изправя, Аш се протегна и започна да чука с дръжката на меч си по желязната врата. Изчака и след това затропа отново.

— Приключихме с тях! — извика той. — Вече е безопасно да излезете!

Алеас се намръщи.

— Наистина ли мислиш, че са толкова глупави? — тихо попита той.

— Винаги очаквай глупостта — също толкова тихо отвърна Аш, — когато умовете са разпилени от страха.

Сякаш в потвърждение на думите му един приглушен глас се обади през вратата.

— Кой говори?

— Тумес! — моментално отвърна Аш.

Не последва отговор. Ръшуните изчакаха няколко минути, но нищо не се случваше.

Алеас се запита как изобщо биха могли да открият Нико в сегашното си състояние. Дори не знаеха къде го държат. Беше безнадеждно.

През вратата се разнесе глух звук, последван от още един. Тя започна да се отваря.

Аш се опря на меч си и олюлявайки се, се изправи на крака. Той се усмихна с оголени зъби на подалото се лице на стар жрец.

Преди мъжът да успее да реагира, старият ръшун се мушна покрай него. На прага стоеше жена, притиснала ръце към устата си и с широко отворени очи.

— Не правете нищо — нареди им Аш, след което извика през рамо. — Алеас!

Младият мъж провери пулса на учителя си. Беше му трудно да го намери. Ето го — слабо туптене под пръста му. Реши, че в момента не може да направи нищо повече за него.

Последва стария чуждоземец вътре.

В сребърни кафези пееха птици. Въздухът беше толкова натежал от миризмата на наркотици, че главата на Алеас се замая.

Стаята беше ярко осветена в сравнение с полумрака, който току-що бяха напуснали. Причината беше във високите прозорци, които я заобикаляха отвсякъде. Тук, над мъглата, небето беше синьо, а слънцето твърде ярко, за да го погледне човек.

— Киркус? — попита Аш.

Старият жрец сведе глава. Жената, вероятно някаква слугиня, за миг хвърли поглед към издигнатата част над главите им.

Те подминаха пропукващия огън в средата на стаята и бързо се заизкачваха по дървените стъпала, които водеха към спалните помещения, отделени от тънка ламперия. И четирите стаи бяха празни.

Аш застина за миг. Той вирна нос във въздуха и подуши.

Завъртя се и се върна в стаята, която току-що бяха проверили.

Наведе се под масивното легло и пъкна ръка под него. Започна да дърпа. Появи се крак, после гол задник и накрая цялото тяло.

Беше млад жрец, чиято долна устна беше пробита със златни шипове.

— Киркус — триумфално каза Аш, вперил поглед в ужасените упоени очи на младия мъж.

Киркус вдигна ръце като малко момче, което иска да се предпази от утринната светлина.

— Къде е той? — попита Аш.

Киркус примигна, накрая успя да фокусира лицето на ръошуна. Аш изръмжа и го разтърси.

— Отиде на Шей Мади — задъхано отвърна Киркус и размаха небрежно ръка във въздуха.

Казваше истината. Алеас можеше да го прочете в очите му.

Наведените им глави сякаш вдъхнаха сили на младия жрец. Той се опря върху дланите си, за да се изправи.

— Закъсняхте — заяви той. — Той е пречупен, както ще бъдете и вие, ако ми навредите, по какъвто и да е начин.

— Довърши го — каза Алеас с леден глас. — Може би все още има време да спасим Нико.

Аш промени позата си и опря върха на меча си в бялото гърло на Киркус.

— Спри! — изплака младият жрец. — Правите това за злато, нали? Е, аз имам злато, повече злато, отколкото можете да похарчите през целия си живот.

— Тогава каква ще ни е ползата от него? — отвърна Аш и с почти нежно движение натисна върха на острието си в гърлото на младия мъж.

Киркус широко отвори очи. Езикът му се подаде от зиналата уста. Той протегна ръка към гърлото си, опитвайки се да го запуши. Между пръстите му се появи тъмночервена струйка. Бавно започна да се дави, умирайки.

Наблюдаваха го, докато накрая тялото на сина на матриарха не остана да лежи безжизнено.

Когато се върнаха, Барача беше в съзнание и се опитваше да се изправи на крака. Алеас се удиви колко жилав е този мъж.

— Направихте ли го? — попита той, докато Алеас му помагаше да стане.

Младият мъж кимна.

— Ами момчето?

— Шей Мадн — мрачно отвърна Алеас.

— Може би е излъгал — предположи едрият алхазн, обръщайки се по-скоро към Аш, отколкото към своя ученик. Но Аш не му обърна внимание, а се отправи надолу по стълбите.

Спуснаха се с кутията.

ДЕН ЗА ПРАЗНУВАНЕ

Бан беше доволен, че в полумрака на вътрешния храм се носи мирис на тамян. Тишината беше пропита с тихия шепот на даоистките монаси, които изпълняваха своя ритуал. Той стоеше под високия купол без прозорци и само леко се олюляваше в бронята, която носеше вече дванайсет часа и която сякаш тежеше колкото още един човек. Коравите й плочки бяха покрити с фин сив прах, набразден от струйки пот, и го сърбеше на местата, където вътрешността им докосваше лепкавата му кожа. Той беше наясно колко зле мирише на околните, но и се радваше, защото така щеше да се прикрие мирисът на секс, който може би все още се носеше от него.

Жена му изглеждаше доволна и на това, че изобщо е успял да дойде, въпреки че церемонията по кръщаването на дъщеря им беше започнала в негово отсъствие. Марлий умееше да цени редките възможности, от които Бан успяваше да се възползва, за да се прибере от Щита, не на последно място и заради факта, че това означаваше затишие в сраженията.

Миналата седмица част от стената Карност се беше срутила, като така бе възвестено началото на нова поредица от атаки на пехотата на манианците, които се опитваха да се възползват от внезапната слабост в защитата им. На свой ред кхосианците се бореха да ги удържат достатъчно дълго, за да поправят пробива, доколкото могат. Досега Бан не се беше сражавал в едноседмичната защита на стената. Той беше там в обичайното си качество на адютант на генерал Крийд, изпълняваше ролята на наблюдател, който стои на разстояние от битките. Когато миналата нощ манианците бяха нападнали отново, той се намираще на втората стена заедно с полевого командване и оттам наблюдаваха в мрака как битката се развива на приливи и отливи около пробива и отдалечения бруствер. Бан не виждаше особено добре сражението, което протичаше в тъмнината, осветена от огньовете и от ярките припламвания на сигналните ракети, които се издигаха в

небето, напомняйки му за съня с горящи безформени падащи от звездите хора, който веднъж беше сънувал.

През цялата нощ Бан не прави нищо друго, освен мълчаливо да наблюдава и редовно да изпраща куриери до Министерството на войната с доклади относно продължаващата отбрана. От време на време отвърщаше на коментарите на командването или на черния хумор, с който те се опитваха да намалят напрежението. Но атаките продължаваха вече шест поредни нощи и Бан се чувстваше изтощен. Когато слънцето изгря отляво, над обиколната стена, защитаваща брега от тази страна, врагът се беше оттеглил, отнасяйки със себе си ранените, и нападението най-сетне милостиво беше приключило.

След изтеглянето им се видя опустошението, през което тук-там хаотично преминаваха изтощените войници. Бан наблюдаваше как мъжете се олюляват като пияни — каквито най-вероятно и бяха — или се отпускат на колене в калта или върху хлъзгавите от кръв камъни на бруствера, или пък просто се смеят. Сега, когато грохотът на битката беше утихнал, той имаше чувството, че през всички тези часове на мрак и бдителност тялото му е било пронизвано от остър вятър, който внезапно е изчезнал. Заслуша се в писъците на вечно гладните чайки. Погледна към измъчените лица на мъжете от командването и отвърна на празните им погледи.

Отвън му беше студено, а отвътре се чувстваше вцепенен.

Бан беше изкачил Планината на истината, за да докладва на генерал Крийд. Старецът седеше буден в стаите си в Министерството на войната. Завесите бяха дръпнати, в ъглите примигваха маслени лампи — по всичко личеше, че той не си е лягал. Бан го уведоми, че неприятелят е бил отблъснат с цената на шейсет и един мъртви защитници. Някои още бяха в неизвестност. Множество други бяха ранени. Поправянето на повредената стена беше възобновено, макар че все още беше под съмнение дали ще успеят да направят нещо повече от временен ремонт.

— Много добре — отвърна Крийд, седнал с гръб към Бан в дълбокото си кресло с кожена тапицерия.

Тъй като беше наясно, че е закъснял, Бан беше останал в министерството само колкото да измие мръсотията от лицето и ръцете си. Помоли в кухнята за малко хляб и сирене и ги изяде на крак, докато бързаше надолу по хълма към близкия Квартал на бръснарите.

Утринните улици бяха оживени, почти празнични, както обикновено се случваше след нападение.

Семейният му храм се намираше в този квартал. Той беше от страната на неговото семейство — мястото, където беше роден и отраснал. Проститутките на улица „Куинс“ все още бяха навън, за да обслужват онези войници, които се връщаха от стените с разбудена похот от пролятата кръв и от облекчение.

Докато Бан минаваше покрай жените, няколко от тях го извикаха по име — по-възрастните, които го помнеха като младеж. Той им кимна със скована усмивка и продължи да върви. На ъгъла на „Куинс“ и „Абът“ едно момиче му обърна особено внимание. Когато я видя, стомахът му се сви. Тя също го позна, и то не защото го е виждала отдавна, а от скорошната им среща отпреди няколко дни. Момичето изви гръбнак и го погледна изпод гъстите си мигли.

С нещо, подобно на отчаяние, Бан си помисли, че тя е толкова млада.

Онзи пръв и последен път си беше обещал, че никога няма да направи това отново. Той закрачи с твърдото намерение да подмине момичето. Обърна глава само колкото да му кимне за поздрав, но в този момент момичето отвори устни да го заговори и той видя цвета им — нежния червен плюш, и спря.

Отблизо забеляза червенината около ноздрите от вдишването на дрос и хлътналите ѝ очи на пристрастена. Изглеждаше по-слаба от последния път, когато я беше виждал.

— Как си? — попита Бан момичето и думите му прозвучаха достатъчно меко, макар гласът му да беше напрегнат от кръвта, нахлула в тялото му.

— Добре съм — отвърна тя.

Жадният ѝ поглед се впи в неговия и раздвижи желанието, скрито дълбоко в него. Очите му се плъзнаха по бледите ѝ рамене, по кожата на гърдите ѝ в дълбоко изрязаната рокля. За един кратък миг той си представи малките ѝ цици в устата си.

Облада я в една уличка зад няколко жилища. Усещането му за време се сведе до поредица от картини, които бяха също толкова откъслечни и несвързани, колкото случващото се по време на битка. Той беше погълнат изцяло от нуждата да излее трескавата си похот в нея заедно с омразата към самия себе си, която беше убеден, че ще

става все по-силна с времето. А също и с гледките, звуците и миризмите, които го бяха заобикаляли през цялата тази ужасна кървава нощ и преди това, както и с вината — дори срама — от привилегированата му роля в тази война, усещането, че той самият е защитен, докато гледаше надолу към другарите си, които умираха час след час, докато той не можеше да стори нищо друго, освен да гледа.

Той отприщи всичко това в онези скъпоценни прахоснически мигове, а после, завладян от празнота и изтощение, пхна в ръката ѝ кесията с всички пари, които носеше със себе си. Бан искаше да каже нещо на момичето. Тя му се беше усмихнала за миг, познавайки природата на мъжете. За момент Бан се беше почувствал като момче.

Сега, докато монасите продължаваха да напаяват, а той все още усещаше отпечатъка на тялото на момичето върху своето, осъзна, че леко трепери. Може би беше някаква реакция от предишната нощ, а може би причината беше в по-скорошните събития. Той трепереше в спарения въздух на храма, застанал до жена си, сина си и останалите членове на семейството, които бяха дошли да гледат как дъщеря му днес ще получи своето име.

Милостиви глупако! Къде ми беше умът? — почти панически си помисли той.

Беше го направил посред бял ден, на място, където хората добре го познаваха. Всеки можеше да го е видял да отива с момичето, всеки, който вероятно познаваше и Марлий. Какво щеше да прави, ако е прихванал нещо от момичето? Как щеше да го обясни?

Обладал съм демон — каза си Бан.

Сякаш стреснат от тази мисъл, той се огледа и видя в една слабо осветена ниша на отсрещната стена златната статуя на Големия глупак, коленичил в съзерцание, слаб, плешив, красив и ухилен до уши.

Бан си пое въздух и вдъхна от острия лютив мирис. Беше му нужно много време, преди да спре да трепери.

Никога повече — закле се той пред себе си и пулсът му започна да се успокоява, защото наистина го мислеше.

Заради тази война е — помисли си той. — *Тя покварява душата ми, както покварява и всички неща, до които се докосва.*

Сякаш по някакво негласно споразумение оръдията на Щита откриха огън точно в този момент и всички усетиха вълната от далечни сътресения, предизвикана от тях. Главите на няколко от децата се

завъртяха заинтригувано. Другите хора останаха равнодушни. Може би оръдията възвестяваха поредния щурм на манианците след краткия отдих. Може би беше просто поредният обичаен ден на Щита. Бан нямаше желание да се занимава с тази мисъл. Едва ли беше толкова необходим на стените.

Пред събраното семейство, около тлеещото огнище от дялан камък, стояха трима монаси от Пътя. Огънят беше малък — шепя леко зачервени отдолу въглени, които едва димяха. Върху въглените имаше купчина листа маймар, жълти и сбръчкани. Пушекът от тях беше оцветен в синьо и се виеше около фигурката на дъщеря му, държана от монасите над огъня, докато напяваха и движеха ръцете си в кръг заедно с опакованото в ленени чаршафи като вързоп момиченце.

Не плаче — отбеляза мислено Бан.

Дъщеря му се закашля с малките си дробове от дима, носещ се над нея, примигна към най-възрастния от тримата монаси — стария Джърв, който беше тук още от времето, когато Бан беше момче — и започна да разглежда бялата му брада.

Дъщеря му беше навършила първата си година и беше здрава и жизнена. За мерсиянците моментът, когато на детето най-сетне се дава име, беше време за празнуване. Дъщеря му, която от мига, в който беше започнала да пълзи, се връше навсякъде, щеше да се казва Ариале, на името на легендарния зел с криле на копитата. Марлий беше заявила, че това е идеалното име за нея, но пък жена му смяташе всички забавни неща в живота за подходящи и уместни. На Бан му беше нужно известно време, за да свикне с мисълта, че дъщеря му ще бъде кръстена на зел.

Ариале Калвоне. Сега реши, че името е хубаво. Усмихна се и с тази усмивка най-сетне се почувства отново себе си след толкова много дни.

Събралите се днес хора бяха предимно от страната на семейството на Марлий — майка ѝ, лелите и чичовците ѝ, повечето от които бяха дребни търговци и военни. Бан едва познаваше някои от тях и почти не ги беше срещал от деня на обвързването си с Марлий. Като семейство те изглеждаха добре в хубаво ушитите си дрехи и стояха изправени с достойнство, както и самата Марлий.

В сравнение с тях собствените му роднини бяха по-малобройни и се отличаваха с отпуснатите си стойки и доста износените празнични

дрехи. Майка му не беше сред тях. Без съмнение вече беше заета с поправката на обувки в малкото си жилище и работилница на улица „Адобе“, която всъщност се намираше недалеч от тук. Бан не беше очаквал, че тя ще дойде. Не тя беше причината да изберат семейния храм от детството му за церемонията. Собственият им храм в северната част на града просто отдавна беше ангажиран за месеци напред.

Леля му обаче присъстваше. Вича с чорлавата черна коса, която беше сресала набързо за случая, придружена от двете си дъщери — Алекса и Морийн. Двете бяха толкова руси, колкото тя беше тъмна. И трите все още официално бяха в траур след смъртта на Хеселос, техния съпруг, баща и главен дърводелец, изчезнал в морето, когато неговият конвой, превозващ зърно (за замяната, на който корабостроителниците на Бар-Кхос работеха толкова усилено), бил потопен при завръщането му от Занзахар преди пет месеца. Бан винаги го беше смятал за добър човек.

Рийс също беше тук със своята поразителна красота и червените коси, макар под очите ѝ да имаше тъмни кръгове, сякаш напоследък не спеше много. Слава на Ерес, Лос не беше с нея. Един млад монах се появи от сенките и започна да обикаля около членовете на семейството с дървено аесло в ръка, което разтваряше с механизма, преди да мръдне с китка и да изтрака с двете дъски като челюсти. Правеше го отново и отново в бавен и мрачен ритъм. В другата си ръка държеше обикновена купа за подаяния и искаше милостиня в замяна на услугите, които извършваха този ден. С тържествени лица гостите покорно пускаха монети в купата, минаваща покрай тях.

Когато монахът застана пред Бан, той осъзна, че е дал всичките си пари на уличното момиче и сега няма монети. Беше принуден да промърмори извинение на младия мъж с бръсната глава. Това безсмислено прекъсване на церемонията подразни Бан. Някога просто ти даваха възможност да оставиш каквото можеш на излизане, след приключването на службата. Но, изглежда, времената се бяха променили дори тук.

Марлий извади монета от собствената си кесия и я даде вместо него. С поглед го попита дали е добре, явно беше усетила напрежението в него. Той кимна, сложи длан върху гърба ѝ и я придърпа към себе си.

Сега монасите бяха вдигнали дъщеря им високо във въздуха. Напевите им бяха на стар кхосиански и звучаха гладко и плавно като вода, която залива камък. Изрекоха даденото ѝ име и се помолиха да получи Деветте избавления по време на дълъг и плодовит живот, прекаран в хубава работа. Малката Ариале се смееше и риташе с крачета във вързопа, когато я свалиха. Старият монах Джърв ѝ се усмихна в отговор.

В някой друг живот Бан може би сам щеше да извършва тази церемония за нечие дете. Майка му искаше да стане монах, тъй като беше най-малкият от трима синове. Най-големият му брат Тийч се беше посветил на общарството и кожарството. Средният брат Кол още на младини се бе записал в армията. Майка му смяташе, че така ще принесе дар на Съдбата — единствената истинска жертва, която можеше да направи в трудното си ежедневие.

От Бан може би щеше да излезе добър монах, защото по душа беше благ човек. Баща му твърдеше по своя спокоен начин, че това е така, защото майка му винаги е била прекалено загрижена за него. Но любовта към Марлий го беше отклонила от този път. В последвалите години по-големият му брат беше умрял по неизвестна причина — просто внезапно се беше строполил по време на вечеря. Местният лечител подозираше, че е имал някакъв проблем със сърцето. Не след дълго другият му брат, Кол, съпругът на Рийс, беше изоставил семейството си и каузата за отбраняването на Бар-Кхос. След като двама от синовете му си отидоха толкова бързо, болният им баща се беше споминал от мъка само за една година. Майката на Бан остана да се бори сама с живота. В последвалите месеци сдържаният ѝ неизказан гняв към единствения ѝ оцелял син се превърна в открита неприязън към него. Тя непрекъснато го прекъсваше със забележки, целящи да го накарат да се почувства виновен. Сравняваше го със синовете, които беше загубила. Сякаш по някакъв начин вярваше, че той е виновен за участта на братята си и е предизвикал гнева на Съдбата, като е избягал от живота на духовник.

А сега какъв беше, зачуди се Бан. Беше станал войник, да, но със сигурност не и воин.

Единствено семейството даваше на Бан усещането, че е постигнал нещо хубаво по пътя, който беше избрал с Марлий.

Полагаше усилия да бъде добър съпруг и добър баща. Мисълта, че ги е предал, го нарани дори по-дълбоко от думите на майка му.

Е, това няма да се повтаря — каза си той. — Ще се погрижа семейството ми да се запази, каквато и да е цената.

Когато церемонията приключи и монасите им върнаха дъщеря им, тя беше поруменяла от вълнение и хубавата ѝ коса миришеше на дим. Семейството се събра на малкото площадче пред храма, под ярката и чиста слънчева светлина, за която почти бяха забравили, докато бяха вътре. Щяха да отидат в къщата на леля му, която беше само на няколко преки и където щеше да има семейно угощение с храна, осигурена от всички — оскъдните припаси, които заедно бяха успели да съберат.

Рийс вървеше с Бан и неговото семейство. Играеше си с Ариале и сина им. От време на време двете с Марлий си бърбеха за церемонията и за дреболии, докато звукът на оръдията отекваше на юг толкова постоянно, че за Бан беше ясно, че това е просто ежедневната размяна на изстрели между двете страни. Помисли си, че може би засега манианците са се отказали да нападат, и му се прииска действително да е така.

Двамата с Марлий вървяха хванати за ръце, докато Рийс носеше дъщеря им, а синът им вървеше отзад. Марлий го погледна, сякаш го приканваше: *Хайде, попитай я*. Бан кимна.

— Имаш ли новини от Нико? — обърна се той към Рийс.

Тя намести Ариале по-удобно на хълбока си и отвърна:

— Миналата седмица пристигна писмо. Изглеждаше така, сякаш е било на дъното на морето. Не можах да разчета какво пише, но да, беше от Нико. Личеше си по ужасния почерк.

— Най-сетне добри новини — отбеляза Марлий, — нищо, че не си успяла да го прочетеш. Сигурна съм, че е добре, където и да е.

Марлий остави думите си да увиснат във въздуха с надеждата, че Рийс може да им разкрие повече за това, къде е заминал Нико, но тя не го направи.

След като напуснаха площада, те видяха един съмнителен на вид монах, който клечеше на земята с купичка пред себе си. Мъжът беше на средна възраст и се изправи, когато видя групата да се приближава.

Застана пред тях, предложи благословията си и разтърси купата си. Като се изключи мърлявата му роба, той почти не приличаше на свещеник. По лицето му, от челото до брадичката, преминаваше синкав белег. Главата му не беше бръсната от дни.

Бан осъзна, че това е поредният фалшив монах. Откакто съветът беше обявил, че всякаква просия е незаконна, с изключение на случаите, когато е на религиозна основа, много отчаяни мъже като този бяха навлекли роби и бяха обръснали главите си, за да се преструват на монаси.

„Проклет измамник!“ — помисли си Бан и внезапно и необяснимо кръвта му кипна.

— Благословени да сте — достатъчно любезно рече мъжът в черна роба и няколко монети в купата му издрънчаха.

Бан бутна нарочно фалшивия монах, но го направи по-силно, отколкото беше възнамерявал. От устата на мъжа се разнесе вик на изненада, купата му се претърколи на земята и монетите се разпиляха, блестящи под слънчевата светлина.

Цялото семейство спря и зяпна Бан и възмутения монах. Синът му Джуно примигна, вперил очи в баща си.

Съжалявам — искаше да каже Бан на всички тях, — миналата нощ наблюдавах как нашите хора умират, докато всички вие спяхте в безопасност по леглата си благодарение на тях. Тази сутрин пък чуках млада курва, която вероятно е заразена с кой знае какви болести, докарана до този хал от бедността и извратените желания на неверен съпруг като мен.

Но не го направи. Не и днес. Вместо това се усмихна извинително като добър съпруг и баща, хвана сина си за ръка и продължи напред.

ШЕЙ МАДИ

Главният бияч се наслаждаваше на работата си. Поне на Нико му се стори така, когато якият мъж го извлече грубо от клетката под стадиона, където го държаха, като от време на време злобно повтаряше думата „ръшун“ с пълните си мръсни устни, сякаш тя бе най-лошата от всички ругатни. Камшикът му се стовари два пъти върху гърба на Нико, макар младият мъж почти да не го усети. Беше просто поредната от многото болки.

— Върви! — каза той и блъсна Нико през ръждясалата врата на клетката.

Младежът тръгна, препъвайки се, през тесния проход. Видя, че след не повече от шест крачки има друга плъзгаща се врата, която беше отворена отвън.

Един пазач го смушка през решетката с дървена вила. Въпреки че върховете ѝ бяха тъпи, убождането беше болезнено и принуди Нико да мине от другата страна.

Той се спъна в простряно тяло и падна на пода, ожулвайки коленете си. Изкрещя в агония, когато нова болка прониза натрошената му ръка.

Болеше го навсякъде и имаше треска. Лявото му око беше подутото и затворено — не беше сигурен дори дали очната ябълка е още вътре. Устните му бяха превърнати в каша. Повечето му предни зъби липсваха или бяха счупени. Болеше го, като дишаше.

Вратата зад гърба му изтрака и се затвори. Заклучи я един от пазачите, докато главният бияч се смееше и крещеше на останалите нещастници в клетката.

— Направете място за могъщия ръшун. Може би ако сте достатъчно любезни с него, той ще спаси всички ви.

Нико се сви на топка и остана да лежи разтреперан. Усещаше собствената си воня и тази на околните. Клетката беше претъпкана с мъже и жени, които чакаха да умрат.

Усети нечия ръка върху своята. Погледна със здравото си око и видя лицето на мъж, който гледаше загрижено надолу към него.

— Пийни — подкани го мъжът, като му поднесе черпак с вода.

Нико отпи и се закашля.

— Полека — успокои го мъжът.

Нико пийна още малко. Имаше рани в устата. Въздухът влизаше и излизаше от ноздрите му със свистене.

Той предпазливо се опита да седне ако не за друго, то поне за да диша по-добре. Почти веднага усети пареща болка в ребрата и изпъшка.

Мъжът му помогна и няколко души му освободиха място, за да може да опре гръб в решетките на клетката. Главата на мъжа беше обръсната. Беше облечен в черна роба.

— Да, монах съм — отвърна мъжът, като видя изненадата, изписана върху лицето на Нико.

Младият мъж кимна. Това беше единствената благодарност, която можеше да предложи на непознатия. Той се огледа и видя, че всички го наблюдават. Сведе поглед към пръстения, осеян със сламки, под.

Откъм арената отвън се надигна рев. Звукът достигна до тях, заглушен от тежката врата в края на друг дълъг проход между килиите. Една жена лежеше в праха на пода и стенеше.

— Нека Дао бъде с теб — каза монахът на Нико и отново го докосна леко по ръката.

Докосването му беше успокояващо, човешко. Той се обърна, за да се погрижи за жената и да ѝ предложи малкото утеха, която можеше.

Нико обви тялото си с ръце, като движеше крайниците си бавно и внимателно. Насили ума си да се съсредоточи върху дишането. Всеки път, когато издишваше, мислеше как агонията напуска тялото му. Когато вдишваше, мислеше за вътрешната тишина.

След известно време установи, че това като че ли дава резултат. Поне дотолкова, че да може да разсъждава трезво. Мислите бяха нещо хубаво. Те можеха да го отведат далеч от това място.

Позволи на съзнанието си да се носи. Представи си слънчевия Кхос, дома си, майка си. Сега повече от всичко друго на света му се искаше да я види.

Времето минаваше неочаквано бързо. Решетката зад главата му изтрака. Отново се появи главният бияч.

— Тази ще е следващата — обяви мъжът и посочи жената, утешавана от монаха. — Също и монахът.

Останалите пазачи започнаха да ръчат избраните пленници с вилите си, макар и от безопасно разстояние, през решетките.

— Ставайте, ставайте! — крещяха те.

Монахът помогна на жената да се изправи. Двамата бяха плътно един до друг. Външната врата на клетката се отвори. Те заедно пристъпиха в прохода, водещ към портата.

— Спрете — нареди главният бияч.

Пазачите се притиснаха към прохода между клетките и бръкнаха вътре с ръцете си в кожени ръкавици. Задърпаха дрехите на жената, докато тя не остана гола. Кожата ѝ беше покрита с лилави натъртвания и следи от ухапвания. Позволиха на монаха да задържи робата си, за да разбере тълпата какъв е.

Подадоха му меч и малък кръгъл щит. Той обаче ги хвърли на земята.

— Няма да се бия — заяви с равен глас.

Пазачите се разпсуваха и отново го сръчкаха с вилите. Въпреки това монахът отказа да вземе оръжието и щита. Зад портата тълпата ревеше нетърпеливо. Пазачите се отказаха да го убеждават и вързаха меча и щита към китките му, където те увиснаха безполезно. Ръцете на мъжа трепереха, макар че той стоеше гордо.

Портата се отвори. През нея проникна дневна светлина. Нико не виждаше нищо отвън, заслепен от внезапния блясък.

Жената и монахът бяха изблъскани през вратата и след това тя се затвори подире им. Тълпата изрева.

Нико усети звука дълбоко в стомаха си. Припика му се. Той се стегна, съпротивлявайки се на нуждата да се облекчи.

За щастие няколко мига по-късно това усещане отслабна.

— Какво ще стане с тях? — попита младият мъж с лишен от емоция глас.

Не отправи въпроса си към никого конкретно.

Думите му увиснаха във въздуха.

— Ще умрат — отвърна един глас.

Принадлежеше на мъж на средна възраст, който седеше с трима други — войници, ако се съдеше по белезите, татуировките им и по безгрижните им изражения, сякаш често бяха очаквали заедно идването на смъртта. Приличаха на кхосианци.

Специални — предположи Нико. От разказите на баща си знаеше, че подземните бойци често биват залавяни, когато тунелите зад тях се срутят.

— Въоръжени мъже ще ги изколят като добитък или пък ще бъдат разкъсани от обезумели от глад животни. — Войникът погледна без състрадание младия мъж срещу себе си.

Нико извърна глава и прехапа устни.

— Винаги има шанс — обади се друг, жена със стари белези от жигосване върху двете бузи, — ако се биеш достатъчно добре, тълпата да те пощади.

Войникът изсумтя, като хвърли поглед към слабото тяло на младия мъж, върху чието лице бе изписано изражение на едва прикрит ужас.

Нико преглътна мъчително. Помисли си за обезумялата от страх млада жена отвън, която беше не повече от двайсетгодишна. Можеше да е Сересе или всяко друго момиче, което беше познавал у дома. Какъв свят беше този, в който хората искаха да гледат за забавление как насичат някого на парчета?

Отвън се разнесе писък. Жената. Стадионът утихна.

Молбите ѝ за милост, примесени с ридания, отекнаха в клетката, но после внезапно секнаха. Всички зад решетките сведоха погледи към пода, защото не можеха да се погледнат в очите — дори и киселият войник го направи.

Монахът крещеше нещо. Нико не можеше да различи думите, макар да се чуваше, че те са гневни и пламенни. Последва звук като от дюкяна на касапин, последван от още един. Този път тълпата не крещеше.

Нико покри главата си с ръка и се сви на пода. С всеки удар на сърцето си можеше да почувства как болката пулсира в раните му. Отново потърси други неща, върху които да се съсредоточи.

Помисли си за Аш и за това, че учителят му не беше дошъл да го спаси от този ужас.

А може би беше опитал и сега лежеше мъртъв някъде.

Но Нико отказваше да повярва в това. Всъщност той смяташе стареца за непобедим, като някаква природна сила — а човек не може да спре силите на природата, може само да ги изчака да преминат.

Къде си тогава? — запита се той, мислейки за възрастния мъж.

Може би Аш изобщо не беше направил опит. Може би някаква част от кода за поведение на ръошуните го бе възпряла да се опита да го спаси. Правилникът не позволяваше личното отмъщение — не и когато нуждите на тяхната мисия за отмъщение са по-неотложни.

Трябваше да те напусна, когато още можех — разсъждаваше Нико. — *Трябваше да ти кажа, че повече не искам да вървя по този път и че се връщам у дома при майка си.*

За миг прокле деня, в който Аш се беше появил в живота му. Но в действителност това беше повърхностна емоция и той бързо я отхвърли. Не искаше да остава с горчиво усещане за тези неща, когато собственият му край беше толкова близо. Аш беше добър с него. Беше грешка на Нико, че позволи нещата да стигнат чак дотук.

В съзнанието му се появи Сересе. Ако не беше учителят му, Нико никога нямаше да я срещне. Но мислите му отново се изопачиха — представи си своя приятел Алеас, който омайва момичето с чара си и очевидните си качества, така че то да се влюби безумно в него, след като Нико вече го няма. Представи си как си спомнят за него — за своя клет и странен приятел с добро сърце, и как дори и тогава споменът за него е горчив. *Трябваше да се опитаме да го спасим* — ще си кажат те, преди да се върнат в хубавото си ложе, за да забравят съжаленията си в любовната игра.

„Още горчивина“ — помисли си Нико. Това не беше типично за него или поне винаги бе смятал така. Но майка му понякога беше такава. Може би беше вярно онова, което казваха хората — че въпреки всичко родителите влияят на децата си.

Отвън някой говореше на тълпите — силен и властен женски глас. Приличаше на гласа на матриарха. Тя им разказваше нещо за *ръошуните*. Нико осъзна, че говори за него.

Милостива Ерес, той още не беше готов! Зачуди се дали изобщо някога ще бъде. Един пазач се приближи и го сръга в ребрата през решетките. Докосването го накара да трепне. Продължаваше да покрива с ръка главата си.

— Добре! — сопна се той и мъчително се изправи.

Принудиха го да тръгне през прохода между клетките.

Хвърлиха в краката му черна роба. Накараха го да я облече. От усилието едва не припадна.

След това му дадоха къс меч и щит. Един пазач пристегна щита на безполезната му наранена ръка. Мъжете работеха тихо и професионално като уморени търговци на добитък, доволни, че краят на работния им ден приближава. Забеляза, че никой не го поглежда в очите.

— Не се съпротивлявай много — прошепна в ухото му един от пазачите. — Остави ги да те довършат бързо.

Входът зейна пред него, облят от утринната светлина.

Докато пазачите го подбутваха с вилите си към вратата, Нико бе обхванат от смразяващия ужас от неизбежността на случващото се.

Слънцето грееше над главата му, отслабено от тънък слой облаци. Мъглата, която беше видял по време на пътуването си към Шей Мади, вече беше изчезнала, макар че пясъкът под босите му крака беше все още влажен. Във въздуха се носеше мирис на клане. Той полепна по езика и гърлото му. Можеше да види следите от кръв в пясъка, водещи към затворени врати в стените.

Нико погледна към хилядите лица на трибуните. За миг погледите им сякаш го разкъсаха на мястото, където стоеше. Някой се засмя и в следващия момент всички се смееха — какофония от звуци, която като че ли идваше от някакъв ужасяващ кошмар, който изведнъж се е превърнал в реалност. Нико се сви. Срамът надделя над паниката му.

— Ти дойде да ни убиеш, малък рьошун — извика един глас и той се обърна, за да се изправи срещу матриарха, която стоеше в кралската си ложа, заобиколена от жреци. — Сега ще платиш за своя провал.

Над огромния амфитеатър се спусна тишина. По пясъка се плъзна сянка. Над главата му кръжаха птици — черни гарвани.

Една врата от отсрещната страна бавно започна да се отваря. Чу се пукотът на фишеци. Сумрачната вътрешност на входа беше осветена от проблясъци.

На пясъка нахлу глутница вълци.

Нико неволно отстъпи крачка назад.

Покрай каменните стени на арената бяха наредени войници. Стените бяха твърде високи, за да може да се покатери по тях. Вратата зад гърба му беше плътно затворена.

Нико преброи общо шест вълка. В началото те се движеха малко объркано, но после го забелязаха. Подредиха се около външния край на арената и започнаха да се приближават.

Нико хвана меча по-здраво. Претегли на ръка острието, за да усети тежестта му. Беше касапско оръжие, чиято тежест беше изместена към върха. Барача понякога ги караше да тренират с такива прости оръжия.

С крайчеца на окото си долови движение и се обърна, за да види как един вълк се хвърля към него. Изпод ноктите на лапите му хвърчеше пясък. Изплезеният му език се клатеше навън.

Нико нямаше къде да избяга.

Разкрачи крака за равновесие и вдигна щита. Беше му необходимо цялото му хладнокръвие, за да се изправи срещу нападението на това животно. Може би това беше най-волевата му постъпка в целия му досегашен живот.

Размаха острието и от силата на замахването едва не загуби равновесие. Вълкът щракна със зъби и побягна. Острата му животинска миризма остана да се носи след него.

Друг вълк нападна отдясно. Нико отново замахна с меча като обезумял и пропусна за малко, животното отскочи извън обсега му.

Три други вълка се приближаваха бавно отпред. От младия мъж се лееше пот, сякаш някой го беше облял с вода. Той отстъпи към затворената порта. Тълпата изрева в очакване.

Внезапно в дълбините на съзнанието му се появи едно тихо място — откъснато ъгълче, в което той се оттегли, без да се замисли. Пое си мислено дъх и това се оказа достатъчно, за да се запита: *Какво ще спечелят от тази касапница?*

Ехото от смеха на тълпата все още отекваше в главата му. Той си припомни горчиви мигове от детството си в училище, когато децата се присмиваха на нещастieto на другите. Смехът им беше жесток и режещ, без състрадание. Понякога той самият се беше присъединявал към него.

Спомни си също и за монаха, който крещеше гневно на същата тази тълпа. В нея имаше хиляди хора, а този мъж се беше оказал единственият човек със здрав разум тук.

Беше самата истина и когато го осъзна, срамът от подигравките им го напусна. Той се обърна към множеството хора и изпита срам вместо тях заради желанието им да гледат нечие убийство и да изпитват наслада от това.

Всички ние в сърцата си сме жестоки деца — помисли си той.

Кръвта нахлу в лицето му. Стисна здраво челюсти. Осъзна, че да се страхува от това и да бяга от него, е все едно да му позволи да спечели и да признае, че то е правилно. Реши, че е по-добре да изпитва гняв. Да се съпротивлява.

Шестте вълка нападناха.

Нико се поколеба само за миг и тогава в него се случи нещо жизненоважно.

Обучението му се свърза с отчаянието му.

Той изсумтя, оттласна се от вратата и се втурна с главата напред срещу животните, точно както би сторил учителят Аш.

Срещу него един вълк отляво тичаше толкова бързо, че изпод лапите му се вдигаха дъги от прах. Нико го удари в муцуната с щита и болката, която се стрелна нагоре от счупената му ръка, само му вдъхна повече сила. Съсече вълк, нападащ отдясно. Мечът разцепи главата му.

Когато се доближи до групата от останалите три животни, той внезапно скочи напред и заби крака дълбоко и здраво в пясъка, като вдигна цяла вълна пясъчинки към очите на вълците. Това се оказа достатъчно, за да ги заслепи за момент и да ги накара да се поколебаят, тръскайки главите си. В следващия миг той беше между тях, мушкаше и сечеше с меч си, нанасяше удари с щита и не усещаше нищо, когато зъбите и ноктите им го драскаха.

След това не осъзнаваше по-голямата част от случващото се, защото беше изпаднал в кръвожадна ярост. Усети, че накара един от вълците да се закове на място, когато сам изръмжа като животно. Осъзна, че насече друг от вълците на парчета. Почувства, че получи дълбоко ухапване по бедрото и в отговор ухапа нападателя си също толкова ожесточено, забивайки меч си в него отново и отново.

Внезапно си даде сметка, че стои на колене в пясъка и се опитва да си поеме въздух с пламтящите си дробове, изтощен и с изчерпани

сили.

Всички вълци около него лежаха мъртви или умиращи.

На стадиона не се чуваше никакъв звук, с изключение на собственото му шумно дишане и това на вълк, полегнал наблизко на една страна, чието тяло мъчително се повдигаше и отпускаше. Нико не усещаше раните си, когато вдигна поглед и видя, че матриархът го гледа втренчено от трибуната. Дори от това разстояние той зърна, че устата ѝ е отворена от изненада.

Нико чу как хората започнаха да скандират. Нямаше представа какво означава това.

Забеляза как един жрец воин се затича през тълпата, за да стигне до матриарха. Мъжът изкрещя нещо в ухото ѝ. Погледът ѝ се насочи отново към Нико. Тя измъкна крив нож от пояса си и го заби дълбоко в корема на пратеника, след което праметна тялото му през стената и то падна върху арената. Без да пуска потъмнялото и влажно острие, тя се обърна с лице към арената.

— Изгорете го! — заповяда тя. — Изгорете го жив!

От тълпата се надигна вълна от протести. Матриархът остана изправена срещу нея, без да трепне.

От вратите при стените се появиха жреци воители. Те заобиколиха Нико, насочили мечовете си към него, така че и да не помисля да помръдне.

Не че би могъл да го стори. Той пусна меч и се олюля назад. Сложи лице между коленете си и си пое въздух. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за желанието да си почине.

Когато отново вдигна поглед, видя, че мъжете са се заели да издигат клада в средата на огромната арена. Пазачи и войници носеха наръчи нацепени дъски и мебели към нея. Хората на стадиона крещяха недовошно. Те се блъскаха във веригата от войници. Някои ги замеряха с разни предмети.

Кладата се издигаше все по-високо.

БУРЯ В ПЛАНИНИТЕ

Че се събуди с неприятен вкус в устата и пулсираща болка в главата, сякаш беше пил алкохол, макар да знаеше, че не е правил нищо такова. Това беше вторичният ефект от сока от плодовете, който беше размазал върху челото си преди толкова много дни.

В далечината се чу остър пукот, последван от още един. Изстрели от пушки. Че отвори очи и видя, че е вечер. Над главата му проблясваха първите звезди.

Той изпъшка и се насили да се изправи. Олюля се, спъна се и падна по гръб. Отново изпъшка и се огледа. Познаваше това място.

Намираше се в долната част на планинска долина. Един храст до него се люлееше от вятъра, натежал от едри плодове. Че примигна, за да прочисти очите си. Светлината бързо намаляваше, макар че той все още можеше да различи широкия поток, който се виеше през долината. Погледът му го проследи нагоре. Вятърът носеше мириса на черен барут и горящо дърво. Знаеше какво ще види там.

Манастирът, заобиколен от горичката си от дървета мали.

Сградата беше в пламъци.

Докато Че гледаше, от различни страни по посока на манастира се появиха припламвания — оръжия, които стреляха в полумрака по сградите, за да ги превърнат в пламъци и развалини. Имаше и снайперисти, въоръжени със своите дълги пушки, които се прицелваха от високите отвесни скали на запад.

Пламъците се разпростираха бързо. На техния фон се виждаше взвод от командоси, които се движеха към гората от дървета мали. Чуваше се звънът на камбана.

Стомахът на Че изкъркори от глад. Причината беше в спомена за храната тук и в камбаната, която сякаш звънеше за вечеря.

Съвсем ниско над планинските върхове се носеха облаци, които закриваха звездите една по една.

Че спря в края на горичката от дървета мали.

В сенките под дърветата мъже бяха вкопчени в неумолима схватка. Видя проблясъците на огъня върху остриетата и една облечена в черно фигура, която си пробиваше път през редицата от командоси, докато техният лейтенант им крещеше да се приближат до него и да го повалят. Вляво, там, където Че прецени, че се намира главният вход, се чуваше шумът от голям сблъсък. На фона на противния пукот от изстрелите на пушките отекваше звън на стомана, крещяха мъже.

Че трепна, когато страшна експлозия разкъса мрака на половината небе. Вдигна глава точно навреме, за да види как горната част на кулата — където знаеше, че живее старият Ошъо — се разпадна сред облак от прах. Някой крещеше в далечината, не беше сигурно дали е от болка, или от ярост.

Че се отдръпна от линията на дърветата. Очите му отказваха да гледат повече това разрушение. Той втренчи поглед в земята пред краката си. От време на време отблясъците разкриваха туфи трева сред ивици от сенки. Той заобиколи дърветата и отново стигна до потока.

Обърна се и тръгна нагоре по него, оставяйки манастира зад гърба си.

Скоро я видя — малката колиба на Виждация.

— Здравей, Че — поздрави го на търговски Виждащият, клекнал пред колибата си.

Поне името на Че беше истинско, докато живееше тук, дори и той самият да не беше.

Той спря. Погледна дали старият Виждащ има оръжие и дали вътре има следи от скрити ръшунни.

— Как си? — меко попита Виждащият.

Някъде долу изсвистя поредният артилерийски изстрел. Земята под краката на Че потрепери. Той се поколеба какво да отговори и сви рамене.

Не знаеше как се чувства.

Старият чуждоземец кимна. Той потупа тревата до себе си. Че се поколеба, сякаш беше възможно тревата да крие някаква опасност. Той внимателно седна до стария Виждащ.

Двамата заедно се обърнаха към битката долу.

— Чудехме се къде изчезна — каза Виждащият с тънкия си немощен глас. — Сега знаем.

Че усети стягане в гърдите.

— Изборът не беше мой — каза той.

— Не си и мисля, че е бил. Щях да го видя в теб, ако беше от хората, които лесно се превръщат в предатели.

Че сведе поглед.

— Не те съдя — увери го Виждащият и потупа ръката му. — Правим това, което трябва да направим. Но, моля те, кажи ми — как се чувстваш, откакто за последен път седяхме и разговаряхме така?

Че се почеса по врата. Замисли се какво да каже на този мъж, когото познаваше от един друг живот. За момент се зачуди какво прави тук, как разговаря с него толкова непринудено, като със стар приятел. Но после чу трещенето на изстрелите долу и си спомни защо е тук, а не там долу.

— Когато живееш тук — отвърна той, — всяка нощ сънувах, че съм друг човек. Сега съм този човек и всяка нощ сънувам, че съм онзи, който съм бил преди. Миналото ми ме разделя на две. Не мога да избягам от него, колкото и да се опитвам.

— Разбрал си всичко погрешно, Че — рече Виждащият. — Не можеш да избягаш от миналото си. — Старият чуждоземен се наведе толкова близо до него, че той усети мириса на чесън в дъха му. — Можеш само да седиш в очакване на спокойствието и да чакаш миналото да те напусне.

Че въздъхна.

— Опитвам се — призна той с напрежение в гласа. — Медитирам, както са ме учили тук. Но въпреки това се чувствам разкъсан на две.

— Ами твоят чан? — попита старецът, сякаш това по някакъв начин имаше значение. — Още ли е толкова силен, колкото го помня?

— Моят чан? — Гласът на Че натежа от отвращение. — Ако някога съм притежавал нещо такова, то отдавна сам съм го пропилял. Аз не съм този, който си мислиш, че съм, стари човече.

— Аз знам кой си — увери го чуждоземецът.

Звучеше толкова сигурен в себе си.

— Тогава кажи ми — подкани го Че.

— Ти си смехът дълбоко в теб.

— Тази вечер нямам търпение за гатанки.

Ъгълчетата на устата на стареца трепнаха. Той погледна надолу към горящия манастир и стисна устни.

— Когато навремето дойде тук, не те забелязах. Не обръщам внимание на тези неща, защото вие, младите, сте като едnodневки — идвате и си отивате. Но забелязах, че в някои дни, когато въздухът беше неподвижен или вятърът духаше в подходящата посока, откъм манастира се чуваше откъслечен смях. Повечето смехове, които чувах оттам, бяха сдържани или търсеци публика, нали се сещаш. Но този смях не беше такъв и той винаги се открояваше. Беше... как се казваше... толкова *естествен*. Спонтанен. Като радостта на дете. — Виждащият кимна сякаш на себе си. — Тогава се запитах — кой ли е този, когото чувам да се смее така добре? И се замислих за всички ръшунни там, всички онези, които познавах, и разбрах, че не знам отговора. Затова зачаках. Отговорите винаги идват, ако ги чакаш достатъчно дълго, не си ли забелязал? Така и стана. Един ден твой учител те доведе при мен, за да погледна в сърцето ти и да му кажа какво виждам. На мига разбрах, че ти си създателят на онзи смях. В теб имаше веселие, Че, напук на твоите вътрешни демони.

От покрива на северното крило на манастира изригнаха пламъци. Това означаваше, че се е запалила столовата. Че се замисли за хилядите пъти, които се беше хранил там, докато бърбеше с останалите ученици и ги слушаше.

— Как е старият ми учител? — тихо попита той.

— Шебек ли? Той е мъртъв.

Че застина. Усети тръпка на студено вцепенение.

Огънят се разпростираше бързо. Във въздуха хвърчаха искри. Горичката от дървета мали в средата на площада се запали. От мястото си двамата мъже можеха да видят как около горните им клони започна да се вие дим. Дърветата се олюляваха под вълните топлина.

— Ще победят ли твоите хора? Не мога да видя с лошите си очи.

— Ти си този, когото наричат Виждащия.

По устните на чуждоземеца премина слаба усмивка.

— Ръшуните се бият добре — добави Че.

— Това е хубаво.

— Ще се присъединиш ли към тях?

— Аз ли? Твърде стар съм да се бия.

Двамата замълчаха. Че наблюдаваше с безжизнен поглед отраженията на пламъците върху долната част на надвисналите облаци.

Някога това беше моят дом. Мисля, че е единственият дом, който някога съм имал — каза си той.

— Те ще те убият, ако останеш тук — предупреди Че мъжа.

— Знам.

Част от покрива се сгромоляса. Пламъците се издигнаха по-високо.

— А моите хора ще те убият, ако те спечелят — каза Виждащият.

— Така мисля — отвърна младият мъж.

Старият Виждащ се изкикоти сухо, сякаш на себе си. Потупа отново Че по ръката.

— Тогава нека просто поседим малко тук — предложи той — и да видим какво ще се случи.

Аш беше закъснял и го знаеше.

Изкачи се по-високо, откъсвайки се от задните редици на тълпата, които бяха най-високо и най-далече от арената на стадиона. Изкатери се по ръждясалата желязна стълба върху външната стена на сградата, подминавайки изцапаните с курешки гаргойли и статуи на известни личности от империята. Само преди мигове тук бяха разположени войници. Сега те напуснаха местата си, за да обуздават по-неспокойните части от тълпата. Хората хвърляха разни неща и искаха призивите им за милост да бъдат чути.

Чувстваше се слаб от болестта и отдавна беше минал границите на силите си. Въпреки това беше принуден да се катери от страха от онова, което трябваше да бъде сторено. Имаше само едно нещо, което можеше да направи за момчето сега. Това създаваше усещане за неизбежност, което тежеше като олово в стомаха му. Мисълта за това беше бreme.

Нико се беше борил добре. Аш пристигна точно навреме, за да стане свидетел на битката му срещу вълците. През цялото време оглеждаше стадиона, за да му дойде някаква идея как да спаси младия си ученик. Нищо не му беше хрумнало.

Когато противно на всички очаквания Нико успя да спечели одобрението на тълпата, в него се появи някаква надежда. Но сега всичко отново се беше променило и се бе превърнало в поредния кошмар. Очевидно Матриархът беше узнала за смъртта на сина си. Тя искаше да си отмъсти на това момче пред очите на всички. Такава беше скръбта ѝ, че тя жадуваше за насилие. Аш осъзна, че грешката е негова. Той беше предопределил тази съдба за момчето.

Долу, на арената, на върха на кладата бе издигнат стълб. Дори вече бяха вързали Нико за него. Той сякаш не осъзнаваше какво правят с него. Лицето му беше вдигнато към небето. На върха на стълба бяха закачени краищата на три дълги вериги. Жреци воини държаха отпуснато другите им краища с ръце, увити в парцали. Други поливаха дървенатаклада със земно масло.

Аш знаеше как манианците правят тези неща. Сипваха масло, за да може кладата да се разгори бързо и така жертвата да няма почти никакъв шанс да загуби съзнание от дима. Щяха да го запалят жив и да го извлекат от кладата, когато спре да крещи. Ако моментът се подбереше правилно — а Ку'ос беше място, където това се смяташе за никакъв вид изкуство — жертвата им щеше да бъде още жива, с обгорена и оголена плът. Тогава щяха да го приковат публично. Щяха да оставят Нико да страда в агония и да умре от жалка смърт.

Аш не можеше да позволи това да се случи.

Сякаш в отговор на мислите му около кладата се появиха още мъже в бели роби, носещи незапалени факли. Те се заеха да ги палят, докато войниците край стените се бореха да удържат развълнуваната тълпа.

Аш достигна до края на стената. Известно време остана да лежи върху твърдия парапет. Имаше чувството, че черепът му е хванат в менгеме, и това предизвика вълна на гадене в тялото му.

Раната в крака му се беше отворила отново и той имаше чувството, че силата му изтича на капки от нея, събира се в ботуша му и се процежда навън през кожата. Започна да тършува в един джоб, като движеше само ръката си. Извади торбичката и взе от нея няколко листа дулче. Пъхна ги в устата си и отпусна глава върху бетона за още няколко мига. Зачака болката да утихне.

Откакто Аш се помнеше, хората все повтаряха, че животът е твърде кратък. В някои места дори имаха поговорка за това. Това често

го караше да се чуди. От много години насам той самият смяташе, че животът е твърде, твърде дълъг.

Може би просто беше имал повече прераждания от болшинството хора, както биха предположили някои даоистки монаси. Може би играта на живота беше загубила своя блясък за него и той лесно прозираше какво има от другата страна. Защото за Аш това не беше нищо повече от игра, макар и най-реалната от всички — такава, в която печелиш и губиш, страдаш и обичаш, както в никоя друга.

Той знаеше, че за да изживееш живота си съвършено, трябва да го смяташ за игра и просто да се наслаждаваш на преживяното. В края на краищата животът не те отвежда доникъде. Но какво ставаше, когато човек се умори от самата игра?

Онези монаси, които вярваха в такива неща, биха могли да му отговорят. Щяха да намесят отново прераждането. Щяха да кажат, че е време да се издигне над това колело на живота.

Аш не знаеше дали да вярва във всичко това. Как някой би могъл да знае?

Но това, което знаеше сега повече от всякога, беше, че отдавна трябваше да се откаже от тази работа, да отиде в някоя далечна планина, да си построи хижа там и да изживее остатъка от годините си простичко. Това нямаше да му донесе щастие — щастieto беше част от играта — но навярно щеше да му донесе покой. И вероятно това беше начинът да спечелиш накрая — като отхвърлиш всичко.

Аш опря буза в хладния бетон и затвори очи. Можеше да зареже всичко сега и никога да не му се наложи да се изправи срещу онова, което го чакаше от този момент насетне.

Момчето се бори добре.

Аш използва пъхнатия си в ножницата меч, за да се изправи несигурно на крака. Олюля се и примигна, за да прочисти очите си. Обърна се към арената, която от тук изглеждаше далечна, почти нереална.

От основата на кладата се вдигаше дим. Около нея стояха жреци воини, които я разпалваха с факлите си. Момчето започна да се мъчи да се освободи.

Аш извади арбалета, който беше взел от Алеас. Внимателно зареди двете стрели, които носеше. Оръжието беше за стрелба отблизо, но стрелите бяха тежки. От тази височина можеше и да свърши работа.

Той отново погледна към Нико. Вдигна арбалета и се прицели високо. Вдиша дълбоко и се съсредоточи в потока въздух в дробовете си. Тялото му бавно се отпусна.

Настъпи моментът, в който той вече не усещаше, че диша, а че е *вдишан*. След всички тези години това усещане все още му се струваше странно. Тялото му издиша. Той усети как пръстът му натиска спусъка.

Стрелата се стрелна с неуловима за окото бързина. Аш не помръдна, а остана замръзнал в положението, в което беше, докато очите му следяха тъмната стрела, спускаща се по дъга към пясъка на стадиона.

Тя се удари в стълба, точно над главата на Нико. Аш примигна, за да прогони потта, стичаща се в очите му. Сега тя се лееше по главата му като кръв от отворена рана и отнасяше със себе си сълзите му.

Пламъците облизваха мястото под краката на момчето. Около него се носеше дим. Нико се даваше и се опитваше да се освободи.

Аш вдиша отново. Свали арбалета надолу на милиметри. Издиша.

Отпусна тетивата.

Колкото повече дишаше Нико, толкова повече горяха дробовете му. Той се закашля и се помъчи да скъса веригите, които го приковаваха към стълба. Димът замайваше главата му. Голите му стъпала пареха. За момент се озова отново в Бар-Кхос върху горещите керемиди на покрива с Лина зад гърба му, която го увещаваше. Сякаш целият му живот се беше завъртял около тази единствена грешка.

Би постъпил съвсем различно, ако имаше избор.

Сега беше близо до смъртта. Странно как, когато краят е близо, животът става толкова реален. Цветовете имаха нюанси, каквито никога не беше забелязвал, дори жълто-кафявият пясък имаше безкрайно разнообразие от светлини и сенки, които пленяваха очите му. Усещаше миризми, които бяха далеч отвъд приятното или неприятното. Можеше да чуе отделни гласове сред силния шум на тълпата. Дори можеше да различи отделни думи и нотки от смисъла на казаното. Защо не можеше животът да е винаги такъв? Толкова богат и многообразен? Би седял без прекъсване с дни и просто би се

наслаждавал на всичко това. Той си помисли, че може би такава е усещането, когато човек се роди.

Тогава колко жалко беше, че хората го губят до самия миг на смъртта си. Това беше нещото, за което толкова говореха даоистите: Разбира се, и учителят му беше разказвал за това — за начина, по който светът утихва, когато и ти самият намериш тишината в себе си, така че най-сетне да можеш да го видиш, да го почувстваш и да осъзнаеш какъв е той наистина. Реален и безкрайно променящ се.

Той чу как нещо се удари в дървото над главата му. Не му обърна внимание.

Вместо това погледна към краката си и видя бездната от пламъци, която се отваряше под него. Топлината се издигаше наоколо като кипяща вода. Щеше да изгори до смърт. Щеше да бъде изяден жив от тези пламъци.

Веднъж беше чул история за времето, когато манианците нахлули в страната Натал. Един монах в град Маруут седнал на улицата пред имението на Върховния жрец, полял се със земно масло и след това се самозапалил в знак на протест срещу престъпленията, които манианците продължавали да извършват срещу неговия народ.

Сега Нико се чудеше как този мъж е успял да направи това. Как е открил такава тишина в себе си?

Горещината ставаше все по-жестока. Той примигна, за да прочисти очите си. Всичко това беше твърде реално. Част от него отказваше да повярва, че то се случва. Това обаче не беше частта, която имаше значение, която се гърчеше от топлината, давеше се от дима, крещеше и се бореше с животинска паника.

Нико се огледа в търсене на нещо, в което да съсредоточи ума си. Жреците воини стояха с горящите факли, очите им бяха скрити зад грозните маски и присвити заради носещия се дим.

Болката в краката му бързо се превръщаше в агония — непоносима агония, която той знаеше, че няма да може да понесе. Сега димът затъмняваше всичко.

Нико наклони глава назад в опит да си поеме въздух. Небето беше синьо, облаците на изток се разкъсваха и бяха озарени от слънчевата светлина. На техния фон и в пролуките сред дима се виждаше как се движи нещо тъмно. Нещо падаше към него.

Той се вгледа в него, хипнотизиран от полета и въртенето му.

Сепна го внезапен удар. Започна да се дави. Погледът му започна да се замъглява, а очите му продължаваха да са втренчени в размазаното слънце или нещо друго, което светеше също толкова ярко. След това дори и то угасна и не остана нищо.

РИТУАЛИ

Хъркането му я събуди рано сутринта. Светлината, идваща отвън през цепнатините на завесите на единствения малък прозорец в спалнята, беше още сивкава. Въздухът беше спарен и миришеше на секс. Рийс лежеше в полумрака и наблюдаваше как Лос спи. Гледаше тънките следи върху бузата му от пухената възглавница, по момчешки намусената му физиономия и русите му мигли. Зачуди се дали да не го събуди, като сложи ръка в скута му. Имаше нужда от малко любовна игра, за да уталожить стягането в гърдите си и страха в кръвта си. Въпреки това не помръдна. Вместо това започна да изучава гредите на тавана и се опита да открие някакъв смисъл в сънищата, които беше сънувала за сина си, докато в стаята не се промъкнаха първите топли цветове на слънцето. Тогава тя тихо се изправи.

Отвори задната врата и пушна котките в кухнята, просто за да изпълни къщата с някакъв живот. Престори се, че ѝ е досадно, когато те започнаха да се гаят в голите ѝ глезени, докато тя се миеше и подготвяше за предстоящия ден. Лос вече беше станал. Тя взе дрехите му, които миришеха на вино, парфюм и дим, отиде в двора и ги хвърли във ведрото до голямото каменно корито. То беше пълно с дъждовна вода, която по-късно щеше да използва, за да ги изпере.

Птиците чуруликаха своите хубави трели на фона на глупавото кудкудякане на кокошките. В небето на изток, над дърветата и камъшите, които не помръдваха в безветреното утро, се разстилаше ветрило от светлина. Рийс се изправи с ръка на кръста и погледна към всичко това. Опита се да не мисли за нищо. Искаше ѝ се само да диша под меката чистота на света, която се беше надигнала от спомена за нощта, и с помощта на тази чистота да прогони безименната скръб, спходила я под формата на сън. Чувстваше се напрегната, сякаш всеки момент ще се разплаче, стига да си позволи.

Вътре Рийс се зае с ежедневната си работа, докато не стигна до стаята на Нико. Отвори хлопащата врата с бледи драскотини на височината на кръста ѝ и огледа пода на празната стая, за да види дали

няма нещо, което да вдигне, да прибере или да оправи. Внезапно спря, отново сложи ръка на кръста си и се зачуди какво прави.

Станах като майката на Кол — раздразнено си помисли тя, — която нощно време удря с бастун по мълчаливите стени, за да подплаши мишките, които никой друг, освен нея самата не може да чуе и да види.

Рийс не можеше да си спомни кога за последен път беше влизала в тази стая. Не знаеше какво да прави с нея, откакто Нико беше избягал, за да живее в града. Чудеше се дали да я остави и да си позволи да се надява, че някой ден той ще се завърне, макар и за кратко посещение, или да се изправи пред суровата действителност, която Лос се опитваше да я накара да приеме, откакто Нико беше тръгнал с чуждоземеца — че синът ѝ е заминал завинаги. Сега и собствените ѝ сънища сякаш ѝ подсказваха същото.

Стаята изглеждаше гола, и то не просто заради отсъствието на вещите на Нико. Докато той живееше тук, тя никога не беше така чиста и спретната, макар че трябваше да признае, че той беше достатъчно подреден. Някои негови неща все пак бяха останали — калаената свирка за птици върху перваза на прозореца, която синът ѝ отдавна беше загубил и тя беше намерила, след като той си отиде; до нея имаше няколко гладки ъгловати шарени камъчета от коритото на някой поток; рибарската му въдица, заедно с такъмите, подпряна в ъгъла и увита в платно. Леглото беше оправено така, както самият Нико го беше оставил толкова отдавна. Краищата на чаршафите бяха подпъхнати под сламения матрак и препънати над възглавницата.

Когато обаче огледа както трябва, тя видя, че навсякъде има прах.

Рийс бързо излезе навън и напълни едно ведро с вода и оцет, върна се в стаята на сина си и започна да забърсва всичко. Работи, докато челото ѝ не се покри с пот и слънцето не се издигна високо над линията на дърветата, която се виждаше през размазаното стъкло на прозореца. От време на време отново я обземаше желание да се разплаче и тя работеше още по-упорито, докато то не отминеше. Коленете я боляха от миенето на скърцащите дъски на пода, а гърбът ѝ започна да се обажда, когато се протегна, за да стигне гредите на ниския таван. Остави метенето за накрая, защото вдигаше малкото

вещи на Нико, за да забърше под тях. Внимаваше да ги върне точно на мястото, където са били преди.

Накрая се изправи и отметна кичурите коса, паднали върху лицето ѝ, с опакото на ръцете си. Огледа внимателно лъснатите повърхности, докато не остана доволна, че стаята е чиста.

Прозорецът пред нея беше изпълнен със слънчева светлина.

Рийс махна резето и отвори прозореца, след което се отдръпна назад със склучени ръце, сякаш очакваше някой да влезе през него. Миг по-късно в стаята появя внезапно бриз и Рийс вдъхна дълбоко и продължително, докато утринният въздух докосваше лицето ѝ и изпълни дробовете ѝ.

— Сине мой — прошепна тя и необяснимо по лицето ѝ започнаха да се стичат сълзи.

Върху мраморния олтар лежеше голо тяло с ръце, прилежно прибрани към гърдите. Очите му бяха затворени.

Трупът беше ритуално почистен от мрачните мълчаливи жреци на Мортарус, тайния култ към смъртта на манианския орден. В продължение на един час те внимателно триеха тялото с кърпи, избелени от жлъчката на живи пясъчни змиорки — същата жлъчка, с която избелваха и своите жречески роби, маските си и знамената на Ман, окачени на високите стени около тях. В тишината на храма ярките платове бяха намокнати във вода, топла като кръв. Вълничките в нея полюшваха свежите цветя, които се носеха по края. После кърпите, от които капеше вода, бяха вдигнати във въздуха и изстискани, след което жреците се захванаха да ги прокарат по безжизнената кожа, докато шепнеха някакви думи.

Когато приключиха, жреците на Мортарус потеглиха в бавна церемония, като напяха. Робите им шумоляха, а от телата им се носеше уханието на див лотос.

Раната в шията на мъртвия беше защита и под умело поставените пудра и лепило от нея беше останала едва видима черна линия. Ала не бяха успели да сторят нищо за изражението, застинало на лицето му.

Точно това Сашийн най-трудно можеше да понесе.

— Какви са заповедите ви, матриарх? — прозвуча тих глас зад гърба ѝ.

Жрецът Хийлас, личният уредник на Сашийн, стоеше мирно и със сведена глава на десетина крачки от олтара. Очите му бяха вперени в мраморния под — не смееше да погледне към коленичилата фигура на матриарха или към майка ѝ, която седеше на дървен стол до нея.

Сашийн не го чу, макар ехото от гласа му все още да отекваше в стаята. То постепенно утихна и шепотът му най-сетне достигна до изпълненото ѝ с мъка съзнание.

— Какво? — хладно попита тя.

— Викали сте ме, матриарх.

Сашийн избърса очите си с ръка. Погледът ѝ се проясни за момент. Тя погледна към неподвижното тяло на сина си, сякаш го виждаше за първи път. Сега то беше просто празна, лишена от смисъл обвивка. Успя само за момент да задържи погледа си върху лицето му. На него беше застинала разкривена гримаса на ужас.

Нещо в нея се раздвижи. Гърбът ѝ видимо се стегна.

— Спри всичко — студено каза тя.

— Всичко ли, матриарх?

— *Всичко* — повтори тя и в думите ѝ се появи сила, която контрастираше със слабостта на сълзите ѝ. — Пристанищата, мостовете, транспорта, фонтаните, храмовете, търговията... И обикновен просяк да поиска пари, отрежете му и двете ръце. Искam всичко да спре, разбра ли ме?

Сашийн пое треперливо дъх и усети уханието на лотоса във въздуха.

— Синът ми е мъртъв — каза тя. — И всички трябва да засвидетелстват уважението си към него.

Уредникът Хийлас стисна ръце и изчака няколко удара на сърцето, преди да заговори.

— А какво ще стане с Аугере, матриарх? — предпазливо попита той.

Тя беше забравила за предстоящия ден за тържества.

— Да — мрачно отвърна Сашийн. — Това също — спри всичко. Ще отпразнуваме този ден в по-подходящо време.

Шокиран, уредникът млъкна. Въпреки това възвърна самообладанието си и се поклони ниско със зачервено лице.

— Това ли е... *всичко*?

— Всичко? Не, изобщо не е всичко, Хийлас. Искam този град да бъде обърнат с главата надолу. Искam тези хора да бъдат открити и да бъдат доведени при мен живи. Обясни на Бушрали, че ако неговите регулатори не свършат онова, което съм поискала от тях, той ще трябва да си търси нова работа — като евнух в някой от харемите на чувстващите. Ясно ли е?

— Напълно, матриарх.

— Тогава върви.

Мъжът си тръгна с необичайна за него бързина.

Сашийн осъзна, че юмруците ѝ треперят. Тя ги стисна силно.

— Успокой се, дете. Успокой се.

Матриарх Сашийн се обърна към майка си.

— Да се успокоя? Синът ми лежи мъртъв, а ти ми казваш да се успокоя? За тези думи трябва да заповядам да те извлекат от тук и да те изгорят жива.

Старата вещица седеше на обикновен дървен стол, скръстила ръце. Кожата им изглеждаше полупрозрачна от възрастта.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, скъпа, направи го.

За един кратък миг Сашийн наистина се замисли дали да не го направи.

Ръката ѝ се отпусна вяло до тялото. Тя се обърна отново към сина си, който лежеше пред нея върху олтара — последното му място, преди да бъде погребан в сухите подземни гробници на Хиперморум.

Сашийн забеляза нещо върху гърдите му. Пресегна се да го вземе. Дългите ѝ нокти надвиснаха над него за миг, преди тя внимателно да вдигне нещо от кожата му, закачайки късите косми на гърдите му. Хвана го между пръстите си и го разгледа. Беше мигла.

Тя потрепери под дъха ѝ и се понесе във въздуха.

Синът ми е мъртъв — помисли си Сашийн.

Матриархът никога преди не беше изпитвала такава мъка. Беше своеобразна лудост като присвиването в стомаха, когато осъзнаеш, че си забравил нещо жизненоважно, но вече е твърде късно да промениш това — само че сега усещането беше продължително и непрекъснато и я поглъщаше във всеки миг, докато беше будна или спеше. Беше като

разкъсваща я животинска паника, която заплашва да я задуши, ако не намери някакъв начин да се освободи от нея.

Влажните ѝ длани я сърбяха. Ноктите ѝ се забиваха до кръв в собствената ѝ плът.

— Успокой се, дете — разнесе се древният и сух глас на старата вещица до нея. — Ти си матриархът. Ти си най-висшето въплъщение на Ман. Не можеш да си позволиш да се държиш по този начин.

Сашийн се отдръпна от съсухрената ръка, която докосна рамото ѝ.

— Той беше мой син. Единственото ми дете.

— Беше слаб.

Думите я зашлевиха като плесница.

— Дъще, ела, седни до мен за малко — успокоително ѝ каза старицата с тон, който звучеше извинително, но всъщност не беше.

Сашийн огледа залата. В нея не се виждаше никой друг, освен жреците воители, които пазеха далечния вход. Всички те бяха обърнати с гръб към нея.

Тя бавно отиде при майка си и седна срещу нея.

— И аз го обичах — каза старицата. — Той беше мой внук, моя кръв. Но ти не оплакваш Киркус, Сашийн. Той умря бързо и вече не страда. Ти оплакваш себе си.

Матриархът погледна надолу към дланите си. Не можеше да разтвори пръстите си.

— Трябва да свикнеш с това, дете мое — намръщи се старицата. — Дори зверовете скърбят за загубата на своите малки. Но както животните, и ти трябва да се приспособиш към тази загуба и да продължиш напред. Можеш да имаш друго дете. Можеш да родиш отново. Тази скръб е моментна слабост, а ти си матриархът. Трябва да си силна заради всички нас.

— Синът ми не беше слаб.

— Беше, Сашийн, беше. Как иначе би загинал, без дори да се опита да се бори? Двете, аз и ти, го разглезахме прекалено. През всички тези години мислехме, че го учим да бъде силен, докато всъщност той се е научил как да крие слабостите си от нас. Ако не бяхме толкова заслепени от обичта си към него, щяхме да видим това и може би да го поправим. — Тя вдигна ръка, преди Сашийн да успее да възрази. — Трябва да използваме това както можем. Всеки от нас е

разглезен по някакъв начин, дъще. В края на краищата ние сме властелините на света. Но за наше добро трябва да възприемем това като предупреждение. Във всеки момент от живота си сме заобиколени от врагове и ще паднем от ръката им по същия начин — от нож или отрова — ако не съумеем да им покажем силата си. Искаш ли и ти да се провалиш като сина си?

Отвърна ѝ мълчание и поглед, сведен към пода.

— Не, и аз така си мислех. Затова ще ти направя едно предложение. Ще обявим, че ще има ново пречистване. За нас самите и за ордена като цяло. Ще изчистим себе си от недостатъците си и същевременно ще отървем ордена от онези, които не заслужават да служат на Ман. Може би това някак си ще ти помогне да преодолееш тази загуба.

Сашийн примигна, почти не виждаше около себе си.

— Може би — отвърна тя със слаб глас и донякъде изпита облекчение, че отстъпва пред волята на майка си, макар и само за момент. — Може би — промълви тя отново, сви се на каменния под и заплака.

Старицата се изправи. Носеше тежко наметало върху робата си, което свали. Коленичи със скованите си крака до дъщеря си, сякаш за да я успокои. Но вместо това покри тялото и главата ѝ с наметалото, превръщайки я в трепереща купчина върху пода.

Възрастната жена се намръщи.

Според камбаната, която иззвъня от манианския храм в южния край на огромния площад, беше станало четири часът. Точно в този момент на площада се появи патрул на градската стража, който носеше затъмнени фенери и дълги, покрити с гвоздеи, тояги. Капитанът им огледа района за някакви признаци за безредици, но по това време, след вечерния час, на Площада на наказанията не се виждаше никой. Всичко беше притихнало, дочуваше се само далечен кучешки лай.

По-надолу в уличката се появи сянка. Тя изчака патрулът да отmine и махна с ръка на някого да я последва напред. Двете фигури безшумно се отправиха към площада.

Затичаха се с боси крака по каменния плочник, без да издават почти никакъв звук. Спряха в самия център и вдигнаха ужасени

погледи към онова, което висеше там — обгореното тяло на млад мъж, приковано на ешафода. Върху него беше жигосана една-единствена дума, макар сега да беше твърде тъмно, за да я различат. Те вече знаеха коя е.

Рьошун.

Една от фигурите бързо повдигна другата върху ешафода. Фигурата, която се беше качила отгоре, извади нож и се захвана за работа. Тялото се смъкна надолу с няколко сантиметра. След още малко усилия то се освободи и падна тежко върху земята.

— По дяволите! — изсъска Алеас, който продължаваше да се мъчи да пази равновесие върху скелето. — Не можеше ли да го хванеш?

Сересе вдигна очи от тялото, лицето ѝ беше изкривено в гримаса.

— Не разбираш ли, че това е трудно за мен? — прошепна тя.

— Хубаво — отвърна Алеас и се спусна обратно на земята, — сякаш за мен е най-лесното нещо на света.

Той се наведе, измъкна дъската отдолу, след което уви тялото в дебело платно. Изпъшка и го метна на рамото си.

Двамата побързаха да напуснат площада.

Патрулите бяха навсякъде. Беше обявен вечерен час и никой нямаше право да излиза на улиците след полунощ. По-рано през деня бяха чули хората да говорят, че всички пристанища са блокирани. Никой нямаше право да напуска града.

Трябваше им повече от час, за да се върнат в промишления район на Ку'ос на югоизточния бряг, където трябваше да се срещнат с Аш и Барача. Кварталът беше почти пуст. Под слабата светлина на звездите се простираха огромни порутени складове, които напомняха и на двама им зловещи входи на пещери. За да избягнат сградите, Алеас и Сересе минаха през ивица блатиста местност, като понякога газеха до колене в студената засмукваща ги вода. След като я преминаха, те се изкачиха с мъка по склона на покрита със сажди дюна.

Нощното море проблясваше пред тях с луминесцентната си светлина. В лицата им духаше силен и свеж бриз. Алеас се задъхваше, тежестта на тялото на Нико вече му се струваше толкова голяма, че едва успяваше да го носи. Сересе не му предложи помощта си.

Двамата заедно се спуснаха от другата страна на дюната и се отпавиха към уединено и скрито от погледа заливче. Барача седеше до малък огън и дъвчеше смолиста трева, придържайки превързания чукан на ръката си. Когато приближиха, той вдигна меча си.

— Ние сме — успокои го Алеас и учителят му се отпусна и върна меч в скута си.

Пристигането им накара една тъмна фигура да се размърда. Аш лежеше от другата страна на огъня с глава, подпряна върху раницата. Той изсумтя и се насили да стане.

През деня бяха събрали плавен, които бяха натрупали на купчина върху пясъка на заливчето — или поне Алеас и Сересе го бяха направили, защото двамата възрастни ръшунни едва се държаха на краката си. Алеас внимателно положи тялото на Нико на върха на купчината. Няколко загладени от морето парчета дърво се претърколиха надолу. Аш се приближи, накуцвайки. Старият чуждоземец се захвана непохватно да сваля платното.

— Мисля, че може би е по-добре да го оставим на спокойствие — каза Алеас, като сложи ръка върху рамото на Аш.

Възрастният ръшун се отдръпна от ръката му. Спря едва когато разкри цялото тяло и можеше да го погледне на светлината на огъня.

Старецът рязко си пое въздух. Олюля се за момент и Алеас побърза да го подкрепи.

Пръстите на Аш нежно докоснаха почернялата плът. Закачиха края на стрелата от арбалет, забита в гърдите на момчето. В продължение на много минути Аш не помръдна.

Барача се препъна в една горяща цепеница. Без много церемонии той я пхна в подножието на купчината дърва. Кладата запуши. Двамата се отдръпнаха от нея. След известно време забелязаха първите припламвания на огъня.

Барача взе шепа пясък. Той я хвърли в новородените пламъци и започна да рецитира под нос някакви думи. Алеас утешаваше Сересе. Сега и двамата плачеха, без да се крият — за пръв път този ден. Пламъците пропукваха и се издигаха по-високо, извивайки се, пълзяха нагоре по кръстосаните цепеници, за да се доберат до тялото на върха. В тях танцуваха цветове — яркосиньо, жълто и зелено от морските минерали, покриващи дървата. Мазнините започнаха да цвърчат. Повеят на бриза разнесе миризмата на горящо месо.

След малко кладата се сгромоляса и погълна Нико в себе си.

В далечината, навътре в морето, първите лъчи на слънцето озариха ранното небе. Над хоризонта се носеха сенки, хвърляни от невидими облаци.

Аш изрече нещо на езика на чуждоземците. Повтори го на търговски — може би беше предназначено за младия му ученик.

Очите му бяха в сянка, оживели като две огнени остриета. Той каза:

— Макар този свят да не е нищо повече от капка роса... Дори да е така... Дори да е така...

Аш настоя да намерят глинена делва, обвита в кожа, за да сложат пепелта в нея. Уморено, но с присъствие на духа, той загреба сивия прах, докато не го събра на равна купчинка върху обгорения пясък. Спря за момент и известно време наблюдава прашинките, които се носеха във въздуха над топлината, останала от огъня.

„За майка му“ — помисли си той и загреба пепелта в делвата с помощта на една пръчка. В нея лежаха разпръснати парченца кост. Той събра и най-малките от тях. Когато напълни делвата, запуши я и я прибра в брезентовата си раница.

Имаше и една по-малка делвичка, която по-скоро приличаше на шишенце с дължината и дебелината на палец, която беше закачена на примка от кожен ремък. В нея Аш сложи малко от пепелта и я затвори с дървена запушалка. Окачи я на врата си, така че да виси на гърдите му като Клеймо. Усещаше топлината ѝ върху кожата си.

Както стоеше, главата му беше прорязана от внезапна болка. Той се олюля. Някой му говореше, макар че не можеше да види на кого принадлежи гласът. Той залитна назад и падна.

Лежеше проснат на земята и едва успяваше да си поеме въздух. Нечии ръце го дърпаха. Един глас го попита дали е добре и дали ги чува. Болката го прониза отново по-дълбоко от всякога. Аш скръцна със зъби и изкрещя нещо на острия език на чуждоземците. След това изпадна в безсъзнание.

ПОСЛЕДСТВИЯ

Нямаше изход.

Пристанищата бяха затворени след смъртта на единствения син на матриарх Сашийн. На главните улици на града, както и на много от страничните, бяха направени пропускателни пунктове. Градските стражи сравняваха лицата със скиците, които държаха в ръцете си. Хората си шушукаха, че ръшуните са дошли в града — единият от тях бил чуждоземец — убили Киркус и още били някъде наоколо. Някои казваха, че това е отмъщение заради смъртта на младия ръшун, който беше изгорен в Шей Мади. Навсякъде обикаляха патрули. Беше наложен вечерен час, нарушителите ги чакаше екзекуция. Групи войници, водени от регулатори с мрачни лица, нахлуваха в стаите на хосталията, нелегално отворените кръчми, бордеите и частни жилища и със сила изискваха отговори на въпросите си, отвеждаха заподозрените, като през цялото време търсеха някого.

Сякаш това не беше достатъчно, за да се наруши нормалният живот и ритъм на града, но сред населението започнаха да се носят слухове за предстояща военна кампания. От седмици в града прииждаха войници. В северния и западния му край непрекъснато изникваха нови лагери заедно със станове на придружаващите ги паразити — амбулантни търговци, проститутки, занаятчии и скитници — струпани в покрайнините им. В Първото пристанище се събираше огромен флот. Беше по-голям от всичко, което хората помнеха да са виждали досега. Състоеше се най-вече от бойни кораби, но имаше и едномачтови параходи и транспортни съдове.

Някои предполагаха, че те ще отплават за Лагос, за да сменят Шеста армия там, но останалите ги наричаха глупаци и бързо започваха да ги овикват — всички знаеха, че на острова сега е необходим само символичен гарнизон. Името Лагос напоследък се произнасяше шепнешком. След неуспешния бунт там той беше превърнат в пустиня по заповед на самата матриарх Сашийн. Историите, които идваха от острова, разказваха за опустошени бойни

полета, на които не расте нищо, осеяни тук-там с високи като планини погребални клади на местата, където някога са се издигали градове и села, защото всеки мъж, жена и дете на острова са били изгорени. Градовете били пълни с нови заселници от империята, които получавали парцели земя. Били хиляди.

По-умните глави смятаха Чийм за по-вероятна цел на предстоящото нашествие. Може би на матриарха най-после ѝ бе омръзнало нейните флоти да стават жертва на пиратство. По-малко вероятна възможност бяха Свободните пристанища, макар това да изглеждаше рисковано начинание — техният флот продължаваше да е най-добрият в света. И трябваше да е така, защото макар и превъзходен числено, той удържаше на хищническите домогвания на империята през последните десет години.

Тогава може би щяха да нападнат Занзахар, предполагаша майтапчиите, които бяха задължителни за такива разговори. Те се шегуваха, защото това би била най-голямата глупост от всички.

Град Ку'ос беше развълнуван от тези предположения и от несигурността и макар че вероятно беше достатъчно сигурно място за онези, които го наричаха свой дом, улиците му бяха опасни за останалите. Барача, неговият ученик, дъщеря му и Аш, който все още беше в безсъзнание, бяха преследвани. Трябваше да напуснат града, и то час по-скоро.

Но пристанищата бяха затворени.

Тъй като нямаха друг избор, потърсиха място, където да се скрият. Щяха да изчакат корабоплаването да бъде разрешено. Смятаха, че това е въпрос най-много на седмици. Градът разчиташе на морската търговия за оцеляването си. Не можеше дълго да се задушава по този начин.

Откриха един изоставен склад недалеч от заливчето, където бяха кремирали тялото на Нико. Дървената част от сградата беше частично изгоряла при пожар, който беше унищожил по-голямата част от северната и западната ѝ страна. Но частите, които гледаха към морето, все още имаха покрив и сред почернелите им развалини бегълците намериха няколко ъглови стаи, които бяха сравнително незасегнати.

Скриха се там и зачакаха, като се грижеха, доколкото могат, за Аш.

Старият ръшун беше изпаднал в безсъзнание. Дишането му беше плитко, но равномерно. Не издаваше никакви звуци и не помръдваше. Понякога клепачите му потрепваха, сякаш сънуваше.

През повечето дни Бараचा седеше в склада и наблюдаваше морето през един от избитите прозорци. Когато не правеше това, той крачеше напред-назад в ограниченото пространство на по-вътрешната стая и тихо проклинаше загубата на ръката си. Както и да страдаше, колкото и голяма да беше болката, той я прикриваше по свой начин, присъщ само на алхази. Поне изглеждаше, че чуканът на ръката му нараства добре.

Той рядко поглеждаше към Аш, който лежеше безжизнен и измършавял върху своя сламеник. Сякаш всячески се стремеше да избягва възрастния мъж в това състояние на слабост и то по някакъв начин го ужасяваше.

— Надявам се никога да не се разболея, ако ти ще трябва да се грижиш за мен — смърри го една сутрин Сересе, забелязвайки липсата му на загриженост към стареца.

Аш лежеше в единия край на стаята, а Барача седеше до прозореца в другия. Тя изстискваше вода в устата на Аш от една наkisната кърпа и не видя, че баща ѝ се обърна и я погледна начумерено.

Барача си помисли, че може би по онова време е била твърде малка, за да помни как майка ѝ лежа в безсъзнание в продължение на една седмица, преди да умре.

А може би — каза ехото в мислите му — си го спомня много добре и просто е по-силна от теб.

Осъзна, че това е истината, тя сякаш го накара да се смали и той извърна поглед.

Дните се превърнаха в седмици. Всички бяха неспокойни и напрегнати и скърбяха посвоему. Започнаха да разговарят по-сопнато помежду си. Често им се налагаше да спират внезапните си спорове от страх да не издадат присъствието си. Караха се кой яде повече храна или пие повече вода. Спореха кой трябва да изхвърли кофата, която използваша за гърне, или да наблюдава за неочаквани посетители, кой да готви и да почиства, или пък просто кой къде да спи. Дори се караха по време на ежедневните си игри на раш, в които залозите бяха храна и вършенето на домакинската работа. Понякога почти се сбиваха заради

игрите на карти, обвинявайки се взаимно, че мамят или че правят тайни коалиции помежду си. Всички бяха възмутени, а губещият огорчено се изолираше встрани.

По време на един от тези разгорещени спорове в края на втората седмица, когато тримата си крещяха един на друг с пламнали лица, от ъгъла на стаята се разнесе глас, който любезно ги помоли да млъкнат.

Беше Аш, който седеше върху сламеника, в очите му се четеше раздразнение.

— Учителю Аш! — възкликна Алеас.

— Да — отвърна Аш, сякаш потвърждаваше, че това наистина е той.

Тъй като пристанищата бяха затворени и корабите не можеха да ги напускат, по-малко капитани бяха склонни да отплават към остров Ку'ос с товарите си, а онези, които все пак акостираха, неизбежно продаваха стоките си на баснословни цени.

Вследствие на това цените в града стигна до нива, които можеха да си позволят само заможните хора. На четиринайсетия ден от блокадата, която Ку'ос сам си беше наложил, избухнаха бунтове заради недостига на храна. Един квартал със складове в северната част беше сринат със земята. Из целия град бушуваха пожари. Улиците бяха барикадирани. На Площада на наказанията кавалерията съсече двеста души, които искаха хляб. Повечето от тях бяха гладни жени и деца.

На следващия ден пристанищата бяха отворени.

В този ден Храмът на чувстващите беше пуст, като се изключат онези, които живеяха зад стените му, защото матриархът беше заповядала всички развлечения да бъдат прекратени, докато градът е в траур заради загубата на сина й.

Че не смяташе, че смъртта на Киркус е кой знае каква загуба. Той много добре познаваше природата на младия мъж.

Киркус беше разглезен глупак с мания за величие, който причиняваше поразии, където и да отидеше, докато чакаше майка си да се оттегли и да му позволи да заеме трона. Кой знае какви чудовищни беди щеше да сътвори, ако беше заел поста на Свети патриарх. Ако

беше доживял да получи тази титла, щеше да е първият патриарх, роден и отгледан за тази роля — всички предишни владетели си бяха пробили път до върха със зъби и нокти и се бяха вкопчили с все сили да се задържат там колкото се може по-дълго. Никой от тях не беше оцелял достатъчно дълго, за да предаде трона на някой от потомците си — толкова ожесточена беше борбата за него.

Че беше смаян от новината за смъртта на младия мъж, когато се върна в Ку'ос. Не толкова от самата му гибел, колкото от факта, че ръошуните са успели да постигнат нещо такова. От професионална гледна точка той не можеше да се сдържи да не им се възхити. Директна фронтална атака на самия Храм на шепотите — когато беше чул разказите на свидетелите, беше изумен от дързостта на това начинание. Никой не го беше предвидил, още по-малко Че. Имперските дипломати бяха обучени да използват по-изтънчени методи — те не прилагаха такъв директен подход.

Тук, в Храма на чувстващите, майката на Че беше ужасена от онова, което тя възприемаше като истинска трагедия за империята. По някакъв начин тя се смяташе за лично засегната от случващото се в Храма на шепотите, особено когато то касаше самия матриарх. Без съмнение това беше следствие от разговорите в леглото, които толкова често водеше с жреците на храма. Че знаеше, че тя привлича клиенти от по-висока класа в сравнение с останалите жени.

— Днес кожата ти изглежда ужасно — смърри го тя, докато седяха до фонтана на седмия етаж на Храма на чувстващите.

— Благодаря ти, че ми го напомни, майко.

— Не се грижиш за себе си. Имаш изтощен вид.

Той отдръпна лице от докосването на меките ѝ пръсти.

— Бях на път — отвърна той — във връзка с дипломатични проблеми. Имаше трудности.

— Имам своите източници и знам, че си се върнал още преди дни. Би трябвало досега да си си починал добре.

Въздухът тук беше прохладен, освежен от малките водопади на фонтана. Че можеше да види отражението си върху повърхността на езерцето, но то беше замъглено. Той разсеяно прокара върховете на пръстите си през набраздената от вълнички вода.

— Не спя добре — призна накрая.

Майка му се вгледа по-внимателно в него. Втренченият ѝ поглед го накара да се почувства неудобно и той отказа да я погледне в очите.

— Безпокои ли те нещо?

Че вдигна поглед. В другия край на залата седяха няколко евнуси, които клюкарстваха помежду си. Думите им едва се чуваха на фона на плисъка от фонтана, но въпреки това той сниши глас, преди да заговори.

— Майко — започна той, след което направи пауза, мъчейки се да изрече думите, които искаше да каже. — Някога мислила ли си да напуснеш това място?

— Да напусна храма? — примигна изненадано тя.

— Ку'ос, майко. Ордена на Ман. Никога ли не си мислила, че можем да зарежем всичко това и да живеем както ние изберем?

Тя хвърли бърз поглед към евнусите.

— Да не си си загубил ума? — изсъска тя и се наведе по-близо до него. — Да напусна ордена? Какво те е прихванало да говориш такива неща? Защо бих искала да напусна дома си?

Че извърна поглед от пламтящите ѝ очи. Тя възвърна самообладанието си.

— Сине мой, независимо дали ти харесва, или не, този живот ме устройва. Тук съм в безопасност. Мога да имам каквото пожела. И в замяна на това мога с нещо да допринеса посвоему за общото добруване на Ман. Тук имат нужда от мен. Ценят ме.

— Ти си уличница — отвърна той, преди да успее да се спре.

Усети жилещата ѝ плесница върху лицето си. Евнусите спряха да бърбят и погледнаха към тях от другата страна на фонтана.

— Гледайте си вашата работа — предупреди ги Че и те бързо извърнаха погледи.

— Майко — опита той отново, този път по-тихо, — тук си в опасност. Трябва да знаеш това. Ти си онова, с което те ме държат в подчинение.

— Глупости. През годините си създадох много приятели, Че. Хора с високо положение. Те знаят, че съм вярна на Ман. Няма да позволят да ми се случи нищо лошо. — Тя направи пауза и присви очи. — Защо? Да не би да планираш нещо, което да разгневи началниците ти?

Че усети в каква опасност се намира и сдържа езика зад зъбите си.

Той загреба шепа вода и намокри лицето си. Това го освежи, макар вкусът на водата върху устните му да беше странно кисел.

— Просто съм напрегнат — най-сетне отвърна той. — Може би трябва да си намеря по-спокойна работа.

Изправи се. По брадичката му се стичаха капки вода.

— Трябва да тръгвам.

Всички следи от подозрителност изчезнаха от лицето на майка му.

— Толкова скоро? Та ти тъкмо дойде!

Че кимна. За миг му се прииска да протегне ръка и да докосне лицето ѝ — да я докосне, да се почувства свързан с нея, да се почувства по-близо до тази жена, която му беше чужда дори сега. Но той знаеше, че това ще ѝ се стори странно и само ще го издаде още повече.

— Ще се видим скоро, майко. Грижи се за себе си.

Днес дъхът на невидимия вонеше на подправки. Не беше високият превзет носов глас, който беше говорил с Че преди да поеме към Чийм, нито пък обикновеният груб баритон на човека, на когото беше докладвал при завръщането си. Гласът беше женски — него чуваше най-рядко.

Не харесваше този глас. Не харесваше нито един от тях, но този му беше особено неприятен. Че винаги се чувстваше неспокоен, когато го чуеше през дървения панел на стената в потъналата в сенки ниша. Беше приглушен и звучеше мрачно и древно, сякаш говореше самата смърт.

— Имам нова задача за теб — каза му гласът.

— И аз така предположих.

Разнесе се хриптящо дишане, сухо като изгнило дърво.

— Самозабравяш се, дипломате. Обуздай тази своя арогантност или ще се погрижа тя да бъде избита насила от теб.

Тя бърка неприязънта ми с арогантност — помисли си Че. — Колко типично за тези хора.

Той се овладя, поне дотолкова, че да промърмори някакво извинение.

— Много добре — каза жената. — Ето задачата ти. Светият матриарх скоро ще напусне Ку'ос. Тя се нуждае от дипломат, който да я придружава по време на предстоящата кампания.

— Значи подготовката за нашествието продължава?

— Разбира се. Матриархът беше отслабена от смъртта на сина си. Победа на бойното поле ще подпомогне укрепването на позициите ѝ.

— Какво очаквате от мен?

— А, понякога забравям, че вашите инструктори ви учат, че трябва да знаете само онова, което е необходимо. Може би се дължи на възрастта ми, способностите ми отслабват. — Отново се разнесе онова хриптене и Че осъзна, че това е смях. Гласът продължи: — Тогава ще ти обясня. Виждаш ли, в нашия орден имаме традиция, която води началото си от най-ранните дни на империята. Когато някой патриарх или матриарх отиде на бойното поле, той е придружаван от избран дипломат.

— Защо аз? — направо попита той.

— Никога преди не си ми задавал такъв въпрос — прошепна гласът.

Че си прехапа езика. Думите, които излизаха от устата му, преди да ги помисли, започваха да го смущават. Маската му се пропукваше и което беше по-лошото — изглежда, той не можеше да попречи с нищо това да се случи.

— Избрах теб — отвърна гласът, — защото повечето дипломати бяха изпратени в Минос, за да започнат първоначални преговори и за да подсилят убеждението, че Минос, а не Кхос, е нашата цел. Ти, Че, си най-добрият от останалите тук.

Може би това дори беше самата истина.

— Какви са заповедите ви?

— Прости. Подчинявай се на матриарха.

— Това ли е всичко?

— Има още едно нещо.

Той зачака. Вече знаеше, че неговите началници оставят най-важната част от мисията му за края.

— Матриарх Сашийн поема голям личен риск с това начинание — продължи гласът, после се поколеба, сякаш за да събере достатъчно воля да изрече онова, което предстои да каже. — Ако стане очевидно, че тя ще попадне в ръцете на неприятеля, или ако тя реши, че всичко е загубено, и се опита да побегне към дома... Тогава ти, млади дипломате, трябва да я убиеш.

— Да я убия?

— Да я убиеш.

Че хвърли поглед през рамото си, сякаш беше възможно някой да ги слуша.

— Това някакво изпитание ли е?

— Не, това е заповед. Не можем да рискуваме един Свят матриарх на Ман да попадне в ръцете на мерсиянците. Нито пък можем да й позволим да подвие опашка и да избяга. Престижът на империята би пострадал твърде много от кое да е от двете. Тя или ще спечели, или ще умре като мъченица. Ясно ли е?

Дъхът му заседна в гърлото. Зачуди се колко ли предишни дипломати, които са придружавали светия водач, са получавали същите указания. Осъзна, че може би всички — защото никой от техните водачи не беше попадал в ръцете на неприятеля, нито пък беше напускар бойното поле, без да загине в битката.

Внезапно всичко, което Че знаеше за структурата на властта в империята и за това, кой наистина я управлява, се промени из основи.

— Да, ясно е.

— Добре. Тогава тръгвай, дете мое.

МИНИСТЕРСТВОТО

Заради огромните размери на Министерството на войната неговите коридори и зали обикновено изглеждаха пусати. Човек можеше да мине от единия край на сградата до другия и почти да не срещне хора. Беше тихо като в библиотека или в музей. През дебелияте врати от тик от време на време се чуваше шепот на разговори, а в залите се разнасяше силното тиктакане на стенни часовници. В парка отвън лаеха кучета и крещяха деца, но тези звуци бяха приглушени от прозорците с бели рамки, през които в сградата нахлуваше светлина. Сега стотиците стъкла потреперваха отново и отново от далечния грохот на оръдията.

На по-важните места в цялата сграда беше разположена охрана. Стражите стояха неподвижни като статуи и присъствието им почти не се забелязваше, докато наблюдаваха минаващите покрай тях с разфокусиран поглед.

В момента двама от тях правеха точно това. Те познаваха мъжа, който вървеше към тях и към стаите на генерала, защото той беше адютантът на Крийд и идваше тук по няколко пъти на ден. Тази сутрин обаче лицето му беше по-бледо от обичайното и стъпките му отекваха като ускорения пулс на сърце. Когато приближи, мъжете от караула забелязаха малките зелени квадратчета от графови листа, които все още бяха залепени по лицето му на местата, където се беше порязал, докато се бръсне, както и разчорлената му, несресана коса.

Личният секретар на генерала, младият Хист, вдигна поглед, когато мъжът профуча покрай прилежно подреденото му бюро. Секретарят отвори уста да заговори, но двамата стражи, които пазеха вратата, го изпревариха.

— По каква работа, лейтенант Калвоне? — излая единият, когато мъжът задъхано спря пред тях.

— Не сега — отсече Бан и блъсна вратата, преди те да успеят да отстъпят встрани.

— Спешно съобщение — обяви Бан, като влезе в стаята, стиснал в ръка парче хартия.

Генерал Крийд, лорд-протекторът на Кхос, не отговори. Той седеше със затворени очи на наклонен стол с кожена тапицерия, докато старият му портиер Голанс сплиташе дългата му черна коса.

— Генерале — опита отново Бан и когато Крийд не отговори, той въздъхна и си напомни, че не може да припира този мъж.

Голанс си тананикаше нещо фалшиво, докато довършваше сплитането на косата на възрастния мъж. На слънчевата светлина косата му изглеждаше черна като перата на гарван, като само тук-там на слепоочията имаше следи от сиво. Генералът се гордееше с гривата си. Той я носеше пусната по време на битка, защото знаеше, че му придава младежки вид въпреки напредналата му възраст. Той въздъхна, когато Голанс го потупа по рамото, за да го извести, че е приключил.

Генерал Крийд се надигна от стола и за пръв път погледна към Бан.

— Докладвай — подкани го той от другия край на стаята.

— Съобщение от Минос. От един от агентите им в Лагос, сър.

— Прочети ми го.

Бан се закашля, за да прочисти гърлото си.

От Министерството на разузнаването, Ал-Минос, чуждестранен отдел.

Генерал Крийд, информирам ви, че научихме, че един от нашите агенти е успял да прихване имперско съобщение в близост до Лагос. В него се отправят поздравления към адмирал Кернмор за участието му в потушаването на скорошния бунт на острова, но се анулира предишната заповед за бързото връщане на Трета флота в Ку'ос при такъв резултат. Вместо това на флотата е наредено засега да остане в Лагос и да чака по-нататъшни указания.

Смятаме, че това по някакъв начин може да е свързано със Свободните пристанища.

Бан вече няколко пъти беше прочел писмото. Въпреки това пръстите му отново се разтрепериха.

Успокой се, човек. Може би не означава нищо.

— Било е изпратено с пощенска птица преди четири дни. Получихме го тази сутрин.

Генерал Крийд не показва никакви външни признаци на тревога, макар Бан да очакваше това. От смъртта на жена му преди три години генералът не се стряскаше от нищо, случващо се в тази безкрайна война с манианците, сякаш вече нищо не можеше да бъде толкова лошо, колкото вестта, която беше получил в деня на смъртта ѝ.

— Мислех си, че напоследък са прекалено тихи — промърмори генерал Крийд от другия край на стаята и се обърна към прозорците, гледащи към Щита, склусил ръце зад гърба си.

По някакъв начин въпреки онова, което казваше, спокойният тон на генерала успокои нервността на Бан. Той отново осъзна колко много цени качествата на водач, които притежава този възрастен мъж.

Той се превърна в мой баща — каза си Бан, — а аз — в малко момче.

Дръпна един от двата дървени стола пред бюрото и тежко се отпусна на него. Бан беше замесен от различно тесто, не от това на генерала. Малко след зазоряване след дълга и безсънна нощ, през която мислите му отказваха да се успокоят, бе събуден от Ханлоу от кхосианския разузнавателен корпус. На вратата на къщата си той беше приел от мъжа съобщението — разшифрованата версия беше надраскана на гърба. Ханлоу му беше казал, че тъй като Крийд все още спи, той не би могъл просто да го остави на бюрото му. Бан прочете бележката и погледна Ханлоу в очите. След което се съгласи да отнесе съобщението лично на Крийд.

Когато се намери да тръгва, не можа да намери ботуша си и това се превърна в причина за несправедлив спор с жена му. Търпеливото благоприличие на Марлий само засили внезапното му лошо настроение и той започна да обикаля из къщата, ровейки, за да намери ботуша си. Постепенно се изпълни с мрачна ярост — нещо ново и напълно непознато за него.

Бан се обърна и изкрещя на Марлий, което беше все едно някой по-агресивен мъж да прибегне към насилие.

Синът му избяга от стаята. Ариале заплака в стаята си на горния етаж. Марлий вървеше след съпруга си и му говореше спокойно, като така не му оставяше пространство да диша. Той се наблюдаваше отстрани, сякаш беше пътник в собственото си тяло. Осъзнаваше, че гласът му отеква силно и остро в изсветляващите стаи на къщата, осъзнаваше нещата, които ѝ казваше, и чувстваше гнева, който безпричинно кипеше в него. Не можеше да я погледне.

Накрая Марлий го беше сграбчила здраво за ръката.

— Какво има? — изсъска тя.

Бан се беше насилил да я погледне в очите. В този миг лудостта го беше напуснала.

Какво правя? — беше се зачудил той, идвайки на себе си.

Бан дълго и шумно издиша. Погали ръката ѝ, за да се извини.

— Може би нищо — беше отвърнал нежно той и я бе притеглил към себе си.

Зарови лицето си в косата ѝ, ухаеща на горски плодове, и притисна твърдото ѝ тяло към своето. Усети гърдите ѝ, слабините ѝ и тънкия ѝ кръст между ръцете си. И в тази прегръдка почувства как цялото изтощение от войната нахлува в него, сякаш годините на някой старец внезапно са били изсипани върху млад човек, който не заслужава това. Разтреперан той се запита отново: Какво правя? Имаше усещането, че всичко, което обича и което придава смисъл на живота му, се крие в отговора на този въпрос.

Марлий вдигна липсващия му ботуш, който беше открила малко преди това. Очите им проблеснаха и те опряха чела едно в друго. Той я целуна по лицето.

В ръката си продължаваше да стиска смачканото съобщение.

— Какво мислите, сър? — попита Бан и облиза сухите си устни.
— Звучи ми като предстоящо нашествие.

Старият воин стоеше толкова близо до стъклото на прозореца, че дъхът му го замъгляваше. Избърса го с ръкава си с едно движение на ръката.

— Да, така звучи, нали?

— В Кхос ли?

Генералът се замисли за момент.

— Може би.

При тези думи Бан усети как кръвта напусна лицето му.

— Но какво можем да направим?

Известно време Крийд не казваше нищо, а само гледаше с присвити очи към Щита под тях.

— Трябва да уведомим Съвета — каза той накрая.

Бан се вгледа в профила на началника си, очертаващ се смътно на дневната светлина. За момент — за не повече от една-две секунди — брадичката на генерала потрепери.

ЧУЖДОЗЕМЕЦ

— Ние сме причината за това — каза Сересе, докато гледаше през прозореца на каретата към разрушението навън, петната от кръв по улиците и почернелите сгради, от които все още се надигаше дим.

Барача я погледна озадачено. Напоследък не разбираше дъщеря си. До него Аш изглеждаше изгубен в своя собствен свят. След възстановяването си почти не говореше.

Каретата зави на изток към Първото пристанище, следвайки криволичещия главен път, известен като Серпентината. Сякаш несъзнателно Аш поглади с ръка малкото шишенце с прах, което висеше на врата му, потънал в мислите си.

Бяха преценили, че е твърде рисковано да си запазят билети за пътнически кораб, пътуващ направо за Чийм. Регулаторите щяха да следят пристанищата с надеждата, че ръошуните ще напуснат скривалището си сега, когато пристанищата са отворени отново. Вместо това те се срещнаха с един контрабандист, познат на Барача, и му предложиха голяма сума пари за места на бързия му едномачтов платноход. Той имаше намерение да превози товар дрос до Пало-Фортуна. Оттам те лесно можеха да намерят транспорт, за да се завърнат в Чийм. Тази възможност беше по-безопасна. Така щяха да избегнат митницата и да стигнат до кораба с малка гребна лодка от пристана пред частните складове.

Кочияшът дръпна поводите и зеловете спряха. Вдясно от тях, зад кея, се простираше откритият залив с корабите на флотата, които стояха на котва. Каретата се разлюля, когато четирите фигури, обвити в наметала и скрити под качулки, слязоха от двете ѝ страни. Барача плати на мъжа и последва останалите трима до края на кея, където във водата се полюшваше гребна лодка. При греблата седяха шестима брадати моряци, които неспокойно оглеждаха околността. Държаха греблата си вертикално във въздуха.

Ръошуните спряха за момент, за да погледнат огромния флот.

— Чудя се накъде се готвят да отплават — замислено рече Барача.

— Накъдето и да е, жал ми е за тях — отвърна Алеас.

Моряците чакаха. Не искаха да се мотаят, след като корабът им вече беше натоварен и готов да отплава.

— Не забравяйте — обърна се Барача с приглушен глас към Алеас и дъщеря си, — ние сме избягали роби, а Аш е монах, който ни придружава на път към мисията си в Минос. Говорете само когато ви питат и гледайте да не се набивате на очи.

Алеас и Сересе първи се спуснаха в лодката. Моряците не ги поздравиха, само грубо ги подканиха да седат бързо и да не се пречат. Аш остана назад, като продължаваше да опипва шишенцето на врата си.

Барача се приготви да последва двамата младежи. Той спря, все още стъпил с един крак на кея. Промърмори нещо, което прозвуча като ругатня, и се обърна към Аш.

— Няма да дойдеш с нас, нали?

— Не. Май няма да дойда.

Едрият алхаз се върна на кея и се отдалечи на известно разстояние от лодката. Аш бавно го последва.

Двамата застанаха един срещу друг под бледото сутрешно слънце.

— Не можеш да направиш това — заяви Барача.

— И въпреки това трябва да го сторя.

— Бъди откровен, стари глупако. Искаш да отмъстиш за твоето момче. Искаш да убиеш матриарха.

Аш не го отрече.

Барача говореше тихо, макар да изричаше думите със сила.

— И какъв пример даваш с тези си действия? Нашият най-стар ръошун отива да търси лично отмъщение?

— Търся справедливост. Това е най-малкото, което това момче заслужава да сторя за него.

— Играеш си с думите — изсумтя Барача. — Ако направиш това, ще нарушиш кодекса ни. Говориш за лично отмъщение, а то противоречи на всичко, към което се стремят ръошуните. Дори аз разбирам това.

— Тогава значи вече не съм ръошун — студено отвърна Аш — и нарушавам само своите лични правила, а не тези на ордена.

Барача го сграбчи за рамото. Старият чуждоземец сведе очи към ръката, която го държеше, сетне вдигна поглед към гневните очи на алхази.

— Ръошун или не, даваш пример на всички нас. Просто си се побъркал от мъка, това е всичко. Не си на себе си.

— Не, не съм. Обливах се в пот заради кошмарите, които сънувах в продължение на две седмици. Вчера сутринта се събудих и открих, че те са истина. — Аш хвана ръката на Барача и без усилие я свали от себе си.

— Чуй ме, алхази — вече не знам нищо друго, освен че не мога да живея в мир със себе си и една секунда повече, ако не доведе това докрай.

За момент Барача се разтрепери, на прага да изпадне в ярост. Стисна юмруци. Лицето му пламна от нахлулата в него кръв. Така ставаше винаги, когато нещата не се развиваха както той иска.

Доста неочаквано в съзнанието му се появиха думите на Благословения пророк:

Не съди за човек по пътя, който следва. Освен ако следваш всяка негова стъпка в същата посока, ти не можеш да кажеш накъде се е запътил някой друг, нито какво оставя след себе си.

Барача погледна нагоре към небето, след това надолу към земята, а накрая отново към съсипания от мъка съсухрен чуждоземен пред себе си.

Въздъхна обезсърчено.

— Тогава нека благословията на Забрим бъде с теб, стари глупако — каза той и протегна ръка.

Аш я погледна за момент с присвити очи, след това я стисна.

Барача закрачи обратно към лодката.

— Барача — извика след него Аш.

Едрият мъж се обърна.

Аш извади урната с пепел от раницата си. Приблужи се и я подаде на алхази.

— Пази я, докато се върна — заръча той. — Ако не се върна, погрижи се майка му да я получи. Алеас знае коя е.

Барача кимна. С урната в ръка той скочи в лодката. Моряците я оттласнаха от кея и натиснаха греблата.

Докато лодката пореше вълните към очакващия я кораб, а солената вода се плискаше покрай бордовете ѝ, Барача се обърна на пейката си, за да помахва за сбогом на Аш, защото знаеше, че най-вероятно няма да го види никога повече.

Но старецът вече се беше обърнал и отправил към града.

Издание:

Автор: Кол Бюканън

Заглавие: Чуждоземецът

Преводач: Ангел Ангелов

Издател: ИК „Прозорец“ ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Печатница: „Инвестпрес“ АД

Излязла от печат: 14.10.2013

Редактор: Петя Петкова

Художник: Артур и Ясен Панови

Коректор: Станка Митрополитска

ISBN: 978-954-733-787-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7650>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.